

Thính Thuyết Ái Tình Hồi Lai Quá

Contents

Thính Thuyết Ái Tình Hồi Lai Quá	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	28
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	43
10. Chương 10	51
11. Chương 11	57
12. Chương 12	66
13. Chương 13	70
14. Chương 14	74
15. Chương 15	80
16. Chương 16	88
17. Chương 17	92
18. Chương 18	94
19. Chương 19	102
20. Chương 20	108
21. Chương 21	114
22. Chương 22	118
23. Chương 23	124
24. Chương 24	131
25. Chương 25	136
26. Chương 26	139
27. Chương 27	146
28. Chương 28	151
29. Chương 29	157
30. Chương 30	165
31. Chương 31	173
32. Chương 32	177
33. Chương 33	182
34. Chương 34	185
35. Chương 35	191
36. Chương 36	199
37. Chương 37: Phiên Ngoại 1 Phu Phu Tương Tính Một Trăm Câu 1	206
38. Chương 38: Phiên Ngoại 1 Phu Phu Tương Tính 100 Câu 2	217
39. Chương 39: Phiên Ngoại 2 Mãi Phòng Ký (chuyện Mua Nhà)	228
40. Chương 40: Phiên Ngoại 3: Xuất Quỷ (ngoại Tình) 1	235
41. Chương 41: Phiên Ngoại 3: Xuất Quỷ (ngoại Tình) 2	244

42. Chương 42: Phiên Ngoại 3: Xuất Quĩ (ngoại Tình) 3	253
43. Chương 43: Phiên Ngoại 3: Xuất Quĩ (ngoại Tình) 4	261
44. Chương 44: Phiên Ngoại 3: Xuất Quĩ (ngoại Tình) 5	271
45. Chương 45: Phiên Ngoại 3: Xuất Quĩ (ngoại Tình) 6	278

Thính Thuyết Ái Tình Hồi Lai Quá

Giới thiệu

Thể loại : Đam mỹ, hiện đại đô thị, kinh tế thương trường, nhất công nhất thụ, HE. Nhân vật : Tiết Minh Dương x Ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-thuyet-ai-tinh-hoi-lai-qua>

1. Chương 1

Hôm nay là một ngày mùa xuân, trời một màu xanh nhạt, cao xa vời vợi, trong trẻo dịu dàng. Một vài áng mây trắng tinh tế lướt qua phía chân trời như những làn khói nhẹ.

Ánh dương quang vàng nhạt chiếu rọi trên mặt đất, cây ngô đồng xanh um tươi tốt bên đường càng thêm bình bình sức sống, những chiếc lá non xanh mơn như ngọc.

Trong thành phố như lan tỏa một mùi hương thoang thoang kỳ lạ, không biết tên, khiến cho tâm tình mọi người đều thấy thư thái hẳn ra, người đi đường ai cũng nở nụ cười trên môi.

Chân Mạch chậm chậm đi dọc theo đại lộ Kim Thành, trên tay là tờ báo chiều ngày hôm qua, thần tình nhàn nhạt. Hắn có mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, mặc T-shirt trắng quần jean cực kỳ giản đơn, bước đi thông thả, cả người tỏa ra sự bình tĩnh, trong sáng. Dương quang ấm áp xuyên thấu qua hàng cây rậm rạp chiếu xuống người hắn, tựa như cả thái dương cũng nhịn không được mà vén lên tấm màn xanh óng, nhìn về phía hắn.

Dọc theo đường cái đi tới giao lộ mới vừa được xây xong là một cây cầu vượt khí thế phi phàm, sau đó là một trảng cao ốc hiện ra trước mắt hắn. Trước khu cao ốc có một tấm bảng mang hai chữ “Thần An” thật to, bắt mắt để chỉ cho mọi người thấy được, cao ốc này đây thuộc về tập đoàn Thần An nổi tiếng.

Cao ốc có cả thủy năm tầng, xuyên thấu qua bức tường kính thủy tinh, người ta có thể dễ dàng mà thấy các thiết bị, đồ dùng xa hoa bên trong. Ngay trước cao ốc cũng có bảng tên bốn chữ đỏ tươi rực rỡ: Kim Thần Plaza.

Chân Mạch mở tờ báo trong tay ra, một lần nữa xem lại thông báo tuyển dụng chiếm nửa trang báo, xác nhận lại địa chỉ rồi đưa mắt nhìn xung quanh, rất nhanh liền thấy được một bảng thông báo tuyển dụng. Hắn theo hướng mũi tên trên bảng đi vào đại sảnh.

Toàn bộ không gian sáng lóa dưới ánh đèn, xanh vàng rực rỡ, có vài người công nhân đang làm những công

việc tu sửa cuối cùng. Không khí cực kỳ nồng mùi sơn cùng các loại nước sơn khác nhau.

Hắn đi thang lầu lên tầng năm, vào văn phòng thông báo tuyển dụng. Trong căn phòng rộng lớn đầy áp người, phụ nữ chiếm đa số. Trong phòng có đặt một bàn tiếp tân nhỏ, một bộ sofa dựa sát vào tường nhưng cũng mất trật tự mà chất ở đó, rất khó để người ngồi.

Hắn đứng ở cửa, nhìn những nam nữ thanh niên tuổi trẻ chen chúc nhau, không muốn cùng chen lấn với họ. Dù sao cũng là một công việc bình thường, không cần phải tranh thủ đến như thế. Để cho bọn họ ghi danh trước, chờ một lát sau hắn vào là được rồi.

Hắn không muốn đứng mãi ở cửa nên lùi lại, dựa vào lan can inox bên ngoài phòng nhìn ra khu buôn bán dưới lầu. Từ phía trên nhìn xuống phía dưới, trông càng có vẻ lộn xộn hơn. Mấy cái giá đựng hàng màu bạc cao to được đặt lung tung ở giữa, thang cuốn tự động dùng vải che, mấy thứ đồ dùng xa hoa bị che lấp trong một tầng bụi dày. Cảnh nơi này thật giống như nhà bếp đang nấu một bữa tiệc, thực phẩm lung tung mọi nơi, nhưng đến cuối cùng sẽ dọn lên cho mọi người một bàn tiệc đầy ắp, tinh tươm, tràn ngập mỹ quan nghệ thuật, phi thường kích thích người khác hưởng dụng. Loại hoàn cảnh này hắn gặp qua hai lần, biết rõ muốn quy hoạch ngay ngắn rõ ràng tất cả là một công việc khiến người ta lao tâm lao lực.

Một lát sau, một nhóm bạn gái bồng lên xông lên, chắc là cùng nhau hẹn đi ghi danh làm nhân viên bán hàng, lúc này họ đang điền hồ sơ xin việc, rồi lủi rủi cùng nhau rời khỏi phòng. Trong phòng lúc này mới thoáng đi một chút, Chân Mạch đi vào.

Bên trong là bốn bàn công tác, bất quá chỉ có hai cô gái tuổi trẻ cùng một nam nhân trung niên chia nhau ngồi. Bọn họ đang làm việc liên tục, người thu hồ sơ, người tiếp điện thoại, mỗi người đều bận rộn, mồ hôi nhễ nhại.

Chân Mạch chen vào nhìn một chút, liền thấy trên bàn có đặt mấy cái bảng tên nhỏ, viết “Bộ phát triển”, “Bộ hành chính”, “Bộ tài vụ”, “Bộ vật phẩm vật liệu”, “Bộ thị trường”. Hắn đi tới bộ hành chính ghi danh, chờ cậu trai phía trước cầm bảng ghi danh đi rồi, hắn đi tới nói với cô gái trẻ kia: “Tôi muốn ghi danh vào Bộ hành chính.”

Cô gái có một đôi mắt to sáng sủa, nhiệt tình cười hỏi hắn: “Cậu có mang theo giấy tờ chứ?”

Chân Mạch lấy từ trong túi ra giấy chứng minh nhân dân, giấy tốt nghiệp bản gốc cùng bảng photo copy cho cô. Cô gái nhìn kỹ một hồi, ngắc đầu hỏi: “Trước đây từng làm trong công tác hành chính trong chuỗi cửa hàng nào chưa?”

Chân Mạch lắc đầu: “Không có, chỉ có làm ở công ty bất động sản.” Thanh âm hắn thông thả nhẹ nhàng, nhưng chẳng có một tia do dự, tràn ngập tự tin.

Cô gái ấy hiển nhiên cũng bị ảnh hưởng, cười cười không hề hỏi cái gì thêm, đưa cho hắn tờ giấy ghi danh: “Cậu điền đủ thông tin đi.”

Chân Mạch thật sự là đã điền mấy tờ ghi danh này nhiều tới phát ngán rồi nên có chút miễn cưỡng ngồi ghi đầy đủ thông tin vào tờ giấy, sau đó dán ảnh chụp, giao cho cô gái trẻ.

Cô nhìn từ đầu tới đuôi một lần, rồi đem gán các loại giấy tờ lại với nhau, cười nói: “Được rồi trong vòng ba ngày chúng tôi sẽ thông báo cho cậu.”

Chân Mạch cũng không nói nhiều, cười cười lễ phép với cô rồi ra ngoài.

Đi tới cửa chính, chỉ thấy ven đường có mấy chiếc xe hơi xa hoa đang ngừng ở đó, hơn nữa tất cả đều là xe thể thao cùng xe việt dã, thân xe dưới ánh mặt trời lóe lên tia sáng khiến người ta say mê. Bên xe thể thao tụ tập một đám người, nhìn cao ốc này chỉ trở, phảng phất như đang thảo luận cái gì.

Chân Mạch nhanh chóng quan sát bọn họ, chỉ thấy có ba nam nhân bị vây ở trung tâm, ba người dường như đều chỉ hơn 30 tuổi, trên mặt lộ ra dáng cười ôn hòa, trên tay còn cầm theo một cặp da màu đen xa hoa, đều mặc T-shirt màu tối, quần tây màu nhạt, tựa như ba anh em. Bên cạnh họ có mấy nam nhân khác, đều là âu phục giày da, như là nhân viên cao cấp.

Hắn nghĩ họ có lẽ là các lão bản của khu plaza này cùng mấy vị nhân viên quản lý cao cấp. Nếu chỉ là ghi danh làm một công nhân viên bình thường, chắc không cần phải làm họ chú ý. Ra cửa chính xong, hắn vòng qua bọn họ, đi dọc theo lề đường.

Đi không quá 2 bước, lại có một chiếc xe thể thao Honda King dừng lại, màu xe đỏ tươi chói mắt khiến cho Chân Mạch không tự chủ được mà liếc mắt nhìn.

Tài xế đẩy cửa ra, một bàn tay với các ngón tay thon dài xuất hiện nắm lấy thành cửa. Dường như y còn đang bận lấy gì đó trong xe ra nên chưa bước hẳn xuống xe. Bàn tay kia nắm ngón thon dài, chỉ một hành động đặt ở cửa xe tùy tiện như thế cũng thoát lên sự ưu nhã. Ngón áp út mang một chiếc nhẫn kim cương chừng 2 cara, với kiểu dáng trang nhã. Viên kim cương sáng bóng được gọt dũa tinh xảo, dưới ánh mặt trời càng tỏa sáng lấp lánh, vô cùng hoàn mỹ.

Chân Mạch thấy bàn tay ấy, tim không khỏi đập trập một nhịp, sắc mặt trắng bệch, trông mắt trở nên đen lại, sâu không thấy đáy. Hắn đứng lại, cắn chặt môi, chờ người nọ bước xuống. Hắn cảm thấy căng thẳng cực độ, đất dưới chân như nứt ra, hai tay không khống chế được run nhẹ.

Người nọ rốt cục đẩy cửa xe bước ra, đầu tiên chỉ là một cái bóng lưng. Thân hình thon dài, mặc T-shirt màu rượu đỏ cùng quần đen, cuối cùng là bàn tay cầm một cái cặp da đen, lòng bàn tay cầm một cái điện thoại di động. Y dùng tay vuốt mái tóc đen, sợi tóc hơi quăn có vẻ thập phần mềm mại, dưới ánh mặt trời càng thêm sáng bóng khỏe mạnh.

Chân Mạch nhìn động tác của y, sắc mặt càng trắng, đôi mắt thêm đen sâu thẳm thẳm, bên trong phảng phất có một cơn lốc màu đen cùng sóng trào kích động mãnh liệt. Hắn muốn chạy trốn, lại cảm thấy toàn thân như biến thành một pho tượng nặng nề, khẽ động cũng không được.

Nam nhân kia nghiêng người đi ra, đưa tay đóng cửa xe. Thấy được gương mặt nhìn nghiêng của y, Chân Mạch ngẩn ra, toàn thân nhất thời thả lỏng.

Không phải gã.

Cảm ơn trời đất, không phải gã.

Hắn cảm thấy máu toàn thân bắt đầu chảy lại, da cũng bắt đầu hấp thu được nhiệt lượng của dương quang, tứ chi lạnh lẽo cứng ngắc dần dần trở nên ấm lại.

Tất cả đều chỉ trong mấy giây đồng hồ. Người này dường như cũng cảm thấy nhân thân của hắn còn chưa kịp chuyển đi, y quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Lúc này càng thêm khẳng định. Không phải gã.

Thế nhưng cả hai lại giống nhau như thế, nhìn từ chính diện, càng giống hơn.

Hắn cảm thấy trong lòng bỗng mơ hồ xuất hiện một sự lạnh lẽo.

Người vừa bước ra chỉ chừng 30 tuổi, vẻ mặt anh khí, hai mắt sáng sủa, da ngăm đen, trán mang theo một nét phong sương, đường viền đôi môi rõ ràng, thể hiện ý chí mạnh mẽ. Toàn thân y trên dưới đều là đường cong thân thể cường tráng, mà một thân phục sức Yves Saint Laurent (1), dây lưng da cá sấu sẫm màu, trên chân là giày da Valentino (2), càng thêm cường điệu ra một loại trong sáng cùng rụt rè quý phái.

Chân Mạch lẳng lặng mà đứng ở nơi đó, trong mắt bắt đầu dịu lại những hỗn loạn ban đầu. Bọn họ là đồng loại, hắn nói cho bản thân, phải cách xa cách bọn họ. Thế nhưng hắn vẫn không thể nào nhúc nhích.

Có lẽ từ trước tới giờ y chưa từng thấy cậu thanh niên nào lại nhìn mình chằm chằm không chút che giấu nào như thế nên bất giác quay đầu lại nhìn hắn.

Thanh niên kia đứng lẳng dưới ánh mặt trời, cả người toát ra ánh sáng nhu hòa. Thân hình hắn cao gầy, tướng mạo thanh tú, quần áo giản đơn, da trắng nhợt, đôi mắt đen hơi ánh xanh lam, ánh mắt như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, bên tai hàng tóc mai được gió xuân nhẹ nhàng thổi, hình như mang theo một mùi hương cổ nhân nhạt thoải đến bên y.

Y cảm thấy nao nao, cảm thấy người này có chút quen mắt, vừa nghĩ như thế nhưng lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Tất cả mọi điều đều chỉ trong vài giây ngắn ngủi tựa như tia lửa hàn chợt lóe chợt tắt. Một đám người đứng ở cửa nhìn qua, chỉ thấy một cậu trai trẻ vì tránh một chiếc xe mà dừng lại. Sau đó, nam nhân kia mở cửa xe, đi ra, thuận tiện nhìn hắn một cái, như vậy mà thôi.

Người đứng trung tâm trong đám người kia giờ giờ tay vẫy người vừa xuống xe, ha hả kêu lên: “Minh Dương, sao cậu lại tới đây?”

Y cũng không nghĩ gì, lập tức quay đầu lại, vừa cười vừa đi qua chỗ đám đông: “Thần An, thằng ranh này, cậu không nói một tiếng mà đạp qua địa bàn của tôi. Trong ngành lại có thêm một kình địch, đương nhiên phải đi trinh sát một chút rồi.”

Ba người cùng nhau đi qua, đều cười nói: “Thị trường này lớn thế, lẽ nào cậu có thể một mình ăn hết sao? Phì thủy bất lưu ngoại nhân điền (3) mà, để cho người ngoài tới kiếm tiền sao bằng để chúng tôi tới ăn một miếng.”

“Minh Dương, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, cậu cũng tới cho chúng tôi ý kiến đi.”

Y cười ha ha: “Ý kiến của tôi, các cậu có can đảm nghe không? Chỉ sợ là ý kiến âm mưu phá đổ các cậu thôi.”

“Muốn phá đổ chúng tôi cũng cần bản lĩnh đó, chúng tôi không ngại đâu.” Một người hơi thấp một chút trong đám người cười tinh ranh như mèo.

Người vừa xuống xe sang sảng mà cười, trong thanh âm không có chút mờ ám: “Aiii, hai người các cậu thế nào cấu kết với Thần An làm việc xấu thế này? Ba người các cậu liên thủ, có ý gì đây? Vì sao không mỗi người mở một cái, theo tôi đấu một trận mà lại bắt tôi đấu với ba con cáo già các cậu chứ?”

Thần An vỗ vỗ vai y: “Được rồi, Minh Dương, cậu là lão sói già khó chơi, ở đây mỗi người đều biết cả. Cái gọi là bình tại tinh bất tại đa, tương tại mưu bất tại dũng (4). Ngành bách hóa, cậu là đại ca, cậu một người đã đủ giữ quan ải, chúng tôi khẳng định không qua được cậu. Chúng tôi chỉ là ba gã tân binh, cho nên thẳng thẳng hợp sức với nhau cùng làm. Nếu có cái gì cũng không sợ mệt.”

Tên còn lại cũng vỗ vỗ vai Minh Dương: “Đúng thế a, cậu ăn thịt, để chúng tôi gặm chút xương, uống chút canh, vậy là được rồi.”

Mấy người đó cười nói, vui vẻ mà cùng nhau đi lên cao ốc.

Chân Mạch hoàn toàn khôi phục bình tĩnh. Hắn vòng qua xe, tiếp tục đi về phía trước. Ánh mặt trời xuyên thấu qua hàng lá nhỏ theo sát chân hắn.

“Nè, Vi đồng, có cái gì nhân tài phải chú ý cho tôi đó, hiện tại ngành bách hóa, thiếu nhất chính là người quản lý giỏi a.” Minh Dương vừa vào cửa, vỗ vỗ vai Kim Huy, nhanh chóng thuận thể quay đầu nhìn thanh niên đã đi xa kia một cái.

(1) **Yves Saint Laurent:** là hãng thời trang lớn của Pháp do nhà thiết kế thời trang, tên thật là Yves Henri Donat Mathieu-Saint-Laurent (1 tháng 8 năm 1936 – 1 tháng 6 năm 2008), người Pháp thành lập, một trong những tên tuổi vĩ đại của ngành thời trang Pháp thế kỉ 20.

Yves Saint Laurent (YSL) sinh năm 1936 tại Oran, Algeria trong một gia đình bảo thủ. Cha ông là giám đốc một công ty bảo hiểm, còn mẹ là ngôi sao của giới thượng lưu. YSL luôn thu mình lại trong hình ảnh của một người nghệ sĩ bị giằng vặt bởi những bí mật khó nói. Mới 10 năm trước, trước khi cha ông chết, ông mới thú nhận với cha mình rằng ông là một người đồng tính luyến ái.

Ông này là người đã tạo nên một trào lưu ăn mặc cho TK 20. Sử dụng những trang phục vốn của đàn ông như veston, smoking, tuxedo, quân phục được cách điệu để làm đẹp cho phụ nữ. Tạo nên một hình tượng phụ nữ mới mạnh mẽ, tự tin không thua kém đàn ông chút nào.

2. Chương 2

Mùa xuân luôn là mùa tràn ngập nhiệt tình. Trên báo có nói bởi vì El Nino (1) cho nên khí trời bắt đầu biến đổi khác thường. Thế nhưng đối với người trong thành thị này mà nói, khí hậu thế này khiến người ta có cơ để trốn việc đi chơi.

Đường phố khắp chốn đều là người đi dạo. Bọn họ xách theo bao lớn bao nhỏ, cầm cầm ăn ăn món gì đó, qua lại với nụ cười tươi trên môi.

Trong không gian vang vọng đủ loại thanh âm, cửa hàng ven đường bày đặt đủ loại âm nhạc cùng tiếng hát, tình ca giờ đây đang thịnh hành, đàn dương cầm, saxophone, tất cả âm thanh bao phủ trong dương quang trong suốt, càng thêm náo nhiệt hỗn tạp, toàn bộ thế giới đều là sung sướng, bừng bừng sức sống.

Chân Mạch thần tình nhàn nhạt mà đi trên đường, nhìn người khác cao hứng bừng bừng chọn đồ ăn, không khéo cò kè mặc cả, sau đó vui mừng móc tiền ra mua đồ, trong lòng cảm thấy họ thật là vui sướng. Cuối cùng hần cảm thấy sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn không muốn trở về nhà.

Hoàng hôn đặc biệt dài, thế nhưng trời bao giờ cũng phải tối. Chân Mạch rốt cục quyết định kết thúc hành trình phiêu đảng của mình, về nhà. Tại lúc hoàng hôn buông xuống, hần chậm rãi đi vào viện khoa học, hướng phía tiểu khu bên cạnh tiểu khu dành cho chuyên gia mà đi.

Viện khoa học cực kỳ lớn. Tại bên khu nhà trọ dành cho chuyên gia, có một tiểu khu độc lập, bên trong có vài khu nhà cho thuê. Khác với các chỗ khác, tường cái tiểu khu này không hề dùng chung tường với viện khoa học. Hồi trước, khi Chân Mạch chuẩn bị thuê phòng, tìm được thổ địa vùng này, chỉ có gã mới biết nơi nào có phòng cho thuê, giá cả bao nhiêu một tháng.

Cái tiểu khu này tất cả đều là những hộ gia đình bị di dời từ nơi khác tới, bởi vì lúc xây dựng viện khoa học là dùng đất của họ, do đó chính phủ bồi thường cho họ tiểu khu này. Đi vào chỗ này, phải đi từ cửa chính của viện khoa học mà vào, cho nên đặc biệt an toàn, hơn nữa hoàn cảnh cũng tốt. Người biết ở đây

có phòng cho thuê cũng không nhiều lắm, bởi vậy tiền thuê cũng rẻ hơn ở ngoài.

Chân Mạch rất thích, thuê ngay lập tức. Nhà này có một phòng một bếp, điện nước đầy đủ, trước sau có sân thượng, tất cả đều hướng ra mặt cỏ hoa viên bên ngoài, rất thích hợp một người thuê.

Hai bên đường đều là đại thụ xanh um tươi tốt, dường như bao giờ cũng có một làn khói nhẹ lượn lờ bên đại thụ, khiến người không khỏi sản sinh một cảm giác phiền muộn.

Chân Mạch cầm hai quyển sách, xách theo một món ăn gì đó, đi qua tàng cây, đi vào tiểu khu. Trên mặt cỏ có mấy ông bà già đang ngồi, thấy hắn tiến đến, tất cả đều rất chú ý mà nhìn hắn. Hắn cũng quen rồi, cười cười với họ một cái, cũng không nói lời nào thêm, quẹo một cái. Có mấy đứa nhóc đạp chiếc xe nhỏ nhỏ chạy qua bên hắn, tràn ngập sức sống mà lại đơn thuần. Hắn chậm rãi đi lên lầu, móc chìa khoá mở cửa.

Trong phòng rất tối, mờ mờ, giản đơn mà như mang theo sinh mạng, trong bóng đêm lẳng lặng chờ đợi hắn.

Hắn không bật đèn, nương theo sắc trời ngoài cửa sổ đem đồ đặt lên bàn, sau đó ngồi vào chiếc ghế trúc bên cạnh tường, thuận lợi ôm cái gối mềm bên cạnh vào ngực, rồi như hòa tan vào sự im lặng trong phòng.

Khí tức quen thuộc ở trong phòng lưu động, hắn nhắm mắt lại, một loại ôn nhu bất đắc dĩ khiến lòng hắn thất lại.

Ngoài cửa sổ, cỏ dại mọc thành bụi. Hồi trước, lúc thuê phòng, chủ cho thuê nhà nói nơi này là một bãi cỏ trong bảng quy hoạch, không có xây phòng ở. Thế nhưng, nơi này để hoang đã lâu, không thấy có công trình đi san bằng, trái lại sau mùa mưa kéo dài năm ngoái, cỏ dại mọc càng lúc càng um tùm trở thành như hôm nay. Dưới cửa sổ phòng hắn giờ trở thành một thảm cỏ dại nhỏ nhỏ, bên trong có cái cây bị bứt gốc, vài người nhặt đồ phế thải, sửa xe đạp, sửa giày ở đó sống. Hắn không thể tưởng tượng mấy đại nam nhân làm sao có thể ở chung trong một cái nhà tranh nhỏ xíu như thế. Thế nhưng thường thường lúc chạng vạng có thể thấy bọn họ cầm chai bia, ngồi xổm ngoài phòng, lớn tiếng uống rượu chơi đoán số, rất vui sướng. Lúc này, lại nghe thấy thanh âm khàn khàn của bọn họ bay từ ngoài vào phòng.

Hắn đứng dậy, ẩn trong bóng tối, lẳng lặng nhìn ra ngoài.

Rất xa, tiếng ca nhẹ nhàng bay trong gió.

“Chuyện cũ tuy đã phủ đầy bụi nhưng pháo hoa ngày xưa

Vẫn rực rỡ như sắc đèn đêm nay

Hay là tại một thời gian nào đó

Sẽ có một giấc mộng rơi xuống

Bao nhiêu đời luân hồi qua đi đều lưu tại trong lòng

Đợi một lần tâm niệm chuyển động

Đợi một lần tình triều cuộn cuộn

Dù xa cách mấy đời vẫn muốn tương phùng cùng anh....

Mà kiếp trước đã xa

Kiếp sau lại chẳng thấy đâu

Tình đã sâu như thế lại có ai lưu ý đến đau thương” (2)

Hắn ôm chặt chiếc gối vào lòng, một làn hương trong veo đã xa cách từ lâu truyền vào chóp mũi. Lòng bắt đầu chua xót khổ sở.

Sắc trời càng lúc càng tối, đã không thấy rõ mấy người dân công vui sướng lúc nãy nữa rồi, nhưng vẫn còn nghe rõ tiếng reo thỏa mãn, đùa vui của họ.

Hắn không còn chút sức lực nào dựa vào tường, gương mặt ụp vào gối, nước mắt trong lòng trào ra khỏi viền mắt. Hắn nhắm mắt lại, bất đắc dĩ chờ đợi. Thế nhưng, qua thật lâu thật lâu, nước mắt vẫn tràn ra hai mắt, thế nào cũng không giữ lại được. Hắn thở dài, hay là một ngày nào đó, hắn có thể thống thống khoái khoái mà khóc một hồi.

Sắc trời bắt đầu tối. Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng người chạy ào ào lên lầu, ngay sau đó, cửa phòng hắn bị gõ cật lực.

Chân Mạch định thần, khoe miệng hiện ra một nét cười, đứng dậy mở đèn.

Người ngoài cửa nghe bên trong có động tĩnh liền lập tức ồn ào: “Mạch Mạch, Mạch Mạch, nhanh lên một chút, mở cửa, một người ở bên trong làm cái quỷ gì?”

Chân Mạch đi ra, mở cửa, cười nói: “An Ninh, An Ninh, cậu đừng có phụ cái tên của cậu thế chứ.”

Ngoài cửa là một cậu thanh niên trẻ, ngoài áo lông trắng là một cái áo jacket màu đen, phía dưới là quần jean hàng hiệu, trên cổ đeo cái MP3, trên tai đeo cái headphone hình thù kỳ quái. Tóc cậu rối bời, nhuộm đủ mọi màu sắc, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, toàn bộ hình dáng như tiểu suất ca phong cách Hàn quốc.

Chân Mạch vừa thấy thế con mắt liền thấy nhức. Hắn cau mày, nhìn Thẩm An Ninh đặc ý dào dạt bước đi thông thả vào phòng, rồi đóng cửa lại.

Thẩm An Ninh ngồi mạnh xuống chiếc sofa đơn màu nghệ, trong miệng nhai kẹo cao su, rung đùi đặc ý, phảng phất như còn chìm đắm trong tiếng nhạc bên tai.

Chân Mạch cùng cậu là bạn thân lớn lên bên nhau, cực kỳ hiểu cậu, vì vậy trực tiếp ngồi xuống đối diện, ôm cánh tay lẳng lặng nhìn cậu, cái gì cũng không nói.

Thẩm An Ninh quan sát hắn nửa ngày, rốt cục nhìn không được, bỏ tai nghe xuống, hiếu kỳ hỏi: “Aiii, hôm nay cậu đi xin việc thế nào rồi?”

Chân Mạch bất động thanh sắc: “Cũng được.”

Thẩm An Ninh vừa nghe câu trả lời lấp lửng thế, thực sự nhìn hết nổi, tiến tới trước mặt hắn: “Cái gì là cũng được? Cái gì được? Là cậu cũng được? Hay chỗ đó cũng được? Người trong chỗ đó cũng được? Công việc cũng được?”

Chân Mạch né tránh một chút, rốt cục nhìn không được cười rộ lên: “Được rồi được rồi, sợ cậu rồi. Chỉ mới tới ghi đơn xin việc, tôi sao biết được nhận không chứ?”

Lúc này Thẩm An Ninh mới thoả mãn một lần nữa ngồi trở lại chỗ cũ. Cậu vuốt tóc, đặc ý nói: “Mạch Mạch, xem tôi mới đi làm tóc nè, thế nào?”

Chân Mạch liếc mắt một cái: “Tôi xem đến phát mệt.”

“Cậu này, như ông già vậy.” Thẩm An Ninh bĩu môi, rồi lại như không có việc gì. “Ngồi lì trong phòng làm gì? Đi, đi ra ngoài chơi.”

Chân Mạch lại buồn bã ỉu xiu: “Đi chỗ nào? Chơi cái gì?”

“Chúng ta đi ăn trước, ăn no rồi hãy nói. Aiiii, hôm nay tôi thấy quảng cáo trên báo, nói Tông Bắc có mở một cửa hàng thịt dê Bắc Kinh. Chúng ta đi nếm thử.” Thẩm An Ninh nói xong, lấy tay chỉ vào hắn. “Cậu đừng có nói với tôi là cậu ăn rồi nha. Tôi mặc kệ cậu ăn hay chưa, hôm nay cậu nhất định phải đi ăn với tôi một lần.”

Chân Mạch cười nói: “Cơm thì đúng là tôi chưa ăn. Hôm nay có chuyện tốt gì? Có phải cậu mời không?”

Thẩm An Ninh hăng hái bừng bừng: “Hôm nay nắng tốt như vậy, còn không phải chuyện tốt sao? Đi thôi đi thôi, tất nhiên là tôi mời khách. Hiện tại tôi có tiền hơn cậu đó, đương nhiên tôi trả rồi.”

Chân Mạch nhìn trời bên ngoài, mặc chiếc áo khoác xám vào rồi cùng cậu ra khỏi cửa.

Thẩm An Ninh ở phía sau lẩm bẩm: “Sao cậu bao giờ cũng mặc cái màu xám xịt này thế?”

Chân Mạch cũng không quay đầu lại: “Có tinh thần cho ai coi?”

Thẩm An Ninh lễ thẳng khí hùng: “Vì sao cần phải cho người khác coi? Ánh mắt của người khác liên quan gì đến chúng ta? Chúng ta đẹp là để cho bản thân coi chứ.”

Chân Mạch cười rộ lên: “Nè, người nào cũng lý lẽ của mình, tôi không khuyên cậu, cậu cũng đừng khuyên tôi.”

Thẩm An Ninh cũng vui mừng cười cười. Cậu bạn thân này ngày người tại Bắc Kinh đã 3 năm, kết quả hai bàn tay trắng mà trở về, hơn nữa tâm tình hạ thấp tới đáng sợ, một tháng qua, mỗi ngày cậu đều nghĩ hết biện pháp để an ủi hắn, cũng không thấy hiệu quả gì, hôm nay thấy hắn có thể cười thế này, rốt cuộc cũng là tiến bộ.

Thẩm An Ninh không dám hỏi Chân Mạch gặp phải việc gì ở Bắc Kinh, nhưng sơ lược cũng có thể đoán được, đơn giản là vì tình cảm. Cậu hiểu hắn mà. Trên thế giới này, cũng chỉ có cậu có tư cách nói cái này, cậu vô cùng, vô cùng hiểu Chân Mạch. Tại sự nghiệp, Chân Mạch luôn luôn kiên định, trên cơ bản không có gì bất ổn. Bất luận là làm gì, sự nghiệp đang thành công rực rỡ bỗng nhiên sụp đổ trong nháy mắt, không thể nào không dính tới chữ ‘tình’. Chân Mạch tình cảm như động vật, năm xưa vì một lần thất bại trong tình trường mà đi xa tha hương, 3 năm sau đó, từ nơi xa ngơ ngẩn trở về, An Ninh nghĩ nhất định đó là vì một lần thương tổn nữa.

Bên ngoài đèn đã lên, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua chiếc áo khoác xám tro của hắn. Gương mặt sáng ánh lên dưới sắc cam của đèn đường càng thêm nhu hòa, đôi mắt trong suốt phản xạ ánh đèn ngũ sắc rực rỡ, càng khiến người ta thấy hắn bình tĩnh hơn.

Cứ như đã lâu lắm rồi không được ăn vậy. Chân Mạch cùng Thẩm An Ninh ngấu nghiến ăn trong quán thịt dê Bắc Kinh. Đang ôm cái bụng no kênh ra cửa, hai người nhất thời nghĩ cuộc sống vẫn còn rất đẹp.

Thẩm An Ninh cả tiếng than thở: “A, cuộc sống thực sự là tốt mà.”

Chân Mạch cười nói: “Muốn cho cậu nghĩ cuộc sống tốt đẹp, thiệt là dễ.”

Thẩm An Ninh nhìn một chút đồng hồ, mạnh tay lôi hắn đi: “Không được rồi, sắp tới giờ rồi, tôi phải đi làm. Mau, theo tôi đi.”

Chân Mạch có chút do dự: “Tôi...chắc không đi đâu.”

Thẩm An Ninh căn bản không để ý tới hắn nói cái gì, lôi kéo hắn chạy, sau đó vươn tay đón xe. Chân Mạch ngẫm lại cũng không có chuyện gì cần làm, đành theo cậu.

Thẩm An Ninh ở tại thành thị này vốn là một ca sĩ có chút tiếng tăm, một năm gần nhất chuyên hát ở quán bar. Bởi vì hát ở quán bar rất đơn giản. Mấy năm gần đây, quán bar ăn nên làm ra, mỗi ngày đều chật ních, bởi vậy rất nhiều chủ quán xem trọng ca sĩ, quán bar liền mở ra liên tục, đương nhiên vì thế nên cũng rất cần ca sĩ, nhất là ca sĩ hát hay. Giá thị trường Thẩm An Ninh càng lúc càng cao, thường thường một buổi tối từ 9 giờ đến 12 giờ, cậu phải chạy tới 5 show, thu nhập rất khá. Hát lâu, có rất nhiều khách chuyên môn tới nghe cậu hát, cho nên thường thường có ông chủ quán bar tìm cậu đi hát. Mỗi ngày cậu đều trải qua một cuộc sống giống nhau, buổi tối hát, buổi sáng ngủ, buổi chiều nghe nhạc, luyện giọng, xem đĩa, đi dạo phố, cũng không thấy cậu có bạn gái hay gì cả, một người sống cực kỳ tiêu sái.

Xuống xe, Chân Mạch theo cậu đi vào “Khiêu Vũ Với Bầy Sói”

(1) **El Nino** (phát âm như “eo ni-nhô”) là hiện tượng trái ngược với La Nina (tiếng Tây Ban Nha: El Niño và La Niña), là một trong những hiện tượng thời tiết bất thường gây thảm họa cho con người.

Thuật ngữ El Nino dùng để chỉ hiện tượng nước biển nóng lên.

(2) Trích lời bài hát “Dã Phong” – Lâm Úc Liên

3. Chương 3

Từ bên ngoài nhìn qua, cái quán bar này dường như rất bình thường, chỉ có một khung cửa cùng hai ô cửa sổ gỗ trần ngập phong cách nông thôn miền Tây nước Mỹ. Nhưng mới vừa vào cửa, trước mặt lại trưng bày một bức tranh lớn hình người thổ dân Mỹ. Người này rất gầy, hốc mắt hăm sâu, trên mặt tô vẽ vân vân, đường cong thân thể vô cùng cường tráng. Trên đầu gài một chiếc lông chim lớn, trông rất oai hùng, khiến cho người ta tưởng rằng dương quang hoa mỹ phía sau gã đang mở rộng ra vô cùng vô tận. Bức tranh sơn dầu rất lớn này sử dụng những màu đậm, ánh đèn chiếu vào nó tạo nên một cảm giác bất khuất, kiên định vô cùng. Bởi vì ai cũng biết chủng tộc này hầu như đã bị tuyệt diệt rồi, cái loại nhân thần ngoan cường cùng ý chí chiến đấu kiên nghị này càng làm cho lòng người sản sinh ra một cảm giác thống thiết, thê lương.

Chân Mạch nhìn bức tranh một hồi lâu.

Toàn bộ bên trong quán bar dùng vật dụng bằng gỗ thô, ánh đèn vàng vọt, nhuộm đắm bầu không khí ấm áp. Khắp chốn đều đầy người, mỗi một bàn đều có một ngọn nến nhỏ, nhìn qua rất điệu kỳ. Phía trước có một sân khiêu vũ nho nhỏ, trên đỉnh là chiếc đèn tròn lấp lánh. Ở giữa có một người ca sĩ trẻ vừa đánh guitar vừa hát những câu tình ca du dương.

“Bên em đến khi mặt trời mọc

Anh nhìn em thật kỹ

Trông em thật vô tội khi khóc mệt rồi ngủ

Nhẹ nhàng nói vào tai em yêu cầu cuối cùng

Xin đừng nói với hân những lời như thế

Xin đừng nói với hân

Ban đêm em thường sợ hãi

Đừng nói em sẽ chờ điện thoại của hân dù có trễ thế nào

Đừng nói em chỉ thích hoa hồng hân tặng

Bởi vì đó là tất cả những gì còn lại của anh

Xin đừng nói với hân...” (1)

Tất cả mọi thứ ở đây dường như dành riêng cho người thất tình vậy. Chân Mạch không khỏi cảm thấy kì lạ.

Bên tường có một cái bàn tròn lớn, phía trên có kê vài cái giá. Thẩm An Ninh dẫn hân đến đó, ngồi lên ghế, cười hỏi hân: “Cậu nghĩ ở đây thế nào?” Chân Mạch không khỏi gật đầu: “Rất tốt.”

“Thật ư? Kêu cậu chẳng biết bao nhiêu lần, cậu cũng không chịu tới, kỳ thực đến nơi đây uống một ly, phiền não gì cũng đều biến mất cả.” An Ninh khoa trương nói. “Cậu xem, thế giới tốt đẹp biết bao.”

Chân Mạch buồn cười: “Tốt tốt tốt, coi như cậu đúng, chỉ có cậu mới biết được đạo lý cuộc sống thôi.”

“Sai, là đạo lý của sinh mạng đó.” Thẩm An Ninh làm như thật, nghiêm trang nói. “Có thể sống một lần cũng chẳng dễ dàng gì, nhất định phải chậm rãi thưởng thức cuộc sống.”

Chân Mạch cười ha ha. Thẩm An Ninh nghiêng nghiêng đầu nhìn hân: “Đây mới là Mạch Mạch mà tôi biết, chuyện quá khứ cần bản đừng nghĩ nữa, qua rồi thì cho qua luôn đi.”

Nụ cười của Chân Mạch nhạt dần. Trầm mặc chốc lát, hần hắng định mà gật đầu: “An Ninh, cậu nói đúng, chuyện trước đây tôi sẽ quên sạch sẽ. Cậu không cần lo lắng cho tôi.”

Nam ca sĩ kia nhẹ giọng nói: ” Cảm ơn.” Sau đó rời khỏi sân khấu.

Thẩm An Ninh vội vàng nhảy khỏi ghế: “Tới tôi rồi. Cậu chờ tôi một chút. Tôi gọi một ly bia cho cậu, sẵn gọi thêm một người đến ngồi với cậu luôn.”

Chân Mạch vội hỏi: “Tôi một người là được rồi, không cần phiền phức thế.”

“Không phiền phức, bắt quá cậu chỉ cần nhớ kỹ, chỉ có thể ‘tinh khiết’ nói chuyện phiếm thôi.” Cậu nháy mắt mấy cái với Chân Mạch.

Chân Mạch ngẩn ra, lập tức hiểu ý, không khỏi cao hứng: “Thế nào? Dính tới yêu đương rồi à?”

“Bây giờ còn không tới mức đó?” Thẩm An Ninh cười hì hì làm mặt quỷ, “Chỉ bắt quá là xếp vào trong phạm vi cân nhắc thôi.”

Chân Mạch ngửa đầu nhẹ nhàng cười rộ lên: “Yên tâm, nếu là người cậu coi trọng, tôi tuyệt không chạm đến. Người ấy của bạn bè, tuyệt không đùa giỡn.”

“Vậy tôi an tâm.” Thẩm An Ninh nghịch ngợm cười cười bỏ đi. “Tôi đi gọi anh ấy lại đây.”

Chân Mạch một mình ngồi ở chỗ kia, nhìn xung quanh. Chỗ này tựa như ngăn cách với mọi thứ trên đời. Cách đó không xa là quầy bar, mấy người mặc đồng phục đỏ đỏ hồng hồng trẻ tuổi vội vội vàng vàng, chỗ bán bia càng lúc càng tấp nập, có mấy người nhân viên phục vụ liền tay, ly vừa đầy mâm liền có người lấy đi. Một nam nhân viên khác cẩn thận đảo rượu, điều chế rượu cốc-tai, lưu loát gọt trái cây, ngoài ra còn cầm bình lắc liên tục. Ngọn đèn quầy bar được điều chỉnh rất đặc biệt, dường như chỉ giới hạn trong vòng tròn ấy, không hề lọt ra ngoài, mấy người thanh niên trẻ tuổi hoạt bát phảng phất như đang sống trong một quả cầu thủy tinh do ngọn đèn tạo ra, thật sự tạo nên một cảm giác hấp dẫn kỳ lạ.

Xung quanh quầy bar cũng ngồi đầy người, phần lớn là một mình một người tới, bởi vì bọn họ trên cơ bản đều ngồi rất im lặng, dù có ngồi gần nhau cũng chẳng nói một câu với nhau. Trước mặt bọn họ đều đặt một ly rượu, trên tay cầm một điếu thuốc, không nhúc nhích gì, chỉ lặng lẽ nhìn ca sĩ biểu diễn. Trong khung cảnh nhốn nháo, bọn họ có vẻ đặc biệt an tĩnh, tựa như trở thành cảnh vật nơi đây.

Thẩm An Ninh đang cùng người đánh đàn nói gì đó, đại khái là thảo luận ca khúc biểu diễn hôm nay.

Chân Mạch nhìn khắp chốn, dường như mỗi một cái bàn đều có thể diễn ra một câu chuyện. Có một đôi nam nữ tuổi trẻ yên lặng ngồi, nét mặt vô cùng bình tĩnh ôn nhu. Cách đó không xa lại có ba chiếc bàn kê sát bên nhau, một nhóm nam nữ ngồi chung, lúc nào cũng không hề cố kỵ cười đùa lớn tiếng, trên bàn đầy bình rượu ly rượu, ở giữa là một cái bánh kem lớn. Xa xa có hai gã thanh niên đang liêu mạng xum xoe

hai thiếu nữ trẻ hướng đối diện, vừa nhìn là biết ngay họ muốn làm gì.

Các loại tiếng chuông điện thoại di động lâu lâu lại vang lên.

Người ra vào, qua lại nhộn nhịp không dứt. Rõ ràng không gian vẫn thoáng rộng, thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy áp áp, đầy người.. Trong không khí toát lên sự sung sướng, thời gian phẳng phất như ngừng trệ lại, khí tức ấm áp cùng thoải mái vây quanh mỗi người.

Chân Mạch phát hiện bản thân rất thích chỗ này, khoe miệng dần dần hiện lên một nét cười dễ dàng vui sướng.

Một người nam nhân trung niên mỉm cười tới bên cạnh hắn, trong tay bưng hai ly bia. “Là Chân tiên sinh sao?” Thanh âm anh ta thật phần nhu hòa.

Chân Mạch quay đầu liếc anh ta một cái, cười gật đầu: “Phải.”

Nam nhân kia đưa ly bia cho hắn: “Tôi là Cao Kiến Quân, là bạn An Ninh.”

“Chào anh.” Chân Mạch theo bản năng bắt tay với anh ta. “Hân hạnh được làm quen.”

Cao Kiến Quân cười rộ lên: “Chân tiên sinh, tất cả mọi người là bạn cả, không cần khách khí như vậy.”

Chân Mạch cũng bật cười: “Đúng vậy, tôi quên mất.”

Cao Kiến Quân giơ ly bia lên với hắn. Hắn cũng cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng chạm vào ly của Cao Kiến Quân. “Thật cao hứng biết cậu/anh.” Hai người đều hớp một hớp lớn.

Thẩm An Ninh ngồi xuống, với tay lấy micro, đàn điện tử chỉnh âm đến mức âm đàn dương cầm thanh thúy vang lên. Cậu ca một khúc tình ca du dương, đó là một khúc ca nói về một người thất tình đối với ái tình không oán cũng không hối.

Thanh âm Thẩm An Ninh tinh thuần, âm vực lại rộng. Lúc cậu hát, thần thái vô cùng chuyên chú, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới âm nhạc. Ca đến khúc thâm tình, Chân Mạch dường như có thể thấy được ánh nước trong mắt cậu. Ở trong khung cảnh, ánh sáng thế này, cậu có vẻ bàng quan, mỹ lệ vô song.

Chân Mạch cùng Cao Kiến Quân đều không nói lời nào, lẳng lặng mà nhìn cậu, nghe tiếng ca du dương của cậu “Em như cánh hoa trôi theo dòng nước, theo dòng nước trôi nổi giữa biển người” (2).

Giờ khắc này, hồng trần phẳng phất như cách xa vạn trượng, thanh âm cậu như đưa họ đến một nơi an tĩnh lại linh hoạt, kỳ ảo.

Khúc ca vừa dứt, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên. Chân Mạch cũng theo Cao Kiến Quân cùng nhau vỗ tay.

Thẩm An Ninh mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Lúc này, Cao Kiến Quân mới chuyển hướng qua Chân Mạch, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, thanh âm trầm thấp ôn hòa: “Chân tiên sinh, nghe An Ninh nói hai người là bạn thân của nhau.”

Chân Mạch vẫn duy trì lễ phép vừa phải: “Phải, chúng tôi từ tiểu học đã học chung với nhau, sau lại cùng vào một trường trung học, phân cùng một ban, sau đó cùng lên cao trung, phân vào khoa văn cũng là học chung. Có thể nói từ tiểu học đến cao trung vẫn học cùng nhau chỉ có hai người chúng tôi, hơn nữa tính cách cũng khá giống nhau, cho nên thành bạn thân. Cậu ta nhiệt tình yêu thích âm nhạc, không quyết tâm học cao cho nên tốt nghiệp cao trung xong, hai người chúng tôi mỗi người đi một ngả. Bất quá, chúng tôi vẫn là bạn thân.”

“Thật sự là khó có được.” Cao Kiến Quân tán thán. “Hiện tại, bạn bè như hai người ít lại càng ít a.”

Chân Mạch cũng đồng cảm: “Đúng vậy, vào xã hội mới biết được, tất cả mọi người đều như mang mặt nạ đối đãi nhau, tựa như không đối trá thì sống không nổi vậy, muốn có bạn bè đáng tin cậy, quả thực là chuyện khó thấy.”

“Cậu cứ uống đi, ở chỗ này không có ép bán rượu, mọi người tùy tiện thôi.” Cao Kiến Quân bưng ly uống một ngụm. “Trước đây Chân tiên sinh làm việc gì vậy?”

Chân Mạch uống một hớp, sau đó nói lại tình huống công ty đã làm cùng chức vị của mình nói đại thể cho Cao Kiến Quân.

Cao Kiến Quân rất nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng còn nói ngành nghề kinh doanh của mình để tham khảo một phen. Nhắc tới công việc, tinh thần Chân Mạch liền hăng hái. Có thể nói mỗi một chức vụ Chân Mạch làm trước đây đều rất cao, có khi phụ trách cả một hạng mục hoặc một bộ, hầu như các chức vụ từ cơ sở đến trung tầng hẳn đều đã từng làm, bởi vậy hiểu rất rõ một công ty cần hoạt động như thế nào mới khoa học và đạt hiệu suất cao. Bọn họ nói chuyện rất thống khoái, càng nói càng ăn ý.

Cao Kiến Quân nhìn người thanh niên trẻ tuổi đầy sức sống trước mặt mình, tràn đầy thương thức, bỗng nhiên nói: “Chân tiên sinh, tôi nghe An Ninh nói cậu đang tìm việc, có hứng thú tới công ty tôi thử không?”

Chân Mạch nao nao, con mắt quan sát anh một chút. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi nhưng màu đen, áo khoác màu gỉ lông dê, phía dưới là quần âu phục màu đen, hơn nữa giày đen vớ đen, từ đầu đến chân đều rất bình tĩnh, một điểm cũng không khoa trương, nhìn không ra thuộc về tầng cấp nào của xã hội. “Ý Cao tiên sinh là?” Chân Mạch nghi hoặc hỏi.

Cao Kiến Quân từ túi áo móc ra một cái ví tiền, lấy danh thiếp đưa cho hắn: “Tôi rất hy vọng Chân tiên sinh có thể gia nhập tập đoàn chúng tôi.”

Chân Mạch dời ngọn nến tới gần danh thiếp, mặt trên trịnh trọng mà in danh hiệu “Chủ tịch bất động sản Minh Châu”, không khỏi bất ngờ. Hắn lại ngẩng đầu nhìn Cao Kiến Quân một cái, một thời có chút mờ mịt.

Cao Kiến Quân cũng nhìn ra, vội vã hòa nhã nói: “Chân tiên sinh, tôi là thành tâm thành ý mời cậu, cũng không phải cậu là bạn An Ninh mà muốn giúp đỡ. Nghiệp vụ tập đoàn chúng tôi hiện tại phát triển rất nhanh, rất cần cao thủ có kinh nghiệm thực tế như Chân tiên sinh gia nhập.”

Chân Mạch không khỏi cười cười: “Cao tổng quá khen, trước mặt anh, tôi có thể là cao thủ gì chứ?” Hắn cười rất hờ hững, không có chút nhiệt tình nào cả.

Cao Kiến Quân liên tục xua tay: “Chúng tôi không lấy thành bại luận anh hùng, làm ăn cũng cần vận khí, có khi tương lai Chân tiên sinh còn có thành tựu lớn hơn tôi ấy chứ. Nếu như Chân tiên sinh có ý định, có thể tới tập đoàn chúng tôi làm, một bên giúp chúng tôi, một bên xem xem có chỗ nào thích hợp phát triển sự nghiệp của mình hay không, sau đó thấy yên ổn rồi hãy làm. Cậu thấy được không?”

Chân Mạch do dự một hồi: “Nếu như tôi đi, Cao tổng nghĩ tôi thích hợp làm chức vị gì?”

Cao Kiến Quân không chút nghĩ ngợi: “Trợ lý chủ tịch”.

(1) (Trích lời bài hát “Đừng nói với hắn” – “Bất yếu đối tha thuyết” – Trương Tín Triết ())

(2) Trích lời “Nước chảy hoa trôi” = “Lạc hoa lưu thủy” – Thái Cầm

Kaori: Có ai coi truyện này không, lên tiếng cho mình biết với!! Sao vắng vẻ vậy nè?

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chân Mạch nghe chức vị thuộc về quản lý cao cấp này, không khỏi giật mình trong lòng, suy nghĩ một hồi rồi từ chối: “Cao tổng, An Ninh có lẽ đã nói với anh, tôi mới từ Bắc Kinh trở về. Tôi rời khỏi nơi này đã 3 năm rồi, đối với tình huống nơi này hoàn toàn không quen. Đi vào đại tập đoàn như chỗ anh, hơn nữa lại làm đến trợ lý chủ tịch như thế, tôi chỉ sợ không thể thích ứng, không thể đảm nhiệm được.”

“Không là vấn đề gì, tôi tin tưởng phán đoán bản thân, cho cậu hai tháng, cậu nhất định sẽ quen thuộc mọi việc.” Cao Kiến Quân hiển nhiên đối với ánh mắt bản thân cực kỳ tự tin. “Đi ra giang hồ, kỳ thực ngộ tính rất trọng yếu.”

Chân Mạch vẫn do dự.

Lần này từ Bắc Kinh trở về, dường như hắn đã không còn lòng tin nữa, hùng tâm bừng bừng dĩ vãng cũng đã chẳng còn lại chút nào. Bởi vì mới vừa trở về không được một tháng, đối với bất động sản Minh Châu, hắn cũng không quen thuộc, nhưng tòa cao ốc Minh Châu đứng sừng sững ở nơi nào cũng đã đủ nói lên trình độ của tập đoàn ấy rồi. Đối với tập đoàn quy mô như vậy, hiện tại hắn tự nhiên không dám trèo cao. Hơn nữa vừa tiến vào đã đảm nhiệm chức vụ cao vậy, hắn càng cảm thấy nao núng.

Cao Kiến Quân cười ôn hòa thông dong, vẫn tận lực chiêu an: “Chân tiên sinh, tập đoàn chúng tôi vừa cổ phần hóa, thực lực hùng hậu vô cùng. Cậu tới làm, đầu tiên có không gian phát huy toàn diện năng lực, thứ hai chỗ chúng tôi có kế hoạch phúc lợi rất tốt cho nhân viên. Ngoại trừ tiền lương cao, tiền thưởng cuối năm, tiền hoa hồng, bảo hiểm xã hội, bảo hiểm y tế, các loại đều có. Mỗi năm tăng lương khoảng 10%. Chân tiên sinh, cậu là nhân tài ưu tú, tục ngữ nói “Chim khôn chọn cành mà đậu”, tôi là thành tâm mời cậu gia nhập, hy vọng cậu có thể cân nhắc một chút.”

Chân Mạch một bên nghe, một bên suy nghĩ. Nói thật, tại phương diện quản lý công ty, hắn hoàn toàn tự tin. Thế nhưng, Cao Kiến Quân căn bản không biết hắn, thế mà lập tức đưa ra điều kiện tốt như vậy mời hắn gia nhập, có khi có ý đồ nào khác hay không? Anh ta dù sao cũng là người Thẩm An Ninh thích. Nhớ tới hình dạng Thẩm An Ninh vui sướng mà nhắc tới anh ta, Chân Mạch quyết định buông tha cơ hội này. Cần gì vì một chút lợi ích mà chọn mạo hiểm tình bạn đáng quý này chứ? Không đáng.

Hắn mỉm cười, ôn hòa nhẹ giọng: “Cao tổng, lời mời của anh quá bất ngờ. Có thể để tôi cân nhắc một chút, được không?”

Cao Kiến Quân lập tức gật đầu: “Tốt. Hy vọng cậu có thể nhanh chóng cho tôi biết.” Nói xong, anh chạm ly cùng Chân Mạch một cái, uống một hớp lớn rồi không nói gì thêm, quay đầu nhìn Thẩm An Ninh.

Thẩm An Ninh đã ca xong bài hát cuối cùng ở chỗ này. Cậu chân thành mà hát: “Anh yêu anh ấy, đúng vậy, anh yêu anh ấy. Ngoài kia, trời mưa thật lớn. Lớn đến mức chúng ta không thể nghe được âm thanh của nhau” (1) Ánh mắt uyển chuyển quét lại chỗ đó.

Cao Kiến Quân nâng cốc với cậu, trên mặt mang theo nét cười sung sướng ôn nhu, đôi mắt dưới ánh đèn u ám trong veo.

Hay là, mình phản ứng quá khích rồi. Chân Mạch nghĩ. Có thể nhìn ra được họ thật sự là yêu nhau tha thiết. Thế nhưng, thời đại này là như vậy. Tình cảm đồng tính yếu đuối biết bao nhiêu, hắn từ lâu đã hiểu. Bọn họ bên nhau tốt như vậy, bản thân càng không nên tham dự vào.

“Cậu xem An Ninh thật đẹp.” Cao Kiến Quân tìm lòng không đậu nói với Chân Mạch.

Chân Mạch cũng chân thành tán thành: “Đúng vậy, hơn nữa tràn ngập sức sống.”

“Quá đúng. Lúc trước tôi vừa thấy em ấy liền bị em ấy hấp dẫn, chính là bởi vì cảm thụ được sức sống, sự rộng rãi, phóng khoáng trên người An Ninh. Sinh mệnh em ấy dường như vĩnh viễn tràn ngập sức sống thanh xuân, tinh thuần như vậy, sung sướng như vậy. Mỗi lần nhìn thấy An Ninh, trong lòng sẽ rất dễ dàng, dường như bản thân cũng trẻ lại.” Ánh mắt Cao Kiến Quân yêu quý thủy chung nhìn Thẩm An Ninh.

Thẩm An Ninh buông micro, đi tới chỗ bọn họ. “Thế nào? Hai người trò chuyện có được không?” Cậu nghiêng đầu nhìn Cao Kiến Quân.

“Cực tốt.” Cao Kiến Quân nhin không được vén sợi tóc rũ xuống trước trán cậu. “Chân tiên sinh là nhân tài quản lý, Anh rất hy vọng cậu ta có thể vào tập đoàn anh làm việc.”

Thẩm An Ninh đại hỉ: “Tốt lắm a, Mạch Mạch.”

Chân Mạch cười cười nhìn gương mặt hưng phấn của Thẩm An Ninh: “Tôi cần suy nghĩ một chút.”

“Còn suy nghĩ gì nữa? Đi đi.” Thẩm An Ninh vồn vã.

Chân Mạch cười ra tiếng: “Gấp cái gì? Cho tôi thời gian với chứ. Cân nhắc được rồi mới đi tốt hơn, đâu thể đi rồi phát hiện cái gì lại bắt người chạy trốn chết chứ?”

Cao Kiến Quân cũng cười ha ha: “Đúng vậy, An Ninh, đừng nóng vội, Chân tiên sinh sẽ suy nghĩ mà, em cũng không cần chiêu an cho anh thế đâu.”

“Được rồi.” Thẩm An Ninh cũng không nhắc lại chuyện này. Cậu ngoắc ngoắc nhân viên, gọi một ly nước chanh, ngồi vào bên cạnh Cao Kiến Quân.

Cao Kiến Quân rất tự nhiên vươn tay để lên vai cậu, nhẹ giọng hỏi: “Có mệt hay không? Có muốn ăn hay không?”

Cậu thuận thế tựa vào người y, lắc đầu: “Không mệt, không cần ăn, ăn no rồi hát rất mệt.”

Chân Mạch không muốn gây trở ngại cho đôi tình nhân, liền nghiêng người, nhìn cái bàn gỗ trống đối diện, bưng ly rượu uống.

Một thời không ai lên hát, sân khiêu vũ cũng không có người lên, nhất thời những vị khách cũng ầm ĩ lên. DJ chỉnh lại âm lượng, tiếng hát một nam ca sĩ vang lên:

“Nỗi đau của anh phải diễn tả ra sao, tình yêu suốt đời lại là sai lầm để rồi phải buông đôi tay em” (2)

Trong lòng Chân Mạch đau xót, từng ngậm từng ngậm uống một mạch nửa ly rượu, lúc này mới cảm thấy bình tĩnh lại.

Cao Kiến Quân nhìn thấy thế, nhẹ nhàng chạm vai hắn: “Chân tiên sinh, đừng uống quá mau, coi chừng say.”

Chân Mạch cười cười với anh ta: “Tôi biết, cảm ơn anh.”

Thẩm An Ninh nhìn nhìn đồng hồ, nhảy xuống ghế, vô cùng náo nhiệt mà nói: “Mạch Mạch, đi mau, tôi phải đi show thứ hai rồi.”

Chân Mạch cười rộ lên, cũng chỉ có thể buông ly xuống, chuẩn bị cùng cậu đi.

Cao Kiến Quân cười cười nhìn Thẩm An Ninh, thân thiết nói: “Trên đường cẩn thận một chút, đừng để mệt quá.”

Thẩm An Ninh gật đầu lung tung, hình dạng vô tâm vô phé, thế nhưng cặp mắt trong suốt kia vẫn nhìn anh ta mãi.

Chân Mạch như thấy có những sợi tơ nhỏ phiêu phiêu trong tầm mắt cậu, du đãng bất định.

Cao Kiến Quân cười rất ung dung, cũng rất vui sướng, dường như trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, ngoài miệng lại nói: “Đi thôi đi thôi, đến muộn thì không được đâu, phải chuyên nghiệp chứ.”

Thẩm An Ninh cười, tay trái xách túi, tay phải kéo Chân Mạch, nhanh chóng đi ra ngoài.

Chân Mạch bị cậu kéo ra ven đường, tiến vào xe taxi, lúc này mới có thể thở một hơi: “Gì chứ? Cậu cứ bắt chợt như thế, tôi sớm muộn cũng sẽ bị cậu làm mệt chết, hoặc hù chết cho coi.”

Thẩm An Ninh lên xe xong liền nhìn nhìn, cười cười tiến đến trước mặt hắn, giọng dẻo nhẹo hỏi: “Cậu thấy thế nào?”

“Cái gì thế nào? Không đầu không đuôi.” Chân Mạch cố ý không đáp. “Sao anh ta không đi show với cậu?”

Thẩm An Ninh không quan trọng, bảo xe chạy: “Tối giờ rồi, anh ấy phải về nhà, nếu không bà nhà anh ấy sẽ nháo.”

Chân Mạch trầm mặc một chút, ngẩng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe: “Người này không sai, thấy được thì đừng buông ra.”

Thẩm An Ninh bật cười: “Tôi hay cậu cũng không có bản lĩnh đó đâu, còn không bằng thuận theo tự nhiên.” Nụ cười của cậu ta rất trong sáng, không có nửa phần u oán.

Chân Mạch định mở miệng rồi lại nhịn, một lúc lâu, nhẹ nhàng toát ra một câu: “Đừng lún quá sâu.”

Thẩm An Ninh căn bản không có nghe vào tai, thuận miệng “Uhm” một tiếng, đột nhiên hỏi: “Sao cậu không vào công ty của anh ấy làm?”

Chân Mạch cười rộ lên: “Sao phải đi chứ? Muốn tôi làm gián điệp cho cậu à?”

Thẩm An Ninh vừa nghe liền cười ha hả, định nhào tới kéo kéo miệng hắn.

Chân Mạch một bên né tránh, một bên thao thao bất tuyệt: “Cậu yên tâm, nếu như tôi đi, nhất định làm tốt chức vụ này. Tôi sẽ thành thực mà thay cậu giám thị anh ta, ngoại trừ về nhà, bàn công việc ra, tuyệt không cho anh ta liếc ai một cái. Nếu như anh ta bận rộn công việc mà quên cậu, tôi sẽ ghé tai nhắc nhở cho. Ha ha ha ha.”

“Tốt a, vậy cậu đi đi.” Thẩm An Ninh càng nghe càng buồn cười, nghe tới cuối cùng, chỉ còn biết ôm bụng cười lăn lộn trên ghế.

Tài xế phía trước nghe bọn họ nói cũng thấy buồn cười mà phải nhịn, thiếu chút nữa cười ra tiếng rồi.

Hai bên đường, đèn đại ngọc lan (3) lóe lên ánh sáng nhu hòa. Xe bồn chở nước lẳng lặng phun ra cột nước trong suốt. Đường cái ướt sũng phản xạ lại ánh đèn đường màu cam cùng màu bạc, khiến ngọn đèn càng thêm huy hoàng, tĩnh lặng trong đêm tối.

(1) Lời bài hát trên mạng và phần lời trong truyện có câu ‘ngã ái tha’ được viết không giống nhau. Phần lời trên mạng thì là ‘ ’ còn trong truyện thì ghi thành ‘ ’. Từ ‘ ’ hay ‘ ’ phát âm giống nhau chỉ ngôi thứ ba số ít nhưng một cái là chỉ ‘nữ’, một cái chỉ ‘nam’. Có thể điều này là do MTYQTT cố ý gõ thế để tạo ra lời tỏ tình bí mật giữa cặp Cao Kiến Quân và Thẩm An Ninh nhưng cũng có thể là gõ nhầm. Thế nên, các bạn tự hiểu nha, còn mình thì mình nghĩ đó là lời tỏ tình đó.

Trích bài: Đích thị ngã ái tha- - Du Hồng Minh-

(2) (trích lời bài hát “Dụng tâm lương khổ” – - Trương Vũ ()

Sẽ cập nhật bài hát sau:). Truyện này nhiều nhạc quá à!

(3) Đèn đại ngọc lan:

人民南路玉兰灯

5. Chương 5

Chân Mạch ngồi ở trong văn phòng, cảm thấy xung quanh một mảnh hỗn loạn.

Hắn đến Kim Thần plaza xin việc ngày hôm sau đã nhận được thông báo đi làm.

Được nhận vào song song với hắn còn có hai cô gái trẻ tuổi, Thư Tiệp cùng Vân Lộ Lộ.

Chuyện thứ nhất sau khi đến nơi này, đó là tổng giám đốc Đồng Thiên Phú giới thiệu cho bọn họ tình hình chung của công ty.

Kim Thần plaza là do ba công ty gia đình liên hợp đầu tư, thuộc về hình thức đầu tư cổ phần. Thực lực ba công ty gia đình này cực kỳ lớn, trước đây chủ yếu làm bất động sản cùng IT. Hiện tại, bọn họ nhắm vào ngành bách hóa bán lẻ, bởi vậy hùn vốn mở plaza này.

Các công việc trong bộ hành chính của bọn họ làm là sắp xếp, chuẩn bị trước khi khai trương.

Vừa vào làm việc không được ba ngày, Chân Mạch liền rõ ràng cơ bản kết cấu nhân sự ở đây. Người lãnh đạo trực tiếp của hắn, quản lý Bộ hành chính, Thẩm Trường Xuân, đến từ tập đoàn Đại Dương. Quản lý Bộ phát triển, Chương Vĩ Bình là bạn học của Vi Thần An. Mà quản lý Bộ thị trường, An Lệ lại cùng chủ tịch Kim Huy có liên quan gì đó. Ba tuyển nhân mã này đến từ ba công ty bất đồng, trong đó sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, những nhân viên ngoại lai đến từ thông báo tuyển dụng bị kẹt ở giữa, công tác cật lực vô cùng.

Hai cô gái khoe mẽ với tổng giám đốc cùng các quản lý bộ, cực kỳ hăng say. Chân Mạch vừa cùng các cô trao đổi kế hoạch công tác, vừa lấy tay chống đầu.

Hắn cảm thấy mệt mỏi rồi. Đã có tới 3 năm hắn không làm công tác quản lý cơ sở. Hiện tại, chức vị hắn làm là quản lý tầng trung cơ bản nhất, do đó hắn cứ như bị xiềng sắt trói chân, buộc hắn phải từ tầng thấp mà làm việc. Hiện tại, cần tốn hao rất nhiều tâm lực mà tất cả lại là những chuyện vụn vặt, trái lại đặc biệt mệt mỏi.

Công tác ngày đầu tiên là định ra điều lệ, chế độ cùng chạy việc vặt cả ngày.

Ra cửa chính, liền thấy dương quang đã lâu ập vào mặt. Tinh thần Chân Mạch rung lên, hít một hơi thật sâu, dường như hít hết sự ảm áp của mùa xuân vào trong phổi. Hắn hít mắt lại, cảm nhận được cả người như đang tan ra trong nắng gió thiên nhiên.

Kế tiếp là các công việc bận rộn vô cùng, để ý rất nhiều thủ tục, giấy tờ xin vào làm của các nhân viên bán hàng, sắp xếp huấn luyện cho họ, phối hợp tiến độ tu sửa công trình công ty, để ý các loại giấy tờ cần thiết cho việc khai trương, chuẩn bị các loại văn kiện.

Đừng nghe hai cô gái mới tới ba hoa chích choè, chân chính làm việc mới biết được bản chất, có kinh nghiệm hay không nhìn là biết ngay. Rất nhanh, phần lớn công việc bộ hành chính phân công đều do Chân Mạch một người làm, hai người căn bản không thể giúp cái gì.

Một ngày nọ, Chân Mạch mới từ Sở chính phủ trở về, thấy Thẩm Trường Xuân nhiệt tình dào dạt giả cười, đưa các vị nhân viên kiểm tra ra cửa.

Hắn đứng qua một bên, để cho bọn họ đi ra ngoài, sau đó lễ phép chờ thượng cấp trở về.

Thẩm Trường Xuân khách khí đưa nhân viên kiểm tra ra xe, lúc này mới xoay người lại, lắc đầu cười.

Chân Mạch cười nói: “Thẩm ca, xem cái dạng anh nói chuyện như vậy, dường như hận không thể xây thành La Mã trong một đêm ấy.”

Thẩm Trường Xuân cũng tự giễu mà cười: “Ha, tính tôi là như vậy, không chịu nổi lẽ mà đây đưa.”

“Đúng vậy, làm việc mà, nên sạch sẽ lưu loát.” Chân Mạch cũng cười. “Nói thật, tôi thật đúng là có chút không quên thái độ làm việc lười nhác kéo dài ở đây.”

“Tiểu Chân, tôi rất hy vọng cậu có thể đem tác phong công tác ở Bắc Kinh đem về đây, để có thể tạo ra sự khác biệt cho công nhân Thần An plaza với các nơi khác.” Thẩm Trường Xuân thành khẩn nhìn hắn.

Chân Mạch hơi hơi cười: “Nhiệm vụ này quá gian nan rồi, muốn cải tạo thói quen một người, quả thực như xây Vạn Lý Trường Thành vậy. Tôi thà để mình làm nhiều việc một chút còn hơn.”

Thẩm Trường Xuân vừa nghe, cảm thấy hắn rõ ràng là muốn uyển chuyển cự tuyệt, chỉ làm chuyện bản thân được giao mà thôi. Như vậy sao được?

“Tiểu Chân, tôi thật sự kỳ vọng rất nhiều hy vọng cho cậu đó, hơn nữa cũng đã nói cho ban giám đốc rồi.” Thẩm Trường Xuân rất nghiêm túc nói. “Cậu nhất định phải xuất ra toàn bộ tâm tư cùng tinh lực. Mọi người cố làm một phen cho tốt.”

Chân Mạch nhin không được mỉm cười: “Thẩm ca, không nghĩ tới đây còn có người ngay thẳng như anh. Anh cùng Đồng tổng là bạn bè à?”

Thẩm Trường Xuân cũng cười rộ lên, dáng cười tràn ngập sự trong sáng, không hề xảo trá. “Tôi cùng Thiên Phú học chung với nhau từ nhỏ, mãi cho đến cao trung, là bạn học mười năm. Sau lại cùng nhau xuống nông thôn, cùng nhau trở về thành phố. Tuy rằng trở về thành phố xong công tác khác nhau, bắt quá vẫn thường thường liên lạc. Cậu ta cùng người yêu của cậu ta cũng là quen biết qua tôi đó.”

Chân Mạch bưng tỉnh đại ngộ: “Khó trách anh bảo vệ anh ấy như thế.”

“Không chỉ thế. Tôi cùng ba cổ đồng khác cũng có quen biết, đương nhiên là muốn tận lực làm tốt chuyện này.” Thẩm Trường Xuân rất nghiêm túc. “Nói qua thì cũng nói lại, tập đoàn Đại Dương chúng tôi cũng có tiền đầu tư vào đây, đương nhiên không thể để nó bị lãng phí được.”

Chân Mạch nhìn ra được sự sang sảng của anh ta, cũng rộng rãi cười nói: “Tốt, anh yên tâm, có thượng cấp xông xáo như Thẩm ca anh đây, tôi cũng sẽ đem hết lực mà làm việc.”

Nửa tháng kế tiếp, hần quả nhiên nói được làm được, quả thực điên cuồng làm việc, một người mà làm cả công việc của ba người.

Thời gian đi làm bình thường, hần chạy đến trạm phòng dịch vệ sinh, Cục giá cả, Cục kinh doanh rượu độc quyền, Cục kinh doanh độc quyền thuốc lá, Cục lao động, phân cục cảnh sát, Khoa phòng cháy chữa cháy, quay về plaza còn phải lập tức cùng Đồng Thiên Phú, Thẩm Trường Xuân cùng nhau thảo luận kế hoạch quảng cáo, các công tác cho lễ khai trương. Sau đó, nguyên bản phần công việc đi liên lạc các đơn vị do Thư Tiếp cùng Vân Lộ Lộ làm cũng đưa cho hần chạy, mà ở khoảng thời gian trống sau khi liên hệ các đơn vị, hần còn phải ngồi ở trước máy vi tính đánh máy rất nhiều thứ, các loại giấy tờ, thư xin, tín, hàm, quảng cáo, chú ý các hạng mục nào trong hạng mục công việc, chế độ làm việc và nghỉ ngơi, cơ cấu lắp đặt trong plaza, các loại thông báo.....

Mỗi ngày làm tới sức cùng lực kiệt, sau đó trở về lung tung ăn thứ gì đó, ngã đầu là ngủ, hần lại nghĩ trong lòng trái lại bình tĩnh, hơn nữa chứng mất ngủ nhiều năm nay cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp. Thế nhưng, thân thể đã tới cực hạn, rốt cục bắt đầu tan vỡ. Lần thứ hai, hần ném trái cảm giác bị bệnh mà phải cô đơn một người trên giường, muốn uống miếng nước đều giấy dựa không đứng dậy nổi.

Đêm qua, tỉnh lại giữa cơn sốt cao, hần cũng không ngủ nổi nữa. Lúc đắp lại chăn cảm thấy toàn thân như bị lửa thiêu, nóng rực, khó chịu, thế nhưng vươn tay ra liền cảm thấy xương cốt toàn thân vừa lạnh vừa đau nhức. Từng cm trên thân thể đều đau nhức, dù có đổi sang tư thế nào cũng không hết. Đầu nằm trên gối mà chẳng khác gì gối trên cục sắt, vừa cứng vừa thấy choáng, đau đến ứa ra sao Kim. Giày vò đến nửa đêm tới sáng, càng lúc càng đói bụng. Hần luôn luôn không có thói quen ăn vặt, trong phòng đồ ăn gì cũng không có, đói tới dạ dày hần đều quặn đau. Cả người không có một chút khí lực, thế nhưng sâu trong ý thức lại cực kỳ cực kỳ tỉnh táo, tất cả đau nhức cùng thống khổ đều được cảm nhận rõ ràng đầy đủ.

Đêm tới đến như thế, vừa nghĩ đến sự vắng lặng của bên ngoài đường phố lúc này, hần liền không muốn giấy dựa đi ra ngoài khám bệnh hay ăn cái gì nữa, đành gắng gượng đợi tới hừng đông. Nhiều năm trước tới nay, chuyện như vậy hần đã quen rồi, chỉ là dị thường bình tĩnh nằm ở trên giường, cố sức xoa xoa dạ dày, nhìn hắc ám nặng nề vô biên vô hạn trước mặt, tinh tường cảm nhận từng phút từng phút trôi qua.

Tăng sáng, hần đã dậy, cảm giác thân thể nhẹ bồng, hai tay cầm vào túi, cúi người. Dạ dày vẫn mơ hồ đau, đầu óc lại càng thêm rõ ràng. Hần lẳng lặng nhìn không gian phía trước, nhân thân trống rỗng.

Hôm nay, hấn đến sớm. Plaza cùng chỗ làm cũ của hấn tựa tựa nhau, mở rất muộn, đóng rất muộn. Bọn họ tuy rằng làm ở ban hành chính, nhưng nhiều người cũng không đến sớm như vậy.

Nghỉ ngơi chốc lát, hấn vững vàng, ổn định thân thể, đi vào cao ốc.

Đi lên bằng thang lầu rất chậm, hấn cho rằng bản thân có thể chịu đựng được, từ dưới đất lên lầu hấn đi không hề ngừng nghỉ, thế nhưng mới vừa đi đến lầu ba đã cảm thấy một trận choáng váng. Hấn lắc lắc đầu, đúng lúc đưa tay nắm lan can.

Lúc này, một đôi tay hữu lực từ bên cạnh vươn ra đỡ hấn.

Một lát sau, hấn lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên.

Vừa nhìn đôi mắt quen thuộc kia, khóe mắt nhướng lên cong cong, tràn đầy tiểu ý. Còn có hai làn môi mỏng ấy, mím lại mà tựa như đang nói ra thiên ngôn vạn ngữ. Ấu phục, giày da, đều là nhãn hiệu quen thuộc. Còn có đôi tay ưu nhã kia.

Lòng Chân Mạch rung động, theo bản năng hơi hơi tránh khỏi vòng tay.

Y lại cho rằng hấn lại sắp ngã xuống, liền cố chụp lại tay hấn, cố sức đỡ hấn. “Thế nào? Cậu sao vậy?” Y quan tâm hỏi.

Chân Mạch kiệt lực không chế bản thân, cảm kích mỉm cười với y: “Tôi không sao, cảm ơn anh.”

Y cũng đã cảm giác được nhiệt độ trong lòng bàn tay hấn: “Cậu đang sốt.”

Chân Mạch nhẹ nhàng mà kiên quyết giãy ra khỏi sự kiềm giữ của y, bắt quá vắn cười cười với y: “Không sao.” Hấn biết tay mình đang run rẩy. Sau đó, không chỉ có tay, toàn thân hấn đều vì suy yếu mà run rẩy.

“Uống thuốc chưa?” Y nhìn ra bệnh hấn cũng không nhẹ, lại cực lực cố trấn tĩnh.

Đó là một cậu trai trẻ thanh tú thoát tục, càng nhìn gần càng khiến người ta động lòng. Vóc dáng hấn cao như mình, vóc người cao gầy cân xứng thật là làm người ta thương thức. Mà đôi mắt trong suốt kia, đôi môi hơi nhếch lên, tràn ngập cá tính quật cường. Nhìn hấn dù sốt cao vẫn cố gắng gượng, trong lòng y bỗng nhiên co rút, không đành lòng.

Chân Mạch căn bản quên mất chuyện uống thuốc, nghe xong sưng sốt một hồi rồi lập tức gạt đầu: “Đã uống rồi, cảm ơn.”

Y cười rộ lên, lời nói chắc chắn mang theo ý tứ hàm xúc. “Chúng ta dường như đã gặp qua.” Y nhu hòa

mà nói.

Theo bản năng, Chân Mạch thốt lên: “Không có.”

Tiểu ý y càng đậm, không nhanh không chậm nói: “Cậu đã quên. Ngày đó, tại ngoài cửa plaza này đây, tôi từ xe xuống. Chúng ta đã gặp nhau.” Trong lòng Chân Mạch có chút hoảng loạn, nhưng mặt không đổi sắc, thề thốt phủ nhận: “Tôi không nhớ rõ.”

Y cười cười giả bộ làm ra biểu tình rất thất vọng: “Aiiii, thực sự là đã kích lòng tin của tôi mà.”

“Xin phiền anh——” Chân Mạch muốn tránh khỏi y. “Xin tránh đường cho. Tôi còn phải đi làm.”

“Tôi là Tiết Minh Dương.” Y tự tin chắn trước mặt hắn, không tránh ra. “Xin hỏi tôn tính đại danh của tiên sinh?”

Chân Mạch nhìn y một lát. Y thừa cơ nhìn kỹ vào mắt hắn.

Hắn vội dời đường nhìn, nhẹ giọng nói: “Chân Mạch.”

“Tôi và 3 vị trong ban giám đốc plaza của cậu là bạn thân.” Y vừa nói vừa lấy danh thiếp, sau đó móc điện thoại di động từ túi tiền ra. “Cái gì Chân? Cái gì Mạch?”

Chân Mạch nhìn danh thiếp, không khỏi ngẩn ra.

Không ngờ y là chủ tịch, tổng tài của xí nghiệp dẫn đầu ngành bách hóa thành phố này.

Không lẽ câu ‘đồng nghiệp là oan gia’ chính xác đến thế sao? Y ở chỗ này ra ra vào vào làm gì?

Tiết Minh Dương thấy hắn cầm danh thiếp mình dở ra, không khỏi mừng thầm trong lòng. Một hồi lâu, y ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Thế nào? Coi thường tôi sao, tôi không đáng biết tên cậu sao?”

“A, không.” Chân Mạch vội vã nói. “Chân của Tây Thổ Ngõa (1), Mạch trong mạch sinh (xa lạ).” Chờ nói xong rồi hắn mới nhớ lại, đâu cần nói rõ thế cho y.

Tiết Minh Dương vừa nhập vào điện thoại di động, vừa khen: “Tên rất hay.”

Lúc này Chân Mạch mới chân chân chính chính cười: “Tiết tổng quá khen.”

Tiết Minh Dương ngẩng đầu cười nói với hắn: “Số điện thoại di động là bao nhiêu?”

Chân Mạch lập tức lắc đầu: “Gì chứ? Tôi nghĩ không cần đâu?”

“Quen biết làm bạn thôi mà.” Tiết Minh Dương cũng kiên nhẫn. “Thế nào? Chân tiên sinh không muốn nể mặt tôi chút sao?”

“Chúng tôi là tiểu viên chức, không dám trèo cao đại lão bản.” Chân Mạch cung cung kính kính, làm ra vẻ kính nhi viển chi, trong mắt tràn đầy đạ mạc.

Tiểu ý Tiết Minh Dương càng đậm, cộng thêm âu phục xanh biển đậm, áo sơ mi như tuyết trắng, càng có vẻ anh khí bức người: “Cậu là viên chức Kim Thần plaza, đâu phải viên chức công ty tôi. Chúng ta hiện tại là bình đẳng. Tôi hy vọng có thể làm bạn với cậu.”

Chân Mạch trở nên phi thường bình tĩnh: “Không dám trèo cao, tôi sợ mệt.”

Tiết Minh Dương cười cười không nói. Cậu thanh niên này thật kiên cường, xem ra đơn giản là sẽ không khuất phục. Rất tốt, y rất thích người như vậy.

Chân Mạch lẳng lặng mà nhìn y, phảng phất thấy được 4 năm trước, hắn nhanh chân chạy lên lầu, va phải người kia....

Sắc mặt hắn càng ngày càng trắng, nhãn thần chậm rãi rỗng không.

Tiết Minh Dương nhìn hắn, nét cười trên mặt dần dần nhạt đi, rốt cục thối lui hai bước.

Hắn nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.” Sau đó cúi đầu, đi sát qua người y, vội vã đi lên lầu 5.

Tiết Minh Dương nhìn một chút màn hình điện thoại di động, nhẹ giọng thì thầm: “Chân Mạch.”

(1) Theo mình tìm hiểu thì một ngôi sao ca nhạc nghệ danh Chân Ny sau khi rời khỏi sân khấu đã lập một nông trường lấy tên là Tây Thổ Ngõa. Có lẽ họ của Chân Mạch cũng là họ Chân của Chân Ny.

6. Chương 6

Vào văn phòng, Chân Mạch lau sạch bàn công tác, quản lý Bộ tài vụ Thường Thụ Hiền luôn luôn đi làm sớm liền tự mình đi tới văn phòng tìm hấn, mặt đầy nghiêm trọng: “Tiểu Chân, tôi có thể đã quấy rầy cậu một chút hay không? Có một số việc muốn nói với cậu một chút.”

Chân Mạch ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi nao nao. Nếu muốn tìm bọn họ thì thông thường y sẽ gọi điện thoại nội tuyến, chưa bao giờ đích thân tới tìm, còn nếu không thì cứ hai cô kế toán trẻ của Bộ tài vụ công ty Kim Huy tới nói “Tiểu Chân, Thường quản lý mời anh tới một chút.”

Phần lớn hấn thường lập bảng biểu cho công ty bằng máy tính, cho nên hấn luôn tận lực dùng thái độ của một nhân viên công chức bình thường, khiêm tốn đối đãi mọi người.

Lúc này, có quản lý cao cấp tới tìm như thế, khiến cho hấn rất nghi hoặc. Bất quá, hấn lập tức đáp: “Đương nhiên có thể.” Liền ngồi xuống bàn công tác.

Thường Thụ Hiền trầm ngâm chốc lát, tự chỉnh lý lại tâm tình của mình. Chân Mạch nỗ lực tỉnh táo lại, kiên trì nhìn y, chờ y mở miệng.

Thanh âm Thường Thụ Hiền vẫn thong thả, có vẻ không quả quyết: “Tiểu Chân, hôm nay tôi xem một chút sổ tiền mặt, đoạn thời gian gần nhất, tiền cậu chi ra đặc biệt nhiều. Plaza chúng ta tuy rằng lớn, ba công ty đầu tư cũng rất có thực lực, thế nhưng cũng cần phải tiết kiệm phí dụng. Cậu phải biết rằng, mỗi một đồng cậu chi ra ngoài, tương lai nhất định phải bán ra sản phẩm có giá 10 đồng, thậm chí 15 đồng mới quay về được.” Nói xong, y yên lặng nhìn hấn, ý tứ chỉ trích, hàm xúc mà lại rõ ràng.

Chân Mạch bỗng nhiên cảm thấy một ngụm ác khí mọc lên trong lòng. Những đồng tiền này đều là vùng ra cho các quan chức chính phủ cả, công việc giấy tờ sổ sách sao có thể không dùng tiền được?

Hấn ngưng thở, một lúc lâu mới khổng chế được tính tình, lãnh tĩnh hỏi: “Thường quản lý, mỗi đồng tiền tôi chi ra đều dùng chi phiếu, hơn nữa cũng đều có đơn vị chính quy, chuyên nghiệp chuyên đem đi thanh toán. Anh nghĩ trong đó tôi có thể ăn bớt đồng nào sao?”

Thường Thụ Hiền né tránh ánh nhìn của hấn, khẩu khí vẫn như thế: “Tôi không có ý này. Tôi chỉ nghĩ là cậu chi ra nhiều quá. Tôi nghĩ có một số chi phí không cần thiết chi ra, chỉ cần quan hệ tốt với họ là được rồi, không cần chi ra cũng được.”

Chân Mạch hít một hơi thật sâu, nặng nề mà thở ra, lúc này mới chậm rãi hỏi: “Như vậy, Thường quản lý, anh có thể ví dụ ra, khoản nào có thể miễn?”

Thường Thụ Hiền suy nghĩ một chút các con số trong sổ, khẳng định nói: “Thí dụ như, thu phí của Sở bảo vệ môi trường một năm, cậu chi tới 5000 đồng, điều này sao có thể? Chúng ta cùng bảo vệ môi trường có quan hệ gì đâu? Vệ sinh bên trong plaza đều là bản thân chúng ta quét dọn cả, vệ sinh trước cửa plaza cũng là chúng ta làm, cậu còn ký ‘thư trách nhiệm trước cửa’ nữa. Như vậy đạo lý nào mà phải chi ra 5000 cho bọn họ?”

Chân Mạch cười một cái: “Thường quản lý, plaza lớn như vậy, rác rưởi quét dọn xong có cần đổ hay không?”

Thường Thụ Hiên không chút do dự nói: “Đương nhiên phải đổ.”

Chân Mạch lại cười một cái: “Chúng ta chỉ ra không phải phí vệ sinh, mà là phí chuyên chở thanh lý rác rưởi. Bao nhiêu diện tích thu bao nhiêu tiền cũng đều có văn kiện chính thức quy định rõ ràng cả. Diện tích chúng ta có bao nhiêu, tính toán sẽ biết. Theo tiêu chuẩn thu phí chính quy, một năm chúng ta phải chi 20.000. Hiện tại tôi cùng bọn họ nói chuyện nên chỉ chi năm nghìn, hơn nữa người ta ngay cả cơm cũng không có ăn với chúng ta một lần. Thường quản lý có nghĩ khoảng tiền này không nên chi ra không?”

Thường Thụ Hiên nhất thời nghẹn lời, đành ứng phó nhanh: “Tôi không phải nói không nên chi. Đương nhiên, có chút phí dụng không thể tránh khỏi, cái này chúng ta cũng biết. Tôi chỉ là nói không phải người ta đòi gì chúng ta cũng đưa, cần nói chuyện cùng bọn họ, có thể kéo thì cứ kéo, có thể miễn thì cứ miễn.”

Chân Mạch trầm mặc một hồi, nhàn nhạt nói: “Tôi nghĩ tôi đã tận lực rồi. Có lẽ là năng lực tôi quá kém. Như vậy được rồi, sau này hễ là chỗ nào tới đòi tiền, tôi đều giao cho Thẩm quản lý xử lý cho thỏa đáng.”

Thường Thụ Hiên vội vã xua tay. “Cũng không thể nói như vậy, tôi bất quá chỉ là ý kiến chút thôi.” Nói tới đây, y bỗng nhiên có chút phát hỏa. “Tiểu Chân, tính tình của cậu cũng có chút quá quắt đó. Chức trách trọng yếu của Bộ tài vụ chúng tôi là khống chế phí dụng plaza cho hữu hiệu. Phí dụng lớn, plaza lỗ lỗ, đối với tất cả mọi người đều không có lợi mà, cậu nói có đúng không? Sau này, chúng tôi còn muốn đặt ra chế độ tài vụ hữu hiệu hơn nữa, muốn được thế cần Bộ hành chính các cậu phối hợp toàn lực.” Dừng một chút, y nặng nề mà tăng mạnh ngữ khí để cường điệu quan hệ cùng với chủ tịch. “Kim đồng phái tôi tới đây chính là để khống chế phí dụng. Toàn bộ bên trong Plaza, trên cơ bản chỉ có Bộ hành chính của các cậu là bộ dùng tiền nhiều nhưng lại không sinh lợi nhuận. Đương nhiên, khi chi tiền ra các cậu cần suy nghĩ nhiều một chút, đâu có thể vì không phải tiền của mình mà không đau lòng thế chứ? Bây giờ thái độ của cậu còn....vậy là sai.”

Chân Mạch vẫn nhìn y, không nói một lời.

Thường Thụ Hiên nói rất cao hứng: “Tiểu Chân, sau này khi chi tiền ra cậu cần suy nghĩ nhiều một chút. Được không? Tay không cần quá thẳng, cong một ít, nhanh một ít. Cần xem xét cẩn thận tiền của plaza.”

Chân Mạch nhìn y một lát, bình tĩnh gạt đầu: “Được, tôi hiểu, lần sau nhất định sẽ không thế nữa.”

Thường Thụ Hiên vừa nhìn hần quả nhiên bị tài ăn nói bản thân thuyết phục, cúi đầu nhận sai, nhất thời vui mừng vô cùng, vội vàng trấn an: “Tiểu Chân, tôi cũng biết cậu gần đây rất bận rộn, rất mệt mỏi. Tất cả mọi người như nhau cả. Vừa rồi nếu tôi có nói sai điều gì, cậu cũng đừng để trong lòng nhé.”

Chân Mạch ngắn gọn đáp: “Không, anh nói rất đúng.”

Thường Thụ Hiên mặc dù còn chưa hết ý, dường như chưa giáo huấn xong, thế nhưng lại nghĩ nói thêm

nữa sẽ thành hồng, liền đứng dậy: “Vậy được rồi, cậu làm việc đi, tôi đi đây.”

Chân Mạch cũng không nói gì, chỉ lễ phép đứng lên, cúi người một chút.

Thường Thụ Hiên bỗng nhiên cảm giác có chút ngượng ngùng, lung tung nói một câu: “Cậu muốn lấy bằng tiền lương của Bộ tài vụ chúng tôi phải không?”

Chân Mạch “Phải” một tiếng rồi lẳng lặng nhìn y.

“Khổ cực cậu rồi.” Thường Thụ Hiên giả giọng lãnh đạo an ủi một tiếng.

Chân Mạch nhàn nhạt cười: “Không sao, đây là việc tôi phải làm.”

Cái này thì Thường Thụ Hiên cũng không biết đối đáp thế nào nữa, đành nói “Tốt, cậu cứ lấy đi, tới lấy đi.” Y khoát khoát tay với hắn, vội vàng vàng đi ra ngoài.

Chân Mạch ngồi vào trước máy vi tính, mở máy, bắt đầu công tác. Mặt hắn lạnh lùng, trắng bệch như bức tường vừa mới quét vôi.

Thẩm Trường Xuân vội vã mà tiến đến, đến bàn công tác cầm lấy chén trà uống một ngụm, lại đứng ở bên cạnh Chân Mạch, vừa nhìn hắn làm bằng biểu vừa nói: “Cậu xem Tiểu Vân cùng Tiểu Thư kia, chỉ là đi mua vài trang giấy mà đi cả nửa ngày, còn hai người đi nữa chứ. Thật sự là quá mức mà, chắc chắn là mấy cô nàng đang đi dạo phố rồi.”

Chân Mạch nghĩ không tiện bình luận việc người khác, nên chẳng lên tiếng.

Thẩm Trường Xuân thấy hắn không nói gì, chỉ chuyên tâm làm việc, thế nên cũng không quấy rối, buông chén trà rồi đi ra ngoài. Mới vừa đi tới cửa, ngẩng lại thấy sự trầm mặc của hắn như chứa đựng sự tức giận, liền trở ngược lại.

Anh kéo một cái ghế ngồi tà tà đối diện Chân Mạch, thân thiết hỏi: “Tiểu Chân, có chuyện gì à?”

Chân Mạch vẫn nhìn màn hình, hai tay thành thạo gõ bàn phím. “Không có.” Hắn trầm tĩnh trả lời.

Thẩm Trường Xuân suy nghĩ một chút, thành khẩn nhìn hắn: “Tiểu Chân, tôi cũng biết, nhiều ngày nay, tất cả mọi việc trên cơ bản đều là cậu làm cả, mỗi ngày chạy lên chạy xuống chạy ra chạy vào, người đều gây xộp hết. Điểm ấy không chỉ tôi biết, lão Đồng biết, ban giám đốc cũng biết. Hiện tại, tôi không tiện nói thêm cái gì, bất quá cậu yên tâm, tương lai đều sẽ rõ ràng phân thưởng hết.”

Chân Mạch có chút cảm động, quay đầu nhìn anh ta một cái, muốn nói lại thôi.

Thẩm Trường Xuân cho rằng hần muốn nhân cơ hội kể ra ủy khuất, không tiện mở miệng, liền thay hần phát tiết: “Cậu cứ nói đi, hai cô người mới, đã làm gì? Thư Tiếp còn có thể làm vài việc vặt, chỉ ít còn chịu khó, cẩn thận tỉ mỉ, ứng đối vẫn còn qua loa, tựa như nhân viên văn phòng thường thường. Còn Vân Lộ Lộ kia thì..., cậu nói thuê cô ta có ích lợi gì? Lúc trước thuê cô ta tôi đã kiên quyết phản đối. Lão Đồng lại kiên trì muốn thuê, nói cô ta quyết tâm rất lớn, tuổi trẻ nhiệt tình, có thể bồi dưỡng. Hiện tại, cậu xem xem, xem hình dạng cô ta xem, quả thực chẳng làm được việc gì...” Anh ta càng nói càng tức giận, dường như chuẩn bị thao thao bất tuyệt.

Chân Mạch không muốn nghe mấy thứ lí do thoái thác vô vị ấy, liền thừa dịp hần cúi đầu uống nước dời trọng tâm câu chuyện. “Thường quản lý vừa tới.” Hần nhàn nhạt nói.

Thẩm Trường Xuân vừa nghe, quả nhiên chú ý: “Chuyện gì?”

“Y nói tôi gần đây chi nhiều tiền quá, không biết tiếc tiền công.”

Thẩm Trường Xuân nhất thời giận mà không có chỗ xả: “Y biết cái gì, không cần để ý đến y. Con mẹ nó, người Bộ tài vụ chỉ biết tiết kiệm, tiết kiệm, hay nhất một đồng tiền cũng không chi mà làm được chuyện mới hợp ý họ. Bọn họ thử làm xem. Tiểu Chân, tôi nói với cậu, plaza này, lão Đồng là tổng giám đốc, chủ tịch ủy thác cậu ta toàn quyền phụ trách đó. Thường Thụ Hiền y là ai? Bất quá là quản lý một bộ phận nhỏ mà thôi. Lão Đồng đã ký phiếu chi, liên quan con khỉ gì với y.”

Chân Mạch luôn luôn nghe Thẩm Trường Xuân lễ phép chu đáo nay lại toát ra từ ngữ thô lỗ như vậy, một thời nhin không được cười rộ lên.

Thẩm Trường Xuân lúc này mới phản ứng lại, cũng cười rộ lên: “Ai, xin lỗi, xin lỗi, nói lỡ rồi.”

Chân Mạch cười nói: “Không sao, tôi chẳng nghe thấy gì.”

Thẩm Trường Xuân cười ha ha: “Được rồi, Tiểu Chân, trong lòng cậu không cần lo gì cả, nên làm cái gì cậu cứ làm. Lão Thường nếu như trở lại dài dòng, tôi đi nói cho ban giám đốc. Y chỉ là anh họ của Kim Huy, có gì đặc biệt hơn người?”

Chân Mạch mỉm cười: “Được.”

Thẩm Trường Xuân vừa vội vàng chạy ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Tôi phải đi ra ngoài xem một chút đây. Những nhân viên bán hàng này quả thực là hồng bát, An Lệ cùng mấy người quản lý các tầng lầu quả thực cũng hết cách với họ, làm ra lắm trò mà chẳng được gì? Tiểu Chân, cậu xong việc rồi thì phụ họ một chút.”

Chân Mạch cao giọng đáp: “Được.”

7. Chương 7

Nhờ bận rộn mà cảm thấy thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt chỉ còn hai ngày nữa Plaza sẽ khai trương.

Trong plaza vẫn loạn thành một đồng.

Chân Mạch chạy một ngày đêm, trở lại plaza. Bên trong vẫn âm ỉ, cảm giác như nhìn vào một tổ ong nhìn thấy hàng hà những con ong vò vẽ, không biết bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì.

Chân Mạch gầy rất nhiều, sắc mặt đã thành xám trắng. Hắn vẫn phát sốt, dạ dày đau. Đồng Thiên Phú cùng Thẩm Trường Xuân chỉ quan tâm mà nhắc nhở hắn uống thuốc, cũng không thể để hắn nghỉ ngơi dưỡng sức, thật sự là công tác chất đồng, không thể thiếu một nhân viên mạnh như hắn.

Hắn hoàn toàn tưởng tượng không ra hai ngày sau, plaza mở cửa sẽ ra cái bộ dạng gì.

Suy nghĩ một chút, hắn liền đi vòng quanh, xem nhân viên bán hàng xếp hàng. Trong văn phòng tổng giám đốc ở trên lầu, mấy người quản lý đang cãi nhau, hắn tự nhiên không muốn tham dự vào vòng thị phi kia, rời khỏi tốt hơn.

Đang đi lên lầu 3, liền nghe lầu 4 truyền đến tiếng động nháo nhác, hắn hơi giật mình, tiện đà chạy tới.

Trên lầu bốn vây quanh rất nhiều người, An Lệ cùng Thẩm Trường Xuân đang cùng một tiểu tử cao giọng khắc khẩu.

An Lệ tóc tai tán loạn, mặt đỏ tới mang tai, la lớn lên với người nọ: “Trời ơi, cậu sao lại bá đạo như thế? Cậu là người Bộ phát triển, tay còn dài đến thế sao, ra lệnh cho cả Bộ thị trường chúng tôi. Rõ ràng dụng cụ thủy tinh chúng tôi đã bảo xếp ở khu tây tầng thứ ba, cậu lại nhất định phải đặt ở cửa thang máy, cậu có quyền gì mà yêu cầu như thế? Cho dù cậu có ý kiến gì, thì cũng phải cùng thương lượng với chúng tôi chứ, chí ít cũng cần nói với quản lý lầu này mới phải chứ. Cậu còn trực tiếp ra lệnh cho nhân viên bán hàng dọn đồ, cậu có để chúng tôi vào mắt không hả?”

Tiểu tử kia cũng không phải tay vừa, không tỏ ra yếu kém chút nào: “An quản lý, hàng là do tôi mang về. Hàng của người ta là hàng thủy tinh có thương hiệu nổi tiếng, ở trong các sản phẩm thủy tinh cũng là hàng chất lượng đệ nhất, không cần chúng ta tiêu thụ giùm, hoàn toàn là vì nể mặt mũi tôi nên mới không cần đưa tiền đã đưa hàng. Chúng ta đương nhiên phải để cho họ vị trí lý tưởng. Tôi để họ dọn hàng cũng là vì muốn tốt cho plaza.”

Thẩm Trường Xuân vốn không ưa tư thế đại gia của Bộ phát triển, lúc này cả giận nói: “Cậu phải hiểu rõ ràng chứ, cậu có quyền quyết định à? Hay do quản lý định đoạt? An quản lý, lập tức gọi nhân viên bán hàng để đồ lại chỗ cũ.”

Tiểu tử kia chỉ vào anh ta, không chút nào lùi bước kêu lên: “Được, hai người cứ dời đi. Tôi nói cho hai

người biết, nếu như lượng tiêu thụ không cao, hai người phải giải thích rõ ràng cho tôi đó.”

Thẩm Trường Xuân chỉ vào mũi cậu: “Cậu nói cái gì? Cậu lập lại lần nữa.”

Tiểu tử kia cho rằng Thẩm Trường Xuân muốn cùng bản thân đấu võ, nên lui ra phía sau một bước, thủ thế chuẩn bị nghênh chiến.

Chân Mạch chưa kịp ngẫm nghĩ, lập tức xông lên, ngăn Thẩm Trường Xuân, sau đó nắm tiểu tử kia, nhanh chóng nói: “Hai người đừng quá lên như thế.” Sau đó cũng không giải thích, mạnh mẽ nhét tiểu tử kia vào trong đám người.

Một chút, hần vỗ vỗ tay, cả tiếng nói: “Đều trở lại làm việc đi, nhìn cái gì? Quản lý lầu này đâu? Mau tổ chức một chút. Nhanh lên, nhanh lên. Mấy người là tới làm việc chứ không phải tới hổng chuyện, toàn bộ trở lại. Quản lý lầu này đâu, nếu có ai trong 5 phút nữa không trở lại vị trí làm việc, lập tức nhớ kỹ tên, phạt theo chế độ.” Đây là lần đầu tiên, thanh âm trong sáng, kiên định của hần vang vọng toàn bộ plaza.

Mọi người giải tán lập tức, có vị trí ở lầu 1, càng cuống cuống chạy bộ xuống. 6 quản lý các lầu liền vội vàng trở về chỗ mình giám sát.

Thanh niên trong Bộ phát triển kia lúc này dường như biết mình đã gây họa, cũng lẫn vào dòng người, chẳng biết đi đâu.

Sắc mặt Thẩm Trường Xuân tái mét, An Lệ cũng tức giận đến đỏ bừng.

Chân Mạch ôn ngôn nói với bọn họ: “Thẩm ca, An quản lý, chúng ta quay về văn phòng rồi hãy nói vậy.”

Thẩm Trường Xuân cùng An Lệ tự nhiên cũng biết mâu thuẫn trong các bộ phận hần là tránh cho nhân viên bán hàng biết, liền theo Chân Mạch trở về bộ hành chính.

Thẩm Trường Xuân vừa vào cửa liền mắng to: “Mẹ nó, nó là thứ gì chứ? Còn dám bảo tôi giải thích cho nó.”

An Lệ cũng nói: “Bộ phát triển thực sự là khinh người quá đáng.”

Thư Tiếp cùng Vân Lộ Lộ đều đang viết viết cái gì bên bàn công tác, nghe vậy ngẩng đầu hiếu kỳ nhìn bọn họ.

Bọn họ mắng một trận, tâm tình kích động vô cùng. Chân Mạch cũng không xen mồm, chỉ rót một ly trà đặt ở trước mặt An Lệ, sau đó đem chén trà của Thẩm Trường Xuân bỏ vào máy uống nước, rót thêm nước rồi để lên bàn cho anh.

Bọn họ vẫn không quên nói: “Cảm ơn.” rồi đều tự cầm lấy ly nước, một hơi thở uống hết, lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Thẩm Trường Xuân trầm ồm mà nói rằng: “An Lệ, cô làm chuyện của cô, đừng đụng đến bọn họ. Bất quá, công tác của bên cô nên tỉ mỉ một chút. Đối với phân khu thương phẩm, có thể chăm chút một chút. Mặt khác, tôi phát hiện rất nhiều công tác của nhân viên bán hàng rất mất trật tự. Chờ bọn họ xếp hàng xong xuôi, cô nhất định phải đối chiếu thêm một lần nữa hàng hóa mà họ đã yết giá, xem có lầm hay không đó.”

An Lệ gật đầu: “Được.”

Cô dù sao vẫn còn trẻ, hơn nữa chưa từng làm việc trong ngành bách hóa, vốn là làm việc rất cật lực, nhưng bởi vì là quản lý, đành phải cố chống đỡ. Lần này Thẩm Trường Xuân cho cô chỗ dựa, tất nhiên cô rất cảm kích, liền không hề như xưa không phục thì cãi cò.

Lúc này, điện thoại vang lên, Vân Lộ Lộ nhanh chóng chụp ngay điện thoại, chỉ hỏi một câu liền kêu lên: “Tiểu Chân, điện thoại của anh.”

Chân Mạch tiếp nhận micro, cho rằng là bộ phận nào đó của chính phủ gọi tới, dùng thanh âm trầm thấp, ồm trọng nói: “Alo, xin hỏi là ai vậy?”

Một thanh âm dễ nghe, sang sảng vang lên: “Chân Mạch à?”

Gương mặt hần biến sắc, dưới ánh đèn huỳnh quang sáng như tuyết khiến nó hơi hơi xanh lại.

“Alo, alo, alo.” Đối phương cho rằng điện thoại xảy ra vấn đề. “Chuyện gì xảy ra? Cái điện thoại quèn này, thế nào nghe không được thanh âm?”

Thanh âm đó, tinh thuần hàm hậu như vậy, trong sáng mà dẫn theo tiểu ý, nghe vào tai quả thực rất cảm động. Lòng Chân Mạch chưa xót, nhắm mắt lại, rốt cục cúi đầu mà đáp: “Phải, tôi là Chân Mạch.”

“Aiiii, thanh âm của cậu thế nào thấp như vậy? Muốn nghe phải căng tai ra mới nghe được.” Y ha ha cười rộ lên, giống như âm nhạc, rất êm tai.

Chân Mạch nỗ lực tỉnh táo lại, đề cao thanh âm một điểm: “Alo, alo, hiện tại nghe thấy được chưa?”

“Nghe thấy được, nghe thấy được.” Người nọ nói liên tục, phảng phất thở phào nhẹ nhõm. “Tiểu Chân, thân thể của cậu thế nào? Hết bệnh chưa?”

Cái ngữ điệu này nghe ra, không phải giả, không phải giả....

Chân Mạch lập tức trấn định, vững vàng nói: “Xin lỗi, xin hỏi ngài là vị nào?”

“Tôi là Tiết Minh Dương.” Đối phương rất tự tin. “Cậu còn nhớ rõ không?”

Chân Mạch bất động thanh sắc: “Nhớ rõ.”

Đối phương nhất thời rất đắc ý: “Tôi cũng nghĩ cậu sẽ nhớ kỹ.”

Chân Mạch chau mày, gương mặt trầm xuống, lạnh lùng: “Xin hỏi ngài có chuyện gì?” Hắn rất khách khí, nhưng mà rất lạnh đậm.

“Đêm nay cậu có rảnh hay không? Tôi muốn mời cậu đi ăn.” Tiết Minh Dương rất chắc chắn mà nói.

Chân Mạch hồ hững nói: “Không cần đâu. Giữa chúng ta không có nghiệp vụ vãng lai, tôi nghĩ không cần lãng phí.”

Tiết Minh Dương có chút bất ngờ, vẫn cười nói: “Chính vì không có nghiệp vụ vãng lai, mới mời cậu ăn chứ. Ai cũng đều phải ăn cả, có cái gì lãng phí?”

“Lãng phí thời gian, lãng phí tiền tài.” Chân Mạch lời ít mà ý nhiều. “Không hề ý nghĩa.”

Tiết Minh Dương bật cười, ôn nhu mà nói: “Trong cuộc sống nếu như chỉ có quan hệ nghề nghiệp thì còn gì thú vị? Chúng ta không thể làm bạn sao?”

“Không dám trèo cao.” Chân Mạch cứng nhắc, một điểm cũng không thối lui.

“Không nể mặt mũi nhau sao?”

“Tiết tổng, ngài nói quá lời. Tôi chỉ là thấy mệt. Tôi rất sợ mệt.”

“Theo tôi ăn, tôi bảo chứng cậu tuyệt không mệt nhọc.”

“Không...” Chân Mạch thoáng hòa hoãn một điểm, tìm một cái cớ, muốn cắt đuôi y. “Tiết tổng, tôi còn phải công tác, không biết lúc nào có thể tan tầm, đối với ý tốt của ngài, chỉ có thể nhận tấm lòng thôi vậy.”

Tiết Minh Dương cười nói: “Bận rộn như vậy à? Tôi xem bọn Kim Huy quả thực là xem cậu như trâu như ngựa mà dùng ấy.”

“Nếu làm công tác của trâu, tự nhiên là phải kéo xe rồi.” Chân Mạch trầm tĩnh nói, cũng không oán hận.
“Thực quân chi lộc, đàm quân chi ưu (1).”

“Tốt.” Tiết Minh Dương tán thưởng. “Nói rất đúng.”

Chân Mạch lại không cần hỏi: “Tiết tổng còn có chuyện gì sao?”

Tiết Minh Dương hết cách trêu chọc tiếp, đành nói: “VẬY, HAY LÀ CHỜ CHỖ CẬU KHAI TRƯỞNG XONG RỒI ĐI?”

Chân Mạch chỉ nói: “Đến lúc đó rồi hãy nói vậy.” Liền cúp máy.

Vân Lộ Lộ hiếu kỳ cười hỏi hân: “Là bạn anh à?”

Chân Mạch lắc đầu: “Không phải.”

“Thanh âm thật là dễ nghe, không biết hình dáng như thế nào?” Vân Lộ Lộ vẫn cười truy hỏi.

Chân Mạch cũng cười: “Tôi không biết. Tôi xem vốn không nhìn mặt.”

Vân Lộ Lộ khó hiểu: “VẬY NHÌN CÁI GÌ?”

“Tổ chất, nhân phẩm, trí tuệ, khí phách.” Chân Mạch rõ ràng nói ra từng chữ.

Vân Lộ Lộ không nghe hiểu: “Cái này thấy thế nào mà ra?”

Thư Tiệp ngẩng đầu cười nói: “Đương nhiên dựa vào cảm giác.”

Vân Lộ Lộ lúc này mới lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ.

Chân Mạch giả bộ nhớ tới cái gì, đứng dậy đi ra cửa, thẳng đến toilet.

Trước mắt, trần trần biến thành màu đen, hân suy yếu tựa ở trên tường, nhắm hai mắt lại.

(1) Thực quân chi lộc, đàm quân chi ưu: ăn lộc của người ta thì làm việc, giải ưu phiền cho người ta.

8. Chương 8

Đêm an tĩnh cực kỳ, toàn bộ thành thị đều ngủ say dưới ánh đèn đường sáng lạn. Hai ngọn đèn đường lẳng lặng mà chiếu rọi đường cái trống trải một cách rõ ràng.

Bầu trời đêm bắt đầu có mưa phùn lất phất. Mưa bụi không trọng lượng, bị gió đêm thổi bay trong không trung, không thể hạ xuống mặt đất. Trong ánh đèn đường, các giọt mưa tụ lại như một đám tinh linh, mềm mại vui múa dưới ánh đèn màu sắc rực rỡ.

Kim Thần plaza yên lặng mà đứng sừng sững trong bóng đêm. Tiệm ăn Nặc Đại ở lâu một chỗ chỉ còn một vài ngọn đèn là sáng. Xuyên thấu qua lớp thủy tinh nhìn vào, làm người ta mê ly hoảng hốt.

Ngoại trừ Bộ hành chính ra, tất cả mọi người đã đi. Bọn họ muốn thủ vững hiện trường hành lễ công ty đang bố trí.

Một đám người lẳng xăng chạy ra chạy vào làm việc, đặt bục diễn thuyết, kết khí cầu thành công vòng, đem 20 đại khí cầu cố định lại, treo biểu ngữ, treo tranh hoặc chữ viết, đem 60 cờ màu có LOGO plaza đặt bên đường, bận đến tối mắt tối mũi.

Bốn người Bộ hành chính chỉ để ý giám sát, không đi trợ giúp. Bọn họ cũng đã mệt mỏi cả một ngày đêm rồi, liền quyết định luân phiên chịu trách nhiệm. Chân Mạch thừa dịp tinh thần còn tốt, yêu cầu ca trực đầu tiên. Ba người khác liền quay về văn phòng ngủ một hồi.

Chân Mạch nghĩ thất lực đã đau đến sát đứt lìa cả rồi, cố không được thêm bao lâu nữa, liền ngồi cuộn thành một nhúm gần cửa. Tắm tắm đồ tắm ngày mai chuẩn bị trải ra trước cửa, để quý khách đập lên mà đi. Hiện tại tự nhiên vẫn hoàn toàn mới, ngồi xuống liền cảm giác mềm mại, dễ chịu vô cùng.

Chân Mạch ngưng thần nhìn về phía cửa kính. Ánh đèn đường cam cam sáng loáng, một đám thanh niên đang ngay ngắn vội vàng làm việc. Động tác bọn họ nhanh chóng, giao tiếp cấp tốc nghiêm mật, tuyệt không lãng phí thời gian, hiển nhiên huấn luyện rất tốt, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau vài câu, thanh âm cũng rất nhẹ.

Tại phía sau hẳn là tiệm ăn thật to, thương phẩm đã được đưa vào giá cả rồi, quảng cáo POP màu sắc đa dạng càng khiến bên trong thêm rực rỡ, vui sướng.

Hắn một người lẳng lặng mà ngồi ở giữa cảnh sắc xanh vàng rực rỡ, trong mắt vẫn trống không, phẳng phát mọi thứ chẳng liên quan gì đến mình.

Đêm càng lúc càng tối, im lặng làm người ta có một cảm giác áp lực cực lớn, huyền cơ ẩn chứa trong đó chậm rãi hiện ra, cảm giác này có một mị lực gì đó yêu dị lạ thường, như liên kết vào sâu trong tâm linh con người.

Chân Mạch hít một hơi thật sâu, muốn thoát khỏi cảm giác thần quái khiến người choáng váng này. Loại cảm giác này, hẳn quen thuộc cực kỳ, một mực cường liệt gọi hẳn quay đầu. Hẳn bao giờ cũng cực lực chống cự lại.

Hắn muốn quên quá khứ, đem tất cả quá khứ triệt để chôn vùi, xem như nó chưa từng xảy ra.

Quả nhiên, cảm giác yêu dị, ám muội đang rực rạch phát hiện không khe hở nào có thể vào được, đành chậm rãi lặng xuống, chìm vào tầng hắc ám dưới chót, chìm sâu vào trong tâm linh.

Hắn thẳng tắp mà nhìn bóng đêm trước mắt. Đèn đường cùng bảng hiệu màu rực rỡ hoà lẫn vào nhau, màu sắc hoa lệ trên con đường không một bóng người, càng tạo nên cảm giác cô đơn vô tận.

Hai mắt hắn không ngừng phản ứng trước sắc đèn biến ảo, thế nhưng lại trống không mờ mịt biết bao.

Thư Tiệp khẽ đi tới phía sau hắn: “Tiểu Chân, anh ngủ đi.”

Lúc này, Chân Mạch mới hồi phục tinh thần lại, nhìn nhìn đồng hồ, đã hừng đông. Hắn đứng lên, mệt mỏi cười cười với cô, quay về văn phòng.

“Tiểu Chân.” Thư Tiệp kêu hắn một tiếng, muốn nói lại thôi.

Chân Mạch nhìn cô, mỉm cười hỏi: “Cái gì?”

Thư Tiệp do dự một chút, lắc đầu cũng cười cười: “Cố ngủ một giấc.”

Chân Mạch đáp: “Tốt.”

Hắn gian nan đi lên thang lầu, trở lại văn phòng.

Thẩm Trường Xuân ngủ ở trên bàn công tác. Vân Lộ Lộ ngủ ở cái ghế gập. Sofa rất loạn, tự nhiên là nơi Thư Tiệp vừa ngủ.

Ba người đem chăn lót dưới thân, sau đó còn đắp một tấm chăn khác. Cái gối thì là đệm nhung dành cho thú cưng. Tất cả tự nhiên đều là đồ của plaza, vốn là thương phẩm hàng mẫu.

Chân Mạch nghĩ đầu đầu vô cùng, nhanh chóng nằm lên sofa, lấy tay cuộn thẩm vào người, nặng nề mà ngủ.

Phảng phất chỉ là nhắm mắt một cái, liền có thể nghe thấy tiếng động của plaza. Hắn giật mình tỉnh giấc,

trời cũng đã sáng rồi. Hắn đứng dậy thì thấy bàn công tác cùng ghế gì đó đều đã xếp lại ngay ngắn đúng chỗ, cửa cũng đóng kín lại, hiển nhiên là muốn để cho hắn ngủ ngon một giấc. Trong lòng hắn chợt cảm thấy ấm áp làm sao, đầu óc dường như cũng thanh tỉnh rất nhiều.

Đi tới cửa chính, mưa đã ngừng, ráng màu rực rỡ kéo tới, biểu thị hôm nay sẽ là một ngày nắng đẹp.

Nhân viên thu ngân cùng nhân viên bán hàng lục tục mà tới, mỗi người đều tấm tắc trước đại khí cầu cao, cờ màu phát phơ lay động, hay các lồng hoa cạnh cửa của các đơn vị có liên quan cùng cống vòm được kết từ bong bóng nhiều màu: “Í, ngày hôm qua chúng ta đâu có thấy gì đâu nhau? Lúc nào làm ra thế?”

Người công ty quảng cáo bỏ chạy rồi, chỉ để lại thành tích của bọn họ. Từ bên ngoài nhìn qua, chỉ thấy toàn bộ cao ốc Thần An bị vây với các bức tranh, chữ viết chúc phúc, trước Kim Thần plaza cờ màu phấp phới, khí cầu lay động, có vẽ hoa lệ, cảnh đẹp ý vui, âm nhạc càng vang tận mây xanh, nhuộm đắm bầu không khí vui sướng.

Mấy nhân viên bán hàng đổi chế phục, liền bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ quét dọn vệ sinh.

Mấy nhân viên thu ngân cũng về vị trí của mình.

Thẩm Trường Xuân nhờ bảo an giúp bê mấy cái bàn, cái ghế, đặt ở chỗ cửa chính plaza làm bàn ghi, Vân Lộ Lộ cùng nhân viên trang trí ngồi ở chỗ kia, chờ tiếp đãi khách. Nhân viên lễ nghi của công ty quảng cáo phái ra cũng tới rồi, Thư Tiệp mang các cô đi đến văn phòng thay sườn xám đỏ thắm viền vàng. Chân Mạch mang theo bảo an trải thảm, sau đó chỉ huy thử micro rồi kiểm tra lại dàn âm thanh một lần nữa.

Phóng viên tới sớm nhất. Bởi vì mối liên lạc đã được chuẩn bị tốt, phóng viên các đại báo lục tục đến, các phóng viên đài truyền hình cũng khiêng camera tới, sau đó mới là tốp năm tốp ba các bộ ngành của chính phủ lái xe tới.

Thư Tiệp tiếp đãi các phóng viên, Chân Mạch tự nhiên là cùng theo. Thời gian cứ vậy trôi, đương nhiên, tất cả mọi người đều nguyện ý dẹt găm thêu hoa, khách khí nói những lời hoa mỹ không dứt bên tai, khắp chốn đều là bầu không khí vô cùng cao hứng.

Tuy rằng là sáng sớm, cũng không biết nơi này từ đâu mà chui ra nhiều người tới vậy, ba tầng lầu đều chật như nêm cối, hăng hái coi náo nhiệt. Chỗ nào của plaza cũng đông đúc.

Rất nhanh, thành viên ban giám đốc cùng phó thị trưởng, khu trưởng, bí thư khu ủy cũng tới. Khách quý nhiều như vậy tại buổi khai trương của các plaza lớn cũng đều rất hiếm thấy.

Người ưu tú bất luận làm nghề nào đều ưu tú, Chân Mạch nghĩ, thật là có biện pháp.

Điển lễ khai trương chính thức bắt đầu, camera tất cả đều đều được nâng lên. Chân Mạch không muốn bị quay, vội vàng lùi lại.

“Xử lý rất khá, đẹp vô cùng.” Phía sau truyền thanh âm ôn nhu của một người. “Là công lao của cậu à?”

Chân Mạch quay đầu nhìn, nhãn thần ngưng lại, lập tức tràn đầy nét cười: “Tiết tổng quá khen, chỉ dựa vào một mình tôi thế nào có thể làm được như vậy? Là công lao của mọi người.”

Tiết Minh Dương vừa nhìn đến gương mặt hần, không khỏi ngẩn ra, chân mày cau lại: “Tiểu Chân, cậu xem sắc mặt cậu kia, quả thực mặt xám như tro tàn. Làm gì vậy? Không phải là cảm tiền lương thôi sao, ra sức là được rồi, cậu giống như bán mạng mà làm ấy.”

Chân Mạch nhàn nhạt nở nụ cười. Từ khi đi làm tới nay, đây là người duy nhất quan tâm đến sức khỏe của hần. Hần cực lực ức chế cảm giác muốn thoát khỏi y, nhẹ giọng nói: “Tôi đã xin nghỉ nhưng lão tổng không cho phép.”

Tiết Minh Dương không nghĩ tới tính cách hần hiền hoà như vậy, bệnh nặng đến thế, thượng cấp không cho nghỉ, hần cũng không đòi thêm gì. Ngẫm lại bộ hạ bản thân, muốn xin nghỉ nhất định phải cho phép, không thì công khai buồn, lén lút dối, làm cho người ta phiền chán, hơn nữa người càng có khả năng càng như vậy, y lại không dám đuổi, đành nhượng bộ.

Chân Mạch không muốn đổi mặt y, đành lấy lệ hỏi: “Anh đã tới, sao không đi xem lễ?”

Tiết Minh Dương tiêu sái mà móc ra một điều thuốc bỏ vào miệng, lấy ra chiếc bật lửa màu vàng, cười nói: “Hiện tại chen vào chỗ đó làm chi? Chờ bọn họ làm xong tới chúc mừng một tiếng là được. Loại náo nhiệt này, tôi đã sớm xem qua rất nhiều rồi. Nếu như không phải có nhiều năm giao tình với bọn họ, tôi cũng không muốn tới làm chi.”

Trong nháy mắt, trong lòng Chân Mạch dâng lên một loại cảm giác kỳ dị, phảng phất tình cảnh giờ này khắc này đã từng trải qua trong quá khứ. Gương mặt hần trắng bệch ra, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, ngã xuống.

Tiết Minh Dương nhanh tay lẹ mắt, một tay lấy ôm lấy hần.

Trên đài, phó thị trưởng, khu trưởng, bí thư khu ủy cùng ba thành viên ban giám đốc đang đứng thành một hàng, cầm chiếc kéo từ nhân viên lễ nghi duyên dáng yêu kiều bưng trên mâm, cắt dải băng khánh thành.

Xe Tiết Minh Dương đậu ở sau không xa. Y nửa ôm nửa đỡ Chân Mạch bỏ vào trong xe, nổ máy.

Lúc này, cổng vòm bằng bong bóng nhiều màu thật to kia đã bị kéo cắt đứt, không khí vui mừng tràn ngập, phủ cả bầu trời. Bay lên tới phân nửa, có chút bong bóng vung vẩy, bay lung tung. Bong bóng bảy màu rực rỡ tung bay tại không trung, ánh nắng vàng nhạt chiếu xuống, khiến chúng càng thêm chói sáng. Bong bóng nhiều màu lẫn lộn trên không trung như rung đùi đất ý, thừa gió lớn lao thẳng đến trời cao.

Xe Tiết Minh Dương cùng chiều với gió, dường như những quả bong bóng nhiều màu cũng vội bay tới bên

y. Dưới dương quang, thân xe đỏ tươi của y rực rỡ, chói mắt.

Chân Mạch tỉnh lại thì có chút trì độn, một thời không biết bản thân ở nơi nào. Hắn mơ mơ màng màng hỏi: “Tôi làm sao vậy?”

Tiết Minh Dương rất ôn nhu nhìn hắn một chút, nhẹ giọng đáp: “Cậu ngất đi.”

“Thế sao?” Chân Mạch cất lực đè lại cái trán đang nhảy thành thịch, thanh âm vẫn có chút mơ hồ không rõ. “Tôi đang ở đâu?”

Tiết Minh Dương vẫn mang thần tình dễ trẻ con, rất nhu hòa: “Cậu đang ở trên xe tôi, tôi đưa cậu vào bệnh viện.”

Chân Mạch nhắm mắt lại. Gần một tháng nay, gương mặt tái nhợt của hắn gầy đi rất nhiều, cằm cũng nhô nhọn ra, càng thêm thanh tú. Hắn tựa ở ghế ngồi, tóc ngắn có vẻ thất thần, càng làm cho người ta cảm giác thấy một loại mềm yếu.

Phía trước là đèn đỏ, đường bị tắc một hàng dài. Tiết Minh Dương dừng xe lại, quay đầu nhìn hắn, nhện không được thương tiếc mà đưa tay chạm vào gương mặt hắn.

Chân Mạch chấn động, ngồi thẳng lại rồi bị một trận choáng váng đánh bại. Hắn cắn cắn môi, cố bình tĩnh lại, lúc này mới mở mắt ra nhìn về phía y. Hai tròng mắt đen kịt của hắn tràn đầy một cơn lốc, lạnh lùng, rồi lại phẳng phất mang theo sợ hãi mơ hồ.

“Làm sao vậy?” Tiết Minh Dương cực kỳ khó hiểu phản ứng kịch liệt của hắn.

Một lúc lâu, Chân Mạch mới bình tĩnh trở lại, con mắt khôi phục vẻ đạm nhiên. Hắn chậm rãi nói: “Cảm ơn anh, nhờ anh cho tôi xuống xe.”

Tiết Minh Dương không rõ: “Cậu bị bệnh nặng thế, đến bệnh viện khám chút đi.”

Chân Mạch quật cường mà nói: “Tôi chỉ là quá mệt mỏi thôi, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi, không cần phiền phức vậy.”

Tiết Minh Dương không thích lễ mễ khuyên bảo, chỉ lẳng lặng mà nói: “Cậu mà cứ như vậy sẽ toi mạng đó.”

“Tôi biết.” Chân Mạch cởi dây an toàn, muốn mở cửa. “Tôi sẽ cẩn thận, cảm ơn.”

Tiết Minh Dương hết cách, đành phải quẹo phải, dừng xe lại ở ven đường. “Cậu muốn đi đâu? Tôi có thể

đưa.” Y nói.

“Không cần phiền phức thế. Tôi tự lái xe trở lại được.” Hấn phân trần, mở xuống xe.

Tiết Minh Dương nhìn hấn đi qua một bên giờ tay đón taxi, mỉm cười lắc đầu. Người này, thực sự là đặc biệt.

Chân Mạch ngồi ở trong xe, sức cùng lực kiệt tựa đầu ngửa mặt lên nhìn trần xe, trong lòng đau đến nhắm cả hai mắt lại.

Ngoài xe, dương quang sáng sửa chiếu xuống khắp kiến trúc cùng đường phố, khắp chốn đều là những người đi chơi tản mạn, tùy tâm tùy ý. Bầu trời xanh nhạt, có vài áng mây như lụa mỏng lẳng lặng đứng ở giữa không trung.

Thế giới an tường tới thế, phẳng phất tràn ngập hy vọng.

Hôm nay, Kim Thần plaza, người người tấp nập.

Hôm nay là cuối tuần, khí trời lại tốt như vậy. Bọn họ liên tục quảng cáo vài ngày trên báo, khai trương hôm nay càng quảng cáo nhiều trang màu hơn, ngoại trừ dụ dỗ khách hàng tuyên truyền cho mình, còn nói rõ trong ba ngày khai trương có khuyến mãi từ 20 đến 80%, trừ thế ra còn có hàng giá rẻ bất ngờ, giá cả tiện nghi.

Vì vậy, mọi người ùn ùn kéo tới.

Trong plaza người đông nghìn nghịt, mọi người chen chúc nhau, chật chội vô cùng. Khắp chốn đều phải xếp hàng, không chỉ ở bàn thu ngân, ngay cả chỗ bán bắp rang, đồ uống cùng hotdog đều xếp hàng thành dãy rồng rắn. Khu vực đồ chơi thì trẻ con hầu như lưu luyến chẳng muốn về nhà, không ít cô gái ùn ùn kéo tới khu trang phục mốt cùng khu thử giấy, khu đồ trang điểm cùng khu bán va-li cũng đầy người, khu đồ điện gia dụng tất cả TV to nhỏ đều mở lên, khung cảnh vô cùng hoành tráng.

Toàn bộ Plaza đều bật nhạc nền mang âm điệu nhẹ nhàng, ánh đèn sáng tỏ nhu hòa, khiến tâm tình người người đều vui vẻ thông dong. Nhìn thấy người khác vui vẻ mua hàng, bản thân cũng cảm thấy túi tiền mình như nhảy khỏi ra ngoài, không kiềm chế được mà muốn mua. Bàn thu ngân xếp hàng cũng rất đông. Nhân viên bán hàng hầu như chân không chạm đất mà chạy tới chạy lui, nhân viên thu ngân bận rộn hầu như chẳng ngẩng đầu lên.

Đồng Thiên Phú cùng Thẩm Trường Xuân đi theo bên cạnh ban giám đốc, cùng lãnh đạo thị sát. Tất cả mọi người cười cười thảo luận tiền cảnh của Kim Thần plaza, đều cảm thấy lạc quan cực kỳ.

Bất quá, những tràng cảnh này đều là Chân Mạch thấy tại bản tin trên TV.

Sau khi kết thúc diễn lễ khai trương, Chân Mạch có một loại cảm giác thành công vô kể. Hắn thích loại dễ dàng, bình tĩnh này. Những ngày công tác như thủy triều đã trở thành quá khứ. Hắn đã có thể yên tâm thoải mái về nhà nghỉ ngơi.

Trong mùa cuối xuân sang hạ, trong không khí luôn luôn phảng phất một loại mùi khói nhẹ, khiến người ta đặc biệt phiền muộn, chỉ cảm thấy thời gian như nước chảy, vừa trôi qua là không còn lại gì, mà chuyện xưa như mộng, cũng không thể không hồi ức lại, thỉnh thoảng nhìn không được quay đầu lại nhìn xung quanh, lại chỉ có thể nhìn đến một khoảng trống xa xăm.

Trong tiểu khu đường như có người kết hôn, lối đi nhỏ trống trơn ngày xưa đều đầy bàn, mọi người ngồi tràn ra chơi mạt chược, thanh âm lộp bộp vang lên. Mọi người cả tiếng cười nháo, giấy gói kẹo cùng vỏ hạt dưa đầy đất. Tân lang, tân nương cùng bạn bè của bọn họ vội vàng châm nước, lấy kẹo, thêm thuốc, khách nhân thỉnh thoảng lại trêu đùa cùng bọn họ hai câu, sau đó tất cả mọi người cười ha ha.

Hôm nay dường như là ngày vui cho mọi người. Thế nhưng, phảng phất tất cả sung sướng đều không ở trong thế giới của Chân Mạch. Hắn chỉ nhìn thoáng qua, liền lên lầu một mình.

Nhìn nhìn nồi lạnh bếp lạnh trong nhà bếp, hắn thực sự không còn hơi sức làm cơm nữa, cũng không muốn ăn, chỉ cảm thấy cả người phù phiếm mệt mỏi.

Chân Mạch móc ra một đồng thuốc hạ sốt, giảm nhiệt, kháng khuẩn, toàn bộ nhét vào trong miệng, rồi hùng hăng uống hai ly nước lớn. Suy nghĩ một chút, lại tìm mấy gói mì gói, ăn một mạch ba gói, lúc này mới nằm trên giường. Cảm giác vốn thâm trầm ủ rũ, hơn nữa được tính cấp tốc phát tác, hắn lập tức ngủ say.

9. Chương 9

Đêm cuối xuân, thời tiết ẩm áp mê hoặc con người. Gió nhẹ phất qua, lá cây bên đường xanh biếc chậm rãi rụng đưa. Tất cả đèn đường đều chớp động, nửa sáng nửa tối, rồi cuối cùng đều sáng lên. Dưới ngọn gió mát lạnh, người cùng xe cộ hòa vào nhau, bên tai phảng phất như có tiếng ca rộn rã vang lên đâu đây. Toàn bộ thành phố đều là một sàn nhảy hoa lệ, mọi người đều khiêu vũ, xoay tròn giữa biển người đông đúc. Bướm đêm cho dù trong bóng tối vẫn hướng về ánh đèn sáng mà bám theo.

Nhà lầu cao thấp đều có bảng đèn quảng cáo xanh đỏ, đủ loại màu sắc lóa sáng, nhuộm đắm bầu trời hoa lệ. Các ngôi sao trở nên xa xôi, âm đạm. Phồn hoa nhân gian dường như không thể dung nạp nổi những tình thơ ý họa, thiên nhiên với con người như bị chia lìa. Sinh mạng mỗi người đều trần ngập sợ hãi sự cô đơn.

“Khiêu Vũ Với Bầy Sói” sớm đã đầy người, xôn xao náo nhiệt như trước. Thẩm An Ninh ngồi ở trên đài thâm tình ca một bài hát vui.

“Khi em không cần che giấu mà ỷ lại vào anh

Sự cô đơn khi một mình cũng tiêu tan thành mây khói

Em nguyện ý chấp nhận tất cả vui sướng cùng bi ai

Khi có anh bên cạnh em, gió mưa không thể chạm tới chúng ta

Anh, người có nụ cười ấm áp

Trong nội tâm anh và em đều có cùng dạng ái ý...

Là thứ duy nhất không thể thay thế

Là thứ vĩnh viễn không thể chia cắt

Anh, người khiến em lưu luyến

Không bao giờ quên giữ lại tình yêu chân thành nhất cho em

Là thứ duy nhất không thể thay thế

Là thứ vĩnh viễn không thể chia cắt...”(1)

Chân Mạch ngồi ở bên quầy bar, cầm ly bia lớn, xuất thần mà nhìn Thẩm An Ninh. Đó là cậu thanh niên đang chìm đắm trong ái tình, không thể nghi ngờ. Bất quá, đối tượng mà cậu ta yêu có cùng cảm giác với cậu hay không?

Trước đây, hắn cũng biết An Ninh đã từng có một số lần yêu đương, thế nhưng cuối cùng đều chia tay êm đẹp, An Ninh vô cùng thông dong, cũng không quá lụy tình. Trước đây, hắn chưa bao giờ gặp qua thần tình như vậy của An Ninh, hiện tại rất rõ ràng, trên người cậu đang tỏa ra quang huy của ái tình.

Đoạn tình cảm này hắn là sẽ không tạo thành thương tổn nhỉ? Hắn tinh tế cảm giác, phỏng phất không có gì không rõ. Hay là lúc này đây cũng sẽ giống quá khứ, An Ninh lúc vui sướng vẫn vui sướng, khi không còn vui nữa thì tự động kết thúc. Hắn luôn luôn bội phục sự hào hiệp của thằng bạn này.

Tuy rằng là bị An Ninh dùng quyền lực lôi kéo đến đây, nhưng khi vào đây, tinh thần Chân Mạch đã khôi phục khá nhiều. Vì vậy hắn theo cậu đi ăn, rồi cùng cậu đến “Khiêu Vũ Với Bầy Sói”, ngồi xuống nghe cậu hát. Nhìn cậu nhẹ nhàng mà mỉm cười, hạnh phúc hát khúc tình ca triền miên, Chân Mạch có chút xuất

thần.

Hắn không thấy Cao Kiến Quân ở đây.

“Nghĩ gì thế?” Thẩm An Ninh ngồi vào bên cạnh hắn.

Chân Mạch phục hồi tinh thần, quay đầu cười nói nói cậu: “Xem ra cậu yêu thật rồi nhỉ?”

Thẩm An Ninh rộng rãi cười rộ lên, hai chân thon dài bắt chéo, người nghiêng ra trước, lưỡi nhác tựa ở quầy bar, cầm lấy ly rượu trước mặt uống một hớp lớn. Hai mắt cậu trong suốt, tràn đầy tiểu ý vui vẻ, đôi môi ướm át lộ vẻ ôn nhu.

“Tư vị ái tình thế nào?” Chân Mạch nửa thật nửa giả đùa.

Thẩm An Ninh không chút do dự: “Ngọt ngào.”

Chân Mạch bán tín bán nghi nhìn cậu: “Thật sự?”

“Thật.” Thẩm An Ninh mi phi sắc vũ. “Mạch Mạch, hiện tại tôi mới phát hiện kỳ thực trong cuộc sống không phải mấy việc lật vật đều chán nản cả, then chốt ở chỗ là ai cùng cậu làm những việc này. Hiện tại, chúng tôi cùng một chỗ, cũng chỉ là làm một ít việc nhà nhưng đều nghĩ rất ngọt ngào vui sướng.”

Chân Mạch cực kỳ đồng ý: “Đương nhiên rồi.”

Thẩm An Ninh rơi vào lưới tình của mình, căn bản không có chú ý hắn, chỉ hài lòng mà nói: “Hiện tại, thời gian tôi với anh ấy ở chung với nhau cũng không nhiều, thế nhưng chúng tôi đều nghĩ mỗi một giây một phút bên nhau đều vui sướng vô cùng. Cùng nhau đi ăn ở hàng rong ven đường, không cần áo mũ chỉnh tề giả vờ giả vịt, anh ấy thấy rất dễ chịu. Có đôi khi anh ấy mượn cớ đi công tác, ban ngày tới nhà tôi. Chúng tôi cùng đi mua đồ, sau đó, anh ấy nấu cho tôi ăn. Đồ ăn anh ấy làm rất ngon....”Nói xong một lát, cậu ta trầm tư, khóe miệng không nhịn được lộ ra tiểu ý.

Chân Mạch tự nhiên cao hứng cho cậu: “Tốt đó, lúc nào tôi cũng tới ăn ké với.”

“Được, không thành vấn đề.” Thẩm An Ninh ung dung đáp. “Đồ anh ấy làm rất ngon. Anh ấy nói ở nhà anh ấy chưa bao giờ làm....”

Chân Mạch thấy cậu mê li như vậy, trong lòng trầm xuống. Hắn sợ người bạn duy nhất này bị thương tổn, nhịn không được nhắc nhở: “Anh ta có vợ, vậy có con không?”

“Có, có một con trai, 6 tuổi.” Thẩm An Ninh thuận miệng đáp, bỗng nhiên tỉnh táo lại, “Thế thì sao chứ?”

Chân Mạch lập tức nói: “Đương nhiên không sao.”

Thẩm An Ninh ngang ngược vặn: “Vậy cậu hỏi làm gì?”

“Tôi không có ý gì.” Chân Mạch nở nụ cười. “Tôi biết trên thế giới này, muốn gặp được một nam nhân tốt hợp ý với mình là rất khó khăn. Tôi không phản đối cậu yêu anh ta, tôi chỉ hy vọng cậu có thể thanh tỉnh mà say sưa.”

Thẩm An Ninh phát phát tay: “Cậu chỉ biết nói tôi thôi, còn cậu thì sao? Gặp rồi còn gì?”

Nụ cười Chân Mạch trở nên có chút miễn cưỡng. Hắn lau gương mặt, trầm mặc một hồi, mới nhẹ giọng nói: “Cậu bao giờ cũng muốn đụng vào vết thương của tôi. Chuyện xưa của cậu, tôi có nhắc lại đâu?” Trong giọng nói có phần cay đắng.

Lúc này, Thẩm An Ninh mới khôi phục thần trí, vội vàng nhào lại ôm vai hắn: “Xin lỗi, Mạch Mạch, tôi không phải cố ý.”

Rất nhanh, Chân Mạch liền cười rất tự nhiên, một thời không nói gì, cầm lấy ly bia uống từng ngụm. Chờ uống hết, đặt lại ly rỗng lên bàn, cười nói: “Con người cậu đó, tìm được tình yêu rồi thì trở nên kiêu ngạo, thấy ghét quá đi.”

Thẩm An Ninh cũng cười rộ lên, giơ tay kêu cậu thanh niên ở trong quầy bar: “Tiểu Diêu, thêm một ly bia.”

Chân Mạch lấy bao thuốc của hắn ra, rút một cây, đây là một điếu Esse (2) của Hàn Quốc, mùi rất nhạt, có vị bạc hà. Thẩm An Ninh châm lửa thay hắn. Hắn chậm rãi hút, thần tình có chút dờ dẩn.

Thẩm An Ninh cảm giác thấy thế, quan tâm hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Chân Mạch sững sốt một lát đột nhiên hỏi cậu ta: “Aiii, tình yêu của cậu đâu? Thế nào không có tới?”

“Anh ấy đi công tác rồi, ngày mốt mới về.”

“À nha, nhớ không?”

“Đương nhiên nhớ.” Trên gương mặt tuổi trẻ mỹ lệ của Thẩm An Ninh tràn đầy nhung nhớ. “Anh ấy biết tôi thức trễ, buổi trưa nào cũng gọi điện thoại cho tôi hết.”

Chân Mạch cười rộ lên. Đã có lúc, cũng có người làm vậy với hắn. “Rất hài lòng đúng không?” Hắn hỏi.

“Đúng vậy.” Thẩm An Ninh hơi hơi gục đầu xuống, nhìn ly thủy tinh trong suốt, ôn nhu cười cười. “Cho dù anh ta bề bộn nhiều việc thế nào, hoặc không tiện thế nào, chỉ cần gọi điện cho tôi một cái rồi vội vã cúp máy, tôi cũng thấy vui sướng.”

Chân Mạch rất hiểu điều này, cười rộ lên.

Thẩm An Ninh tựa đầu nằm phục ở lan can quầy bar, trong mắt tràn đầy thâm tình, nhẹ nhàng mà nói: “Tôi yêu anh ấy.”

Chân Mạch không nói gì nữa, chỉ bưng ly, khoan thai mà uống. Cảm giác có tình yêu thật tốt, hẳn chỉ ước ao chứ tuyệt không ngăn cản.

Đời vốn không theo ý người, 10 phần đã có 8,9 phần trái ý, sinh mạng thoáng qua rồi mất, có thể tùy hứng mà yêu một người, thật sự là cần tới dũng khí lẫn vận khí to lớn.

Miệng của hắn chậm rãi hiện ra một tia cười cay đắng mà lại tự giễu, ngơ ngác nhìn nhạc công kéo nhị hồ.

Đó là một cậu trai tuổi trẻ, bao giờ cũng mỉm cười, phảng phất không có một chút tâm sự gì, thế nhưng kéo nhị hồ lại vô cùng xuất sắc, tất cả mọi thâm tình cùng bi thương đều biểu đạt đầy đủ. Lúc này, y đang kéo đoạn ‘Hóa điệp (3)’ trong bài ‘Lương Chúc’, khác hẳn với bi thương của đàn violin, nhị hồ có một cách biểu cảm rất khác biệt. Đó là một loại ưu thương ngọt ngào, một loại sung sướng không hối hận.

Hắn lẳng lặng mà nghe, hai mắt trong suốt phản xạ ngọn đèn phía trên quầy bar.

Toàn bộ quán bar như tĩnh lặng lại, tất cả đều trôi theo giai điệu nhàn nhạt bi thương ấy. Bài nhị hồ này tựa như ái tình của chính mình. Thời đại này, tình cảm hoàn chỉnh không tiếc nuôi chỉ sợ đã tuyệt chủng rồi. Hay là mọi người ở nơi này, mặc kệ vẻ ngoài vui vẻ như thế nào, sâu trong nội tâm chắc vẫn có một quãng hối hận, tiếc nuối.

Cậu thanh niên kia hoàn toàn say sưa trong nhạc thanh của bản thân, chậm chậm kéo đàn, lúc này mới mở mắt ra.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên bốn phía. Cậu thanh niên khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng cúi người biểu thị lòng cảm ơn. Ngừng một chút, y lại kéo bài ‘Lương tiêu’ (4) tràn ngập vui mừng.

Thẩm An Ninh từ tư tưởng ngọt ngào hồi tỉnh lại, nhìn thoáng qua người bạn đang trầm mặc bên người.

Khóe miệng Chân Mạch vẫn mang nét mỉm cười chưa dứt, trong ánh mắt có một dòng ưu thương mong manh thật sâu thật sâu như ẩn như hiện.

Thẩm An Ninh đẩy đẩy hắn: “Đang nghĩ gì thế?”

Chân Mạch quay đầu xem cậu, khẽ cười nói: “Không nghĩ gì cả.”

Thẩm An Ninh khấn thiết mà nói: “Cậu nói cậu đã học được bài học tốt nhất tên là ‘Quên’ rồi, chuyện xưa đừng có nghĩ nữa.”

Chân Mạch gật đầu: “Tôi không nghĩ.”

Ánh mắt Thẩm An Ninh quan tâm tỉ mỉ đánh giá hắn. Chân Mạch do dự một hồi, bỗng nhiên nói: “An Ninh, có một số việc có lẽ đã được định sẵn rồi nhỉ?”

Thẩm An Ninh suy nghĩ chốc lát, không dám chắc: “Có thể.”

Chân Mạch chậm rãi nói: “An Ninh, tôi gặp một người, chính xác là tôi đụng phải y.”

“Nam nhân?” Thẩm An Ninh hỏi.

Chân Mạch gật đầu.

Thẩm An Ninh nhìn hắn một lát, bỗng nhiên mặt mày rạng rỡ xích lại gần, cười hì hì: “Có cảm giác sao?”

Chân Mạch rõ ràng nói: “An Ninh, y tên Tiết Minh Dương.”

Thẩm An Ninh ngơ ngác mở to miệng, nửa ngày không nói được một chữ.

Chân Mạch phẳng phất như nói mê, nhìn cậu ta, chậm chậm nói: “An Ninh, lúc tôi đi cầu thang thì đụng phải y đó.”

Thẩm An Ninh mục trừng khẩu ngốc, đờ ra.

Chân Mạch dường như dừng không được, vẫn tiếp tục nói từng chữ từng chữ: “An Ninh, y chạy Honda King đỏ, mặc Yves Saint Laurent cùng Valentino, dùng nước hoa Hermes, EAUD ‘ORANGEVERTE.’”

Thẩm An Ninh cảm thấy cực độ áp lực, một lát mới thở một hơi, nhịn không được “Ai nha” một tiếng: “Mạch Mạch, y theo đuổi cậu à?”

Chân Mạch nhìn cậu, một lúc lâu mới nói: “Tôi không biết.”

Thẩm An Ninh tròn tròn đôi mắt: “Trời ơi, không nghĩ tới trên thế giới lại có người giống nhau đến thế,

làm sao có thể?”

“Ngay cả thanh âm bọn họ cũng giống nhau nữa.” Chân Mạch quay đầu nhìn trên đài.

Cậu thanh niên kia từ từ nhắm hai mắt kéo bài ‘Giang hà thủy’, giai điệu bi thương dường như nhắc nhở mọi người sự vô tình của thời gian.

Chân Mạch rất an tĩnh, sâu trong đáy mắt có một tia sợ hãi.

Thẩm An Ninh khẽ khuyên: “Mạch Mạch, cậu nên tránh xa y ra.”

“Y là lão bản của khu thương mại Thiên Đô. Tôi với y làm cùng nghề.” Suy nghĩ của Chân Mạch hiện giờ rất tỉnh táo. “Muốn tránh y, e rằng chỉ có cách rời khỏi ngành bách hóa.”

Thẩm An Ninh lập tức nói: “Rời khỏi thì rời khỏi, cậu đến bất động sản Minh Châu đi.”

Chân Mạch bỗng nhiên cười rộ lên: “Cậu không bao giờ quên được Cao ca của cậu à.”

Thẩm An Ninh cũng rất nghiêm túc: “Tôi nói thật. Anh ấy vẫn gọi cậu đi mà, vì sao cậu không đi? Tôi thật không hiểu. Anh ấy nói cậu là nhân tài ưu tú, đương nhiên là đến các tập đoàn lớn, làm chức cao, hưởng lương cao. Việc cậu đang làm chẳng qua là chức vị thấp nhất nhưng bận bịu tới suýt toi mạng, tiền lương thì chỉ có một chút, có gì thú vị?”

Chân Mạch nằm sấp ra quầy bar, nhìn cái ly, một lúc lâu mới nói: “Cậu đại khái không biết rồi? Tập đoàn Minh Châu chuẩn bị đem Quần lâu của cao ốc Minh Châu biến thành khu thương xá, gọi là Thương Thành Minh Châu.”

Thẩm An Ninh chưa bao giờ quan tâm mấy thứ này. Cậu cùng Cao Kiến Quân cùng một chỗ chưa bao giờ nghe anh nói công sự, lúc này nghe vậy đành đực mặt ra.

Chân Mạch nhẹ nhàng mà cười cười: “Tránh không khỏi đâu.” Nhân thần hần ẩm đạm đi, dường như đã rõ ý của số phận.

Thẩm An Ninh rất lo lắng, cúi đầu mà nghĩ ngợi. Chân Mạch rất trấn định, hớp từng ngụm từng ngụm lớn vào miệng.

Bên cạnh có một nam nhân bỗng nhiên nói: “Đừng uống như thế, cẩn thận uống say đó.”

Hắn quay đầu đi nhìn một chút, thấy đó là một nam tử xa lạ, liền cười cười không đáp lời.

Nam tử ấy rất trẻ, nhìn qua chuyên gia lại ưu nhã, mỉm cười với hắn: “Có chuyện gì không vui sao?”

“Không, không có chuyện gì.” Chân Mạch cũng khách khí mỉm cười.

Nam tử ấy nhìn hắn chiếc ly đã vơi đi của hắn, tiện thể nói: “Tôi mời cậu một ly được chứ?”

Chân Mạch không khỏi bật cười: “Cậu mới vừa nói không nên muốn nhiều.”

Nam tử ấy cũng rộng rãi cười rộ lên: “Uống với tôi thì không sao. Cậu say, tôi đưa cậu về.”

“Cảm ơn. Nhưng không sao, tôi có bạn bên cạnh.” Chân Mạch cảm kích cười nói, thân thể đã có chút loạng choạng.

Nam tử ấy quay đầu đi nhìn nhìn Thẩm An Ninh, gật đầu, dường như yên tâm. “Tôi gọi Ellen, từ Singapore tới.” Y nói: “Công ty tôi có công ty nhánh ở đây.”

“Chào cậu.” Chân Mạch giơ ly với y rồi uống một ngụm cạn sạch ly.

Y đang muốn nói thêm gì nữa nhưng Thẩm An Ninh lại xen vào: “Tôi tới giờ rồi. Mạch Mạch, chúng ta đi.”

Chân Mạch cười cười với y rồi đi thẳng.

Đi tới cửa, Thẩm An Ninh lải nhải giáo huấn hắn: “Cậu nhớ cho kỹ, tới quán bar không được nói thật nghe chưa. Y gọi Ellen, vậy cậu gọi là Tom. Singapore cái gì? Ai biết có đúng sự thật hay không?”

Chân Mạch đành phải vừa mỉm cười nghe cậu thuyết giáo vừa ngoắc xe.

Xe taxi rất nhanh dừng trước mặt bọn họ, hắn mở cửa xe cho Thẩm An Ninh rồi sau đó mới ngồi vào.

Thẩm An Ninh lại nghĩ tới vấn đề gì nữa: “Aiiii, Mạch Mạch, tôi nghĩ ra một biện pháp tốt nè.”

“Biện pháp gì tốt?” Chân Mạch chẳng hiểu.

Thẩm An Ninh cười rất đắc ý: “Tôi nói nha, cậu cùng người kia không phải là cùng ngành sao? Người ta thường nói: ‘Người cùng ngành là oan gia. Dù hai người không phải oan gia, cậu cũng có thể coi y như oan gia, vậy y sẽ không dây dưa với cậu nữa.’”

Chân Mạch càng nghe càng thích: “Làm như thế nào?”

Thẩm An Ninh đẩy đẩy hẳn: “Cậu ngốc à? Ra sách lược, chuyên môn đối phó cửa hàng của y, để y không thể không coi cậu là đối thủ. Vậy không phải là xong sao?”

Chân Mạch giật mình, nhin không được vươn tay xoa đầu cậu: “Tưởng cậu không biết buôn bán trên thương trường, ai dè, ra sách lược cũng giỏi ghê.”

Thẩm An Ninh vui sướng vỗ tay, cười ha ha: “Thế nào? Chủ ý này đặc sắc không?”

Chân Mạch nhìn gương mặt tràn ngập tính trẻ con của cậu, không khỏi cười nói: “Đặc sắc cực kỳ.”

(1) (Trích lời bài hát “Khi có anh bên cạnh em” – – Tân Hiểu Kỳ ())

Sẽ cập nhật sau

(2) Esse: Một sản phẩm của công ty thuốc lá Hàn Quốc Korea Tobacco&Ginseng Co. Điều thuốc này thường thon dài, rất thích hợp cho giới nữ với ngón tay nhỏ dài, phía đầu lọc có dấu hiệu chống hàng giả, nhiều loại thuốc ngoại nhập cũng làm vậy để chống hàng giả, hàng nhái. Thuốc này rất thanh đậm, nam giới rất ít hút loại thuốc này, trong khi nữ giới sử dụng tương đối nhiều, hình dạng bên ngoài như một vĩ thuốc cảm mạo, nữ giới lấy ra rồi dùng bật lửa chuyên dụng cho nữ giới châm thuốc, cảm giác rất tốt, hình dạng khi hút cũng rất có khí chất.

(3) (Bài hát “Hóa bướm” – Trác Y Đình () ft Chu Vĩ Kiệt ())

Là bài hát kết thúc của bộ phim Lương Chúc.

(4) (Bài hát “Đêm sáng ngời” – “Lương tiêu” bản nhĩ hồ.

10. Chương 10

Kim Thần plaza đã khai trương được một tuần, người ở bên ngoài thoạt nhìn rất náo nhiệt, khách hàng xếp hàng không dứt, tràn đầy nhân khí.

Tại nội bộ giới bách hóa, chỉ số tiêu thụ cũng rất cao, mỗi ngày đều bán được một, hai tỷ là chuyện thường. Thế nhưng trên thực tế lại trăm ngàn chỗ hở, tuy rằng hàng bán ra nhiều nhưng lại lỗ vốn là đáng khác.

Vốn tưởng rằng trải qua một tháng khổ cực trù bị, chuyện gì cũng đã cân nhắc tới rồi, cũng đều làm tốt

chuẩn bị rồi, không nghĩ tới các loại vấn đề ừn ừn kéo đến, khiến người ta trở tay không kịp, đáp ứng không xuể. Việc rõ ràng nhất là vấn đề định giá hàng hóa. Có đôi khi là Bộ phát triển viết sai giá vào phiếu nhập kho, có đôi khi là công tác Bộ tài vụ sai lầm, định sai giá cả, có đôi khi là nhân viên bán hàng của Bộ thị trường bấm sai máy. Cuối cùng là đánh ra giá cả sai, lỗi chồng lên lỗi.

Hầu như mỗi ngày, Bộ phát triển, Bộ thị trường, Bộ tài vụ đều phải cãi nhau.

Chương Vĩnh Bình là người tuyệt đối che chở bộ hạ, mà An Lệ cùng Thường Thụ Hiên cũng đều như vậy. Ba người đến từ ba tập đoàn gia đình, bởi vậy chẳng hề có chút tình đồng sự, không ai nhường ai, vì vậy ngày ngày lại diễn ra màn tranh đấu của quản lý ba bộ. Thường thường việc sẽ âm ỉ đến trước mặt Đồng Thiên Phú, Đồng Thiên Phú đành kéo Thẩm Trường Xuân đi ra giải quyết.

Vì vấn đề này, hầu như mỗi ngày Thẩm Trường Xuân đều phải lấy Chân Mạch ra xả những bất mãn của mình với Bộ thị trường: “Cái cô An Lệ kia, thật không biết là người thế nào nữa, nhân viên bán hàng thuê có phân nửa đều là ngu ngốc, mấy người quản lý các tầng lầu đều là tụi con nít dần dện cả. Nếu như bọn họ nghiêm ngặt trong khâu in giá cả, thì mấy vấn đề kia đều dễ được phát hiện, lập tức sửa chữa ngay, sự tình cũng sẽ không nháo lớn như vậy.”

Chân Mạch ngồi ở trước máy vi tính, vừa công tác vừa cười nói: “Thanh niên bây giờ, đều là con một, từ nhỏ đã được nuông chiều, đâu có biết cái gì là trách nhiệm chứ? Chỉ sợ dù thuê lại cũng như nhau thôi, then chốt là huấn luyện của chúng ta.”

“Đúng vậy.” Thẩm Trường Xuân thở dài, xoay người đi tới văn phòng tổng giám đốc.

Đồng Thiên Phú đang làm cái gì đó, trên bàn có rất nhiều giấy tờ.

Thẩm Trường Xuân ghé mắt nhìn: “Viết gì thế?”

Đồng Thiên Phú nhả nhận nói: “Quy định về phần giao tiếp giữa các bộ có liên quan đến hàng hóa.”

Thẩm Trường Xuân có chút sốt ruột: “Lão Đồng, cậu hẳn là phụ trách công tác lãnh đạo toàn diện. Việc trọng yếu nhất hiện nay là định ra phương châm kinh doanh, hay ra sách lược kinh doanh. Những thứ này sẽ thảo luận sau, không thể qua loa.”

“Tôi biết.” Đồng Thiên Phú suy nghĩ một hồi, dùng khẩu khí thương lượng nói với anh. “Lão Thẩm, tôi nghĩ cho dù cùng lão Thường, lão Chương hay An Lệ thương lượng cũng không có tác dụng gì. Tôi đã gặp Tiểu Chân bên Bộ hành chính của cậu rồi, rất có đầu óc, không bằng để cậu ta làm kế hoạch, chúng ta thảo luận sửa chữa. Cậu thấy sao?”

“Tôi thấy được đó.” Thẩm Trường Xuân liên tục gật đầu. “Aiiii, lão Đồng, vấn đề tiền lương của bọn họ,

cậu cũng nên coi lại đi. Sắp phát lương rồi phải không? Tiểu Chân được bao nhiêu?”

Đồng Thiên Phú có vẻ bất mãn: “Đây là ban giám đốc quy định, tôi có biện pháp gì chứ? Tôi cũng biết tiền lương cậu Tiểu Chân này quá thấp, thế nhưng tôi thế nào tăng lương đây? Dù tăng lão Thường cũng không làm.”

Thẩm Trường Xuân lập tức cảm giận mà nói: “Y biết cái gì? Chỉ biết là mấy đồng trước mắt, căn bản không biết nhìn xa trông rộng gì cả. Cậu coi chừng Tiểu Chân cảm lương tháng này xong rồi đi luôn, cậu phải chuẩn bị đi.”

Đồng Thiên Phú đẩy đẩy mắt kính, nhíu mày, một lát mới nói: “Lão Thẩm, mấy ngày nay tôi cũng thường nghĩ tới vấn đề này. Cậu xem tôi làm vậy có được không nhé? Để Tiểu Chân đảm nhiệm chức quản lý Bộ hành chính, cậu thì thăng chức thành trợ lý tổng giám đốc, chỉ chuyên giúp tôi thôi. Nói thật, tôi thật sự không tưởng được quản lý các bộ không chỉ chưa từng làm qua ngành bách hóa, mà bối cảnh mọi người đều phức tạp như thế. Hiện tại, tôi cảm thấy thật cật lực, cậu cũng coi như có bối cảnh có lai lịch, theo bọn họ đánh chút quan hệ cũng tốt.”

Thẩm Trường Xuân cũng tỉ mỉ suy nghĩ. Nội bộ plaza phức tạp như thế cũng là điều anh không ngờ tới. Hiện tại, cán bộ trung tầng trong plaza đều là hoàng thân quốc thích, căn bản chẳng thèm để mắt tổng giám đốc được mời từ bên ngoài tới như Đồng Thiên Phú. Phe phái bọn họ lại bất đồng, khiến cho viên chức các bộ cũng đều làm theo ý mình, quấy rầy nhau, công kích nhau.

Mà Chân Mạch tuy rằng tuổi trẻ thế nhưng chỉ bằng tính cách trầm ổn, quả đoán, tư duy miễn tiếp, kinh nghiệm phong phú, cùng với lý lịch từng làm trợ lý tổng giám đốc tại Bắc Kinh, hoàn toàn có thể làm quản lý Bộ hành chính, then chốt là ở chỗ hẳn không có quan liên quan gì với bất cứ ai, khi làm việc sẽ gọn gàng, sạch sẽ, không cần nể mặt mũi bất luận kẻ nào.

Thẩm Trường Xuân nghĩ tới đây, vùng xung quanh lông mày nhíu chặt cũng thả lỏng ra, cười gật đầu: “Tốt, cứ thế mà xử lý.”

Đồng Thiên Phú thấy anh biểu thị tán thành, một khối đá lớn trong lòng cũng rơi xuống đất: “Cứ như vậy đi. Tuy rằng tôi là tổng giám đốc phụ trách, có quyền thuê hay đuổi việc người khác, nhưng trên nguyên tắc thay đổi quản lý trong bộ tôi cũng cần thông báo qua ban giám đốc một tiếng.”

“Ừ, phải nhanh một chút, không thể để kéo dài thêm.” Thẩm Trường Xuân rất nghiêm túc. “Cái sự lè mè như bệnh ấy, càng kéo càng dài.”

Đang nói, phía dưới lại gọi điện thoại lên, nói là lại có người cục giám sát kỹ thuật đến kiểm tra.

Thẩm Trường Xuân mắng một tiếng, vội vã chạy xuống dưới.

Mấy ngày nay khai trương nên giám sát kỹ thuật tỉnh, thành, khu cùng cục kiểm tra chất lượng tỉnh, thành năm bộ phận đều như đèn kéo quân mà tới kiểm tra, khiến cho bọn họ đáp ứng không xuể. Mỗi lần như thế Chân Mạch đều bình tĩnh ứng đối, ôn hòa mỉm cười, đối với những vấn đề chất lượng hàng hoá bọn họ vạch ra đều thừa nhận cả, ký tên vào “Thư xem xét” thái độ cũng rất thành khẩn, tuyệt không đùn đẩy trách nhiệm, khiến đối phương thoải mái vô cùng.

Vô luận bọn họ thu bao nhiêu hàng hóa, phạt bao nhiêu tiền, Chân Mạch đều nghĩ không quan trọng, dù sao đều là do thương gia cung ứng hàng hóa nhận lỗi cả, plaza bọn họ sẽ không tổn thất một đồng nào, cho nên cứ chỉ hấn vẫn cứ chuyên nghiệp, rất có phong độ. Tiễn bước vài người cục giám sát kỹ thuật, Thẩm Trường Xuân cùng hần bước lên thang cuốn tự động.

Chân Mạch chú ý mà quan sát đến tình huống bán hàng, chợt nghe Thẩm Trường Xuân ở bên cạnh nói: “Tiểu Chân, plaza chúng ta đã khai trương rồi, sau này phương châm kinh doanh cùng sách lược cạnh tranh đều cần cậu dụng tâm một chút. Cậu cứ về suy nghĩ một chút, lập một cái phương án cho bước tiếp theo của plaza rồi chúng ta lại thảo luận.”

Chân Mạch quay đầu lại cười nói: “Vì sao là tôi? Tôi bắt quá chỉ là một tiểu viên chức mà thôi. Ấn theo chức vị, hần là chỉ làm công tác cụ thể, tôi nghĩ công việc của tôi đã quá nhiều rồi. Định ra chính sách, hần là chuyện của ban giám đốc, tổng giám đốc, hay ít nhất cũng là quản lý các bộ, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?”

Thẩm Trường Xuân rất bất ngờ với lời của hần. Trầm ngâm một hồi, anh ta thành khẩn nói: “Tiểu Chân, cậu có có ý kiến gì, cứ nói ra.”

Chân Mạch đậm đậm cười: “Thẩm ca, hôm nay lãnh tiền lương. Tiền lương thử việc của chúng tôi là 800, thêm tiền tăng ca, tổng cộng tôi lấy 924 đồng.”

Thẩm Trường Xuân cũng hiểu được tiền như thế là quá ít, thế nhưng đây là do ban giám đốc định ra, anh thực sự hết cách xen vào. Suy nghĩ thật lâu, anh mới nói: “Tiểu Chân, tiền lương này đã định trước rồi, lúc cậu tới cậu cũng biết, các cậu có ba tháng thử việc...”

“Cái này tôi biết chứ, thử việc xong tiền lương tăng lên 1200.” Chân Mạch đậm đậm cười. “Thành thật mà nói, tiền lương nhiều ít tôi không quan tâm, đủ ăn là được. Tôi không phục chính là các anh lúc phát tiền lương thì bình đẳng trong khi làm việc thì cứ chăm chăm bắt tôi làm. Thẩm ca, tôi không phải loại người ưa nói nhiều, chỉ cần việc tôi có thể thì tôi sẽ làm, chưa bao giờ tránh nặng tìm nhẹ, chọn lựa công việc, việc dù khó tôi cũng cố làm. Trong lúc chuẩn bị khai trương tôi đã làm những gì anh đều biết cả, bệnh dù có nặng không cho tôi nghỉ tôi cũng không có ý kiến, có thể kiên trì thì kiên trì. Thế nhưng, hôm nay, hai cô Vân Lộ Lộ với Thư Tiếp cùng tôi đi nhận tiền thì lại nhận như nhau, anh nói xem lòng tôi như thế nào? Nói thật, nếu như một tháng các anh trả tôi 500 còn hai cô ấy chỉ có 200 thì tôi đâu có ý kiến gì.”

Thẩm Trường Xuân không nghĩ tới người chỉ làm việc không nhiều chuyện như Chân Mạch hôm nay lại làm khó dễ, thật sự là trở tay không kịp. Bọn họ trở lại năm tầng, một thời cũng không muốn tiến vào văn phòng, chỉ đứng ở lối đi nói.

Sắc mặt Chân Mạch vẫn tái nhợt như cũ, ánh mắt trong suốt tràn đầy thần tình tuyệt không thỏa hiệp.

Thẩm Trường Xuân không làm sao được, đành ôn hòa hỏi hần: “Tiểu Chân, vậy cậu nói xem nên làm gì đây?”

Chân Mạch kiên quyết nói: “Tôi cho rằng nếu tiền lương lấy như nhau thì công việc cũng phải như nhau.”

Thẩm Trường Xuân bị nói nghẹn họng, không mở miệng được. Dưới tình thế cấp bách, anh đành nói: “Tôi thấy như thế này, Tiểu Chân, cậu cũng suy nghĩ một chút, nếu như thực sự bất mãn, thì chỉ có nước xin nghỉ thôi.”

Trong lòng Chân Mạch cười nhạt, bình tĩnh gật đầu: “Được.”

Hần đi vào văn phòng, trực tiếp cầm lấy điện thoại, gọi cho Thẩm An Ninh, nhưng cậu lại tắt máy. Hần liền nhấn một cái tin, kêu cậu có thời gian thì gọi lại số này, sau đó liền ngồi xuống.

Trong lòng Thư Tiệp cùng Vân Lộ Lộ tự nhiên cũng hiểu, đều sợ hần sẽ vì vấn đề tiền lương mà nháo sự, khiến hai cô khó xử nên rất nhiệt tình với hần, vây lấy hần mà hỏi han.

Chân Mạch là người ân oán rõ ràng, chuyện định tiền lương cũng không phải là chuyện hai cô gái này có thể quyết định, bởi vậy cũng mỉm cười lấy lệ hai câu với các cô. Trước đây, thời gian bận rộn không có ai nói chuyện với hai cô, lúc này có thể nhin một chút, cùng các cô thảo luận một chút, là Tom Cruise đẹp trai hay Brad Pitt ngẫu.

Thẩm Trường Xuân cũng không tiến vào buôn chuyện, đến tận tan tầm buổi trưa, anh ta vẫn không xuất hiện lại nữa.

Chân Mạch nói với hai cô: “Hai người đi ăn cơm trước đi, tôi còn đợi điện thoại.”

Vân Lộ Lộ nhin không được hỏi một câu: “Bạn gái à?”

Chân Mạch cười nói: “Cô tuổi còn nhỏ, sao đầu óc toàn yêu đương không thế?”

Hai cô gái trẻ nghe thế, liền cười ha ha, lập tức cầm lấy cà mèn rời đi.

Thư Tiệp trước khi đi còn quan tâm hỏi: “Tiểu Chân, anh có muốn mua cơm không?”

Chân Mạch cười lắc đầu: “Không cần.”

Rất nhanh, viên chức trong văn phòng lục tục xuống phía dưới lầu. Chân Mạch ngồi ở trong phòng một người, cảm thấy rất an tĩnh. Gương mặt hần trầm xuống, không còn biểu tình gì nữa.

Chuông điện thoại rớt cuộc cũng reo lên, hấn cầm máy.

Thanh âm Thẩm An Ninh vui sướng vang lên: “Mạch Mạch, chuyện gì?”

“Thế nào mà lâu như vậy?”

“Tôi còn ngủ mà.”

“Hạnh phúc thế à.” Chân Mạch cười cậu. “Cái đồ hủ bại nhà cậu.”

Thẩm An Ninh cười ha ha: “Đương nhiên rồi, hạnh phúc là do tự mình tạo ra mà, có thời gian ngủ thì phải ngủ chứ.”

“Đúng.” Chân Mạch phi thường đồng ý quan điểm này. Hấn mất ngủ trường kỳ, vô cùng ước ao mấy người ngủ đủ 8 tiếng/ngày mà vẫn chê ít như cậu.

Nghे thanh âm cười cười chẳng hề để ý ấy, tâm tình Chân Mạch lập tức tốt lên. Hấn cũng hỏi tiếp: “Mới vừa xong việc, tôi đang đợi điện thoại cậu, có chút việc tìm cậu.”

Thẩm An Ninh rất thẳng thắn: “Nói đi, chuyện gì?”

“Tôi muốn gặp Cao Kiến Quân.” Chân Mạch đi thẳng vào vấn đề.

Thẩm An Ninh không hỏi nguyên nhân, lập tức nói: “Được, tôi lập tức gọi điện thoại cho anh ấy ngay, kêu anh ấy buổi chiều tới. Chúng tôi đón cậu lúc tan tầm, sau đó cùng nhau đi ăn.”

“Được.” Chân Mạch buông điện thoại.

Phía sau lại vang lên tiếng cười khanh khách: “Cao Kiến Quân? Có phải chủ tịch bất động sản Minh Châu không?”

Trong lòng Chân Mạch chấn động, mặt ngoài lại rất lạnh tĩnh. Hấn xoay người lại, nhàn nhạt nhìn y.

Tiết Minh Dương mặc một chiếc T-shirt Yves Saint Laurent, y phục trắng như tuyết có viền đen, quần tây màu đen, giày da đen được chà lau bóng loáng, toàn thân sạch sẽ không một hạt bụi. Y đứng ở cửa, đôi môi mỏng hơi hơi cười, trên mặt y có một tia khiêu khích tản ra. Một mùi hương trong veo của cam quýt cùng hương nhàn nhạt của đài tiền lượn lờ quanh thân y, càng khiến y trở nên gợi cảm.

Chân Mạch thẳng thân thể, yên lặng nhìn y, con mắt càng lúc càng đen, gương mặt càng ngày càng trắng,

mũi hất cao. Dưới ánh đèn huỳnh quang, con người hắt gần như màu xanh lam, đôi môi nhàn nhạt hồng, có một loại mê hoặc kỳ dị.

Ngoài cửa sổ, dương quang trải dài, bên ngoài tràn ngập tiếng ồn. Cách cửa sổ, bên trong lại tĩnh lặng kỳ lạ. Không khí phẳng phất như có những tinh linh nhỏ bé, rình rập xung quanh họ.

Chân Mạch tựa hồ nghe thấy có tiếng đập cánh xung quanh, nghe thấy tiếng cười đùa râm ran xa xa, nghe thấy tiếng nhạc nhẹ nhàng cùng tiếng thở dài trong không trung. Hắn nghiêng tai lắng nghe.

Động tác này rất trẻ con. Tiết Minh Dương cười càng lúc càng tươi, tiểu ý vui vẻ từ trên mặt y như tràn đầy, nhanh chóng dung nhập vào không khí. Y ôn nhu cười hỏi: “Bọn họ đang nói cái gì?”

Chân Mạch ngẩn ra, bất ngờ không phòng bị đành ngại ngừng nói: “Tôi không biết, nghe không rõ ràng lắm.”

Trong mắt Tiết Minh Dương chợt lóe hỏa hoa, tiểu ý càng đậm. Trước đây, y vẫn thấy hắn đặc biệt lãnh đạm, đặc biệt đề phòng mình, cho nên đối với hắn cũng đặc biệt cảm thấy hứng thú. Cậu thanh niên này không giống người thường, tựa như hoa sen trên mặt nước, thanh linh tú đật. Trước giờ hắn vẫn một dáng điệu vân đạm phong khinh, đẩy y ra xa, lúc này thừa lúc hắn thiếu phòng bị, toát ra tính cách trẻ con đến thế, thật sự là khiến người người yêu thích.

Tiết Minh Dương mỉm cười nhìn hắn.

Chân Mạch không khỏi lui một bước. Hắn rõ ràng mà cảm giác được, nguy hiểm đang kéo tới trước mặt, phải tránh đi. Thế nhưng, ánh mặt trời sung sướng là như vậy, không khí ấm áp là như vậy, hắn thực sự không thể giả lạnh lùng được.

Một lúc lâu, môi hắn nhẹ nhàng mà cong lên: “Tiết tổng, chuyện ngày khai trương, cảm ơn anh.”

11. Chương 11

Tiết Minh Dương mỉm cười: “Thế mà cậu chẳng thèm gọi một cú điện thoại cho tôi. Nếu như tôi không tới tận cửa thì cái từ ‘cảm ơn’ này cậu định bao giờ mới nói?”

Chân Mạch định mở miệng, bỗng nhiên tỉnh ra, liền trầm mặc lại. Một hồi lâu, hắn mới cúi đầu nói: “Tôi bận quá, xin lỗi.”

“Quên đi quên đi, tôi cũng không phải cần cậu cảm ơn.” Tiết Minh Dương hào hiệp khoát khoát tay. “Đó là việc tôi phải làm. Tình huống lúc ấy, mặc kệ là ai, tôi nghĩ cũng sẽ làm thế.”

Chân Mạch thành khẩn nói: “Dù thế vẫn cần cảm ơn anh.”

“Thật sự không cần khách khí. Aiii, thân thể của cậu thế nào?” Y thân thiết hỏi. “Hết bệnh chưa?”

Chân Mạch vẫn rất khách khí: “Được rồi, cảm ơn.”

“Triệt để chứ?”

“Phải.”

Y quan sát hắn một chút: “Vẫn còn gầy, cần bồi bổ nhiều. Thế nào? Cùng đi ăn chứ?”

Chân Mạch lễ phép cười cười chối từ: “Sắp tới giờ làm rồi. Cảm ơn anh.”

Tiết Minh Dương thấy hắn nói câu nào cũng cảm ơn thế, tựa như đẩy y ra xa ba ngàn thước mà lại hết cách, chỉ có thể đứng một chỗ, thừa cơ cùng hắn nhiều lời vài câu. “Cậu biết Cao Kiến Quân của bất động sản Minh Châu à?” Y cảm thấy rất hứng thú.

“Ở chỗ bạn bè có gặp qua một lần.” Chân Mạch nhàn nhạt đáp. “Anh quen anh ta sao?”

Tiết Minh Dương lắc đầu: “Không quen. Tôi làm bách hóa, anh ta làm bất động sản, đâu phải cùng ngành. Bất quá, bất động sản Minh Châu là công ty cổ phần, hai năm gần đây phát triển mạnh, tôi có mua không ít cổ phiếu của bọn họ.”

Chân Mạch gật đầu, lại trầm mặc.

Tiết Minh Dương rất hiếu kỳ: “Cậu muốn gặp Cao Kiến Quân làm gì? Đổi nơi làm?”

Chân Mạch rất bội phục tư duy miễn tiện của y. “Rõ vậy sao?” Hắn mỉm cười.

“Tôi nghe nói Cao Kiến Quân có người ở bên ngoài, dường như trong nhà cũng biết rồi, đang nháo chuyện rất lớn. Đó hiển nhiên không phải cậu.” Tiết Minh Dương thủy chung cười mỉm, phân tích đầu vào đấy. “Nếu không phải tự tình, cậu tìm anh ta nhất định là vì chuyện công tác. Bất động sản Minh Châu cùng Kim Thân plaza hiển nhiên không có nghiệp vụ vắng lai, đương nhiên là tự cậu định đổi nơi làm thôi.”

Con người tinh ranh như thế, ai dám chọc vào? Chân Mạch âm thầm cảnh giác. Hắn không trả lời câu hỏi y vừa đặt, buồn cười nói: “Aiii, các anh hình như ai cũng có đường dây do thám hết, ngay cả chuyện trong nhà Cao Kiến Quân nháo thế nào anh cũng biết.”

“Có gì đâu? Vòng tròn thương nghiệp ở đây đâu có lớn bao nhiêu? Công ty hạng nhất cũng chỉ khoảng 10 cái, quay qua quay lại cũng chỉ có bấy nhiêu người. Ai mà chẳng biết nhau chứ?” Tiết Minh Dương cũng sang sảng cười nói. “Phu nhân Cao Kiến Quân không phải bà nội trợ bình thường, hồi đó cũng là người kẻ vai sát cánh với anh ta tranh đấu giành thiên hạ. Phu nhân anh ta tại bất động sản Minh Châu chiếm cổ phần khá lớn. Lần này, Cao Kiến Quân nếu như chỉ là chơi chơi thì còn đỡ, nếu thật sự là nghiêm chỉnh mà nháo chuyện thì có khi giang sơn cũng mất luôn ấy chứ.”

Chân Mạch nghe y nói thế, không khỏi cười nhạt: “Đương nhiên anh ta sẽ không ngốc như vậy, đúng không?”

“Đương nhiên.” Tiết Minh Dương thốt. “Có giang sơn mới có mỹ nhân. Người bên ngoài coi trọng cái gì của anh ta, chẳng lẽ anh ta không rõ? Cao Kiến Quân đâu có ngốc chứ? Phu nhân anh ta cũng đâu ngốc, làm ồn ào lên rồi cũng xuống đài thôi. Dù sao hai người là vợ chồng son, lại cùng chung hoạn nạn, sao có thể nói ly là ly được chứ?”

Chân Mạch ngồi xuống, lẳng lặng nhìn y, trong mắt có một tia trào phúng nhàn nhạt.

Tiết Minh Dương liền hiểu được, lập tức cười hì hì: “Dù thế nhưng cũng phải nhìn người. Thế giới này, cũng có Đường Minh Hoàng (1), Ngô Tam Quế (2) mà.”

Chân Mạch mỉm cười: “Haiz, thật không đơn giản, cư nhiên còn biết có Đường Minh Hoàng, Ngô Tam Quế.”

“Coi từ kịch truyền hình đó.” Khuôn mặt y tươi cười hihi haha mà nói.

Chân Mạch rốt cục nhin không được phì cười một cái: “Anh còn có thời gian xem kịch truyền hình sao? Chỉ sợ ăn uống, cá độ, chơi gái còn chưa đủ thời gian ấy chứ.”

“Tôi chưa bao giờ chơi gái nha.” Tiết Minh Dương cười nói. “Tôi là nam nhân đứng đắn tốt đẹp mà.”

Chân Mạch cười mỉm: “Đúng vậy, hiện tại nam nhân tốt rất hiếm, ăn uống, cá độ, chơi gái, hút chích, hãm hại, trộm cắp, thập toàn vô công, mọi thứ tinh thông, ai biết đủ mới gọi là nam nhân tốt.” Khuôn mặt tươi cười của hắn long lanh dưới ánh đèn, khiến ai nhìn thấy cũng phải trật một nhịp tim.

Tiết Minh Dương nghe được thế càng cười to: “Tiểu Chân, công lực vu cáo của cậu thật cao siêu đó. Bất quá, cậu hẳn là cười nhiều một chút, cậu xem, cậu cười lên đẹp cỡ nào.”

Nụ cười của Chân Mạch dần dần biến mất.

Khí tức nguy hiểm tràn ngập trong không khí, càng ngày càng đậm.

“Cảm ơn....tôi còn có việc.” Hấn cúi đầu, không muốn nói thêm gì nữa.

Có người nói cười lục tục lên lầu, nghe bọn họ hỉ hả vừa đùa giỡn vừa mở cửa văn phòng bên cạnh, hai người đều trầm mặc.

Một lát sau, Tiết Minh Dương đứng dậy nói: “Vậy tôi đi trước.”

Chân Mạch cũng đứng dậy, khách khí: “Đi thông thả.”

Tiết Minh Dương suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói với hấn: “Tiểu Chân, nếu như cậu định đổi chỗ làm, khu thương mại Thiên Đô lúc nào cũng hoan nghênh cậu.”

Chân Mạch cười một chút: “Cảm ơn.”

Tiết Minh Dương cũng cười cười, xoay người ra khỏi cửa.

Thẩm Trường Xuân vội vội vàng vàng tiến đến, hai người thiếu chút nữa đụng phải nhau. Tiết Minh Dương nhanh chóng lui qua một bên, cười nói: “Thẩm ca, anh lúc nào cũng có hăng hái như thế, thật là làm cho người ta bội phục.”

Thẩm Trường Xuân thấy rõ là y, lập tức nhiệt tình cười rộ lên: “Lão Tiết, nghĩ như thế nào mà tới đây thế?”

“Tôi tìm Thần An có chút việc, gọi điện thoại di động không được. Gọi điện thoại đến công ty thì nghe nói y tới plaza này, nên tôi tới tìm, dù sao cũng không xa.” Y khôi phục vẻ hào hiệp, thoải mái mà cười.

“Thần An không có tới.” Thẩm Trường Xuân vô cùng kinh ngạc. “Ba người bọn họ hôm nay chưa từng tới.”

Tiết Minh Dương hỉ hả cười nói: “Vây hơn phân nửa là cùng ‘tình huống’ ở chung một chỗ rồi, cho nên tắt máy, lại bịa ra vài lời nói dối viên chức công ty, kết quả chỗ nào cũng tìm không được.”

Thẩm Trường Xuân cũng cười ha ha: “Không có, Thần An sẽ không đâu.”

Tiết Minh Dương khoát khoát tay với anh: “Thần An không ở đây, vậy tôi đi.”

“Ngồi chơi một hồi đi?” Thẩm Trường Xuân nhiệt tình đưa tiễn.

Chân Mạch ngồi xuống, có chút giật mình. Hấn quay đầu nhìn dương quang ảm áp ngoài cửa sổ, cực lực muốn thoát khỏi cảm giác kỳ lạ trong lòng.

Tròn một buổi chiều, Chân Mạch không có ở văn phòng. Hấn ở khu mua sắm đi dạo, lần đầu tiên cùng nhân viên bán hàng, nhân viên thu ngân, quản lý các lầu hàn huyên một hồi.

Bảo an lại đi tìm hấn. Cậu trai thành thật từ nông thôn lên kia lúng túng, một thời nói không nên lời.

Chân Mạch ôn hòa hỏi: “Trương Dũng, có cái gì khó khăn? Nói xem.”

Trương Dũng được cổ vũ, rốt cục nói ra: “Chân ca, chúng tôi có thể xin plaza ứng trước tiền lương không? Trên người chúng tôi tổng cộng chỉ có 50 đồng tiền thôi. 8 người cùng dùng chung, dù mọi người chỉ dám ăn mì có 2 đồng một chén qua bữa thì cũng chỉ có thể cầm cự hết một ngày thôi.”

Chân Mạch suy nghĩ một chút, hỏi cậu: “Không phải mới vừa phát tiền lương sao?”

“Lúc chúng tôi lên đây là mượn tiền người khác mà ăn, hiện tại phải trả tiền lại. Muội muội Phùng Quân bị sa thải rồi, lúc này tìm không được công tác, chúng ta lấy tiền cho cô ấy làm phí tiêu dùng, để cô ấy về nhà.” Trương Dũng thật thà phúc hậu mà nói, gương mặt đỏ bừng.

Chân Mạch gật đầu, đưa tay lấy tiền mình vừa mới lãnh, cho cậu 300. “Cầm trước đi. Các cậu mới vừa lãnh tiền lương, không có khả năng nhận thêm, cứ dùng chút tiền này trước. Chờ dùng xong, nói với tôi, tôi thay các cậu nghĩ biện pháp.”

Những bảo an này đều đến từ vùng núi bản cùng, trong công tác đặc biệt chăm chỉ, cũng rất thành thật. Bộ bảo an do Bộ hành chính quản nên hấn luôn luôn chiều cổ bọn họ.

Trương Dũng cầm tiền, rất cảm kích, lại thì thào nói không ra lời.

Chân Mạch vỗ vỗ vai cậu: “Đi làm đi.”

Trương Dũng gật đầu, một lần nữa ra ngoài. Lúc giao ban, Chân Mạch thấy cậu chia 100 ra cho bảo an thay ca. Phỏng chừng 100 đồng khác hấn sẽ đưa cho đồng bạn trực đêm. Đây là là chân chính có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Đại khái, hiện tại cũng chỉ có nông thôn hẻo lánh mới có tình cảm chân thành như thế nhỉ?

Lần đầu tiên, hôm nay, hấn tan tầm đúng giờ.

Theo viên chức khác đi ra từ cửa hông plaza, hắn liền nghe được tiếng kêu của Thẩm An Ninh: “Mạch Mạch, Mạch Mạch.”

Dưới ánh tà dương từ từ ngã về tây, Chân Mạch nheo mắt nhìn qua bên đường, chỉ thấy Thẩm An Ninh đang đứng bên cạnh một chiếc Mercedes S320 màu đen. Cậu mặc T-shirt màu đen, quần jean đầy những tua rua, vòng vàng, trên chân là giày bata, thật như một đứa trẻ ngây thơ trong sáng. Miệng cậu nhai kẹo cao su, mái tóc ngắn đủ màu rực rỡ bùng lên trong ánh nắng chiều.

Chân Mạch vội vàng cười cười đi qua. Người trong plaza cũng nhìn về phía này.

Thẩm An Ninh không để ý tới ánh mắt người khác, vui sướng cười: “Mạch Mạch, tôi vừa vào plaza của cậu dạo một vòng, hì hì, thật nhiều thứ tôi chưa thấy bao giờ, mua quá trời luôn.”

Chân Mạch hỏi cậu: “Mua cái gì vậy?” Hắn mở cửa xe ngồi vào ghế sau.

Thẩm An Ninh cũng ngồi vào với hắn.

Chân Mạch nói: “Cậu ngồi phía trước đi.”

“Mặc kệ, để anh ấy làm tài xế, chúng ta nói chuyện.” Thẩm An Ninh vẫn nhai kẹo, cười cười tà tà liếc phía trước một cái.

Cao Kiến Quân nghe xong, cũng cười, sau đó nổ máy cho xe chạy.

Thẩm An Ninh như hiến vật quý mà đem hai túi đồ mới mua cho Chân Mạch xem: “Cậu xem nè, cái chai này dễ thương chưa, loại chocolate này hình như mới ra nè...”

Chân Mạch nhìn một chút, thấy tất cả đều là đồ ăn thức uống, không khỏi cười rộ lên: “An Ninh, cậu mua đồ y như con nít ấy.”

Cao Kiến Quân cũng cười: “Tôi cũng vừa nói rồi, đã hai mươi mấy tuổi đầu, vậy mà mua đồ chẳng khác gì con tôi cả.”

Thẩm An Ninh cười cười giả vờ muốn nhào qua bóp chết anh, Chân Mạch kéo lại: “Xin nhờ xin nhờ, an toàn là nhất. Hai người đứng ở trước mặt tôi khinh khinh ta ta có được hay không? Tâm linh của tôi rất yếu đuối nha, chịu không nổi kích thích đâu.”

Bọn họ đều cười rộ lên. Cao Kiến Quân nói: “Hai người bằng tuổi nhau, em xem Tiểu Chân người ta ổn trọng, chuyên nghiệp kia, em cũng nên học theo đi. Cái dạng tính tình xốc nổi thể này, sao gọi là An Ninh được?”

Chân Mạch cười rộ lên: “Cậu xem, từ nhỏ đến lớn, tôi luôn nói với cậu, cậu chẳng thèm nghe, hiện tại người ta cũng nói luôn kìa.”

“Em vốn là cái dạng này, nếu như không thích, vậy anh cứ tự nhiên đi.” Thẩm An Ninh chẳng hề để ý hất hất mũi, dựa vào ghế, lấy chocolate ra ăn.

Cao Kiến Quân trầm ồm cười cười, tràn ngập triu mến cùng dung túng: “Có biện pháp nào chứ? Thích một con yêu tinh như em, anh đành nhận mệnh vậy.”

Thẩm An Ninh hỉ hả cười rộ lên: “Ha, Mạch Mạch, có nghe thấy không? Yêu tinh, đó là phu nhân anh ấy gọi tôi đó, ‘Tiểu yêu tinh kia’, câu nói kế tiếp khá khó nghe, tôi cũng sẽ không thuật lại đâu. Hắc hắc hắc, cậu xem tôi giống yêu tinh sao?”

Chân Mạch mỉm cười nhìn cậu một chút, nhịn không được lấy tay xoa xoa đầu cậu: “Tôi thấy cũng giống nha.”

Thẩm An Ninh rụt cổ, hoạt bát hỏi: “Như yêu tinh gì?”

“Như tỳ bà tinh.”

Thẩm An Ninh ha ha cười nói: “Giống chỗ nào? Tôi đâu thấy giống chỗ nào đâu?”

“Thanh âm giống.” Chân Mạch mỉm cười. “Thanh âm giống như tỳ bà vang lên, châu ngọc tuôn ra ào ạt.”

Thẩm An Ninh tuy rằng vài năm không đụng vào sách vở, như vẫn nhớ rõ vài câu trong ‘Tỳ bà hành’(3) còn học ở phổ thông, nghe vậy nhất thời đại hỉ: “Vậy tôi nguyện ý giống đó nha.”

Cao Kiến Quân cũng rất thích: “Cậu không nói thì tôi không biết, nói ra tôi cũng cảm thấy giống. Tôi đã nói mà, công lực tôi rất cao thâm, hồ ly tinh, tri chu tinh bình thường cũng khó tới gần được. Nguyên lai An Ninh là tỳ bà tinh ngàn năm, khó trách tôi chỉ có thể ngoan ngoãn đầu hàng thôi.”

Thẩm An Ninh đánh vào đầu anh: “Còn nói sao, thương nhân trọng lãi, nói yêu tinh thì phải nói anh mới phải.”

“Ái da, huynh đệ ơi, mặc dù có ái tình, thế nhưng cuộc sống vẫn còn tiếp tục a.” Cao Kiến Quân bắt đắc dĩ kêu lên.

Thẩm An Ninh bĩu môi: “Quên đi, lười nói với anh.”

Chân Mạch nhìn cậu từ trên xuống dưới, thấy cậu trở nên đẹp ra, hai mắt lóe ánh vui sướng, phảng phất

ngay cả mỗi cọng tóc cũng đều chiếu sáng. Lúc này, cậu lười biếng mà dựa vào ghế xe nhai kẹo cao su, thoải mái mỉm cười, cả người đều lộ ra cảm giác ngọt ngào cùng hạnh phúc. Đích xác, có thể hài lòng như thế, ai cần biết phu nhân Cao Kiến Quân nói gì, làm gì?

Cao Kiến Quân ở phía trước nói: “Tiểu Chân, cậu muốn ăn cái gì?”

Chân Mạch còn không có trả lời, Thẩm An Ninh cướp lời: “Cậu ta là bạn thân của em mà, anh không cần khách khí thế, gọi Mạch Mạch là được rồi.”

Cao Kiến Quân liền cười nói: “Được rồi được rồi, Mạch Mạch, cậu nói xem, muốn đi ăn chỗ nào?”

“Đâu cũng được.” Chân Mạch đối với ăn uống luôn luôn không chú trọng.

“Vậy ăn hải sản nhé.” Cao Kiến Quân dùng khẩu khí trưng cầu mà hỏi.

“Được.” Chân Mạch không ý kiến, quay đầu nhìn Thẩm An Ninh một chút.

“Anh ấy luôn ăn hải sản, quê quá đi, không có chút sáng ý.” Thẩm An Ninh cà lơ phát phơ mở bịch khoai tây chiên, nhai crôp, crôp, ăn ngon miệng vô cùng.

Chân Mạch nhìn thế có chút buồn cười: “Cậu hiện tại ăn nhiều như vậy, một hồi thế nào nuốt thêm?”

Thẩm An Ninh hàm hồ nói: “Cậu biết tôi ăn rất khỏe mà, dù sao ăn cũng không mập, tất nhiên là càng nhiều càng tốt.”

Chân Mạch quan sát cậu ta chăm chú: “Thực sự là, đồ cậu ăn rồi chạy tới chỗ nào chứ?”

“Phải nha, kỳ thực tôi còn ngại em ấy quá gầy, mập một chút thì tốt rồi.” Cao Kiến Quân ở phía trước nói. “Mạch Mạch, cậu cũng đâu có mập đâu. An Ninh nói vài ngày trước cậu vừa mới bệnh nặng một hồi, hai ngày nay mới khỏi, vậy hôm nay nhất định phải ăn thật nhiều, bồi bổ thân thể.”

“Cảm ơn.” Chân Mạch cảm kích cười nói. “Chỉ có những người cảm thấy cảm giác an toàn mới dễ mập thôi, tôi không có.”

Thẩm An Ninh lập tức ở một bên nói: “Cần quan tâm gì, muốn ăn thì ăn, cần gì khắc khe với bản thân chứ? Người thật lòng yêu cậu sẽ chẳng thềm quan tâm cậu mập hay ốm đâu. Y nếu không yêu cậu, tìm cho ra một trăm có một nghìn có cũng có, cậu dù có khuynh quốc khuynh thành cũng chẳng dùng được.”

Cao Kiến Quân gật đầu tán thành: “Đúng thế.”

Chân Mạch ôn hòa đáp: “Đúng, nên nghe lời anh.”

“Đúng, mặc kệ mọi thứ đi, nói chung, hôm nay ăn uống thả cửa một hồi.” Cao Kiến Quân hòa ái mỉm cười.
“Mạch Mạch, An Ninh nói cậu tìm tôi có việc?”

“Phải, tôi định nói với anh chuyện công tác....”

Ráng chiều đã tắt, trời trong veo, những cụm mây to lơ lững giữa không trung. Trong không khí phảng phất có một loại khí áp chế mọi vật, khiến cho người ta cảm thấy trong lòng dị thường trầm mặc, chỉ muốn buông xuôi tất cả, cái gì cũng không muốn tranh cãi nữa.

(1) **Đường Minh Hoàng:** Đường Huyền Tông (chữ Hán: 唐玄宗) (8 tháng 9 năm 685 – 3 tháng 5 năm 762), thụy hiệu Đường Minh Hoàng, tên húy là Lý Long Cơ (李隆基), là vị hoàng đế thứ 6 của nhà Đường ở Trung Quốc, trị vì Trung Quốc từ năm 712 đến 756.

Ông có một cuộc tình lãng mạn với Dương Quý Phi. Có lẽ câu nói của Tiết Minh Dương là tán thưởng sự chung thủy của Đường Minh Hoàng với Dương Quý Phi (dù trong cuộc đảo chính An Lộc Sơn, khi bị binh sĩ ép xử tử Dương Quý Phi, ông đã hạ lệnh thắt cổ Dương Quý Phi J)

(2) **Ngô Tam Quế**(tiếng Hán: 吳三桂, bính âm: Wú Sānguì, Wade-Giles: Wu San-kuei; tự: Trường Bạch 長白; 1612 – 2 tháng 10 năm 1678), là Tổng binh cuối triều Minh, sau đầu hàng và trở thành tướng của nhà Thanh.

Trước đây Ngô Tam Quế từng dưới quyền của Viên Sùng Hoán (1584-1630). Sau khi viên tướng này bị vua nhà Minh là Sùng Trinh giết chết, Ngô Tam Quế dần dần được trao nhiệm vụ làm Tổng binh trấn giữ Sơn Hải Quan (nay thuộc tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc).

Khoảng thời gian này, các nhóm khởi nghĩa chống lại nhà Minh đã dần lớn mạnh, trong số ấy có lực lượng của Lý Tự Thành. Sau những thắng lợi liên tiếp, Lý Tự Thành lên ngôi Hoàng đế ở Tây An (Thiểm Tây) và rồi đánh chiếm luôn Bắc Kinh vào ngày 26 tháng 5 năm 1644.

Trong khi đó Ngô Tam Quế chỉ huy 10 vạn quân đang đóng ở Sơn Hải Quan. Nhiệm vụ của lực lượng này vốn là để phòng ngự sự xâm nhập của quân Thanh, nhưng khi nghe Bắc Kinh bị huy hiếp, Ngô Tam Quế liền dẫn binh về cứu. Dọc đường, nghe tin kinh đô đã thất thủ, vua Minh (Sùng Trinh Hoàng đế) đã chết, lại nghe Lý Tự Thành dụ dỗ, nên Ngô Tam Quế đã định hàng. Nhưng khi hay ái thiếp của mình là Trần Viên Viên bị Tự Thành chiếm đoạt, ông nổi giận dỗi ý, đến xin hợp tác với quân Mãn Thanh dưới quyền chỉ huy của Đa Nhĩ Cổn.

Vì hồng nhan mà đảo chính, có mấy ai như ông chứ!

(3) **tỳ bà hành**: Tỳ bà hành là bài thơ dài 616 chữ của Bạch Cư Dị về cuộc đời trôi nổi truân chuyên của kẻ ca kỹ đàn tỳ bà.

Vì bài thơ quá dài nên mình chỉ để nguồn cho ai muốn đọc.

12. Chương 12

Kim Thân plaza vẫn lao đảo vận hành trong những cuộc tranh chấp.

Cứ như làm việc đã trở thành một phần của sinh mệnh, nên những chuyện khác chỉ là vụn vặt, thời gian quý hiếm không đáng để dùng quan tâm mấy chuyện tranh chấp đó, nên từ sáng mọi người đã bắt đầu dậy sớm đi làm. May là thời gian plaza mở cửa luôn luôn chậm hơn các cửa hàng khác, cho nên cũng không hoảng sợ gì, trái lại mọi người rất thông dong.

Plaza quả thực là thiên hạ của phái nữ, ngoại trừ Bộ phát triển là nửa nam nửa nữ, các bộ khác cơ bản đều là nữ viên chức. Sáng sớm, vừa đến văn phòng, soát thẻ chấm lương xong, dọn vệ sinh một chút, sau đó là pha trà ngon, ôm ly, cùng nhau tám xem hiện tại phổ biến trào lưu gì, hay chiến tích chơi mạng được tối hôm qua, hoặc giờ trong thành phố đang có tin đồn nào, hay tin tức nội bộ plaza cùng ban giám đốc,..., nói xong, tâm tình mọi người đều như tốt hơn, sau mới bắt đầu công tác.

Sáng sớm, Chân Mạch thừa dịp Thư Tiệp cùng Vân Lộ Lộ không ở văn phòng, đưa thư từ chức cho Thẩm Trường Xuân.

Thẩm Trường Xuân rất bất ngờ. Ngày hôm qua anh còn nghĩ hẳn muốn từ chức tìm một công việc khác còn phải mất một ít thời gian, đầu tiên là lựa chọn công tác thích hợp, sau đó ghi danh, phỏng vấn, cuối cùng mới có thể nói tới vấn đề muốn người. Hơn nữa, công tác cũng không phải dễ tìm, để Chân Mạch ra ngoài ném mìn thất bại cũng tốt. Cho dù vạn nhất, có chỗ muốn hẳn thiết, thì cũng phải mất hai, ba tháng sau mới có. Đến lúc đó, bọn họ đã bàn xong với ban giám đốc, tự nhiên lưu lại Chân Mạch. Thế nhưng không nghĩ tới hẳn đưa đơn nhanh như vậy, nói đi là đi.

Thẩm Trường Xuân cầm thư từ chức nhìn một chút, thư viết rất đơn giản, chỉ nói thân thể bản thân không khỏe, không thể đảm nhiệm được công tác hiện nay, cho nên yêu cầu từ chức. Anh ta suy nghĩ một chút, nhẹ giọng hỏi: “Cậu tìm được chỗ làm mới rồi sao?”

Chân Mạch gật đầu.

“Ở đâu?”

Chân Mạch cũng không giấu diếm: “Bất động sản Minh Châu.”

Thẩm Trường Xuân có chút giật mình: “Đến bên kia làm cái gì?”

Chân Mạch cũng lảo lảo thật thật mà đáp: “Trợ lý chủ tịch.”

“Thế sao? Nhanh như vậy?” Thẩm Trường Xuân nói theo bản năng. “Bên kia có thể có dụng ý khác không?”

Chân Mạch nở nụ cười, vì sao mọi người đều đem chuyện tốt nghĩ theo hướng cong cong méo méo như vậy chứ? “Không có.” Hần nói rất khẳng định.

Ngữ khí hần rất có sức thuyết phục, Thẩm Trường Xuân liền tin ngay. “Đãi ngộ bọn họ đưa cho cậu thế nào?” Anh hiểu kỳ hỏi.

“Rất tốt.” Chân Mạch trầm tĩnh nói. “Bọn họ theo hợp đồng lao động chuẩn.”

Bỗng nhiên, Thẩm Trường Xuân cười rộ lên, rất thành khẩn nói: “Quên đi, Tiểu Chân, hãy ở lại đây đi. Chúng ta hợp tác rất vui vẻ mà, mọi người đều là bạn bè cả, cậu thế nào có thể đi chứ? Đúng không nào?”

Chân Mạch mỉm cười: “Thẩm ca, tôi cũng xem anh như bạn rồi, vốn cũng không muốn đi. Thế nhưng, tâm khổ khổ làm việc như vậy, dù sao cũng phải cơm no áo ấm chứ? Tôi cũng có năng lực mà.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Thẩm Trường Xuân vội vã gật đầu. “Như vậy đi, cậu chờ một chút, tôi đi tìm lão Đồng, để y đưa lệnh bổ nhiệm xuống.”

Chân Mạch ngẩn ra, lập tức hiểu được. Hần cũng cảm thấy rất bất ngờ, liền không nói cái gì nữa.

Thẩm Trường Xuân gấp gấp chạy ra ngoài.

Chân Mạch ngồi ở một chỗ, ôm cánh tay cân nhắc lại. Nếu như điều kiện bên này không có gì trở ngại, hần tình nguyện ở tại chỗ này. Bất động sản Minh Châu tuy rằng tốt, thế nhưng quá nhiều chuyện cần suy nghĩ. Tuy rằng lo lắng ban đầu không còn tồn tại, Cao Kiến Quân thật sự rất yêu Thẩm An Ninh. Thế nhưng hiện tại biết phu nhân của anh ta cũng là đại cổ đông trong tập đoàn, chuyện khó xử vẫn có thể xảy ra. Mặc dù có văn bản quy định rõ ràng, hình thức đầu tư công ty cổ phần, thân thuộc của nhân viên quản lý cao cấp không được công tác ở bên trong, thế nhưng thân tín phu nhân Cao Kiến Quân hần không ít. Hiện tại, Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh xem ra sẽ bên nhau mãi mãi, chí ít sẽ quyết tâm không trở về với phu nhân, mà y như tính cách kiêu căng bá đạo của phu nhân anh ta, khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, bắt họ chia tay. Lúc ấy, hần lại vào bất động sản Minh Châu, vậy chẳng phải đưa mình vào nơi đầu sóng ngọn gió sao? Tốt nhất tránh được thì nên tránh. Nghĩ thế, miệng hần cong lên một nụ cười khổ não, trong lòng lại một mảnh mờ mịt.

Thế giới hiện tại rốt cuộc là làm sao vậy? Bất luận là lĩnh vực gì, vô luận sự nghiệp hay tình cảm, tất cả đều tràn ngập tranh đấu máu chảy đẫm đìa.

Vì sao phải như vậy?

“Tiểu Chân.” Có người nhẹ nhàng gọi hắn.

Hắn ngoảnh lại nhìn, là Thư Tiệp. Cô gái bình thường hỉ hỉ hả hả, tấm lòng rộng rãi này giờ sắc mặt lại nghiêm trọng. Hắn tập trung tinh thần, cười rộ lên, hỏi: ” Có chuyện gì sao?”

Thư Tiệp quan tâm hỏi: “Tôi phát hiện mỗi lần anh yên tĩnh thì ánh mắt có vẻ đặc biệt ưu thương. Anh có tâm sự gì sao?”

“Tôi sao?” Chân Mạch không nghĩ tới trong lúc vô tình hai mắt của mình lại bán đứng bản thân như thế. Hắn tận lực dẹp bỏ sự ưu thương mà cười. “Không có mà, tôi thật sự không có gì, là cô quá nhạy cảm rồi.”

Thư Tiệp nhìn hắn một hồi, ngồi vào bên cạnh hắn, thở dài một hơi: “Không có là tốt rồi. Tiểu Chân, kỳ thực tôi vẫn nghĩ cuộc đời anh so với chúng tôi nhấp nhô hơn rất nhiều, hiểu biết cũng rộng. Có nhiều việc, tôi còn muốn học tập anh.”

Chân Mạch gật đầu: “Được, cùng học tập lẫn nhau vậy.”

Thư Tiệp liền nở nụ cười.

Lúc này, Thẩm Trường Xuân gấp gấp đi vào, đưa một tờ giấy ra cho Chân Mạch: “Tiểu Chân, cậu đánh máy cái này đi, sau đó chia cho các bộ.”

Thư Tiệp liếc mắt một cái, vội vội vàng vàng nhìn thấy đề mục trên cùng: “Bổ nhiệm trợ lý tổng giám đốc cùng quản lý Bộ hành chính.”

Chân Mạch bất động thanh sắc cầm lấy đi tới bên máy vi tính.

Thẩm Trường Xuân nhìn Thư Tiệp một chút, mấy ngày nay dường như đều nhớ không nổi hắn là nên kêu hai cô gái này làm cái gì, mà hai cô thì càng chẳng tự động hỏi bao giờ, tựa như hạt châu trên bàn tính, ai gõ bàn tính thì hạt châu mới chuyển động, không động thì hạt châu cứ ỳ ra một chỗ. Suy nghĩ nửa ngày, anh nói: “Tiểu Thư, cô lật lại báo mà xem, tìm các loại quảng cáo hàng hoá, nhất là quảng cáo các cửa hàng, plaza khác, nhìn xem trong ngành bách hóa có hướng đi gì mới, tùy thời báo cáo.”

Thư Tiệp lập tức nói “Dạ”, đứng dậy đi lấy báo.

Chân Mạch nhanh chóng gõ gõ bàn phím, đánh ra bản thư bổ nhiệm của Đồng Thiên Phú viết: “Bổ nhiệm Chân Mạch làm quản lý Bộ hành chính, chủ quản toàn bộ công tác hồ sơ, nhân sự, quảng cáo, quan hệ xã hội, chế độ điều lệ, lao động kỷ luật, vệ sinh, phòng cháy chữa cháy, an toàn, thiết bị tự động của plaza, có quyền thuê mướn hoặc cho thuê việc nhân sự.”

Giờ khắc này, hắn đã quyết định lưu lại.

Thư bổ nhiệm đóng dấu xong, Vân Lộ Lộ mua đồ trở về, đem chi phiếu cho Thẩm Trường Xuân: “Thẩm ca.”

Thẩm Trường Xuân nói: “Đưa cho Tiểu Chân đi, từ hôm nay trở đi, cậu ta là quản lý Bộ hành chính rồi.”

Vân Lộ Lộ giật mình, liền cười cười đưa cho Chân Mạch, có chút trêu chọc kêu: “Chân quản lý.”

Chân Mạch cũng cười, tiếp nhận chi phiếu rồi ký tên mình lên. Trong nháy mắt, hắn phát hiện sắc mặt Thư Tiệp rất mất tự nhiên, vừa trắng vừa hồng, hắn có chút ngạc nhiên.

Thẩm Trường Xuân vẫn ở chỗ này cười nói: “Tiểu Vân, sau này các cô còn phải học tập nhiều với Chân quản lý đó, tranh thủ làm việc cho tốt đi.”

Vân Lộ Lộ nghe lời, gật đầu: “Nhất định, nhất định mà.”

Vừa nhìn lại thì Thư Tiệp đã đi mất.

Thẩm Trường Xuân nói với Chân Mạch: “Tiểu Chân, sau này Bộ hành chính do cậu quản lý hết, mặt khác cậu cũng cần giúp Bộ thị trường một chút. Về phần phương châm kinh doanh cùng sách lược tiêu thụ của plaza sau này, cậu cần cân nhắc kỹ, tranh thủ cuối tuần làm.”

“Được.” Chân Mạch gật đầu. Trầm ngâm một hồi, hắn nghĩ hắn là hỏi rõ ràng, liền quay đầu nhìn Thẩm Trường Xuân. “Thẩm ca, Tiết tổng của khu thương mại Thiên Đô có phải là bạn thân của 3 lão tổng ban giám đốc hay không?”

Thẩm Trường Xuân không chút nghĩ ngợi liền trả lời: “Phải, bọn họ là bạn học thời đại học, sau đó cùng nhau lên rừng, xuống biển, hầu như phát lên chung với nhau.”

Chân Mạch nghiêm túc nói: “Khu thương mại Thiên Đô hiện nay hắn là đối thủ lớn nhất của chúng ta, tôi muốn làm sách lược, tất nhiên đầu tiên là nhắm vào nó, ban giám đốc có thể chấp nhận không?”

“Không có việc gì, cậu cứ làm tự nhiên.” Thẩm Trường Xuân lập tức cổ vũ hắn. “Bạn bè là bạn bè, làm ăn là làm ăn. Nếu như là bạn bè thì không cạnh tranh, vậy dân buôn bán chẳng cần buôn bán làm gì rồi.”

“Tốt.” Chân Mạch thâm trầm đáp lại, trong mắt xẹt qua một tia tiêu ý cổ quái.

13. Chương 13

Lúc chạng vạng đầu hạ, người rất nhiều, lối đi bộ tràn đầy thanh niên nam nữ.

Tại đây đất bình nguyên nội lục, trong cái thành thị này, cái rét cắt da cắt thịt dường như bị núi non bốn phía chắn lại. Quanh năm suốt tháng, phẳng phất dương quang bao giờ cũng dịu nhẹ, gió bao giờ cũng nhẹ nhàng, mưa bao giờ cũng nhu hòa, cho nên tính cách mọi người đều chậm rãi, từ tốn, ngay cả tiết tấu bước đi, nhìn ngắm, cười nói đều là chậm rãi cả. Tất cả đều thích chậm rãi hưởng thụ cuộc sống, chẳng quan tâm thế giới bên ngoài biến hóa ra sao.

Tại lối đi bộ, Chân Mạch chậm rãi đi tới, nhìn tất cả. Căng thẳng bận rộn một ngày đêm đã hết, nhìn cảnh tượng thông dong như vậy, làm cho trong lòng người ta đặc biệt thả lỏng.

Đèn màu rực rỡ đã lên, không khí tràn đầy tiếng động lớn, phẳng phất kêu gọi mọi người mau mau vui chơi, hưởng lạc. Chân Mạch cũng như nhiễm bầu không khí. Hắn không muốn trở lại ngôi nhà vắng vẻ ấy. Nơi đó chỉ khiến tim hắn nhói đau.

Vừa đi tới “Khiêu Vũ Với Bầy Sói”, ánh mắt người Anh-điêng tuyệt vọng mà bất khuất, nặng nề đâm vào tim hắn. Hắn khắc chế tâm tình hăm hực của bản thân, ngồi vào bên quầy bar, chờ Thẩm An Ninh.

“Này.” Bên cạnh có người bắt chuyện.

Hắn quay đầu nhìn, là một nam nhân xa lạ, thế nhưng xem tỉ mỉ lại, dường như có điểm quen thuộc. “Chào.” Hắn mỉm cười với y.

“Lại thấy mặt rồi.” Y nâng ly lên một cách rất phong độ. “Tôi là Ellen.”

“A.” Chân Mạch nhớ ra. “Tôi từ Singapore.”

“OK.” Ellen hiển nhiên thật cao hứng. “Cảm ơn cậu còn nhớ rõ tôi.”

Chân Mạch nở nụ cười. “Tôi là Morning.” Hắn nói.

” Hân hạnh.” Hắn vươn tay với y.

Y thành thạo bắt tay với hắn: ” Hân hạnh.”

“Cho phép tôi mời cậu một ly nhé.” Ellen nói, vẫy tay với bồi trong quầy bar. “Cho một ly Tequila.”

Chân Mạch ôn hòa nói: “Tôi không thể uống rượu quá mạnh. Dạ dày không tốt.”

“Không sao, một chén nhỏ thôi.” Ellen ôn nhu mà nói.

Y là một thanh niên người Hoa tuổi trẻ, lớn lên tuần dật trong sáng, trên mặt mang phong độ của dân trí thức, vừa nhìn là biết ngay đã được giáo dục rất tốt. Con mắt y trong trẻo, rõ ràng, có thể thấy được cuộc sống của y mọi việc đều trôi chảy, không có gì khúc chiết nhấp nhô. Chân Mạch rất thích người như vậy, tuy rằng hẳn biết hẳn cùng y là người sinh hoạt ở trong hai thế giới khác biệt. Thế nhưng, sự trong sáng đơn thuần của y khiến hẳn cảm thấy rất dễ chịu. Đối mặt với y, không có áp lực, cũng không cần phòng bị cái gì, hẳn cảm giác rất nhẹ nhàng.

Nhân viên pha rượu đưa qua một ly rượu trong suốt, để trên cái miếng lót ly hai màu đen hồng, rồi đặt thêm một chiếc mâm nhỏ, bên trong có muối với chanh.

Ellen nói với hẳn: “Làm theo tôi nè.”

Chân Mạch gật đầu.

Bọn họ lấy một chút muối đặt lên mu bàn tay, sau đó dùng lưỡi liếm một chút, rồi bưng ly uống một hơi cạn sạch, sau đó cầm lấy một miếng chanh bỏ vào trong miệng.

Chân Mạch cảm thấy như có một ngọn lửa trôi qua cổ họng mình, thiêu đốt cả dạ dày, tiện đà đốt cả toàn thân.

“Đây là rượu cây thùa Mexico (1), là món người Mexico yêu nhất. Nếu như bạn bè thân thiết gặp mặt nhau, sẽ uống giống chúng ta thế này.” Ellen ngậm miếng chanh mỉm cười với hẳn. “Thế này biểu thị đồng cam cộng khổ.”

“À.” Chân Mạch nhẹ giọng. “Rượu này mạnh quá.”

Ellen không cho là đúng: “Rượu không mạnh sao gọi là rượu? Thêm một ly nào.”

Chân Mạch cười cười, không nói cái gì. Chỉ có người còn trẻ khí thịnh mới có thể nói bằng khẩu khí đó. Tâm hẳn đã già rồi.

Ellen bỗng nhiên nói: “Ngày đó hình như cậu đang đàm luận về tình yêu với bạn, cho nên tôi mới nhện không được nói chen vào, kỳ thực bình thường tôi không lỗ mãng như thế.”

Chân Mạch cười cười: “Thế sao? Vậy cậu có cao kiến gì?”

“Tôi không biết.” Ellen có vẻ rất hoang mang. “Tôi không rõ. Cho nên muốn hỏi hai người một chút.”

Chân Mạch cười hỏi: “Cậu....thất tình sao?”

Ellen nghiêm trang: “Chuẩn xác mà nói là phải, bạn gái của tôi kết hôn rồi, mà chú rể không phải tôi.”

“Cậu?” Chân Mạch nhin không được cười ha ha. “Chuyện thật không đó?”

“Là thật đó. Vừa thứ năm này.” Y có chút nóng nảy. “Tôi không lừa cậu.”

Chân Mạch nâng ly: “Nào, vì bạn gái cũ của cậu nâng ly thôi, chúc cô ấy hạnh phúc.”

Ellen cũng thoải mái, rất thẳng thắn mà nâng ly chạm vào ly của hắn, uống một ngụm lớn. Chân Mạch do dự một chút, cũng ngửa đầu uống hết ly. Rất nhanh, dạ dày bắt đầu đau. Thân thể không tự chủ mà co lại, lén lấy tay xoa xoa chỗ dạ dày.

Lúc này, Thẩm An Ninh nhẹ nhàng mềm mại như chú nai con đi tới, liếc mắt một cái liền thấy Chân Mạch. Cậu nhào qua, thỏa mãn gối lên vai Chân Mạch: “Hay nha, không thèm gọi tôi, một người uống rượu nha.”

“Không phải vì đợi cậu sao?” Chân Mạch cười cười. “Dù sao cậu cũng ở đây rồi, gọi cậu làm gì? Còn phải trả tiền điện thoại, lãng phí tiền của tôi.”

“Hừ, con buôn.” Thẩm An Ninh cười lấy tay chọt chọt hắn một chút, sau đó nhìn về phía Ellen. “Vị này là...”

“Ellen.” Chân Mạch giới thiệu. “Đây là An.”

“Hi, An.” Ellen gật đầu cười cười với cậu. “Tôi rất thích tiếng hát của cậu.”

“Cám ơn.” Thẩm An Ninh đưa tay cầm lấy một miếng chanh, bỏ vào trong miệng ngậm, nhìn y từ trên xuống dưới.

Chân Mạch biết cậu hiểu lầm, vội vã nói: “Ellen mới vừa bị bạn gái bỏ, đang uống rượu giải sầu đó.”

Thẩm An Ninh liền hiểu được, không khỏi cười khúc khích, hoạt bát nói: “Khẳng định là tổn thất của cô ấy rồi.”

Ellen càng hài lòng hơn: “Đương nhiên, tôi cũng nghĩ thế.”

“Đừng buồn nữa, ngẫm lại thì chẳng đến nỗi nào đâu.” Thẩm An Ninh hào hiệp nói, “Ellen, cậu thích nghe bài gì, tôi hát cho cậu nghe.”

“Cám ơn.” Ellen lễ phép khom người với cậu. “Bài nào cũng được, tôi không kén nhạc.”

Thẩm An Ninh đi lên đài, cùng người nhạc đệm nói vài câu, liền lẳng lặng ngồi xuống, tiếng hát trong trẻo vang lên.

“Anh không nói nên lời, không thể nói nên lời

Mưa đêm nay phất qua ngọn cây

Anh xoay người đi

Kéo lại chiếc nón trên đầu

Che đi mưa gió bên em

Hoa rơi nhẹ

Em theo gió đi xa

Làn hương trong trẻo

Bên kia vườn hoa đầy ấp nắng

Anh chỉ có thể ra đi, ra đi

Mưa đêm nay a

Tại phía sau anh...”

Ellen nhập thần mà nghe, gương mặt tuổi trẻ anh tuần kia làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Chân Mạch ngưng thần nhìn Thẩm An Ninh trên sân khấu, trong lòng một mảnh yên lặng.

Lời ca kể lại cuộc sống, hay là cuộc sống của chúng ta chỉ có thể dùng ca từ để làm tiêu chuẩn, thực sự là không thể hiểu. Thế nhưng, tại tiếng ca khoan dung không oán này, hần cảm thấy sự vui sướng như được giải thoát.

Ellen đột nhiên hỏi hẳn: “Cậu có tin tưởng thế giới này có tình yêu không?”

“Tin tưởng.” Chân Mạch không chút do dự.

“Tôi thì bắt đầu hoài nghi.” Ellen mỉm cười. “Tôi tốt với cô ấy như thế...”

“Tình yêu, cái thứ này, rất hay thay đổi, cậu dù có cố sức chiếm lấy cũng là vô ích.” Chân Mạch cười cười, bình tĩnh nói. “Thường thường lúc cậu ngừng thần đề phòng, chuẩn bị chống địch thì nó lại không tung không tích. Đến khi cậu cho là một nửa của cậu đã lạc đường, chưa đi được đến chỗ cậu, hoặc đã đi quá nhanh, không đợi được cậu. Vì thế cậu nghĩ chiến sự tiêu hủy rồi, trầm tĩnh lại, đang do dự nên quay trở lại tìm hay chạy lên phía trước đuổi theo thì người đó lại chạy đi chỗ khác, thừa dịp cậu không phòng bị, bỗng nhiên ào ra, nhào vào lòng cậu...” Hẳn bỗng nhiên tuôn ra hết mọi thứ.

Ellen cười đến ngửa tới ngửa lui, cầm ly hung hăng uống một hớp lớn: “Đặc sắc đặc sắc, những lời này là món ăn nhắm rượu tốt nhất.”

Chân Mạch lại kinh ngạc mà tỉnh cả người.

Hắn dường như bao giờ cũng bị người trong định mệnh đụng phải....

(1) Tequila: Loại rượu này được lên men và chưng cất từ nhựa cây thừa (hay cây Maguey), đây là một loại cây bản địa mọc nước. Thường thì rượu Tequila có độ cồn từ 38 – 40%, song cá biệt có loại có độ cồn lên tới 43 – 46%.

14. Chương 14

Đại lộ Kim Thành là con đường lớn nhất ở Thành Đô, đường cái thật dài rộng, thẳng tắp đi qua trung tâm thành phố, chia thành phố thành 2 phần. Tại hai bên đường, có rất nhiều cao ốc cao chót vót, càng vào gần trung tâm thành phố càng nhiều. Kim Thần plaza cùng khu thương mại Thiên Đô đều là biểu tượng khu trung tâm thành phố, ngoại trừ nhà triển lãm, khoảng cách giữa chúng chừng có 200 mét.

Trên thực tế, Kim Thần plaza vừa khai trương, khách hàng khu thương mại Thiên Đô liền giảm rõ ràng. Bởi vì hai khu thương xá cách nhau rất gần, phong cách lại rất giống nhau, đẳng cấp cũng tương xứng, mà Kim Thần plaza lại quảng cáo trên báo tận một tuần lễ liền, nhất thời hấp dẫn không ít người ngao du khu trung tâm thành phố. Người tiêu dùng đều là thích nơi mới mẻ, thích vào giúp vui, chí ít, nội bộ tu sửa của Kim Thần plaza cùng hàng hoá trưng bày đều là mới tinh cả, khu thương mại Thiên Đô đã mở cửa hai năm hơn, từ lâu đã trở nên quen thuộc, cho nên, bọn họ đương nhiên muốn đến Kim Thần plaza liếc một cái.

Với loại tình huống này, Bộ quan hệ xã hội của khu thương mại Thiên Đô bắt đầu tuyên truyền sách lược, để một lần nữa hấp dẫn người tiêu dùng của mình.

Bọn họ tham khảo thói quen bán lẻ của nước ngoài, đầu tiên chuẩn bị khai triển lần thứ 2 giảm giá các mặt hàng trong năm. Trước đây, cửa hàng cũng có hoạt động giảm giá không định kỳ, thế nhưng mức giảm cũng không lớn, giảm thế nào cũng giá cũng vẫn còn 60%. Khu thương mại ở nước ngoài tăng giá cả rất cao, cho nên có thể nhẹ nhàng thực hiện đại giảm giá mà không lỗ vốn, thế nhưng quốc nội không giống vậy. Nhưng lần này, khu thương mại Thiên Đô quyết định đập nổi chìm thuyền, lấy danh nghĩa vào thời điểm giao mùa mà hạ giá, một lần nữa làm một đợt đại giảm giá, thậm chí có món giảm chỉ còn 30% giá gốc.

Bất quá, dựa theo lệ cũ, đại giảm giá lúc này không thể để khu thương mại lỗ vốn, bởi vậy họ phải liên hợp tất cả các nơi cung cấp hàng, cùng nhau chịu phần lỗ này. Lần đầu tiên giao mùa đại giảm giá là mùa hạ, bọn họ quyết định tiến hành vào ngày 20/8. Hiện tại, Bộ quan hệ xã hội cùng Bộ phát triển của bọn họ đang bận rộn thuyết phục các nơi cung cấp hàng. Bởi vì có chút hàng hoá cung không đủ cầu, cho nên thương nhân cung cấp hàng cực kỳ không muốn giảm giá.

Tiết Minh Dương ở Bắc Kinh mở hội nghị một tuần, là hội nghị của Bộ tổ chức thương nghiệp. Toàn bộ xí nghiệp bán lẻ lớn nhất nước cùng tụ lại một chỗ thảo luận chiến lược phát triển, tham thảo khả năng tạo một liên minh tiêu thụ trên toàn quốc. Khu thương mại Thiên Đô của bọn họ tuy nói là theo hình thức cổ phần, thế nhưng do một công ty quốc doanh thương mại nổi tiếng từ xưa làm chủ đầu tư, hiện tại cổ đông lớn nhất vẫn là Sở thương nghiệp của tỉnh. Cho nên, thực chất vẫn là một xí nghiệp của chính phủ, mà y tuy rằng cũng có cổ phần, nhưng vẫn là chủ tịch, tổng giám đốc mà Sở thương nghiệp chính thức bổ nhiệm, hàng năm đều phải hoàn thành nhiệm vụ tiêu thụ được giao, bởi vậy áp lực rất lớn.

Vào hè, trời vẫn mưa to, từng cụm mây xám xám phủ trời, khiến cho người người đều cảm thấy bức bối. Bầu trời màu xám bạc quét ngang toàn thành phố, khiến mọi thứ đều trở nên xám xịt, ngay cả thời gian đều như thu ngắn lại.

Tiết Minh Dương để xe ở phía sau cao ốc, mở dù, chạy ào vào cao ốc, giày da cùng ống quần dính đầy bùn nước. Y nhanh chóng đi vào văn phòng, lấy khăn tay xoa xoa người.

Lý Thiên Phát, bí thư đảng uỷ, phó chủ tịch, phó tổng giám đốc khu thương mại Thiên Đô đi đến: “Tiết tổng, cậu về lúc nào thế?”

“A, lão Lý.” Tiết Minh Dương khách khí bắt chuyện với hắn rồi xếp lại khăn, lúc này mới ngồi xuống. “Tôi về hôm qua. Thế nào? Khu thương mại có gì không?”

Lý Thiên Phát đưa cho y tờ báo: “Nhật báo ngày hôm qua đó, báo chiều, còn có báo thương nghiệp, báo sáng, tất cả đều đăng quảng cáo này.”

Tiết Minh Dương chưa từng có thấy qua hình dạng như lâm đại địch của ông. Bí thư kiêm phó tổng này cũng là Sở thương nghiệp bổ nhiệm, sắp 50 tuổi rồi. Ông làm việc trong ngành bách hóa cả đời, có thể nói kinh nghiệm phong phú, luôn luôn không sợ hãi, giữ vững sự nghiệp. Lần này nhất định là xảy ra chuyện vô cùng trọng đại, mới có thể khiến ông có loại vẻ mặt này. Tiết Minh Dương bình tĩnh trấn định cảm báo, nhìn kỹ.

Đây là một bảng quảng cáo chiếm nửa trang báo, in đỏ, thiết kế mới mẻ độc đáo, một hình vẽ theo lối hoạt hình của một nam nhân, đầu vuốt ngược ra sau, con mắt tròn tròn kinh hãi, miệng rộng mở lớn nhỏ cả nước dãi, nhảy dựng lao về phía trước, một tay hướng về phía độc giả, hình ảnh đặc biệt khoa trương cái miệng của hắn cùng bàn tay to với năm ngón cực đại, ý tứ hoan hô nhảy nhót đều ẩn cả trong đó. Tiết Minh Dương vừa nhìn liền cười rộ lên, người thiết kế cái này thực sự rất giỏi nắm bắt nội tâm con người. Bên cạnh nam nhân kia là mấy chữ lớn: “Đại giảm giá lúc giao mùa, mua! Mua!! Mua!!!”

Nụ cười của y nhất thời biến mất. Một dòng chữ đỏ nữa liền đập vào mắt y: “Đại hạ giá của Kim Thần plaza, giảm rồi còn giảm nữa, giá toàn bộ chỉ còn 20%...”

Y vội nhìn tới thời gian phía dưới, rõ ràng là bắt đầu từ ngày 1/8. Y ngẩng đầu nhìn về phía phó tổng giám đốc: “Từ hôm nay bắt đầu?”

Lý Thiên Phát vô cùng lo lắng gật đầu: “Đúng. Tiết tổng, bọn họ làm như vậy hoàn toàn không để ý luật lệ, không làm việc theo nếp của hành nghiệp bách hóa, căn bản là cạnh tranh bất chính.”

Tiết Minh Dương khoát khoát tay: “Trước tiên đừng nói cái kia, anh nói một chút về ảnh hưởng của chuyện này đối với khu thương mại chúng ta.” Hắn vỗ vỗ báo.

Lý Thiên Phát trấn định, đốt một điếu thuốc, nói rõ ràng: “Quảng cáo Kim Thần plaza đã đăng hai ngày rồi, phỏng chừng hôm nay còn đăng nữa, song song, bọn họ còn quảng cáo trên TV cùng radio liên tục, tuyên truyền rất lớn, khiến cho truyền thông cùng dân chúng bình thường chú ý rất nhiều. Cuối tuần trước, bọn họ còn dựng bảng quảng cáo ở các trục đường chính yếu. Không những thế, họ còn dán quảng cáo trên các xe công cộng cũng như các thân xe quảng cáo cùng trụ quảng cáo. Một tháng qua, lượng tiêu thụ khu thương mại chúng ta đã liên tục giảm xuống, cho tới bây giờ mức tiêu thụ so với cùng kỳ năm ngoái cũng thấp hơn 40%. Lần này, bọn họ đại giảm giá ngay trước chúng ta, hơn nữa thanh thế cực đại, càng khiến lượng tiêu thụ chúng ta giảm xuống nhanh hơn. Bởi vì hàng hóa hai bên cơ bản như nhau, rất nhiều thương gia đều cùng cung cấp hàng cho Kim Thần plaza cùng chúng ta. Bọn họ giảm giá mà chúng ta không giảm, khẳng định khách hàng đều chạy sang chỗ họ mua cả. Ở đây có rất nhiều người tiêu dùng quen của chúng ta, một ngày để cho bọn họ quen đường, thường mua hàng bên kia, sau này bọn họ sẽ không bao giờ trở lại nữa. Còn nữa, Kim Thần plaza giành giảm giá trước, chúng ta sẽ bị đẩy vào thế bị động. Nếu như 20 ngày sau chúng ta mới giảm giá, đại chúng có thể châm biếm chúng ta học theo Hàm Đan (1), bất chúc bừa. Nói chung, hậu quả thực sự không chịu nổi. Nếu như không lập tức có kế hoạch đánh trả, tôi nghĩ khu thương mại chúng ta khó có khả năng đạt được chỉ tiêu tiêu thụ năm nay.”

Tiết Minh Dương suy nghĩ một chút: “Chờ một lát nữa chúng ta cùng quản lý các bộ cùng nhau họp lại, thương nghị đối sách.”

Lý Thiên Phát đứng dậy: “Vậy tôi đi chuẩn bị một chút.”

Tiết Minh Dương gật đầu, gọi điện thoại nội tuyến phân phó bí thư đi thông báo quản lý các bộ thời gian cùng với tư liệu chuẩn bị. Sau đó gọi điện cho Kim Huy. “Kim đồng, cậu thật lợi hại nha, có chút hơi hướm của kiếm tẩu thiên phong đó? Võ công tà phái đấy nhé.” Y cười nói rất âm trầm.

“Aiii, Tiết đồng, chậm một chút, chậm một chút.” Kim Huy ở bên kia vui vẻ cười ha ha. “Làm ăn mà làm

ăn mà, bắt quá là thủ đoạn đẩy mạnh tiêu thụ thôi. Chúng tôi đâu có cố ý nhắm vào khu thương mại Thiên Đô của cậu, đâu có ý đó.”

“Được, Kim đồng, có cố ý hay không cậu biết rõ ràng.” Tiết Minh Dương trịnh trọng nói. “Là các cậu ra tay trước đó, vậy tôi chỉ có thể tiếp chiêu thôi. Tôi thế nhưng là bạn chí cốt của cậu, vậy nên báo trước cho cậu một tiếng.”

“Nói quá lời, nghiêm trọng quá rồi.” Kim Huy cười nói. “Tiết đồng, cậu cần kiềm chế chút xíu. Các cậu là lão tướng, bọn tôi là tân binh, đâu không lại các cậu a.”

“Hắc hắc hắc, tục ngữ nói: Thằng mù đánh chết lão sư phụ. Cậu quá khiêm tốn rồi.” Tiết Minh Dương cười nhạt. “Tôi thật là quá tin tưởng bạn bè rồi, một điểm cũng không có phòng bị các cậu. Các cậu làm cũng quá bá đạo. Dù sao cũng phải cho tôi đường lui chứ.”

Kim Huy nắm chắc thắng lợi, vì vậy có chút hạ giọng ăn nói khép nép: “Minh Dương, cậu đừng hiểu lầm, làm ăn tới tận giờ, chúng tôi mới biết ngành bách hóa không phải dễ chơi. Nếu muốn làm cho ra trò, cũng chỉ có thể làm thế thôi. Kim Thần plaza chúng tôi không giống Thiên Đô của cậu, là cửa hàng đã lâu đời, hầu như nổi tiếng khắp nơi. Chúng tôi mới vào nghề này, nếu như muốn sống sót trong cạnh tranh, cũng chỉ có thể đột kích bất ngờ. Minh Dương, cậu đừng hiểu lầm, chúng tôi xác thực không phải là nhắm vào đối phó cậu.”

Tiết Minh Dương trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: “Gần nhất, các loại chiến lược của các cậu là ai nghĩ ra vậy?”

Kim Huy cười ha ha: “Thế nào? Muốn biết để kéo hấn đi qua bên cậu sao?”

Tiết Minh Dương cười to: “Coi như vậy đi, tôi cũng không ngốc như vậy. Nhân tài như vậy, các cậu tự nhiên không tiếc mọi giá lưu hấn lại, tôi làm cũng chỉ phí sức.”

Điểm ấy thì Kim Huy rất yên tâm, liền nói ngon lành: “Thanh niên bây giờ ấy mà, có đầu óc, có lá gan, so với chúng ta khi đó mạnh hơn nhiều.”

Chẳng biết thế nào, trong lòng Tiết Minh Dương bỗng nhiên hiện ra một đôi mắt tràn ngập linh khí, trong trẻo, an tĩnh nhìn y. “Là Chân Mạch sao?” Y thốt ra.

Kim Huy nhất thời nghi hoặc: “Cậu làm sao biết?”

Tiết Minh Dương cười nói: “Ngành bách hóa bây giờ phát triển rất mạnh, nhân viên quản lý thì thiếu, nhân tài xuất sắc như vậy tự nhiên rất nhanh sẽ nổi tiếng trong ngành. Nói thật, nếu như hấn nguyện ý qua chỗ tôi làm, điều kiện gì tôi cũng chịu.”

Kim Huy cũng cười: “Điều kiện chúng tôi hấp dẫn hấn hơn bất cứ nơi nào khác.”

Tiết Minh Dương không tin: “Mọi người là bạn cả, cậu đừng có dối tôi. Vị trí nhân viên quản lý cao cấp ở plaza các cậu đã sớm đầy. Hẳn làm được quản lý Bộ hành chính đại khái cũng là hết mức rồi phải không? Cẩn thận, cẩn thận, lúc này nhất định có rất nhiều nơi nguyện ý bỏ ra chức vị cao hơn thế để kéo hẳn về đó.”

Kim Huy chắc chắn cười nói: “VẬY chờ xem.”

Tiết Minh Dương buông điện thoại, suy nghĩ nửa ngày, không nhìn được mỉm cười. Y do dự một chút, sau đó cầm lấy điện thoại, chuẩn bị gọi đến Bộ hành chính Kim Thần plaza. Mới vừa bấm được hai, ba số, bí thư liền nói với y: “Tiết tổng, đã đến giờ họp rồi.”

Vài ngày liên tiếp, các tờ báo lớn đều dài dòng đăng bài về hướng đi của khu thương mại Thiên Đô cùng Kim Thần plaza. Nhằm vào đại giảm giá của Kim Thần plaza, khu thương mại Thiên Đô không chỉ bắt đầu sớm giảm giá mà còn thêm “Rút thăm trúng thưởng được quà hay”, thỉnh thoảng còn có chuyện mua một cái bàn ủi rút thăm trúng được một TV, cực kỳ kích động.

Kim Thần plaza lập tức mở hoạt động “Đại ưu đãi có hạn”, mỗi ngày đặt ra một giờ, tiến hành giảm giá mua sắm, từ giá đang bán trở đi, 20 phút giảm 10%.

Khách hàng ùn ùn kéo đến, một thời nhiệt huyết dâng lên, chen chúc tới khu thương mại Thiên Đô, một thời lại nhiệt tình tăng vọt, chen vai thích cánh chen vào Kim Thần plaza. Hơn nữa truyền thông ở một bên thêm mắm thêm muối, phát cở hò reo, nhất thời làm cho người ta cảm thấy như hai cửa hàng bách hóa này đang đánh giáp lá cà với nhau vậy.

Vừa mới bắt đầu, song phương còn rất khách khí mà lắng tránh sự ám chỉ của truyền thông, đặc biệt cường điệu đây chỉ là chiến lược xúc tiến tiêu thụ nâng cao vị thế cửa hàng trong ngành, tăng chỉ số mua sắm xã hội, cảm ơn người tiêu dùng,... Không lâu sau, người phát ngôn của Bộ quan hệ xã hội song phương bắt đầu châm chọc công kích nhau bằng lời nói.

Truyền thông cực kỳ hưng phấn, nơi nơi đều đăng tin của cuộc long tranh hổ đấu mang tên “Chiến tranh Kim- Thiên” này. Radio cùng đài truyền hình đều mời chuyên gia cùng lão bản nổi danh trong ngành bách hóa vào các phát sóng trực tiếp thảo luận về đề tài này. Báo chí mỗi ngày đều ra tin liên quan đến chiến lược của hai cửa hàng này.

Trong lúc nhất thời, các ngành các nghề dường như cũng đều quan tâm trận chiến tranh này, vô luận là đi làm hay ăn cơm, uống trà, đánh bài, trong miệng mọi người đều nghị luận trận tranh đấu này. Bọn họ nhiệt tâm tưởng tượng về các thủ đoạn tiếp theo của hai bên, thay hai cửa hàng ra sách lược, bày mưu tính kế, mỗi người đều thành Gia Cát Lượng nghiêm nhiên mà phe phẩy quạt lông ngỗng.

Kim Thần plaza mới khai trương 3 tháng mà thành công khiến cả con đường thương mại sầm uất đều biết danh, rất nhanh danh tiếng tăng vọt, chỉ tiêu tiêu thụ bay lên vùn vụt. Sau một tháng của cuộc chiến, Kim Thần plaza đã chen chân vào khu hạng nhất ngành bách hóa, trở thành một trong “năm siêu thương mại”

của thành phố.

Rất nhanh, “Chiến tranh Kim – Thiên” tiến vào trạng thái gay cấn, chiến hỏa thiêu đốt tới cả những thương nhân cung cấp hàng hóa. Khu thương mại Thiên Đô tự cao là nhãn hiệu lâu đời, ra thông điệp với nơi cung cấp, nếu như bọn họ còn cung cấp hàng cho Kim Thần plaza thì sẽ không để cho họ cung cấp hàng ở khu thương mại Thiên Đô nữa, đồng thời cũng vài người sau khi hết hạn hợp đồng, khu thương mại Thiên Đô tìm ra các loại mướn có để không ký tiếp hợp đồng, yêu cầu bọn họ ngưng cung cấp hàng.

Thương gia kêu khổ thấu trời. Bọn họ bị cuốn vào trận chiến thuần túy là nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ cả. Kỳ thực, bọn họ chỉ muốn hòa khí cùng phát tài. Quy mô cùng danh tiếng trên xã hội của hai nơi đều tốt cả, cả hai đều là bến cảng hoàng kim, bọn họ thật sự luyến tiếc buông tha. Tổ khổ với khu thương mại Thiên Đô không có kết quả, rơi vào đường cùng, bọn họ đành gửi thư nặc danh với tòa soạn báo cầu viện. Các phóng viên như lấy được chí bảo, nhanh chóng đến tận hiện trường hai nơi phỏng vấn.

Ngày thứ hai, một bài trường thiên về khu thương mại Thiên Đô vô lý chấm dứt ký hợp đồng bán hàng chiếm vị trí chủ yếu hầu hết các báo. Trên báo nói, lúc các phóng viên đến khu thương mại Thiên Đô, các bộ phận đẩy tránh nhiệm, không chịu tiếp, cuối cùng bọn họ cũng tìm được ở một góc phòng có quản lý Bộ quan hệ xã hội, chặn y lại không cho đi thì người này mới chịu trả lời vấn đề.

Bộ quản lý quan hệ xã hội khu thương mại Thiên Đô nói: “Đây là một loại điều chỉnh bình thường. Hàng hoá mấy người này tại khu thương mại Thiên Đô không đạt được mức tiêu thụ quy định trong hợp đồng, thế nên không ký hợp đồng nữa là đương nhiên.” Cách hành văn của phóng viên khiến lời nói của quản lý Bộ quan hệ xã hội vô cùng lén lút, nói quanh co.

Tiếp theo, quản lý Bộ hành chính Kim Thần plaza đứng dậy, nghĩa chính từ nghiêm chậm rãi mà nói: “Chúng tôi hoan nghênh công bằng tranh. Chúng tôi cho rằng, thương gia đem hàng hoá cung cấp cho chúng tôi, là cho chúng tôi có cơ hội phục vụ người tiêu dùng. Mà ở dưới tiền đề chất lượng hàng hoá cùng giá cả ngang nhau, khách hàng đương nhiên là chọn nơi tin tưởng cùng nơi chất lượng phục vụ tốt hơn. Cho nên, mức tiêu thụ hàng hoá không thể đơn giản quyết định bởi chất lượng sản phẩm thương gia cung cấp. Nó liên quan đến chất lượng phục vụ tốt hay không. Thứ quan trọng trong vấn đề này là vai trò của cửa hàng để thúc đẩy tiêu thụ. Có thể nói, đối với mức tiêu thụ của hàng hoá, các phương diện khác do cửa hàng bán hàng nắm chủ đạo. Cho nên, khi mức tiêu thụ giảm xuống, cửa hàng hẳn là tìm nguyên nhân trong nội bộ bản thân mà không thể đẩy tránh nhiệm cho người khác. Đặc biệt, nếu như loại hàng hoá này bao năm qua mức tiêu thụ vẫn ở mức tiêu chuẩn, thế nhưng chỉ giảm xuống gần đây. Vậy chỉ có thể nói, trách nhiệm hơn phân nửa là ở bản thân cửa hàng. Nếu như chỉ vì bọn họ cạnh tranh không thắng được một cửa hàng khác mà giận cá chém thớt lên thương nhân cung cấp hàng, thì loại cạnh tranh này không phải cạnh tranh công bằng, chí ít không coi là chuyên nghiệp...”

Rất nhiều người cảm báo xem say sưa, vừa đọc vừa rung đùi tấm tắc: “Chí lý, chí lý” tựa như e sợ cho thiên hạ bất loạn.

Phần lớn người xem hết cả tin xong, đều không cho là đúng: “Khu thương mại Thiên Đô cũng kém quá đi, chơi gian chơi mách chơi không lại người ta, bọn họ làm như vậy, rõ ràng là đánh không thắng người ta nên chơi xấu, thật thiếu chuyên nghiệp.”

Phong ba càng nháo càng lớn, ngay cả thị trưởng đều nhin không được gọi điện thoại cho bạn thân là Vi

Thần An, cười nói: “Cái người tên Chân Mạch kia của các cậu đó nghen, thật sự là quá lợi hại, nói có mấy câu đã đem bầu không khí chiến tranh tăng lên vùn vụt.”

(1) **Học theo Hàm Đan:** ý là học theo người chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có

15. Chương 15

Mùa hạ năm nay cùng năm rồi không giống nhau, khô nóng dài đằng đặc, ve sầu lột xác từ dưới đất chui ra, bám vào cây ngô đồng kêu liên hồi. Cũng vào năm nay, chẳng hề có mưa gió gì cả, chỉ có dương quang rừng rực chiếu xuống mặt đất.

Trong Kim Thần plaza tuy rằng lắp đặt hệ thống điều hòa cao cấp nhưng cũng không đỡ được sóng nhiệt bên ngoài. Luôn sóng nhiệt ấy dường như thôi động mọi người đi mua sắm, làm cho người ta không tự chủ được mà bỏ tiền trong túi ra, đem đồ trong cửa hàng về nhà mình.

Hiện tại, Kim Thần plaza hầu như đầy người, nhiệt tình của nhân viên bán hàng tăng vọt, bởi vì ngoại trừ tiền lương cơ bản ra, bọn họ còn được trích phần nghìn trong doanh thu.

Phòng làm việc hành chính thường thường rất im ắng hiện tại lại tràn ngập tiếng bước chân. Hóa đơn bổ sung của Bộ thị trường như tuyết rơi bay về phía Bộ phát triển, An Lệ cùng quản lý các lầu chạy lên chạy xuống, ngay cả nước đều không kịp uống. Điện thoại Bộ phát triển reo không ngừng, mọi người hầu như đều chạy ra ngoài. Nếu như có đã trở về cũng là vội vàng nhận hàng, đưa vào kho, gọi điện thoại. Bộ tài vụ mỗi lần thu tiền đều tươi cười rạng rỡ. Nói chung, một phút cũng không rảnh.

Tuy rằng bận tới mảy tới mảy, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười sung sướng.

Mọi người dù bận rộn vẫn tranh thủ thời gian xem báo, xem thông tin về plaza. TV to nhỏ trong plaza khi đưa tin về Kim Thần plaza, mọi người dù bận cũng sẽ liếc mắt một cái. Mọi người lúc rảnh rỗi liền nhìn không được bàn luận vài câu, ai ai cũng đều mang một chút đặc ý của người trong cuộc.

Căn cứ kiến nghị của Chân Mạch, thuê thêm mấy người nữa thành lập Bộ quan hệ xã hội, Đồng Thiên Phú bổ nhiệm hẳn kiêm nhiệm quản lý ở Bộ này, tiền lương tăng thêm 50%. Lúc này, trong văn phòng Bộ quan hệ xã hội reo liên tục, mấy thanh niên nam nữ đang háng hái ứng phó sự tra hỏi của giới truyền thông, song song cũng cùng các bộ khác liên lạc, bố trí kế hoạch tuyên truyền tiếp theo. Tranh quảng cáo mới vẽ, bút, thước ngắm ngang trên bàn.

So sánh ra, Bộ hành chính đặc biệt an tĩnh. Chân Mạch ngồi ở trong văn phòng, phảng phất như ngồi trong tâm bão, tuy rằng tạm thời bình tĩnh, lại ẩn tàng biết bao mưa to gió lớn. Hắn khoanh tay ngồi trên chiếc sofa trong ra cửa sổ. Đã gần cuối thu, “Nắng gắt cuối thu” chỉ mới qua phân nửa, khí trời thực sự oi

bức không chịu nổi. Trong phòng lại mở máy lạnh rất lớn, rét run, khiến cho trong ngoài văn phòng như hai thế giới khác nhau. Chân Mạch lẳng lặng ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, cả người rất lãnh tĩnh, một cái mỉm cười cũng không có.

Đây là cuộc chiến mà hắn xách động, và hình như hắn đã thắng rồi. Thế nhưng, hắn một chút cũng không thấy vui. Ngẫm nghĩ lại, hắn lo lắng hết lòng mà làm tất cả, đều là vì cái gì chứ?

Đang nghĩ ngợi, điện thoại nội tuyến bỗng nhiên vang lên, hắn đứng dậy nhận điện: “Alo?”

Một thanh âm căng thẳng truyền đến: “Chân quản lý, nhân viên bán hàng đang đánh nhau, còn động cả dao nữa.” Thanh âm có chút méo mó, không biết là ai gọi.

Chân Mạch vừa nghe thế, nhảy dựng lên chạy ra ngoài.

Hiện trường đánh nhau tại khu nữ trang lầu hai. Giờ đang là lúc giao ban, nhân viên bán hàng hết ca làm cùng nhân viên đến nhận ca đều vây xem, khách hàng cũng có nhiều người nghe ngóng. Hai cô nhân viên bán hàng đang đánh nhau kịch liệt, đung cả vào mấy giá treo đồ xung quanh. Một cô đầu đầy máu, một cô khác trên mặt toàn là dấu móng tay cào cấu. Bảo an đứng ở một bên, chân tay luống cuống, tất cả đều là nữ nhân làm bảo an không dám tùy tiện ra tay.

Chân Mạch không phân trần gì vọt tới, tách hai cô ra, sau đó An Lệ cũng chạy đến, vài người nhao nhao thành một đồng.

Chân Mạch cùng An Lệ mỗi người kéo một cô, kéo hai cô ra xa nhau.

Người Chân Mạch kéo hiển nhiên đã tới giờ tan tầm, mặc váy màu xanh lá. Giờ đây, vì đánh nhau mà áo váy bị xé tung, lúc này một tay bị kéo đi, một tay còn cầm dao cắt trái cây dính máu, trong mắt tràn đầy hận ý, trừng đối phương. Trong cơn rối loạn, trên tay Chân Mạch cũng bị một dao, máu tuôn ào ạt ra ngoài. Thế nhưng vì sự tình khẩn cấp hắn căn bản không để ý. Vài người dính đầy máu, nhìn thấy mà giật mình.

An Lệ túm chặt một cô mặc chế phục, có thể là nhân viên bán hàng mới vừa nhận ca, trên người là chiếc áo màu đen ôm sát người cùng váy âu phục màu tím giờ đã lộn xộn vô cùng. Nhân viên bán hàng kia hai tay bùm mặt, máu từ kẽ tay chảy xuống, sợ đến nước mắt giọt lớn giọt nhỏ thì nhau rơi.

Chân Mạch cả tiếng nói: “Bảo an, chú ý duy trì trật tự, nhân viên bán hàng đều quay về vị trí của mình, quản lý lầu mau nhanh giám sát bọn họ thanh lý hiện trường.”

Trải qua mấy tháng thưởng phạt phân minh, mọi người đã lĩnh giáo qua sự thiết diện vô tư của hắn, rất sợ hắn lấy điều khoản chế độ ra chế tài, lập tức tản ra.

Chân Mạch thấp giọng nói: “Chúng ta đến văn phòng rồi nói.” Hắn đoạt dao trên tay cô gái, cùng An Lệ vừa lúi vừa đỡ vừa lúi hai nhân viên gây chuyện ra cửa hông. Vì sợ hai người lại đánh nhau nữa, khi An Lệ

đã đưa cô gái kia đi lên lầu rồi, hấn mới mang cô gái còn lại đi lên.

Lúc này, bọn Thẩm Trường Xuân mới chạy tới.

Hiện trường đã được thanh lý không còn một vết tích. Những thứ đồ bị đẩy ngã cũng được dựng lại, khách hàng vẫn như nước chảy, nhân viên bán hàng đã trở lại vị trí công tác như thường. Quản lý các lầu qua lại không ngớt, chăm chú nhìn các quầy hàng nhiều khách, chú ý mọi tình huống để tiếp ứng.

Thế nhưng, tâm tình mỗi nhân viên bán hàng đều cực kỳ phấn khởi, châu đầu ghé tai, mặt mang tiểu ý hoặc bừng tỉnh đại ngộ, thậm chí có người mang theo sự hả hê.

Thẩm Trường Xuân kêu một bảo an đang giúp nhân viên bán hàng khu nữ trang chỉnh lý đồ: “Diêu Quân, xảy ra chuyện gì vậy? Người đâu rồi?”

Diêu Quân nhin không được buồn cười mà nói: “Vừa rồi lúc giao ban, Văn Ly khu thời trang trẻ em lại đây, bỗng nhiên móc dao ra rạch mặt Triệu Dung Dung khu nữ trang. Sau đó hai cô nàng xông vào đánh nhau. Người ham vui châu đầu lại xem, thế nhưng không ai can, đánh tới Bộ hành chính lộn. Chân quản lý chạy xuống can ngăn. Một mình hấn kéo không ra, kết quả cũng bị một dao. An quản lý đang ở lầu một cũng chạy lại. Cuối cùng mới kéo được hai cô kia đi. Hiện tại, bọn họ đến văn phòng rồi.”

Thẩm Trường Xuân mặt nhăn: “Vì sao đánh nhau? Cậu có biết hay không?”

Tiểu ý Diêu Quân đậm hơn nữa: “Tôi không rõ ràng lắm, nghe đâu Triệu Dung Dung cướp bạn trai Văn Ly, Văn Ly nổi điên lên, tìm Triệu Dung Dung tính sổ, cho nên hai người đánh nhau.”

Chương Vĩ Bình nghe xong bật cười: “Bọn họ mới có mấy tuổi mà đã biết tranh giành tình nhân rồi.”

“Làm cái trò gì? Giờ đang yên lành, tốt đẹp lại nháo ra chuyện.” Thẩm Trường Xuân oán hận hỏi Lý Vận Lai đang đi tới. “Cậu có biết chuyện này hay không?”

“Nghe bọn họ nói qua.” Lý Vận Lai lão lão thật thật nói. “Plaza cũng không cấm công nhân yêu đương, cho nên không có để ý.”

Thẩm Trường Xuân càng tức giận: “Còn gã bạn trai thì sao? Có phải người trong plaza không?”

Lý Vận Lai cười nói: “Bọn họ nói là Lý Văn Quân ở khu thiết bị điện. Cậu ta đã đệ đơn từ chức, cuối tháng sẽ đi.”

“Vì sao đi? Có nguyên nhân gì sao?” Đồng Thiên Phú hỏi.

Chương Vĩ Bình ở một bên cười mỉa: “Có phải làm ra chuyện gì rồi nên mới chuồn êm không? Cũng không đúng a, nếu thật có chuyện gì thì hai cô đó phải đánh cậu ta mới phải, thế nào lại đánh nhau?”

Lý Vận Lai mỉm cười: “Cậu ta vừa thi đậu vào công ty hàng không quốc tế, tháng sau sẽ đi báo danh.”

Chương Vĩ Bình lập tức cảm thấy hứng thú: “Thế à, vậy tiểu tử này nhất định rất tuần tú rồi?”

Lý Vận Lai gật đầu: “Đúng vậy, là cậu trai đẹp nhất của plaza chúng ta đó. Nhiều nhân viên bán hàng cũng thích cậu ta.”

Chương Vĩ Bình cười hỏi: “Bên này hai cô nàng vì cậu ta đánh nhau, vậy cậu ta đâu? Lúc đó cậu ta ở đâu?”

“Cậu ta ở cửa hàng điện gia dụng lâu một.”

Thẩm Trường Xuân cả giận nói: “Cậu gọi cậu ta đến văn phòng đi.”

Hai người nhanh chóng đi tới văn phòng Bộ hành chính, cửa phòng bị khóa, ngoài cửa có tốp năm tốp ba người đang đứng hống chuyện, hiển nhiên đang nghe trộm, thấy bọn họ lại bèn chạy về văn phòng của mình.

Lúc bọn họ đẩy cửa ra vào, chỉ thấy bốn người phân biệt ngồi hai bên. Hai cô gái còn đang tranh chấp với nhau. Thần tình An Lệ rõ ràng rất mắc cười. Chân Mạch lại có vẻ mệt mỏi rồi cùng bất đắc dĩ.

Cô gái mặc chế phục dùng khăn mặt bịt mắt, khóc sụt sùi: “Tôi... phá tướng rồi...”

“Đáng đời.” Cô gái mặt thường phục oán hận nói.

Thẩm Trường Xuân đi tới trước mặt các cô, tỉ mỉ đánh giá. Hai cô nàng khẳng định chưa đến 20, tướng mạo tuy rằng không phải xinh đẹp nhưng cũng dễ thương.

Anh thở dài, hỏi các cô: “Cô là Triệu Dung Dung? Cô là Văn Ly?”

Hai cô gái gật đầu khi được gọi tên.

Thẩm Trường Xuân nâng cao giọng: “Tại sao đánh nhau?”

Cả hai đều không dám mở miệng.

Thẩm Trường Xuân trở nên nghiêm khắc hơn: “Nói, vì sao đánh nhau?”

Hai cô gái cúi đầu, Triệu Dung Dung đang khóc cũng chỉ dám nhẹ giọng thút thít.

“Hai người có nghĩ đến danh tiếng của plaza không? Hiện tại, Kim Thần plaza đã thành tiêu điểm chú ý của hầu hết người tiêu dùng. Nếu như sự tình hôm nay của hai người bị đăng báo, danh tiếng của plaza là chuyện nhỏ, danh dự của bản thân hai người thì sao? Sao? Nghĩ tới chưa?” Thẩm Trường Xuân lớn tiếng hỏi.

Hai cô gái hiển nhiên đều sợ, một lúc lâu, mới lắc đầu.

Lúc này, có một cậu trai cao to xuất hiện tại cửa. Cậu ta nhìn hai cô, lưỡng lự không vào phòng.

Chân Mạch dùng khăn tay ấn chặt vào vết thương, nãy giờ không nói gì, thấy cậu đầu tiên, liền gọi cậu vào: “Có chuyện gì sao? Vào đi.”

Tất cả mọi người quay đầu lại. Hai cô gái lập tức trở nên kích động, theo bản năng đứng lên. Đường như muốn nhào ra, sau mới nhớ tới đây là văn phòng, lại vội vàng ngồi xuống. Những người khác liền hiểu cậu là ai.

“Cậu là Lý Văn Quân?” Thẩm Trường Xuân hỏi.

Cậu rất tao nhã mà đáp: “Phải.”

Lý Văn Quân trấn định rồi ngồi xuống. Cậu chỉ là một cậu trai chừng 20 tuổi, cao 1m80, tướng mạo thanh tú, hơn nữa cử chỉ văn nhã, thái độ ôn nhu, dù rằng chỉ mặc áo trắng quần đen cũng thấy được sự anh tuấn của cậu.

Tính tình Thẩm Trường Xuân nóng nảy như sét đánh nên nói ngay: “Lý Văn Quân, tạm thời chúng ta không nói đến vấn đề mấy cô cậu chỉ có bao nhiêu đó tuổi mà yêu đương, chỉ nói cậu là một nam nhân, nên hiểu thế nào không chế thể cục, phụ trách với tình cảm. Nếu như không thích một người rồi, hẳn là nói rõ ràng. Sao có thể đạp chân lên hai con thuyền? Để hai cô gái đánh nhau vì cậu?”

Lý Văn Quân nhìn hai người bọn họ, ôn hòa cười nói: “Tôi đã sớm nói rõ với hai cô. Tôi còn trẻ, lại đang thi phi công. Hiện tại cân nhắc chuyện tình cảm là không hiện thực. Chúng tôi còn trẻ, sức phán đoán rất kém, song song lại không có cơ sở kinh tế, căn bản không có tư cách yêu đương. Hơn nữa, tới khi tôi huấn luyện rồi đi làm, nhất định là thường thường bay ở bên ngoài, thế tất chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Tình cảm thế nào bồi đắp? Cho nên, tôi nghĩ mọi người không ngại thì làm bạn trước đã, tạm thời không nói chuyện khác. Về phần tương lai thế nào, hiện tại ai có thể biết.”

Vài người vừa nghe, lập tức hiểu ngay cậu trai này không đơn giản, rất biết xem xét thời thế, xử sự lãnh tỉnh quả đoán, tương lai khẳng định trở thành châu báu của các cô gái.

Chương Vĩ Bình đưa cho cậu một điếu thuốc: “Nào, huynh đệ, hút một điếu.”

“Cảm ơn.” Lý Văn Quân cầm lấy, thành thạo mà châm điếu thuốc bằng cái bật lửa Vĩ Bình đưa cho. Cậu tuyệt không luống cuống, tư thế cực kỳ tiêu sái.

Thẩm Trường Xuân lập tức nói với hai cô gái; “Có nghe thấy không? Người ta rất có lý trí. Tôi thấy cậu ta nói rất chính xác. Cậu ta đã nói rõ như thế, hai người còn đánh nhau làm gì?”

Văn Ly thập phần không phục. “Anh ấy bắt quá là mượn cớ mà thôi. Tôi đã nói với anh ấy, dù anh không thường ở nhà, tôi cũng không quan tâm. Tôi nguyên ý chờ.” Cô lại chỉ Triệu Dung Dung. “Thế nhưng con nhỏ này biết anh ấy là bạn trai tôi lại mượn cớ tiếp cận, rõ ràng là con nhỏ này quyến rũ Quân ca, dạy anh ấy cách bỏ rơi tôi.”

Triệu Dung Dung trả lời lại một cách mỉa mai: “Anh ấy chỉ thương hại mày thôi, sợ mày nghĩ quẩn, mới mượn cớ lấy lệ mày. Người ta đã không ưa rồi, mày sao cứ dây dưa như giẻ rách vậy?”

Văn Ly vừa nghe văng lên như muốn nhào tới. Triệu Dung Dung lập tức đứng lên, chuẩn bị tiếp chiêu. Chân Mạch cùng An Lệ nhanh tay lẹ mắt đề hai người lại.

Thẩm Trường Xuân hét lớn một tiếng: “Không ai được nhúc nhích! Hai người còn chưa quây đủ sao? Quả thực là mất mặt.”

Hai cô gái lại trợn mắt nhìn nhau, mắt đốic tai ngơ.

Chương Vĩ Bình vỗ vỗ vai Lý Văn Quân, cười nói: “Huynh đệ ơi, cậu không tầm thường chút nào nha, tương lai khẳng định là sát thủ tình trường, bách chiến bách thắng.”

Lý Văn Quân mỉm cười đứng lên, quay mặt gần như muốn cúi đầu vái hai cô: “Hai vị muội muội, xin giờ cao đánh khẽ, buông tha tôi được không?” Thế nhưng biểu tình trên mặt cậu lại chẳng hề để ý.

Hai cô gái kinh ngạc nhìn cậu một cái, bỗng nhiên té ngã xuống ghế, che mặt khóc rống.

Chân Mạch mở miệng: “Thẩm ca, Chương ca, hai người cứ làm việc của mình đi thôi. Ở đây tôi giải quyết. Tiểu Lý, cậu cũng về đi. Sự tình đã rõ ràng, mọi người cũng biết cậu không liên quan đến vụ này.” Cậu ta đã không yêu thương gì hai cô gái này, vậy cần gì để cậu ở chỗ này xem hai cô mất mặt.

Ba người nghe hần nói xong, cũng không có ý kiến, liền cùng nhau rời đi.

Trong phòng tĩnh lặng lại.

Chân Mạch suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Hai người thật sự yêu cậu ta như vậy?”

Hai người song song rất khẳng định mà gật đầu.

Chân Mạch chậm rãi nói: “Yêu cậu ta thì yêu ở trong lòng, đâu nhất thiết phải có được cậu ta.”

Hai người hầu như trăm miệng một lời: “Không có được anh ấy sao gọi là yêu?”

Chân Mạch cứng người lại, không nói được nữa. Hắn đành phải cúi đầu nhìn vết thương của bản thân. Vết thương tuy rằng không sâu thê nhưng rất dài, dù băng tạm lại vẫn còn chảy máu.

An Lệ cười ôn hòa: “Hai người cũng thấy rồi, cậu ta không yêu ai cả, chiếm được thì có ý nghĩa gì.”

Thần tình hai cô gái đều thăm đậm đi, hiển nhiên không chấp nhận.

Chân Mạch thở dài: “Tùy các cô. Thế nhưng không được đánh nhau nữa. An quản lý, cô phải một quản lý tăng lầu mang Triệu Dung Dung đi bệnh viện xử lý vết thương được không?”

An Lệ đáp ứng rồi mang Triệu Dung Dung đi.

Chân Mạch quay đầu nhìn cô gái đang mang về mặt không cam lòng, nhẹ nhàng nói: “Văn Ly, cô dùng dao chém người, rốt cuộc là trái pháp luật rồi. Nếu như Triệu Dung Dung báo án, cô sẽ bị tạm giam. Cô trở về mà suy nghĩ một chút, tranh thủ giải hòa ngay. Bất quá, tiền thuốc men khẳng định là do cô trả hết. Nếu như vết thương Triệu Dung Dung quá sâu, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tiền lương cô cũng phải bồi thường.”

Đến lúc này, trên mặt Văn Ly rốt cục có chút hồi ý.

Chân Mạch nhìn cô một lát, than thở: “Thực sự là còn trẻ khí thịnh. Hiện tại dùng hết nhiệt tình, sau này tương lai thì sao? Cuộc đời cô vừa mới bắt đầu, phong ba sau này nhất định rất nhiều. Lần này coi như là một lần giáo huấn. Sau này vô luận đi tới đâu, gặp phải tình huống gì, đều phải học cách nhẫn nại.”

Văn Ly gật đầu. Một hồi lâu, cô cúi đầu, vò vò tay, lo lắng hỏi: “Plaza sẽ xử lý tôi như thế nào đây?”

Chân Mạch trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói: “Tôi và An quản lý của các cô sẽ thương lượng với nhau, còn phải xin chỉ thị là Thẩm tổng cùng Đồng tổng, hiện tại không quyết định được. Cô về trước đi. Nhớ kỹ, đừng gây sự nữa.”

Văn Ly cảm kích mà liếc hần một cái, bỗng nhiên biết được cần quan tâm người khác: “Chân quản lý, thương thể của anh có sao không?”

“Đừng lo, không có việc gì.” Chân Mạch cười cười với cô.

Văn Ly thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cúi đầu. Khi ra đi, cô không còn vẻ cuồng bạo như lúc trước, ngay cả bóng lưng cũng mờ mịt uể oải.

Ánh nắng mặt trời dần biến mất, bên ngoài mưa rả rít rơi. Hạt mưa nhẹ nhàng bay bay trong gió, ngay cả không khí đều cực kỳ ẩm ướt. Giày vò một lúc lâu, khi Chân Mạch ngẩng đầu lên thì ngoài cửa sổ đã là hoàng hôn.

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên. Hần nhìn một hồi, không muốn nghe, hiện tại đã tới lúc tan tầm. Tiếng chuông lại ngoan cường mà reo, đối phương dường như đang so kiên trì cùng dẻo dai cùng hần.

Rốt cục, hần đưa tay cầm lấy: “Alo?”

Thanh âm chậm rãi vang lên: “Chân Mạch?”

“Phải.” Mặt Chân Mạch trầm như nước.

Đối phương rất bình tĩnh, nói rất chậm: “Chân Mạch, trước đây chúng ta không biết nhau phải không?”

Chân Mạch lãnh tĩnh mà nói: “Đúng vậy, chúng ta là người xa lạ.”

“Tôi suy nghĩ rất lâu rồi, cực kỳ khẳng định trước đây chúng ta không biết nhau.” Thanh âm Tiết Minh Dương trầm thấp hơn lúc trước rất nhiều, khiến giọng y càng thêm rung động lòng người. “Chân Mạch, tôi muốn hỏi cậu một câu.”

Chân Mạch bình tĩnh nói: “Anh cứ nói.”

Thanh âm Tiết Minh Dương rất nhẹ rất chậm: “Vì sao cậu hận tôi như vậy?”

Chân Mạch vô pháp trả lời. Hần kinh ngạc mà cầm điện thoại sững sờ. Một ngọn lửa cháy bùng bùng lên, hừng hực trong mắt hần.

Kaori: Không hiểu sao thấy vụ đánh nhau, rạch mặt của Văn Ly với Dung Dung cực kỳ nực cười. Đánh

nhau tung tóe chỉ vì một thằng con trai chẳng coi hai người ra cái gì cả, thế mà vẫn còn cố nhận là bạn trai mình nữa chứ. Toàn do hai cô nàng tự bên tự diễn ra cả. Thật nực cười!

“Vì sao cậu hận tôi như vậy?”

16. Chương 16

Chân Mạch ngồi ở quầy bar “Khiêu Vũ Với Bầy Sói”, chậm rãi uống ly bia do quán tự lên men.

Ellen ngồi chung với hắn, trong tay cũng cầm một ly bia thật to.

Chân Mạch không thích uống rượu mạnh. Hiện tại, Ellen cũng không dám kéo hắn uống rượu Mexico nữa, trái lại uống bia theo hắn.

An Ninh chưa tới, gần đây, lịch biểu diễn của cậu được sửa lại, chậm lại rất nhiều, đến tận nửa đêm mới có thể tới. Chân Mạch không chạy show cùng cậu nữa. Hắn thích không khí ở nơi đây nên liền đợi cậu ở chỗ này.

Hai người cũng không nhiều lời gì, thường thường đồ xúc xúc phạt rượu, chơi đếm chữ, thua thì uống rượu. Trò chơi này đầu dưng đầu trí, rất thú vị. Tâm lý của Chân Mạch mạnh mẽ vô cùng, thường thường bắt động thanh sắc mà bịa đặt, Ellen tương đối đơn thuần, bao giờ thua cũng nhiều mà thắng thì ít.

Hai người đang chơi cao hứng, chợt nghe bên cạnh vang lên một thanh âm: “Cho tôi tham gia với, được không?”

Chân Mạch biến sắc, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Tiết Minh Dương.

Loại chuyện này ở quán bar là vô cùng bình thường, Ellen nhìn y một chút, thấy y khí chất cao nhã, không giống người hèn mọn, tự nhiên vui vẻ đồng ý: “Tốt thôi, tôi gọi nhân viên lấy thêm xúc xúc.”

Ellen đi tới chỗ nhân viên gọi người, Chân Mạch lại mang vẻ bình tĩnh, không phản đối, cũng không tán thành.

Tiết Minh Dương đã quen thái độ không nóng không lạnh của hắn, vẫn mỉm cười, gọi rượu Vodka, nước sô-đa, chanh, đá cục.

Chân Mạch nhàn nhạt nói: “Tôi không uống rượu mạnh, anh cứ tự nhiên, chỉ là đừng nghĩ bọn tôi chơi không công bằng là được.”

Tiết Minh Dương như đã định liệu trước mà cười cười, không đáp lời. Tới khi nhân viên phục vụ đưa đồ mà y gọi tới, y trả tiền. Sau đó tự mình động thủ, đổ rượu Vodka vào nửa bình đặt trên bàn, sau đó bỏ thêm sô-đa rồi một lát chanh cùng một viên đá. Y dùng muỗng quấy đều đồ uống rồi lần lượt rót ra ba cái cốc có chân dài, sau đó nhất nhất đặt trước mặt Ellen, Chân Mịch cùng bản thân.

Ellen vốn thích uống rượu mạnh, lúc này nhấp ngay một ngụm, lập tức cao hứng nói với Chân Mịch: “Cậu ném thử đi, rượu không gắt đâu, rất thuận miệng.”

Chân Mịch nhìn con mắt như biết mỉm cười của Tiết Minh Dương, bình tĩnh mà cầm lấy ly, uống một ngụm, sau đó buông.

Ellen vội hỏi: “Thế nào? Thế nào?”

Chân Mịch “Ừ ừ” một tiếng, ánh mắt lại dán vào trên người Tiết Minh Dương.

Hôm nay, y vẫn mặc T-shirt của Yves Saint Laurent, dùng nước hoa EAUD ‘ORANGEVERTE của Hermes. Mùi hương quen thuộc phảng phất thoảng qua khiến Chân Mịch có chút hoảng hốt.

Ba người liền trở lại chơi xúc xắc. Tổ chất tâm lý của Tiết Minh Dương cũng rất ổn định, thường thường vượt qua mưu của Chân Mịch, quyết định rất quả đoán. Chân Mịch dần dần thua nhiều, uống cũng nhiều hơn.

Rượu Vodka tuy là rượu mạnh, nhưng bỏ thêm nước sô-đa, đá cùng chanh thì hậu vị rất tốt, không cảm thấy quá nồng, tựa như rượu trái cây, uống rất dễ. Chân Mịch uống vài ngụm, liền mất đi cảnh giác, thua liền uống ngay, rất hào sảng.

Thời gian sung sướng bao giờ cũng dễ trôi qua, 2 giờ chớp mắt đã qua. Lúc này, Ellen cũng nhìn ra hai người dường như biết nhau, sau đó đáng cười càng lúc càng có thâm ý sâu sắc. Tiết Minh Dương bỗng nhiên nhẹ giọng nói của Ellen: “Có thể để chúng tôi nói chuyện riêng không?”

Ellen lập tức cầm lấy ly rượu, chuẩn một mạch ngay.

Lúc này là khoảng trống giữa lúc biểu diễn của ca sĩ, quán bar đang mở nhạc nhẹ, bọn họ không cần cao giọng mà nói với nhau nữa.

Chân Mịch ôm ly, ngẩng đầu nhìn mấy nhân viên bận rộn trong quầy bar. Hắn vẫn trầm mặc.

Tiết Minh Dương xoay người nhìn hắn, đáng cười dần tắt: “Chân Mịch, hiện tại nói đi.”

“Nói cái gì?” Chân Mạch lãnh đạm hỏi.

“Tôi chọc cậu lúc nào vậy?”

“Sao lại hỏi vậy?” Chân Mạch lẳng lẳng mà tỏ vẻ khó hiểu.

Tiết Minh Dương mạnh mẽ đưa tay nắm vai hắn, bắt hắn đối mặt với mình, trong mắt có một tia tức giận: “Chân Mạch, tôi và cậu đều là người thông minh, không muốn trốn trốn tránh tránh trước mặt tôi nữa. Những gì cậu làm, rõ ràng là nhằm vào tôi.”

Chân Mạch nhìn y, nhãn thần trong trẻo, không hề sợ hãi. Hắn nhàn nhạt nói: “Tiết tổng, Kim Thần plaza có lẽ là nhằm vào khu thương mại Thiên Đô của anh, nhưng anh không thể nghĩ nó là ân oán cá nhân được. Nói cách khác, coi như là ân oán cá nhân thì cũng là chuyện của các lão bản như các anh, tôi chỉ là tiểu viên chức, thế nào đánh đồng với đại chủ tịch như anh? Tiết tổng, hai cửa hàng chúng ta gần nhau như thế, tất nhiên là thiên địch. Cái này anh không thể không thừa nhận?”

“Phải, tôi thừa nhận.” Tiết Minh Dương ngẩng đầu, cũng không từ bỏ ý đồ. “Thế nhưng, thương trường cạnh tranh cũng không cần ra tay ác như thế, lại càng không đuổi tận giết tuyệt, đây là tối kỵ của giang hồ. Chân Mạch, cậu không phải lính mới, hẳn là hiểu quy củ này. Nói cho tôi biết, cậu vì sao muốn làm như vậy? Tôi có cảm giác, trong lòng cậu, tôi... không giống như là đối thủ bình thường.”

Chân Mạch nhún vai, hàm hồ mà nói: “Tôi chỉ là....có chút ngạc nhiên.”

Tiết Minh Dương nhìn hắn một lát, bỗng nhiên hữu lực mà cầm cánh tay hắn, túm hắn ra cửa chính quán bar.

Chân Mạch như trúng tà, tùy y kéo mình ra ngoài, đẩy vào một góc tối, nửa điểm phản kháng cũng không có.

Tiết Minh Dương đẩy hắn vào góc tường, không cho hắn phản ứng lại, liền nặng nề mà hôn.

Nụ hôn của y nhiệt tình, kịch liệt, chân thật đáng tin, mang theo sự mãnh liệt của rượu Vodka, nét trong trẻo của sô-đa, vị chua của chanh, lành lạnh của đá, khoáy đảo đổi môi của Chân Mạch.

Một loại khí tức quen thuộc bao vây hắn, Chân Mạch không chút chần chờ, thành thạo đáp lại nụ hôn này, trong đầu một mảnh mê muội, chẳng còn biết trời trăng gì nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, hai người mới dang ra để hít thở.

Tiết Minh Dương hung hăng nói: “Đây là cách biểu thị vô cùng kinh ngạc của tôi.”

Chân Mạch nở nụ cười, thanh âm nhẹ nhàng trong trong, mị lực vô cùng.

Tiết Minh Dương nhìn dáng cười của hắn, một lúc lâu, mới dùng thái dương nhẹ nhàng chạm vào trán hắn, nhỏ giọng hỏi: “Cậu là đồng tính?”

Chân Mạch không đáp, đồng dạng nhẹ giọng hỏi: “Anh là song tính?”

Tiết Minh Dương cười, vươn tay chặn môi hắn, ôn nhu nói: “Bất luận cậu có phải nhằm vào tôi hay không, chúng ta giảng hòa đi!”

Chân Mạch mỉm cười, gật đầu: “Được.”

Một lần nữa, Tiết Minh Dương hôn hắn.

Hai người tha thiết ôm lấy nhau, ở trong bóng tối mà hôn nhau.

Tiết Minh Dương thở hổn hển, vừa hôn vừa gián đoạn mà hỏi: “Chúng ta ... đi ... khách sạn ... hay ... nhà cậu ...”

Chân Mạch cười cười dùng môi lưỡi dây dưa với y, ngoài miệng vẫn không ngừng nói: “Nếu như...tôi nói...đi khách sạn ... không tiện ... cho ... thân phận anh ...”

Tiết Minh Dương động thân mạnh, nặng nề mà đẩy hắn vào tường sau đó đè ép lên. Y hung hăng hôn hôn cắn cắn, không cam lòng tỏ ra yếu kém: “Thì là không tiện ... nhưng vì cậu ... tôi chấp nhận mạo hiểm ...”

Chân Mạch bị y đẩy đau quá hừ một tiếng rồi lập tức cười rộ lên.

Tiết Minh Dương bị hắn kích thích đến nhiệt huyết dâng lên, đưa tay sờ sờ hông hắn: “Cậu tin ... tôi dám ... làm cậu ở ... đây không ...?”

Chân Mạch cảm nhận được bàn tay nóng rực như lửa đang tàn sát trong lớp quần áo của mình, hai chân khẽ run, có chút như nhũn ra. Thân thể hắn ngưỡng ra trước, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai Tiết Minh Dương, nói nhỏ: “Tối nhà tôi đi.”

Tiết Minh Dương không nói hai lời, lập tức kéo hắn đi, chen lên một chiếc taxi ven đường.

17. Chương 17

Đêm đã khuya.

Ánh đèn đường bằng bạc hắt vào từ cửa sổ khiến trong phòng tăng thêm vài phần kỳ dị.

Trên giường, hai thân thể trẻ đang dây dưa kịch liệt.

Tiết Minh Dương hít sâu rồi lấy vai Chân Mạch, phần eo động mạnh về phía trước, kịch liệt thôi dưng.

Hai tay Chân Mạch gắt gao túm chặt drap giường, đầu ngưỡng về phía sau, ngã vào gối đầu, kìm lòng không được mà rên rỉ: “Anh ... nhẹ thôi ... chậm một chút ... A ... “

Tiết Minh Dương thở hổn hển như trâu, trong đêm tối nhìn chăm chú hân, không chỉ không giảm bớt lực mà còn nỗ lực làm mạnh hơn nữa. Trên mặt y mồ hôi rơi xuống ngực Chân Mạch, khiến người ta như bị thiêu đốt trong dục hỏa.

Bọn họ đã làm thật lâu thật lâu rồi. Từ khi bắt đầu vào cửa, Tiết Minh Dương liền đẩy hân vào tường, một bên hôn hân một bên xé rách y phục hân. Sức của Chân Mạch cũng nường theo những cái hôn của y mà cấp tốc dâng lên. Hân vừa thoát y phục vừa kéo y vào phòng ngủ.

Ngã một cú ra giường, hai người tựa như hai con mãnh thú cắn xé nhau. Bọn họ tha thiết ôm nhau, lăn lộn lộn, độ sức. Tiết Minh Dương mở to con mắt bị dục hỏa cùng cơn thiêu đốt đến đỏ bừng, áp lên người Chân Mạch. Sau đó hai gối dùng sức, mở hai chân hân ra, đem lưỡi dao sắc bén nóng bỏng của y đâm vào thân thể hân.

Trong đêm tối, hình như có một ngọn lửa đỏ hừng hực thiêu đốt chuyển động trong thân thể Chân Mạch, vô hữu vô chỉ. Hân cảm thấy đau nhức cực kỳ rồi lại cảm thấy đau đến cam tâm. Cảm giác tựa như ngọn lửa thiêu rụi bình nguyên mãnh liệt đốt cháy da thịt hân, tiến vào huyết quản hân, chảy khắp cả thân thể. Cuối cùng đánh ào vào ý nghĩ của hân, tung toé vạn vạn hoa lửa.

Hân nhắm hai mắt lại, cảm nhận chính bản thân trong đêm tối. Hân nhìn bản thân giữa thống khổ cùng sung sướng mà dần dần bị thiêu thành tro tàn.

Hừng đông, chiến hỏa rất cực dục loạn.

Hai người tắm rửa sạch sẽ, mệt mỏi rồi mà ngã vào trên giường, lấy chăn phủ giường trùm lên thân thể xích lỏa của hai người.

Tiết Minh Dương móc ra điều thuốc lá, đốt lên rồi đưa đến bên mép Chân Mạch: “Này, hút một hơi.”

Chân Mạch liền há miệng cắn, hút một hơi thật sâu.

Tiết Minh Dương cầm lại điều thuốc, tự mình hút. Hắn vẫn nhìn không khí mà chờ ra, tự một lúc sau mới trở về chỗ cũ, một lát mới khẽ cười nói: “Thật đã ghiền.”

Chân Mạch mỉm cười, lại từ từ nhắm hai mắt không nói chuyện.

Tiết Minh Dương đưa tay qua, nhẹ nhàng vuốt ve ngực hắn, ôn hòa mà nói: “Em biết không? Một hành động cực kỳ kinh ngạc của em mà khu thương mại Thiên Đô của anh tổn thất hơn 10.000.000 đó.”

Chân Mạch không khí lực nhúc nhích nữa, miễn cưỡng nói: “Nhân tại giang hồ, sao tránh khỏi trúng đao? Đến tột cùng là trúng mấy đao còn phải xem công lực cao bao nhiêu. Tôi đã nói qua rồi, sách lược đó thật sự không phải đối phó anh, chỉ là cạnh tranh thương nghiệp, hợp tình hợp lý, hợp quy củ. Là các anh quá mức khinh địch, không có đáp lại kịp thời, sau đó ứng biến không thoả đáng, mới tạo thành tổn thất thế này. Sao lại có thể giận chó đánh mèo? Hai năm qua, khu thương mại Thiên Đô của anh tự cho là lão đại dẫn đầu, vẫn không có chí tiến thủ, bị nhân tài mới xuất hiện cướp lấy thời cơ, cho dù không có tôi, cũng sẽ có người khác.”

Tiết Minh Dương nghe xong, nhất thời cũng cảm thấy đứng đống. Y xoay người qua, nằm đè lên người Chân Mạch, thân thiết cười nói: “Em thực sự là nhất châm kiến huyết mà, nói đúng cực kỳ. Thắng thần mà nói, mấy thứ này anh cũng hiểu. Thế nhưng anh là công ty thể chế quốc doanh, nhiều tai to mặt lớn, không chỉ đầu óc xơ cứng, còn thích quản đầu quản đuôi, rất nhiều biện pháp muốn thực hiện mà không thể thực hiện. Nếu không, em chuyển công ty đi, lại đây giúp anh. Kỳ thực, em làm ở plaza đó cũng không làm chức gì lớn đúng không? Bên kia ba nhà hùn vốn, đều phải tâm phúc tới cả, nhân sự phức tạp, lục đục với nhau, em là nhân viên đi vào bằng thông báo tuyển dụng, chỉ sợ cũng như cô dâu trẻ mới về thôi, bà mẹ chồng thì khủng khiếp, bắt chẹt, đả ngộ cũng không cao, làm việc không vui vẻ gì, cần gì phải cố?”

Chân Mạch nở nụ cười: “Anh nói cứ như có gián điệp trong plaza ấy, nói rõ ràng như thế. Đi sang công ty khác không phải chuyện gì lớn, dù sao tôi chỉ là làm công. Thế nhưng, một là gần nhất công ty một mực thăng chức, tăng lương cho tôi. Nếu như tôi đi lúc này, thực sự không có lý do hợp lý. Hai là tôi có nguyên tắc của mình, không làm công cho bạn giường.”

“Bạn giường cái gì chứ?” Tiết Minh Dương hung hăng dụi đầu thuốc vào gạt tàn trên tủ đầu giường rồi lập tức ôm chặt lấy hắn, thanh âm trở nên thành khẩn ôn hòa cực kỳ. “Chúng ta làm tình nhân đi?”

Chân Mạch nghe vậy, mở mắt, nương ánh sáng nhạt của đèn đường nhìn y, hơn nửa ngày, mới bình tĩnh mà hỏi thăm: “Bạn sàng, tình nhân, có cái gì khác nhau?”

“Đương nhiên là khác nhau, một cái hữu tình, một cái vô tình.” Tiết Minh Dương cúi đầu hôn hắn. “Anh không thích Chân Mạch vô tình. Anh thích em cứ như vậy, nhiệt tình, có sức sống, cùng anh dây dưa không rõ.”

Chân Mạch hôn đáp lại y, lãnh tĩnh nói: “Trên tay anh có nhẫn kết hôn. Anh đã có vợ rồi phải không?”

“Ừ.” Tiết Minh Dương hôn hôn cổ hắn, vành tai hắn, hờ hợt nói. “Chuyện đó không có gì quan hệ gì. Vợ anh không ở chỗ này, con trai thì ở nhà trẻ nội trú, cuối tuần mới về nhà, dù có về thì cũng là mẹ anh chăm, không quấy rầy được chúng ta.”

Trong đêm tối, Chân Mạch lạnh lùng cười khế.

Tiết Minh Dương tỉ mỉ hôn lên da thịt hắn, nhẹ giọng hỏi: “Được không? Chân Mạch, làm tình nhân của anh đi.”

Chân Mạch kêu nhẹ theo những nụ hôn của y nhưng vẫn không trả lời.

Tiết Minh Dương ngẩng đầu lên, ôn nhu đi vào thân thể hắn, chậm rãi thôi tống, nhưng con mắt vẫn nhìn gương mặt hắn.

Chân Mạch hưởng thụ khoái cảm ba động ấy, mỉm cười với y.

Tiết Minh Dương lập tức kích động, đè xuống đè xuống, ôm lấy hắn: “Em xem chúng ta hài hòa, vui sướng khi ở bên nhau thế nào nè.”

“Uhm.” Chân Mạch vươn tay ôm y, cười nói. “Cho nên tình dục thì có thể, còn tình yêu thì đừng nói. Tôi không tin nó.”

Tiết Minh Dương mỉm cười hướng dẫn: “Có một số việc hắn là thử tin tưởng đấy, em sao không thử một lần?”

Chân Mạch cười nói: “Đại ca, thạch tín cũng có thể thử một lần sao?”

Tiết Minh Dương vừa nghe thế, nhin không được cười ra tiếng. Y âm thầm quyết định chủ ý, lúc này không cần phải nhiều lời nữa, lập tức phát động một trận tiến công mãnh liệt nữa.

Chân Mạch theo đuổi khoái cảm bản thân, rất nhanh rất nhanh liền bị cuốn vào phong ba tình dục.

18. Chương 18

Chân Mạch vừa đi vào văn phòng Bộ hành chính, An Lệ liền xông vào.

“Chân quản lý, tôi có chuyện hỏi cậu?” Thanh âm của cô rất cứng ngắt, hiển nhiên đang nổi nóng.

Chân Mạch nhìn cô một chút, cùng cô ngồi vào sofa, bình tĩnh nói: “An quản lý, chị cứ nói.”

An Lệ cầm giận bất bình: “Cậu nhất định phải đuổi việc Văn Ly cùng Triệu Dung Dung sao?”

Chân Mạch lạnh tỉnh gật đầu: “Phải.”

Gương mặt An Lệ hơi hơi đỏ lên, hiển nhiên tận lực khắc chế tức giận: “Xử phạt thế có nặng quá không? Trừ tiền lương, tiền thưởng tôi nghĩ là đủ rồi.”

Chân Mạch lẳng lẳng nói: “Hai cô này trái với kỷ luật plaza nghiêm trọng, ảnh hưởng cực xấu tới công nhân khác, hơn nữa phá hủy nghiêm trọng hình tượng plaza mới vừa thành lập, án theo chế độ plaza, đương nhiên là bị đuổi.”

An Lệ cứng người lại, lập tức bá đạo nói: “Tôi không tiếp thu chuyện này. Sự xung đột của hai người, kỳ thực là bởi vì Lý Văn Quân. Tôi nghĩ nên khai trừ phải là cậu ta mới đúng.”

Chân Mạch mỉm cười: “Từ tình cảm mà nói, tôi không phản đối đề nghị của chị, thế nhưng từ lý tính mà xem, Lý Văn Quân cũng không sai. Hơn nữa, cậu ta không có trái với điều lệ chế độ plaza. Chúng ta xử phạt thế nào? Dựa vào điều gì?”

An Lệ nghe hần nói vừa có lý vừa có tình, liền không đề cập tới chuyện này nữa, chỉ ngăn chặn cơn tức của bản thân, tận lực uyển chuyển: “Bọn Văn Ly bắt quá là bị tình cảm xông não, tôi hoàn toàn có thể lý giải. Hiện tại, cả hai cũng rất hối hận, chúng ta hần là để cho hai cô gái này cải chính.”

Chân Mạch lạnh nhạt nói: “Vì tình cảm có thể sát nhân sao? Vì tình cảm có thể mất đi lý trí sao? Trên thế giới tội ác nhiều như vậy, có mấy người không phải bởi vì xử trí theo cảm tính chứ? Chẳng lẽ tha thứ hết sao?”

An Lệ bị câu của hần nói nghẹn cả họng, hít thở không nổi, không khỏi càng thêm buồn bực, gương mặt bạnh ra đỏ bừng: “Nói chung, tôi kiên quyết không đồng ý khai trừ hai cô ấy, gương mặt Triệu Dung Dung còn đang điều trị, cần nghỉ ngơi, án theo quy định Cục lao động, chúng ta không thể đuổi việc.”

“An quản lý, chị đang nói “Luật lao động” với tôi sao? Nói vậy có phải không thỏa đáng lắm không?” Chân Mạch vẫn mỉm cười, bất vi sở động. “Cục lao động đối với hai bên A, B giải trừ “Hợp đồng lao động” đều có quy định rõ ràng. Nếu như bên B có bất luận hành vi gì vi phạm kỷ luật lao động của bên A thì bên A có quyền lập tức giải trừ hợp đồng với bên B. Triệu Dung Dung là bởi vì đánh nhau mà bị thương, cho nên cũng phải đuổi việc. Về phần tổn thất cô ấy chịu, có thể yêu cầu Văn Ly bồi thường.”

An Lệ giận tím mặt: “Cậu sao lại lãnh huyết như thế? Hai cô ấy còn trẻ tuổi như thế, không thể bởi vì một thời sai lầm mà không thể cho thêm một cơ hội sao?”

Nét cười Chân Mạch nhạt dần, nhưng vẫn như cũ lãnh tĩnh như hằng: “An quản lý, cơ hội là do bản thân tự tìm kiếm, không phải dựa vào người khác cho. Tôi cũng từng qua thời trẻ tuổi vô tri, cũng là từ tầng dưới chót từng bước một đi lên. Chưa từng có người cho tôi cơ hội.”

An Lệ nhin không được chỉ ngón tay vào hân: “Tôi không tin cậu chưa từng phạm sai lầm.”

Chân Mạch lạnh lùng mà nhìn cô, trầm tĩnh trả lời: “Đương nhiên có phạm qua, nhưng tôi đã vì sai lầm của mình mà gánh chịu tất cả hậu quả, cũng không có oán trời trách đất gì.”

An Lệ tức giận đến run rẩy cả người: “Hai cô ấy là trẻ con, cậu thật sự không thể buông tha cho cả hai sao?”

Chân Mạch nhàn nhạt đáp: “Hai người tuy tuổi trẻ, thế nhưng đã là người trưởng thành rồi, đương nhiên phải phụ trách hành vi bản thân gây ra. An quản lý, không có quy củ, sao có thể làm lớn?”

An Lệ hoắc mắt đứng lên, cả giận nói: “Tôi không nói nhiều với cậu nữa, nói chung, hai cô ấy là người của Bộ thị trường của tôi, tôi định đoạt. Tôi không cho phép đuổi, cậu không được đuổi.”

Chân Mạch thấy cô ta bày ra tư thế bà chủ như thế, lập tức trầm sắc mặt: “An quản lý, nói muốn chịu trách nhiệm. Tôi là quản lý Bộ hành chính, có quyền giám sát toàn bộ kỷ luật cộng thêm quyền chấp hành điều lệ chế độ.”

An Lệ cười lạnh một tiếng: “Mặc kệ cậu là quản lý bộ gì, cũng là làm công cả thôi, nhờ vào Kim Huy cho cậu một phần tiền lương mà thôi. Có cái gì mà kiêu ngạo như thế? Kim Thần plaza không tới phiên cậu nói.”

Chân Mạch nhìn cô, đôi mắt đen nhánh lạnh như băng: “An quản lý, những lời này của chị là đại biểu cho chị hay đại biểu cho Kim chủ tịch?”

Trong lòng An Lệ có chút chột dạ. Kim Huy nhiều lần nhắc nhở cô, công tác ở plaza phải tránh nhắc tới quan hệ với y, miễn cho người ta nghĩ cô dựa hơi y, làm hỏng danh dự cả hai. Nhất là lúc nói chuyện, phải đặc biệt chú ý, bằng không, có người gây sự, y cũng không tiện ra mặt nói giúp cô. Nhìn con mắt lạnh lùng ánh lên ánh xanh của hân, cô lúng túng một lát, cuối cùng nói một câu: “Nói chung, tôi không cho phép cậu đuổi hai cô ấy.”

Thanh âm Chân Mạch không cao, nhưng rõ ràng từng chữ: “Tôi đã quyết định đuổi. Hai cô ấy không đi, tôi đi.”

An Lệ tức giận đến thở dốc từng ngụm từng ngụm, trong mắt tóe lửa, căm tức nhìn hân chốc lát rồi xoay người đi.

Chân Mạch lẳng lặng mà nhìn thân ảnh của cô biến mất ở ngoài cửa. Lúc này mới ngồi xuống trước máy

vi tính, bắt đầu viết thông báo đuổi việc.

An Lệ nổi giận đùng đùng mà trở lại văn phòng, cầm lấy điện thoại gọi vào điện thoại di động của Kim Huy: “A Huy, cái thằng Chân Mạch kia nhất định đuổi Văn Lỵ cùng Triệu Dung Dung, anh coi làm sao bây giờ?”

Tối hôm qua, Kim Huy đã nghe cô nói hết sự tình. Kỳ thực, y cũng tán thành việc đuổi hai con sâu làm rầu nồi canh ấy. Thế nhưng An Lệ lại nói hai nhân viên bán hàng này đều là em gái bạn học cũ của cô, mà người bạn cũ này thường hay giúp đỡ cô lúc xưa. Y liền kiến nghị cô đi nói chuyện với Chân Mạch, thương lượng xem có biện pháp gì không, hiện tại nghe thế, hiển nhiên là nói chuyện không thành rồi. “Hai người nói chuyện thế nào?” Y quan tâm hỏi.

An Lệ tức giận bưng bưng, thanh âm sắc nhọn: “Anh không biết rồi, thằng ranh Chân Mạch ấy thuần túy là bắt chó đi cày, thích xen vào việc của người khác. Người Bộ thị trường của em sao lại do hấn xử lý chứ? Em đã cố cùng hấn thương lượng thế mà hấn không thềm thế mặt chút nào, trái lại còn châm chọc em.”

Kim Huy vội hỏi: “Hấn châm chọc gì em?”

An Lệ nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới nói: “Hấn nói em không có quy củ, không thể làm lớn.”

Kim Huy nhất thời mất hứng: “Hấn thế nào có thể nói như vậy? Quả thực không lớn không nhỏ gì cả. Aiii, nếu như Chân Mạch là người nói những thứ như thế, vậy không cần để lại. Anh nói một tiếng với lão Đồng, lão Thẩm, đuổi hấn đi.”

“Đúng, tốt nhất là để hấn đi, miễn cho hấn cứ tới chỗ em gây phiền phức.” An Lệ đắc ý vô cùng. “Vậy Văn Lỵ cùng Triệu Dung Dung chắc không cần nghỉ việc anh nhỉ?”

Kim Huy tận tình khuyên bảo cô: “Lệ Lệ, em phải nghe anh nói, làm ăn là làm ăn, không thể xử trí theo cảm tính. Hai người ở tại chỗ buôn bán đánh nhau, còn để nhân viên bán hàng cùng khách hàng đứng coi như thế, ảnh hưởng đến kinh doanh plaza, thế nào cũng phải đuổi cả. Nếu như sai lầm như vậy còn không đuổi, sau này em làm sao quản lý ai? Làm sao có thể phục chúng?”

Khi nói tới công sự, An Lệ tự biết năng lực mình còn thiếu, không dám già mồm, đành phải rầu rĩ nói: “Được rồi, em nghe anh cả.”

Kim Huy dỗ dành cô hai câu: “Chuyện hai cô ấy thì cũng dễ, anh sẽ xếp một công tác khác cho hai cô ở công ty khác là được.”

An Lệ hài lòng mà nói: “Thật tốt quá.”

“Ngoan, đi làm việc đi em.” Kim Huy cười cười lại cùng cô nói chuyện phiếm hai câu rồi cúp máy, gọi cho Thẩm Trường Xuân cùng Đồng Thiên Phú.

An Lệ đắc ý buông điện thoại. Sau đó đi xem xét plaza, đi tới khu đồ điện thì thấy thanh âm nhỏ hơn thường ngày rất nhiều, không khỏi nhìn nhìn vài cái.

“Lý Vận Lai, cậu lại đây.” Cô vẫy vẫy tay với quản lý lâu ở xa xa.

Lý Vận Lai vội vàng chạy tới: “An quản lý, chuyện gì vậy?”

An Lệ chỉ tay vào quầy hàng bày TV: “Sao hôm nay chỉ mở có vài máy như thế? Làm vậy sao có không khí mua sắm? Sao có thể hấp dẫn khách hàng mua đồ? Không phải chúng ta vẫn luôn kêu nhân viên bán hàng mở hết các máy sao?”

Lý Vận Lai hơi hơi khom người, cẩn thận nói: “Là Chân quản lý của Bộ hành chính kêu tắt. Hắn nói hôm nay cúp điện, công suất máy phát điện chưa đủ, thiết bị điện mở nhiều, sẽ hư máy phát. Hắn còn nói chúng ta phải đóng các máy nước uống nữa.”

An Lệ nhất thời giận tím mặt: “Mấy người rốt cuộc nghe ai chứ hả? Ai là quản lý của mấy người? Ahhha, hắn kêu mấy người tắt máy thì các người tắt ngay thế à. Thật là nghe lời quá mà, sao lúc nói chuyện với tôi mấy người không ngoan như thế chứ hả?”

Lý Vận Lai vội vàng khúm núm: “Phải phải phải, bọn tôi nghĩ hắn đã nói với cô.”

“Hắn đã nói rồi thì tôi còn nói với anh sao? Anh không có óc sao?” An Lệ chỉ vào mũi Lý Vận Lai kêu. “Đi, bảo bọn họ mở hết đồ lên.”

Lý Vận Lai lập tức chạy đi. Chỉ chốc lát sau, tất cả TV, loa, cùng với máy nước uống đều bật lên, thang cuốn tự động vẫn bất động chậm rãi vận hành, trong plaza nhất thời náo nhiệt lên.

An Lệ lộ ra dáng cười. Dù sao, ở đây là do cô định đoạt. Chân Mạch là cái thá gì? Bất quá là người Kim Huy mời về làm việc, không vừa mắt có thể đuổi luôn, đâu có quyền vung chân vung tay ở chỗ này?

Thế nhưng, náo nhiệt còn không đến nửa giờ, toàn bộ plaza bỗng nhiên lâm vào hắc ám, chỉ có đèn khẩn cấp là yếu ớt chiếu sáng. Khách hàng nhất thời ồ lên, mọi người bắt đầu hoang mang.

Phản ứng theo trực giác của An Lệ chính là Chân Mạch đang gỡ rối, nhất định là hấn bảo kỹ sư điện ngắt điện, cố ý cho cô xấu mặt. Cô hoàn toàn không nghĩ tới chiều cổ khu bán hàng mà trực tiếp từ thang cuốn đã ngừng hoạt động chạy lên văn phòng Bộ hành chính.

Chân Mạch vội vã từ thang lầu lao xuống, một thời không thấy được An Lệ, hấn lập tức gọi quản lý các lầu, gấp gáp nói: “Máy phát điện cháy hỏng rồi, quản lý các lầu bảo nhân viên bán hàng ổn định, để bọn họ không hoảng, giải thích với khách hàng, tận lực ổn định tâm tình khách hàng. Từng bàn thu ngân phải thêm một người trợ giúp, tránh hỗn loạn. Mở hết đèn khẩn cấp trong plaza, mặt khác cậu bảo quản lý các lầu cho mỗi bàn thu ngân một đèn khẩn cấp, đừng để tính tiền sai. Căn cứ thông báo ngày hôm qua, còn ít nhất là 1 giờ nữa mới có điện, trong khoảng thời gian này mọi người cẩn thận gấp bội, có chuyện gì lập tức gọi bảo an.”

Mấy người quản lý vốn đang sốt ruột, lại thấy Chân Mạch trấn định như vậy, sắp xếp có trật tự như thể liền tỉnh táo lại. Bọn họ gật đầu, lập tức chạy đi tìm tổ trưởng quỹ cùng nhân viên thu ngân, phân công rõ ràng.

Chân Mạch chạy ngược tới phòng chứa máy phát điện. Kỹ sư điện vừa kiểm tra vừa thì thào chửi bới.

Chân Mạch lấy đèn khẩn cấp chiếu cho y, có chút lo lắng hỏi: “Thế nào?”

Kỹ sư điện nhất thời phát giận: “Cháy mất rồi chứ còn thế nào nữa? Tôi hết cách rồi. Tôi đã sớm nói, đừng có mở nhiều thiết bị điện như vậy, máy phát điện chạy không nổi đâu, sẽ hư mất, thế mà có ai nghe đâu.”

Chân Mạch đành trấn an y: “Không sao, không sao, trách nhiệm sau này truy cứu. Tôi đã thông báo công ty bán máy phát điện tới sửa rồi, bọn họ đến ngay, cậu giúp một chút. Công suất máy phát điện chưa đủ, cũng là một vấn đề, cậu tính một chút còn cần phải mua thêm một cái bao nhiêu công suất nữa đi.”

Kỹ sư điện vừa nghe hấn ủy thác trọng trách, nhất thời chuyển nộ vi hỉ, liên tục gật đầu: “Được, được, tôi làm ngay.”

Đang nói, Vân Lộ Lộ tìm lại đây: “Chân quản lý, Đồng tổng gọi anh đó.”

Chân Mạch liền đưa đèn khẩn cấp cho cô: “Vây cô chiếu giúp kỹ sư một chút.”

Trong văn phòng Đồng Thiên Phú còn có Thẩm Trường Xuân cùng An Lệ. An Lệ hiển nhiên đang cáo trạng, vẻ mặt tức giận cùng ủy khuất.

Chân Mạch đi vào, chỉ nhìn lướt qua, trong lòng liền sáng như tuyết, lại bất động thanh sắc mà hỏi: “Đồng tổng, anh tìm tôi?”

Đồng Thiên Phú nhìn hần, gật đầu: “Tiểu Chân, máy phát điện xảy ra chuyện gì? Sao lại ngừng như thế?”

“Cháy máy rồi.” Chân Mạch trấn tĩnh nói.

Thẩm Trường Xuân nhảy dựng lên: “Sao lại thế?”

Chân Mạch lạnh lùng nhìn về phía An Lệ: “An quản lý, xin hỏi có phải chị kêu bọn họ mở hết thiết bị điện lên không?”

“Phải, thì sao?” An Lệ lễ thẳng khí hùng đáp.

Chân Mạch vẫn như cũ lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt trở nên bén nhọn vô cùng: “Vì sao chị làm vậy?”

An Lệ đề cao thanh âm đối kháng với áp lực lạnh lùng nghiêm nghị mà hần mang lại: “Tôi là quản lý Bộ thị trường, đương nhiên là có quyền làm như vậy. Nếu như không mở TV, mở loa, sao mà khiến khách hàng có hứng mua sắm? Nếu như không mở máy nước uống, nhân viên bán hàng uống cái gì? Không mở thang máy, khách hàng sao đi lại?”

Đồng Thiên Phú cùng Thẩm Trường Xuân nhìn bọn họ đối chọi gay gắt như thế, nghe đến đó, đã hiểu hơn phân nửa.

Chân Mạch rốt cục bị chọc giận. Loại người thành sự bất túc bại sự có thừa lại chiếm chức vụ cao như thế, khiến cho hần làm việc bao giờ cũng làm nhiều mà công ít, hết lần này tới lần khác còn tự cho là mình làm đúng như vậy, quả thực khiến người ta phẫn nộ. “An quản lý,” Mặt hần trầm như nước, thanh âm càng thêm trầm thấp. “Công suất máy phát điện chưa đủ, tôi mới yêu cầu bọn họ tắt đi một số thiết bị điện, giảm bớt phụ tải. Chị sao lại không hỏi rõ nguyên nhân mà kêu họ mở lên hết đồ điện như thế? Lẽ nào tôi không biết mở điện trưng bày hàng mẫu cùng không mở điện khác nhau chỗ nào sau?”

An Lệ biết bản thân đã phạm sai lầm, nhưng cực kỳ ghét cái loại khẩu khí chỉ trích này của hần, trong lúc nóng giận, cô ngang ngược nói: “Là do cậu không nói trước cho tôi một tiếng, tôi sao biết cậu vì sao làm vậy chứ? Cậu có bao giờ để Bộ thị trường vào mắt đâu, bao giờ cũng tự chủ trương.”

Thanh âm Chân Mạch cao lên: “Tình huống ngay lúc đó quá gấp, hơi chậm chút, nói không chừng máy phát điện sẽ cháy. Ngoại trừ chuyện này ra, có việc gì tôi không thông báo cho Bộ thị trường mấy người?”

An Lệ nhớ tới sự thiết diện vô tư của Chân Mạch cho tới nay, cho tới bây giờ chẳng hề nề mặt cô chút nào, không khỏi càng thêm giận dữ: “Cậu chẳng lẽ còn có hảo tâm gì chứ? Không phải muốn chơi bộ Bộ thị trường chúng tôi sao, không phải muốn chúng tôi mất mặt sao....”

Đồng Thiên Phú cùng Thẩm Trường Xuân nghe xong, không khỏi lắc đầu. Thẩm Trường Xuân vội vàng cắt đoạn lời của cô, hỏi Chân Mạch: “Tình huống hiện tại thế nào?”

Chân Mạch khắc chế tâm tình, chậm rãi đáp: “Tất cả đèn khẩn cấp đều đã mở, tuy rằng độ sáng chưa đủ nhưng các khu quan trọng đều đặt gần cửa hoặc bên cửa sổ, ảnh hưởng không tính là quá lớn. Các khu khác đành phải tự ứng phó lấy. Quản lý các lầu đang điều hành nơi bán hàng, trên cơ bản chúng ta vẫn không chế được tình hình. Tôi đã thông báo công ty máy phát điện tới sửa chữa, phỏng chừng ngày mai là có thể sửa tốt. Mặt khác, căn cứ thông báo Cục điện lực ngày hôm qua, khoảng một giờ sau sẽ có điện.”

“Tốt.” Thẩm Trường Xuân thoả mãn gật đầu. “Vậy vấn đề sẽ không lớn.”

“Đúng, Tiểu Chân xử lý rất thỏa đáng.” Đồng Thiên Phú cũng đồng ý, tiếp theo chuyển hướng An Lệ. “An quản lý, lần này là cô sai rồi. Nếu là cúp điện, đầu tiên hẳn là bảo đảm chiếu sáng toàn bộ plaza, sau đó suy nghĩ mở một số thiết bị điện, duy trì trạng thái kinh doanh. Cô xem, hiện tại toàn bộ plaza đều không có điện, ảnh hưởng biết chừng nào?”

An Lệ tức giận cực kỳ: “Tôi nghĩ đó không phải lỗi của tôi.” Cô ngang ngạnh nói: “Hẳn là phải rõ ràng hết tiền căn hậu quả rồi mới trách chứ. Các người thiên vị cậu ta, rốt cuộc có ý gì?”

Thẩm Trường Xuân cùng Đồng Thiên Phú vừa nghe liền mất hứng. Mới đầu, bọn họ nhận được điện thoại Kim Huy, ý tứ là muốn cho Chân Mạch nghỉ việc, thế nhưng hỏi nguyên nhân thì y lại mập mập mờ mờ. Hai người liền hiểu ngay, hơn phân nửa là An Lệ ở chính giữa giở trò quỷ. Đúng là gió thổi bên cái gối bao giờ cũng có tác dụng mạnh mẽ. Bọn họ đều lấp lửng, chỉ đáp ứng điều tra sau này sẽ quyết định. Hiện tại, rõ ràng là bản thân An Lệ làm sai, còn chỉ trích bọn họ xử sự bất công, thực sự quá mức rồi.

Thẩm Trường Xuân ngại quan hệ với Kim Huy bất tiện lên tiếng. Đồng Thiên Phú đẩy đẩy mắt kính, không vui: “An Lệ, lời này của cô chẳng có lý lẽ gì cả. Trong công tác, bọn tôi luôn công bằng. Nếu như cô nói chúng tôi thiên vị thì mời lấy ra bằng chứng.”

An Lệ cười nhạt: “Cần gì tôi phải nói rõ ràng? Ai nấy đều thấy được. Các anh vì sao đối tốt với hắn như vậy? Còn không phải bởi vì...hừ hừ...”

Sắc mặt Chân Mạch tái mét: “Cô nói rõ ra, bởi vì sao?”

An Lệ có chút đắc ý: “Chỉ sợ không dễ nghe đâu à.”

Chân Mạch thẳng người, chậm rãi nói ra từng chữ: “An Lệ, hôm nay tôi muốn chị nói rõ ràng, bằng không đừng trách tôi không khách khí.”

An Lệ một điểm cũng không sợ, trái lại lộ vẻ tươi cười: “Cậu dám thế nào? Haha..., cậu bắt quá là làm công. Hừ, quản lý một bộ nhỏ nhỏ còn muốn quản lý tôi sao? Tôi muốn là đuổi cậu đi được ngay. Cậu đừng quên, plaza này là của ai?” Hai hàng lông mày cô nhướng nhướng lên cao, có vẻ đắc ý cực kỳ.

Chân Mạch nhìn cô một lát, bỗng nhiên không nói câu nào, rồi lại chuyển hướng nhìn Đồng Thiên Phú, Thẩm Trường Xuân, chậm rãi nói: “Hiện tại tôi mới hiểu được cái gì gọi là xí nghiệp tư doanh. Được, nếu như vậy, tôi đi.” Không chờ bọn họ nói lời nào, hắn lập tức xoay người đi ngay.

Thẩm Trường Xuân đuổi theo: “Tiểu Chân, cậu hãy nghe tôi nói...”

Chân Mạch mắt diếc tai ngơ, nhanh chóng đi trở về Bộ hành chính, mở ngăn kéo lấy đồ của mình bỏ vào bao, sau đó ném một chuỗi chìa khóa ra bàn, nói với Thẩm Trường Xuân: “Thẩm ca, anh không cần nói gì nữa. Nói chung, cái plaza này nếu có người như thế ở, tôi tuyệt không trở về làm. Đây là chìa khóa cửa văn phòng, ngăn kéo tôi, còn có chìa khoá quỹ văn kiện. Các loại văn kiện tôi đều phân loại bỏ vào quỹ văn kiện cả, Thư Tiệp biết cách xếp đặt bên trong. Các văn kiện đã đánh máy xong đều trong máy tính cả, không có mật mã, tìm là ra ngay. Còn chuyện khác, nếu có vấn đề gì, anh có thể gọi điện thoại cho tôi. Nếu như cần tôi giao tiếp gì với quản lý Bộ hành chính sau này, cứ nói cho tôi biết.”

Thẩm Trường Xuân cười nói: “Này, Tiểu Chân, đừng có trẻ con như thế? Cậu đừng chấp nhặt với An Lệ. Tôi nói với ban giám đốc, điều cô ấy đi chỗ khác, được không?”

Chân Mạch lạnh lùng cười: “Nào có dễ dàng như vậy? Anh coi chị ấy ra vẻ bà chủ là biết, nếu không có ai cho chỗ dựa, dựa vào điều gì một người không học vấn không nghề nghiệp như chị ấy lại kiêu ngạo như thế?”

Thẩm Trường Xuân hắc hắc cười gượng, một lát sau, mới nói: “Dù cậu có muốn từ chức, theo quy định cũng phải nói trước hai tháng. Vậy cậu làm thêm 2 tháng nữa rồi hãy từ chức vậy.”

Chân Mạch cười cười: “Tháng này còn một tuần nữa chúng ta mới phát tiền lương. Tiền lương 2 tháng này, tôi bỏ, coi như bồi thường công ty. Vậy là được chứ gì?”

Thẩm Trường Xuân nhất thời nghẹn lời. Nếu như một người đã có thể bỏ xuống tất cả, vậy thì sẽ không có bất cứ lực lượng gì có thể giữ lại hắn cả.

Chân Mạch cầm bao công văn, bước nhanh ra văn phòng, theo thang lầu khu bán hàng đi xuống. Nhanh chóng đi đến lầu 1, chỉ nghe thấy bên trong hoan hô rầm rộ một mảnh, thì ra đã có điện. Hắn lại hờ hững một mảnh, chỉ cảm thấy tất cả chẳng liên quan gì đến bản thân nữa cả.

Hắn bình tĩnh tránh khỏi mọi người ở plaza, gấp gấp từ cửa hông đi ra ngoài.

19. Chương 19

Đã gần đến mùa Trung thu, trời vẫn còn âm u, mưa phùn kéo dài dai dẳng. Toàn bộ thế giới đều có vẻ tri tri, ẩm ướt, khiến trong lòng người ta cảm thấy dị thường dính dấp.

Chân Mạch đứng ở dưới mưa, chậm rãi, không mục đích mà hết nhìn đông tới nhìn tây, mờ mịt không biết

nên đi về đâu. Đã quen dùng công việc để tìm quên, giờ đây, hắn không biết mình nên làm cái gì nữa cả.

Hay là tìm Thẩm An Ninh uống trà?

Hắn đang nghĩ ngợi thì một chiếc Honda King đỏ tươi dừng lại trước mặt hắn. Hắn theo bản năng lui ra sau một bước.

Tiết Minh Dương thay hắn mở cửa xe, y ở trong xe kiên quyết nhìn hắn. “Lên xe.” Thanh âm y chân thật đáng tin.

“Không.” Hắn bật thốt.

Từ sau đêm đó, hắn lại khôi phục vẻ đăm đăm cùng đề phòng như xưa, kiên quyết không để ý tới điện thoại gọi tới của Tiết Minh Dương, càng không đáp ứng hẹn hò với y, thật sự là khiến y ghen muốn chết được.

“Chân Mạch, em đùa giỡn với anh sao?” Giọng nói Tiết Minh Dương mang theo vài phần tức giận. “Hôm nay nếu để cho em chuồn mất, anh chắc chắn không mang họ Tiết nữa. Nếu em không chịu lên xe, anh sẽ đi theo em mãi, bắt em lên xe cho bằng được. Em tin hay không?”

Hắn tin. Trước đây cũng có người nói với hắn như thế. Bọn họ là đồng loại. Đây là một kiếp nạn, nhất định phải tách ra. Gương mặt hắn trắng bệch, đôi mắt thêm âm u.

“Lên xe.” Tiết Minh Dương trầm giọng.

Chân Mạch tâm loạn như ma. Mới vừa mất đi công tác, hơn nữa cùng cái loại như An Lệ, ý thể hiếp người, khắc khổ, hắn đã cảm thấy nhân sinh chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Trong cơn hoảng loạn, thể mà còn phải ứng phó với cái tên dai như giẻ rách này, thật khiến người ta khó chịu.

Tiết Minh Dương nhắc lại lần nữa: “Lên xe.”

Chân Mạch rốt cục lên xe y. Ngồi vào chiếc ghế da thư thích, tâm hắn liền nghe ‘rắc’ một tiếng, phẳng phất như một mảnh gỗ chạm khắc được tách ra một khe hở, vừa vận hợp với chiếc ghế trong xe. Hắn bắt đầu thả lỏng.

Tiết Minh Dương nhìn hắn một chút: “Sao không gọi điện cho anh?”

“Anh là người bận rộn, sao tôi dám quấy rối?” Chân Mạch nhin không được phản kích. “Mấy kẻ có tiền các người đều như thế cả, gọi cho các người một cú điện thoại là các người lập tức căng thẳng lên, tưởng tượng ra chúng tôi có ý đồ gì không, cho nên lười gọi.”

Tiết Minh Dương bật cười: “Làm gì có chuyện đó? Em đừng vu khống anh chứ.”

“Là tôi không cho anh cơ hội để anh làm thế thôi, có phải vì thế mà anh buồn chán không?” Chân Mạch lãnh tĩnh nói, trên mặt vẫn mang thần tình tránh xa con người, trong mắt lại mơ hồ lộ ra tiếu ý.

“Đâu có? Anh thực sự là bị oan, còn oan hơn Đậu Nga nữa đó.” Tiết Minh Dương vẫn ra vẻ bất cần đời như trước, con mắt nhìn phía trước, trong miệng nói. “Aiii, em tan tằm rồi phải không?”

“Uhm.” Chân Mạch không muốn nhiều lời gì.

Tiết Minh Dương đương nhiên nói: “Vậy chúng ta đi tới nhà em.”

Chân Mạch nhìn y quay đầu lái xe, hồ hững mà hỏi thăm: “Anh không cần đi làm sao?”

Tiết Minh Dương cười nói: “Chủ tịch của em cũng đâu tới công ty mỗi ngày đâu.”

Chân Mạch nhất thời cười nhạt: “Hừ, quỷ hút máu, tư bản vạn ác.”

Tiết Minh Dương bật cười: “Huynh đệ ơi, anh cũng là làm công cho nhà nước thôi, đâu thể tính là tư bản chứ?”

Chân Mạch cũng cười. Chẳng biết thế nào, hôm nay, hắn cảm thấy sự cảnh giác của mình mỏng manh đến hầu như không còn, nhất thời hoạt bát rất nhiều. Hắn vui cười, tức giận mắng, vung tay múa chân, đùa đến Tiết Minh Dương cũng phải cười ha ha.

Hắn phẳng phất như một sợi dây đàn bị căng quá chặt, bỗng nhiên chùng xuống, một thời cũng nữa tìm lại cách điều chỉnh như cũ. Hắn đã quên đối phương là ai, chỉ ngờ ngờ đó là người bản thân rất quen thuộc, có chút mơ hồ thân thiết, khiến cho hắn cảm thấy rất an tâm.

Về đến nhà, Chân Mạch không như lần trước, tranh đấu kịch liệt về vấn đề vì ai thương ai hạ, mà là tự nhiên nằm sấp trên giường, ôm lấy y kịch liệt hôn, lập tức mở rộng thân thể dụ dỗ y tiến công.

Tiết Minh Dương mừng rỡ, hôn hôn chiếc mũi cao cao cùng đôi môi mềm mại của hắn, ôm lấy thân thể trắng trẻo mà cân xứng ấy, nhiệt tình phẩm thưởng sự ngọt ngào này.

Hai người dây dưa đến thiên hôn địa ám, trên trán Chân Mạch thấm một tầng mồ hôi lấm tấm, càng tăng thêm vẻ gợi cảm.

Tiết Minh Dương tràn ngập kích tình mà hôn hần, từng đợt từng đợt tiến công đem hai người lên đỉnh cao trào.

Đợi đến khi an tĩnh lại, Chân Mạch nằm trên giường, hai tay ôm gối đầu, vùi mặt mình vào gối.

Tiết Minh Dương đặt ở trên người hần, hai tay ôm hần, từng ngậm từng ngậm thở dốc một hồi lâu, lúc này mới hỏi: “Hôm nay em làm sao vậy? Không giống lần trước chút nào.”

“Vẫn có cảm giác mới mẻ không tốt sao?” Chân Mạch nhàn nhạt nói. “Lẽ nào anh muốn mỗi lần đều như nhau sao? Bất quá, như vậy cũng tốt, anh rất nhanh sẽ chán, tôi cũng đỡ phải phiền phức.”

“Thôi đi.” Tiết Minh Dương nở nụ cười, trở mình. “Nào, anh ôm em tắm.”

“Không cần, tự tôi đi.” Chân Mạch đứng dậy theo y, cùng y đi tới phòng tắm.

Hai người đứng ở dưới vòi hoa sen, tùy ý để nước ấm chảy từ từ xuống.

Biểu tình Chân Mạch từ đầu tới cuối vẫn hững hờ. Tiết Minh Dương lúc này dần hồi tưởng lại, cho dù hần ở trên giường, dù dưới thân mình đạt được cao trào thì thần sắc trên mặt vẫn là lạnh lùng, chẳng hề thay đổi.

Y âm thầm suy nghĩ, đưa sữa tắm chà lên người hần, hai tay lướt qua khắp da thịt hần, cẩn thận thanh lý mọi vết tích.

Trong mắt Chân Mạch có một tia ôn nhu, bất quá, vẫn như cũ nhếch nhếch đôi môi mỏng, không nói gì.

Tiết Minh Dương xoay người lại, nhìn đường viền môi rõ ràng ấy, trong lòng bỗng nhiên nóng lên, nhịn không được hôn hần.

Chân Mạch ôm đầu vai y, không chút do dự đáp lại y.

Tiết Minh Dương càng ngày càng mê muội vì hần. Chân Mạch có một gương mặt thanh tú mà khêu gợi, ngũ quan đường cong rõ ràng, kết hợp cương nhu, tư thái cao gầy cân xứng, da thịt nhẵn nhụi mềm nhẵn, sáng bóng như trân châu, tỏa ra mị lực mê người. Thế nhưng tuổi tác hần vẫn còn quá trẻ, tính tình lại bất định, làm người khác khó nắm lấy, trên giường nhiệt tình như lửa, xuống giường rồi liền thanh đạm như nước. Quả thực là làm người ta vừa hận lại vừa yêu đến tận xương.

Trong phòng tắm quanh quẩn tiếng nước cùng tiếng thở dốc của hai người.

Tiết Minh Dương dìu hắn lên giường, cầm đôi chân thon dài của hắn khoát lên cánh tay mình, sau đó tiến nhập thân thể hắn. Đây là lần đầu tiên y nếm thử tư thế cơ thể như vậy, thật là mới lạ. Vốn thử tư thế mới không dễ dàng thành công, nhưng Chân Mạch dường như đối với tư thế gì đều cười xe nhẹ đi đường quen, cơ thể mềm dẻo vô cùng, thành thạo phối hợp với y, khiến y rất nhanh đã thích ứng được tư thế. Tư thế thử lần đầu tiên khiến cho y có thêm khoái cảm mới lạ, kỳ dị, không khỏi mất đi khống chế, nhiệt tình mãnh liệt xông vào.

Chân Mạch từ từ nhắm hai mắt, ngẩng đầu, dường như say sưa trong khoái ý. Tuy rằng đắm chìm trong công kích của Tiết Minh Dương, toàn bộ dáng người của hắn vẫn như một bức tranh tĩnh lặng, tràn ngập mỹ cảm siêu nhiên.

Tiết Minh Dương không đợi được đến khi hắn cao trào, bản thân đã không nhịn được nữa. Y nắm chặt thắt lưng Chân Mạch, găm nhẹ, đem dục dịch nóng rực phun vào chỗ sâu nhất của hắn.

Chân Mạch gấp gáp thở hổn hển, từ từ nhắm hai mắt, nằm trên giường.

Tiết Minh Dương nhìn mái tóc đen ướt sũng cùng gương mặt trong suốt của hắn, thấy hắn còn chưa đạt được cao trào. Y nặng nề mà hôn lên môi hắn, vươn đầu lưỡi cùng hắn dây dưa.

Chân Mạch không khước từ, hé miệng để y tiến vào, đầu lưỡi linh động khoáy đảo, cùng y truy đuổi triền miên.

Tiết Minh Dương bỗng nhiên buông tha môi buồng hắn ra, nhẹ nhàng hôn lên thân thể hắn.

Chân Mạch hơi hơi ngửa đầu, hai mắt nhắm nghiền, lẳng lặng cảm thụ được cảm giác tê dại, ngứa ngáy như điện lướt qua khắp cơ thể.

Môi Tiết Minh Dương hôn đến tiểu phúc của hắn, bỗng nhiên quỳ xuống, há miệng ngậm lấy dục vọng hắn.

Chân Mạch như tỉnh ra, giật mình mở mắt, không thể tin được cúi đầu nhìn lại.

Tiết Minh Dương hiển nhiên là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, hành động có chút cứng nhắc, bất quá, y rốt cuộc cũng là nam nhân, đương nhiên hiểu được làm sao khiến nam nhân hưng phấn.

Chân Mạch rất nhanh đã không ức chế được bản thân, hắn run lên một hồi, bỗng nhiên cảm thấy từ hạ phúc có một ngọn lửa mãnh liệt xông lên. Hắn rên rỉ một tiếng, sau đó cũng vô pháp khắc chế dục vọng bản thân, mạnh mẽ đưa tay đè lấy đầu Tiết Minh Dương, thẳng lưng nỗ lực dao động.

Tiết Minh Dương có chút ghen, nhưng vẫn kiên trì đứng vững.

Đột nhiên, Chân Mạch mạnh mẽ rút phân thân ra, kéo y lại ôm vào lòng, nặng nề đè áp vào tường, hôn lên

môi y.

Tiết Minh Dương bị hấn ép tới thiếu chút nữa thở không nổi, lại rõ ràng mà cảm giác được dục vọng của hấn bị kẹp tại giữa thân thể hai người nhanh chóng co giật, lập tức phun ra dục dịch nóng hổi. Tiết Minh Dương bỗng nhiên cảm thấy mừng rỡ khác thường, đưa tay ôm chặt lấy hấn, để hấn dựa vào lòng mình thở hổn hển.

Chân Mạch tựa đầu chôn ở đầu vai đích xích lỏa của y, nhưng chẳng nói gì. Một lát sau, hấn mới ngẩng đầu lên, trong mắt chớp động ánh sáng, làm hấn càng thêm chói mắt. Hấn nhìn Tiết Minh Dương, trên mặt tràn đầy ôn nhu, nhẹ nhàng hôn y, thanh âm có chút như khàn khàn: “Em giúp anh tắm vậy.”

Tiết Minh Dương mỉm cười, ôm hấn không buông, nhẹ giọng hỏi: “Thích chứ?”

Chân Mạch gật đầu, bên môi lộ ra nụ cười thật khả ái.

Lúc này, hai người lại tắm thêm một lần nữa, lau khô thân thể rồi mới đi ra.

Nằm trở lên giường, Chân Mạch bình tĩnh nói: “Hôm nay em mới từ chức.”

“A? Thật sự sao?” Tiết Minh Dương vừa nghe thế, nhất thời vui mừng ra mặt. “Đây chính là chuyện đại hỉ nha, đáng giá chúc mừng đó.”

“Đại hỉ?” Chân Mạch nghe xong, không khỏi bật cười.

“Đúng vậy, từ nay về sau khu thương mại Thiên Đô của anh thiếu một kinh địch.” Tiết Minh Dương vươn tay, kéo đầu hấn lại gần. “Tiểu Mạch, anh nói thật đó, em lại chỗ anh đi, chúng ta cùng làm.”

Chân Mạch gối lên vai y, ôn hòa nói: “Em đã nói là không làm công cho bạn giường.”

Tiết Minh Dương nghiêng đầu, ghé vào tai hấn nũng nịu nói: “Hiện tại chúng ta phải tính là tình nhân nha.”

Chân Mạch cười khê: “Được rồi, coi như là tình nhân, em cũng không làm công cho tình nhân.”

Tiết Minh Dương thật cao hứng, tay kia vòng qua, ôm chặt hấn, trịnh trọng nói: “Anh không phải muốn em tới làm công, anh mời em tới làm đối tác.”

“Là sao?” Chân Mạch ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn y.

Tiết Minh Dương nhìn thẳng vào hắn, rất thành khẩn: “Anh cùng mấy người bạn dự định dùng tài sản trong tay, cùng mở một đại lộ mua sắm gọi là Danh Lưu, chuyên bán hàng hiệu thế giới, chủ yếu bán hàng may mặc, đồng hồ đeo tay, bao da, kiềng giày da, đồ trang điểm, không bán thứ khác. Mấy người bọn anh có chức vụ của mình rồi, không tiện đứng ra, muốn tìm người quản lý giỏi, anh đã đề cử em với bọn họ. Em sau khi ký tên vào cuộc đại chiến với khu thương mại Thiên Đô, đánh một trận đẹp đẽ, sống động như thế, nên giờ bọn họ ai cũng biết đại danh của em rồi, vừa nghe liền đồng ý. Tất cả tiền bạc là bọn anh chi, nguồn cung cấp do bọn anh tổ chức, nhưng sẽ cho em 10% cổ phần, em tới làm tổng giám đốc. Nơi chuyên bán hàng hiệu này dành riêng cho tầng lớp thượng lưu, bọn anh cũng coi như người giới thiệu đại lộ mua sắm cho em. Em coi có được không?”

Chân Mạch nghe y cân nhắc chu đáo như thế, không khỏi cảm động trong lòng, thoáng suy nghĩ một chút, liền gật đầu nói: “Được rồi, em làm.”

Tiết Minh Dương thật cao hứng, mạnh mẽ trở mình đè lên hắn, hài hước nói: “Vậy em xem chúng ta là chúc mừng rồi ăn hay ăn trước rồi về chúc mừng?”

Chân Mạch nhìn y, nụ cười không gọn chút bóng ma gì. Hắn ôn hòa đáp: “Tùy anh.”

20. Chương 20

Chí Tôn Danh Lưu Square được xây dựng tại khu đại phú hộ nổi danh của thành phố, là siêu bến cảng bạch kim, có hai tầng trên dưới, gần vạn mét vuông. Khi Tiết Minh Dương mang Chân Mạch đến xem thì tu sửa đã gần kết thúc.

Từ bề ngoài mà xem, nửa điểm cũng không có cách điệu khoa trương, tựa như hành lang trưng bày ảnh. Bên trong ánh sáng màu trầm trầm, ổn trọng, trang nhã, tựa như phong cách quý tộc Âu Châu. Công trình nội thất phần lớn đã xong, hiện nay đang phân khu xếp sản phẩm.

Chân Mạch an tĩnh mà từng bước từng bước xem qua, hầu như tất cả các nhãn hiệu đứng đầu Âu Mỹ đều ở đây. Diện tích khu vực cho từng nhãn hiệu cũng không nhỏ, bọn họ đều tự dựa theo phong cách bản thân mà trang bày, thế nhưng vẫn có sự hài hòa tổng thể, hàm súc mà kiêu hãnh. Không có rộn ràng hoa sắc hay phụ kiện, màu sắc cũng rất thuần khiết, làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

“Thế nào?” Tiết Minh Dương ôn hòa hỏi hắn.

Hắn cười cười: “Rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi. Em nghĩ quảng cáo thông báo tuyển dụng vậy, cũng nên mướn người thôi. Các nhãn hiệu đều phái nhân viên bán hàng mà bọn họ đã huấn luyện tới, em chỉ cần mướn nhân viên quản lý là được. Cho em một tháng trừ bị, chúng ta sẽ khai trương ngày 16/10. Em thấy có được không?”

Chân Mạch ở trong lòng phỏng chừng một chút, gật đầu: “Được.”

Chờ bọn họ đi ra cửa chính plaza, trời đã tối đen, xung quanh toàn là các quán trà, khách sạn, phòng tắm hơi, salon xa hoa rực rỡ đèn hoa. Phần lớn xe qua lại ở đây là loại xe hơi cao cấp. Khắp chốn đều tràn ngập khí tức lộng lẫy, đẹp đẽ quý giá, cho dù là lối đi bộ cũng tốt hơn hẳn những chỗ khác, khiến cho mọi người không tự chủ được mà trở nên rụt rè.

Tiết Minh Dương nhìn gương mặt hắc dưới ánh đèn rực rỡ biến ảo muôn màu, nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ, chúng ta đi chỗ nào?”

Chân Mạch quay đầu, cười với y: “Đi uống một ly?”

“Tốt.” Tiết Minh Dương cười gật đầu.

Vừa vào cửa, Chân Mạch liền đứng lại, nhìn bức tranh được treo trên tường. Hắn đứng trước bức tranh ấy đứng yên thật lâu thật lâu, ngơ ngác nhìn chăm chăm hai mắt người Anh-điêng ngoan cường bất khuất, trong lòng lặng lẽ hỏi: “Ông chống chọi lại với số phận để rồi có được điều gì?”

Thẩm An Ninh đang hát. Cậu mặc một chiếc áo thun màu vàng kim lóng lánh bó sát người cùng chiếc quần jean màu đen đầy những tua rua, ngồi cao cao ở đó, chẳng hề để ý đến ai mà lại hấp dẫn ánh mắt mọi người. Đôi mắt sáng trông suốt của cậu mang theo vô hạn ôn nhu, chân thành nhìn hư không trước mắt.

“Hay là trong buổi tối cô đơn này

Có anh vì em

Thấp sáng một ngọn đèn

Hay là trong gió rét bão tuyết này

Có anh vì em

Đứng yên chờ đợi

Hay là trong cơn lốc thời gian này

Có anh vì em

Giữ lại mùa hoa nở

Hay là trong biển cả vô biên này

Có anh vì em

Tương tư một cánh bướm....”

Đến khi cậu hát xong, Chân Mạch vẫy vẫy tay với cậu.

Tiết Minh Dương vẫn rất thương thức mà nhìn cậu trai trẻ xinh xắn ở trên sân khấu. Lúc này thấy Chân Mạch có quen biết với cậu, không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Thẩm An Ninh cao hứng chạy tới: “Mạch Mạch, thật lâu không gặp cậu nhen. Giờ đang làm gì đó?”

“Công tác, công tác, rồi lại công tác.” Chân Mạch cười nói. “Còn cậu?”

Thẩm An Ninh ngồi vào bên cạnh, kêu một ly bia, hời hợt xoa đầu: “Cũng thế thôi, sinh sống, sinh sống, rồi lại sinh sống.”

Chân Mạch cười ha ha: “Cậu đó, ca mấy bài này làm biết bao nhiêu người bị đầu độc rồi kia? Coi chừng một chút đi.”

Thẩm An Ninh cười tủm tỉm: “Bản thân tôi đã trúng độc trước hết rồi, thế nhưng cảm giác trúng độc rất vui sướng nha. Cậu cũng thế thôi mà. Cậu trúng độc làm việc, tôi trúng độc ca hát. Thế nhưng cậu không nhận ra, trúng độc càng sâu, nghiện nặng rồi.” Cậu nói một cách rất vui vẻ.

Chân Mạch nghe xong nhin không được cười cười, thân thiết hỏi: “Cao ca kia của cậu đâu?”

Thẩm An Ninh mím môi, sóng mắt tràn lan, tất cả đều là vui mừng. “Trong nhà đang âm ỉ.” Cậu nhẹ giọng nói. “Anh ấy sợ vợ theo dõi tôi, gây phiền phức nên giờ chỉ đến nhà tôi thôi, không đi tới đây nữa.”

“À!” Chân Mạch nghe vậy, cũng quan tâm. “Vợ anh ta biết rồi sao? Thái độ của anh ta thế nào?”

Thẩm An Ninh hài lòng cười nói. “Anh ấy muốn ly hôn, vợ anh ấy hỏi có phải anh đã có người bên ngoài rồi không. Cô ta bám rất chặt nên anh ấy thừa nhận rồi.”

Chân Mạch sững sốt, lập tức cao hứng vì cậu: “Thật sự sao? Vậy anh ta đã hạ quyết tâm rồi à?”

“Phải. Tôi cũng không bắt anh ấy làm thế, là chính anh ấy muốn ly hôn.” Thẩm An Ninh hoạt bát lắc lư thân thể theo tiếng nhạc. “Anh ấy nói, vợ anh ấy thực sự làm ầm chuyện này đến long trời lở đất, uy hiếp, dụ dỗ, thủ đoạn gì cũng đều dùng cả, nhưng anh ấy vẫn kiên quyết muốn ly hôn. Hiện tại, vợ anh ấy lại tới chỗ cha mẹ, thân thích, uy hiếp muốn đem cổ phần bán cho đối thủ của anh ấy. Bất quá, Cao ca quyết tâm muốn ly hôn.”

Chân Mạch rất bất ngờ, tiếp theo liền thấy vui cho cậu: “Vậy thật sự là quá tốt, thật tốt quá. Nào, làm một ly.”

Thẩm An Ninh uống một ngụm rượu, vui vẻ nói tiếp: “Anh ấy nói con ở với ai không quan trọng, dù sao cũng là con của mình. Sau này cũng không thể không nhận cha. Anh ấy chuẩn bị qua vài năm, chờ con trai học xong tiểu học sẽ đưa đi Anh quốc học trung học. Anh ấy đã nói vợ, tất cả phòng ở, xe cùng với tiền gửi ngân hàng đều để lại cho cô ấy, hơn nữa cổ phần tập đoàn Minh Châu trong tay cô vẫn là của cô. Cứ như vậy, nửa cuộc đời sau của cô ấy chắc chắn chẳng cần lo gì nữa. Anh ấy nói, hiện tại hai người cũng bất quá 30 tuổi mà thôi, còn có cơ hội bắt đầu lại, tìm kiếm cuộc sống mới, hy vọng đối phương có thể lý trí tôn trọng quyết định của nhau, thành toàn cho nhau. Cậu nói anh ấy làm vậy có được không?”

“Tôi nghĩ rất nhân nghĩa rồi.” Chân Mạch lập tức gật đầu. “Vậy vợ anh ta thì sao? Thái độ thế nào? Vẫn không chịu ly hôn à?”

“Aiii, cô ấy tự nhiên là không chịu, vẫn nhắc tới chuyện ngày xưa cùng anh ấy gian khổ tranh đấu giành thiên hạ, lại sinh con cho anh ấy, cũng không ngoại tình ở ngoài, có cái gì sai?” Thẩm An Ninh cười nói. “Kiến Quân nói, đây không phải vấn đề ai đúng ai sai, bởi vì cô ấy không có sai cho nên phần lớn tài sản gia đình anh đều để cho cô ấy, hy vọng hai người chia tay hòa bình.”

Chân Mạch cũng cười, trong lòng cũng thấy Thẩm An Ninh thật may mắn, không khỏi đưa tay vỗ vỗ gương mặt cậu: “Cậu coi anh ta ly hôn được không?”

“Chỉ ít phải nửa năm mới được. Anh ấy còn chậm rãi thuyết phục vợ nữa.” Thẩm An Ninh nghiêm túc nói. “Cổ phần trong tay cô ta nhiều lắm nên Cao ca sợ làm cô tức giận, bán cổ phần cho kẻ thù thì phiền. Nếu như đối thủ của Cao ca có những cổ phần này, lại mua thêm cổ phần trên thị trường chứng khoán, có thể cổ phần khổng lồ, như vậy sự nghiệp của anh ấy sẽ đi toang.”

So với cậu, Chân Mạch rõ ràng quan hệ lợi hại trong đó hơn. Nghe đến đó, hắn gật đầu: “Đó là việc cần thận phải làm. Bất quá, nửa năm cũng không dài, dù sao cậu còn trẻ, chờ được mà.”

Thẩm An Ninh nhún nhún vai: “Tôi thấy không có gì quan trọng, tình cảm của tôi với chuyện anh ấy có gia đình hay không đâu có quan hệ gì. Chỉ là anh ấy kiên trì muốn ly hôn, nói không muốn ủy khuất tôi. Kỳ thực tôi đối với cuộc sống hiện tại đã rất thoả mãn rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Chân Mạch cảm thấy cao hứng thay bằng hữu, tiểu ý đầy mặt.

Tiết Minh Dương ngồi ở một bên, thấy bọn họ không để ý tới bản thân, cũng không nói xen vào, chỉ mỉm cười nghe, thỉnh thoảng uống một ngụm rượu.

Thẩm An Ninh nhìn gương mặt tinh xảo của Chân Mạch cùng với cặp mắt linh động dưới ánh nến kia, bỗng nhiên hiếu kỳ mà hỏi thăm: “Còn cậu? Có hướng cải cách gì mới không?”

“Cậu sao biết được mấy từ này vậy?”

“Anh ấy thường hay nói thế lắm, tôi cũng nghĩ nghe vui vui, lấy ra dùng một chút.”

Chân Mạch lắc đầu: “Cậu đó ghen, chẳng biết gì cả.”

Thẩm An Ninh rộng rãi cười cười, dùng khuỷu tay đụng đụng hắn: “Aiiii, thật sự, nam nhân cậu nói lần trước thì sao? Thế nào? Có động tĩnh gì mới chưa?”

Tiết Minh Dương vừa nghe thế, lập tức dựng cái lỗ tai lên.

Chân Mạch cười cười nhìn y một cái, nói với Thẩm An Ninh: “Giới thiệu cho cậu một chút, y là Tiết Minh Dương.”

Thẩm An Ninh lập tức mở to hai mắt nhìn, nghiêng đầu quan sát y.

Chân Mạch quay đầu nói: “Đây là bạn tốt nhất của em, Thẩm An Ninh.”

Tiết Minh Dương nghĩ cậu trai này rất khả ái, vẫy tay với cậu, cười nói: “Chào cậu.”

Thẩm An Ninh liếc nhìn nhãn hiệu y phục của y, bỗng nhiên tức giận nói: “Anh sao lại mặc nhãn hiệu cổ lỗ thế này?”

Tiết Minh Dương sững sốt, hoàn toàn chẳng hiểu gì, bất quá vẫn tốt tính hỏi: “Nhãn hiệu này rất cổ lỗ sao?”

“Đương nhiên, anh đổi sang hiệu khác đi. Rõ ràng là người rất được, sao mặc lại nhãn hiệu này làm chi? Tự nhiên biến mình thành ngư quỳ xà thần.”

Tiết Minh Dương nghe không hiểu, chỉ cảm thấy buồn cười, thuận miệng liền nói: “Được rồi, tôi sẽ đổi.”

Chân Mạch nghe xong, mỉm cười.

Thẩm An Ninh ngừng một chút, lại chỉ trích: “Anh dùng nước hoa này, quê quá đi, thật khó ngủ, cũng phải đổi thôi.”

Nói Tiết Minh Dương liếc Chân Mạch một cái, thấy mặt hắn tiểu ý càng lúc càng nhiều, cũng cười nói: “Được được được, mai tôi đổi ngay.”

Thẩm An Ninh hoặc là không làm, đã làm thì cho trót, cố nói thêm: “Nghe nói anh đi xe màu đỏ tươi.”

“Ừ.” Tiết Minh Dương gật đầu.

Thẩm An Ninh lập tức lắc đầu như điên: “Anh cũng lớn rồi nha, hơn 30 rồi phải không? Sao còn thích màu đỏ chứ? Còn là đỏ tươi nữa, quá ngây thơ rồi.”

Tiết Minh Dương cười to: “Được, sẽ đổi luôn.”

Thẩm An Ninh suy nghĩ một chút, hình như chẳng còn gì để kêu y đổi nữa, thế nên rất thoả mãn, huých huých Chân Mạch, cười nói: “Tiểu tử này xem ra không sai, có tiền đồ phát triển.”

Chân Mạch cười cười không đáp.

Tiết Minh Dương nhìn hắn, cũng chỉ cười.

Thẩm An Ninh nhìn chồng chọc đồng hồ treo trước quầy bar, vội vã buông ly, gấp gấp nói: “Tôi phải đi, cậu cứ ở chơi, có việc gọi điện cho tôi nhé.”

Chân Mạch đáp: “Tốt.” liền nhìn cậu chạy ra khỏi cửa quán bar.

Tiết Minh Dương nhẹ giọng nói hắn: “Chúng ta cũng trở về thôi.”

Khóe môi Chân Mạch cong cong, hơi hơi gật đầu.

Ở trên xe, Tiết Minh Dương nhin không được đưa tay ôm vai hắn. Chân Mạch không khước từ, trái lại đem đầu đem đầu vùi vào ngực y. Mùi hương EAUD ‘ORANGEVERTE quen thuộc nhẹ nhàng khoan khoái bao vây lấy hắn, làm hắn cảm thấy rất an tĩnh bình thản, tựa như sự sung sướng nhàn nhạt đang dâng lên trong lòng.

21. Chương 21

Chân Mạch chính thức đi làm đã gần một tuần, chủ yếu là làm quen với tình hình cùng tiến hành thông báo tuyển dụng.

Bọn họ chỉ tuyển dụng viên chức Bộ hành chính, Bộ kế hoạch, Bộ thị trường, tất cả các nhân viên của Bộ tài vụ bao gồm quản lý, kế toán, thu chi cùng quản lý kho hàng đều do cổ đông cử ra.

Tiết Minh Dương cử đến cho Chân Mạch một người trợ lý, là một cô gái hơn 30 tuổi, tên là Ngụy Dĩ. Ngụy Dĩ vóc dáng không cao, khuôn mặt lạnh lợi, cực kỳ chuyên nghiệp. Hắn nhìn hồ sơ của cô một chút liền thấy bằng cấp mà cô học là số học chuyên nghiệp thì lấy làm kinh ngạc. Sau đó thấy cô từng làm công tác quản lý cao cấp cho một công ty IT nổi tiếng liền kinh ngạc thêm một lần nữa. Ngụy Dĩ giải thích, lúc trước cô làm việc ở công ty đó có ký hợp đồng lao động có điều khoản cấm chế, nếu cô rời bỏ công tác thì công ty sẽ đứng ra bồi thường, nhưng trong vòng 5 năm cô không được làm công tác IT cho chỗ khác. Mà ngành IT thì phát triển từng ngày, 5 năm sau, cô đã không có khả năng làm tiếp ngành này nữa nên phải đi làm chỗ khác với vai trò khác.

Chân Mạch hiểu mà gật đầu, lập tức có thiện cảm với cô. Thường thường mấy công ty lớn đều thêm điều khoản cấm chế trong hợp đồng lao động của nhân viên quản lý cao cấp, nhưng ít người có thể chấp hành được. Trung Quốc lớn như vậy, không thể làm ở miền Bắc thì người ta đi làm ở miền Nam, không ở công ty này làm thì làm ở công ty khác, hầu như công ty trước không thể phát hiện được. Nhưng giữ chữ tín, trọng lời hứa lại là phẩm chất Chân Mạch coi trọng nhất, cũng là tố chất đại đa số các lão bản thích nhất.

Sau khi Ngụy Dĩ tới, chuyện thứ nhất chính là làm các loại chứng chiếu cho công việc khai trương. Hàng bán ở chỗ họ không nhiều chủng loại như siêu thị, nên xin giấy tờ cũng không nhiều, đơn giản là giấy phép doanh nghiệp, đăng ký thuế vụ, chứng vệ sinh, chứng định giá,.....

Công ty phân phối cho nhân viên quản lý cao cấp một chiếc xe, Ngụy Dĩ được một chiếc xe nhỏ nhỏ chuyên chạy trong thành phố, mỗi ngày chạy ngược chạy xuôi, rất có trật tự, gặp chuyện gấp sẽ gọi điện thoại cho Chân Mạch xin chỉ thị, tuyệt không tự tung tự tác.

Chân Mạch đối với năng lực làm việc của cô rất yên tâm, liền tập trung tinh lực xử lý thông báo tuyển dụng, thành lập chế độ quản lý nhân viên bán hàng, cùng liên lạc với thương gia cung cấp hàng, bày ra sách lược khai trương cùng chỉ tiêu thu nhập,....

Tiền lương Chân Mạch ở chỗ này là 8000, cuối năm có tiền lãi, theo tình hình kinh doanh mà định, sau đó mới là cổ đông chia hoa hồng. Ban đầu Tiết Minh Dương nói cho hắn, hắn có 10% cổ phần, nhưng Chân Mạch cũng không để ở trong lòng, mấy lão bản lớn cũng thường hay nói chia cổ phần cho nhân viên cao cấp nhưng cuối cùng không cho cũng chẳng phải chuyện lạ gì, hắn cũng chỉ là nghe thế mà thôi. Ai biết Ngụy Dĩ chạy đi Cục thương nghiệp cầm bản đăng ký trở về, cổ phần thật sự là cho hắn, nói hắn chứng nhận pháp lý, sau đó còn tìm hắn để ký một bản văn kiện cổ đông. Thật sự Tiết Minh Dương cho hắn cổ phần công ty. Hơn nữa còn tới Cục thương nghiệp chính thức đăng ký, xác nhận trên pháp luật.

Đây là điều Chân Mạch không ngờ tới. Trước đây lão bản cho công nhân cổ phần trên danh nghĩa cũng không dám đăng kí, không phải sợ nhân viên đổi ra tiền mặt vô tội vạ mà là sợ gặp phải công nhân lưu manh đánh đá, đến lúc đó lợi dụng cổ phần bán cho đối thủ, phá hoại công ty. Không nghĩ tới, Tiết Minh Dương nghiêm túc như thế, nói được thì làm được.

Chân Mạch nghĩ thế, bên môi lộ ra nụ cười.

Danh Lưu Square không giống Kim Thần plaza, cực kỳ chính quy, mang phong cách quý tộc Anh quốc. Nhân viên bán hàng các nhãn hiệu thuê tới đều là sinh viên, chí ít có thể lưu loát sử dụng một loại ngoại ngữ nào đó, bề ngoài rất xuất chúng, cũng không phải đẹp dễ mặt ngoài, mà là khí chất phong độ cực kỳ tốt, vô luận nam hay nữ, lời nói cử chỉ đều ưu nhã chuyên nghiệp, thái độ tao nhã dễ thân, mặc áo sơmi trắng, quần tây xanh đen caro, mang cravat chính tông. Mùa đông lại có thuần sắc âu phục, liếc mắt một cái, mỗi người đều xuất sắc, làm khách hàng vừa vào cửa đã thấy giá trị mình tăng lên vùn vụt.

Hiện tại, Chân Mạch không giống như trước tùy tiện mặc T-shirt, quần jean hoặc đồng phục rẻ tiền. Bao giờ hắn cũng mặc âu phục, đeo caravat, cẩn thận tỉ mỉ.

Đến lúc này, Tiết Minh Dương mới phát hiện, Chân Mạch không hề ít hàng hiệu để mặc, ngay cả mấy phụ kiện nho nhỏ cũng đều là hàng hiệu Âu Châu, hàng thật chính gốc mà không phải hàng nhái. Vài bộ âu phục không chỉ là hàng hiệu, hơn nữa còn là hàng may đo làm theo yêu cầu, mặc ở trên người hắn, khiến hắn đẹp trai đến cực điểm.

Lúc đi làm, đối mặt với những nhãn hiệu người bình thường chưa từng nghe nói này, hắn tuyệt không rụt rè, dường như hiểu rất rõ ràng. Trước mặt đồng nghiệp sinh viên bán hàng, khí chất hắn trầm ổn, chỉ huy sát sao, rất có phong độ của một đại tướng.

Đây là Chân Mạch mà Tiết Minh Dương chẳng bao giờ gặp qua, không khỏi càng thêm mê hoặc.

Xe công ty cấp cho hắn là Passat, bất quá hắn bao giờ cũng đậu xe tại bãi giữ xe công ty, đi bộ tới chỗ làm. Chỉ Tôn Nghiễm Tráng cách nơi ở của hắn rất gần, đi bộ không được nửa tiếng đồng hồ là tới. Hắn thích đi bộ hơn, chậm rãi đi qua đường phố phồn hoa, cảm thụ được sự yên tâm, ấm áp khi đi qua một dòng người đông đúc.

Mấy ngày nay, hàng đêm, Tiết Minh Dương đều ở cùng một chỗ với hắn, hai người kích tình dây dưa, vô hưu vô chỉ. Chân Mạch không hề tranh giành với y, mỗi lần đều nhường y ở mặt trên, trong mắt bao giờ cũng lộ ra vài phần tiếu ý, làm tâm y ngứa ngáy khó yên, thâm nghĩ hung hăng làm đến hắn cầu xin tha thứ mới thôi. Thế mà hết lần này tới lần khác vô luận y giãy vò thế nào, Chân Mạch đều là vân đạm phong thanh, thông dong như thường phối hợp ăn ý, nói rõ hắn là người thân kinh bách chiến, luyện mãi thành thép, khiến y hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại càng khó tự kiềm chế.

Một tuần sau, Chân Mạch không ngờ lại nhận được điện thoại Thẩm Trường Xuân.

“Tiểu Chân.” Thẩm Trường Xuân vẫn lớn giọng vui vẻ. “Mấy ngày nay đang làm gì thế? Thế nào không có tin gì vậy?”

Tất cả mọi người là người trong giang hồ, Chân Mạch tự nhiên trong lòng biết rõ ràng, liền cười nói: “À, Thẩm ca, gần đây có chút bận rộn, cho nên không liên lạc với anh, xin lỗi xin lỗi.”

“Không có gì, không có gì.” Thẩm Trường Xuân cười ha ha. “Bận rộn xong chưa?”

Chân Mạch cũng cười sang sảng: “Ai nha, vẫn chưa xong. Vốn định chờ xong việc sẽ liên lạc với Thẩm ca, mời anh uống trà, thế nhưng vẫn bận rộn, không có thời gian.”

“Không sao, không sao, sau này cơ hội còn nhiều mà.” Thẩm Trường Xuân hiển nhiên vô cùng vui vẻ. “Tiểu Chân à, ban giám đốc đã điều An Lệ đi rồi, Đồng tổng đưa bộ hạ cũ của y tới làm quản lý Bộ thị trường. Về chuyện này, cậu an tâm chưa, mau trở lại làm đi.”

Chân Mạch ngẩn ra, không biết nên phản ứng làm sao. Chuyện này thật ngoài dự liệu của hần.

Thẩm Trường Xuân không nghe thấy hần nói gì cả, ở bên kia liên thanh kêu lên: “Alo, alo, Tiểu Chân, cậu có nghe không?”

Chân Mạch vội vàng đáp: “Thẩm ca, tôi nghe được. Thật không nghĩ tới, ban giám đốc thế nào lại điều An Lệ đi? Chị ta không phải cùng chủ tịch....”

“Aiii, tình cảm là tình cảm, làm ăn là làm ăn. Kim Huy cũng không phải đứa ngốc, plaza này hần đầu tư mấy trăm ngàn, chẳng lẽ không muốn kiếm tiền sao? Về phần tình vợ chồng, để cô ấy ở đâu mà không được, đơn giản là cho tiền lương mà thôi. Lúc trước, Kim Huy cũng muốn cho An Lệ học thêm chút việc, nhưng cô ấy lại không làm được. Lần này tôi cùng lão Đồng nói chuyện với ban giám đốc, Thần An cùng Lịch Dương cũng đều kiên quyết tán thành điều An Lệ đi. Kim Huy liền kêu cô ta về công ty của mình rồi.” Thẩm Trường Xuân cảm thấy rất đắc ý. “Tiểu Chân, ban giám đốc rất coi trọng cậu. Cậu mau trở về đi, nơi này có rất nhiều chuyện chờ cậu trở về nè. Mấy ngày này không trừ phép cậu đâu, coi như plaza cho cậu nghỉ xả hơi mấy ngày, tiền lương vẫn phát như thường.”

Chân Mạch có chút cảm động, trầm mặc chốc lát, đành xấu hổ nói: “Xin lỗi, Thẩm ca, tôi không dự định trở về.”

Thẩm Trường Xuân dường như không ngờ tới biến hóa này, nhất thời chẳng nói được một lời.

Chân Mạch cũng không hé răng.

Qua hơn nửa ngày, Thẩm Trường Xuân mới hỏi: “Tiểu Chân, cậu có việc mới rồi sao?” Thanh âm anh ta tuyệt nhiên bất đồng lúc nãy, quả thực lạnh đi 8 độ.

“Phải.” Thanh âm Chân Mạch cũng rất thấp.

“Ở đâu?”

Chân Mạch do dự nhất, rồi không dự định giấu anh, ôn hòa đáp: “Ở một nơi, chủ yếu bán đồ đạt hàng hiệu, tháng sau khai trương, cho nên có chút bận rộn.”

“À...” Thẩm Trường Xuân luôn luôn thích hỏi ra nguồn ra gốc, lúc này cũng không ngoại lệ. “Cậu làm chức gì?”

Chân Mạch nhàn nhạt đáp. “Tổng giám đốc.”

Thẩm Trường Xuân lập tức liền biết hắn sẽ không trở về nữa, có chút tiếc nuối: “Vậy chúc mừng cậu. Tiểu Chân, tôi biết cậu có năng lực, chỉ là chúng tôi, ở đây....aiiii, cậu hiểu là được. Bên kia đã có không gian phát triển, đương nhiên cậu ở đó là tốt nhất. Tốt, sau này chúng ta còn là bạn bè không?”

“Đương nhiên còn.” Chân Mạch rất khách khí. “Tôi cũng rất hy vọng làm bạn cùng Thẩm ca.”

Thẩm Trường Xuân hào sảng cười ha ha rồi gác máy.

Còn ít ngày nữa là đến lễ Quốc Khánh, Tiết Minh Dương nói với Chân Mạch, y muốn dẫn con đến Hương Cảng đi chơi, cho nên ngày lễ sẽ không gặp mặt hắn. Chân Mạch rất thông khoái gật đầu, một chữ cũng không có hỏi nhiều. Tiết Minh Dương vô cùng thích sự thức thời của hắn, rồi lại đau lòng cho tính tình này của hắn, liền tặng hắn một chiếc đồng hồ vàng cực kỳ xa xỉ làm bồi thường. Chân Mạch cười cười tiếp nhận, liền mang trên tay, coi như tiếp thu sự áy náy của y.

Tiết Minh Dương nhìn nét cười trong suốt của hắn, nhìn nhất cử nhất động hào hiệp của hắn, nhịn không được ôm lấy hắn, ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Em đó nha, cái đồ yêu tinh hại người, anh sắp rồ vì em rồi.”

Chân Mạch cười khê: “Đây đâu phải do em, là do anh đưa lên đến cửa.”

Tiết Minh Dương cắn răng nhìn hắn: “Phải, là anh tự dâng lên đến cửa nhà em, cho em làm hư, không phải lỗi của em. Anh thật muốn cắn nát em ra, nuốt vào trong bụng, thế mới hả giận.”

Chân Mạch ngửa đầu cười to: “Không phải chứ? Mỗi lần đều là anh ở mặt trên cả, thế nào gọi là em làm hư anh? Nếu không, anh để cho em làm hư anh đi, thế em mới không oan uổng mà nhận tội.”

Tiết Minh Dương thực sự chịu không nổi, cũng không xem là ở văn phòng hay không, nhất thời liền làm như Chân Mạch hình dung, “Thú tính đại phát”, đè hẳn ra ghế, hung hăng mà hôn.

22. Chương 22

Trong lễ Quốc khánh, thành phố khắp nơi đều là người, náo nhiệt tới mức làm người ta phiền hà.

Chân Mạch vốn định nghỉ ngơi tại nhà, đôi khi dùng máy tính bắt đầu làm việc, thỉnh thoảng lên mạng, hoặc xem phim. Qua hai ngày, hẳn gọi điện thoại cho Thẩm An Ninh, hẹn cậu uống trà. Gần đây quá bận rộn, hai người đã nhiều ngày không gặp mặt.

“Tôi đang ở nhà.” Thanh âm Thẩm An Ninh cực kỳ phóng khoáng, nhưng câu tiếp theo khiến Chân Mạch hoảng sợ. “Tôi bị tai nạn xe rồi, chân bị cán qua, ra ngoài không tiện. Cậu lại nhà tôi uống trà đi?”

Chân Mạch vội vã quan tâm hỏi: “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, không tàn phế đâu.” Thẩm An Ninh cười hì hì.

Nghe được thanh âm cậu cười rộng rãi trong sáng tới thế, tâm tình Chân Mạch nhất thời buông lỏng: “Được rồi, tôi qua thăm cậu. Có quấy rối hai người không?”

Thẩm An Ninh cười nói ha ha: “Tôi sẽ không trọng sắc khinh hữu, mau nhanh đến đây đi.”

Chân Mạch nở nụ cười, gác điện thoại, rồi ra ngoài kêu xe, đi thẳng tới tiểu khu Nam Lâm.

Cái tiểu khu này rất có danh tiếng, gần khu người giàu có, nhiều người làm công tác văn hoá của thành phố đều ở chỗ này, thế nên ở đây hình thành bầu không khí nghệ thuật kỳ lạ, nhiều biên tập, tác gia, hoạ sĩ, thi nhân, ca sĩ đều mua phòng hoặc thuê phòng ở đây.

Thẩm An Ninh ở trong một khu tiểu viện, bên trong chỉ có đơn độc một building, cửa lá sắt, hoàn cảnh thanh u. Cậu ở trong một phòng ở cho thuê tại tầng năm, được trang trí bằng cây khô, cỏ lau cùng với mấy loài hoa nhỏ không biết tên, bố trí rất thú vị. Đại sảnh có một bộ âm hưởng xa hoa cùng một chiếc TV nhỏ, trừ thế ra không còn gì quý giá. Trong phòng khắp chốn mất trật tự để toàn những con búp bê bằng đất, đồng hồ dân tộc Tạng, chén gỗ dân tộc Di, đầu dê Mông Cổ, thảm thêu Tân Cương, vòng cổ

Lạt Ma dùng xương thú khắc thành ở Thanh Hải, tượng phật cùng với phù chú đạo gia, thập tự giá chúa Jesus gặp nạn, mặt nạ quỷ, con rối quỷ dị,.....vừa nhìn liền cảm thấy như một nơi có phong cách quỷ dị. Bên cạnh chiếc âm hưởng là một chồng đĩa chất cao như núi.

Chân Mạch cởi giày, mang vớ đi lên thăm dân tộc Tạng trải ra ở đại sảnh, sau đó ngồi xuống. Hắn lấy một cái đệm đặt vào bức tường phía sau người, an nhàn dựa vào nệm, lúc này mới thở dài ra một hơi.

Thẩm An Ninh bước đi khắp khiêng, cười rất vui mừng, ngồi vào bên cạnh hắn: “Gần đây thế nào?”

Mở TV, Chân Mạch cầm điều khiển từ xa bấm loạn, thuận miệng đáp: “Cũng được.”

“Vây gã kia đâu?”

Chân Mạch mỉm cười: “Đi Hương Cảng chơi rồi.”

“Xì, quê mùa quá.” Thẩm An Ninh bĩu môi khinh thường.

Chân Mạch cười nói: “Y mang theo con trai, cậu đâu thể trong mong y đi Nepal xem núi tuyết được.”

Thẩm An Ninh nhìn hắn, bỗng nhiên lén lút tiến đến trước mặt hắn, hi hi cười: “Vây còn cậu? Có tịch mịch khó nhịn gì không nha?”

Chân Mạch cầm lấy cái nệm bên cạnh gõ đầu cậu ta: “Cậu cho là ai cũng là tiểu sắc lang như cậu sao.”

Thẩm An Ninh không cho là đúng: “Ăn uống, sắc dục, ngay cả thánh nhân cũng đều tránh không khỏi.”

Chân Mạch bật cười: “Vây cậu để tôi ăn đi.”

“Xì, nghĩ hay quá đi.” Thẩm An Ninh tùy tiện bĩu môi.

Chân Mạch cười cười, bỗng nhiên xem một tiết mục trên TV. Thẩm An Ninh thấy hắn chuyên tâm như thế, không khỏi nhìn kỹ. Đó là một loại tiết mục như diễn đàn kinh tế, cậu xem mới được một phút đã không nhịn được cầu nhàu: “Cậu coi gì chứ? Tiết mục buồn chán như thế có cái gì đáng xem? Mấy thằng cha ăn không nói có ngồi một chỗ bốc phét, nhảm.”

Chân Mạch vẫn chỉ cười cười, không lên tiếng.

Thẩm An Ninh cả tiếng kháng nghị: “Cậu vì xem TV mà tới đây sao? Vây cậu mang TV về nhà cho rồi.”

“Không phải đã nói rồi sao, tìm cậu uống trà.” Chân Mạch đành phải vừa xem TV vừa nói chuyện với cậu.
“Chân cậu bị sao thế?”

“À, chiều hôm qua tôi đi ra ngoài mua đồ, đi ở lối đi bộ, một chiếc xe ven đường đột nhiên nổ máy, vừa lúc tôi đưa chân ra bước. Lúc đó, đau tới ngồi chồm hổm luôn. Còn tiểu tử đó chỉ thắng xe một chút rồi bỏ chạy.” Thẩm An Ninh nở nụ cười. “Tiểu tử kia đúng là đồ nhợc trí, có thể trốn thoát sao? Tôi nhớ biển số xe của gã, buổi tối, Kiến Quân dẫn người tìm được gã.”

Chân Mạch hứng thú hỏi: “Sau đó thì sao? Thế nào?”

“Tiểu tử kia xem như không có việc gì, đang ăn ở nhà. Kiến Quân dẫn người đi tới gõ cửa, chính gã ra mở cửa. Cậu đầu tiên Kiến Quân nói là: ‘Tiểu tử, mày có biết gây chuyện mà chạy là phải chịu trách nhiệm hình sự hay không.’ Tiểu tử kia ngơ ngác đứng đó luôn.” Cậu nói tới mi phi sắc vũ, rất là cao hứng.

Chân Mạch nghe, cười ngửa tới ngửa lui.

Thẩm An Ninh hừ hừ nói: “Sau đó Kiến Quân bảo gã bỏ ra 10.000 làm bồi thường. May là chân tôi không bị thương đến xương cốt, bất quá mấy ngày nay không thể đi hát. Tiền là việc nhỏ, việc lớn là cho tiểu tử kia nhớ lâu lâu một chút, thế mới không làm tôi thất vọng.”

Chân Mạch nhìn trên mặt cậu hiện ra thần tình như trẻ con, không khỏi lắc đầu liên tục, cũng cười không ngừng nổi, thấy cậu dung quang toả sáng, hiển nhiên tâm tình liền vui vẻ, thuận miệng hỏi: “Cao Kiến Quân đâu? Tình hình anh ta thế nào?”

Thẩm An Ninh làm dạng mặt quỷ: “Anh ấy liệu chết muốn ly hôn. Vợ anh ta thì lúc mềm lúc cứng, một hồi đồng ý một hồi không đồng ý, lắc lư bất định. Anh ấy nói dù sao hiện tại bọn họ đã chính thức ở riêng rồi, thực sự không được thì đành phải để pháp viện phán quyết thôi.”

Chân Mạch còn muốn tìm hiểu, thân thiết hỏi: “Vậy hiện tại anh ta đâu? Về nhà sao?”

“Không có, đi ra ngoài mua đồ rồi.” Thẩm An Ninh cười lắc đầu. “Hiện tại, anh ấy căn bản là không muốn về nhà. Về vợ anh lại làm ầm ĩ nữa, phiền lắm.”

Chân Mạch thấy may mắn thay cậu: “Thật tốt, tôi nghĩ cuộc hôn nhân này hơn phân nửa là ly được.”

Thẩm An Ninh tựa vào tường, lo lắng hỏi: “Aiiii, Mạch Mạch, cậu nói xem, nếu như anh ấy ly hôn rồi, tôi bỗng nhiên không muốn ở cùng anh ấy nữa thì sao bây giờ?”

Chân Mạch buồn cười liếc cậu một cái: “Cái gì làm sao bây giờ chứ? Cậu sẽ thế sao?”

Thẩm An Ninh có chút xuất thần: “Hiện tại đương nhiên không, tôi rất yêu anh ấy. Thế nhưng, chuyện

sau này ai biết được?”

Chân Mạch cười xoa xoa tóc cậu: “Không muốn ở cùng nhau thì chia tay là được rồi, có cái gì khó xử?”

Thẩm An Ninh mở to hai mắt: “Vậy tôi không phải hại anh ấy sao? Anh ấy vì tôi mà làm long trời lở đất như vậy, cố gắng lớn như vậy.”

Chân Mạch hỏi cậu: “Cậu có vì anh ta mà cố gắng không?”

“Đương nhiên là có.” Thẩm An Ninh nghiêm túc nói. “Tất cả những gì tôi có đều cho anh ấy cả, không hề giữ lại gì.”

“Vậy anh ta còn có thể làm gì được. Việc cố gắng hết sức của anh ta là đương nhiên. Anh ta cũng phải chịu trách nhiệm về tình cảm của mình.”

“Thế nhưng, thế nhưng ...” Thẩm An Ninh có chút gấp gáp. “Nếu như bỗng nhiên tôi không muốn cùng một chỗ với anh ấy thì sao? Được hay không? Cậu nghĩ thế có được hay không?”

“Tôi nghĩ chuyện này sẽ không xảy ra đâu. Hai người thật vất vả mới tranh thủ được quyền lợi ở cùng một chỗ, nhất định cả hai sẽ quý trọng.” Chân Mạch bật cười, sờ sờ gương mặt trẻ trung của cậu. “Được rồi, hiện tại đừng nghĩ nhiều nữa. Hai người yêu nhau, vậy là được rồi. Tới lúc đó, nếu như có gì thay đổi thì hãy nói sau.” Nói xong, hắn quay đầu đi, chuyên tâm mà nhìn chăm chăm màn hình TV.

Thẩm An Ninh đang muốn mắng hắn, Cao Kiến Quân liền mở rộng cửa đi vào. Anh thấy Chân Mạch, lập tức cười nói: “Mạch Mạch, cậu tới chơi à?”

“Ừ.” Chân Mạch cười cười, muốn đứng dậy. Thẩm An Ninh dè hấn lại: “Khách khí cái gì? Đều là người một nhà cả.”

“Đúng vậy, đừng khách khí. Cậu cứ ngồi đi, tôi đi cất đồ.” Cao Kiến Quân đưa tay bỏ hai cái túi đồ siêu thị thật to vào nhà bếp, bưng trà ra cho họ rồi ngồi vào bên người Thẩm An Ninh, thuận tiện nhìn thoáng qua người đàn ông đang chậm rãi nói trong TV. “Diiii? Đây là Tiết Minh Dương mà. Sao y lại lên TV chứ?”

Thẩm An Ninh vừa nghe tên, không khỏi nhìn kỹ lại. “Huaaaa!” Cậu thốt lên. “Mạch Mạch, sao lại là y?”

Chân Mạch trầm tĩnh nói: “Đúng vậy, là y.”

Cao Kiến Quân không chú ý đối thoại của bọn họ, nhìn nam nhân anh tuấn mặc âu phục mang giày da kia, thuận miệng nói: “Hai năm nay, Tiết Minh Dương quả là càng lúc càng nổi mà, năm ngoái còn được bầu là 1 trong 10 thương nhân ưu tú nhất thành phố, rồi còn dự định vào hội nghị hiệp thương chính trị gì gì đó nữa. Hiện tại đường đi của y rất thuận, đường làm quan rộng mở, tuổi trẻ đầy hứa hẹn đó nha.”

Chân Mạch nghe thế, không hé răng.

Thẩm An Ninh cũng nghe cực kỳ chăm chú: “A, thật vậy chẳng? Y thật sự lợi hại như vậy sao?”

Cao Kiến Quân kéo cậu qua bên mình, ôm vào trong ngực, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu: “Y còn chưa là gì đâu, phu nhân y còn lại hại hơn. Có người nói cô ta là con gái của một lão tướng quân tại trung ương, cấp phó sở, được phái đi xuống phía dưới rèn đúc hai năm. Hiện tại là châu trưởng Lộ Châu ở Bắc bộ, cực kỳ có khả năng. Qua một năm rưỡi, phủ thị chính đổi tới kỳ bầu cử, thị trường 1 chính 7 phó, trung ương có quy định, trong phó thị trưởng phải có một phụ nữ, dưới 40 tuổi, một nhân sĩ đảng phái dân chủ. Phu nhân y là nữ, lại mới 30 tuổi, có hi vọng lắm. Anh nghe nói cô ta đang toàn lực tranh thủ, hơn nữa khả năng chiến thắng rất lớn.”

Thẩm An Ninh nghe được chớp mắt liên tục: “Oaaa, dữ dội vậy?”

Cao Kiến Quân cười nói: “Đương nhiên, phu nhân y so với phu nhân anh càng không thể đắc tội được. Người đi vào chính giới như bọn họ, tại phương diện sinh hoạt cá nhân càng phải đặc biệt chú ý, miễn cho bị kẻ thù chính trị công kích. Trong chính giới đấu đá so với thương giới còn hung mãnh hơn, hơn nữa người ta mang rất nhiều lớp mặt nạ, cho nên người dính dáng tới chính giới vô cùng đối trá, vô cùng lãnh khốc.”

Thẩm An Ninh nghe xong, lo lắng vỗ vai Chân Mạch: “Mạch Mạch, Mạch Mạch, vậy cậu làm sao bây giờ? Tôi nghĩ hay là cậu thôi đi, chớ chọc đến y.”

Chân Mạch lại bất động thanh sắc, thờ ơ.

Cao Kiến Quân nhìn chăm chú vào Chân Mạch: “Mạch Mạch, bên Kim Thần của cậu cùng Thiên Đô có một trận chiến thật sự rất đẹp. Cậu còn trẻ đã mưu lược như vậy, thật sự là rất giỏi.”

Chân Mạch lẳng lẳng cười nói: “Bọn họ chỉ là không phòng bị, mới bị tôi đắc thủ. Chiều theo thực lực Thiên Đô, rất nhanh sẽ khôi phục nguyên khí, hơn nữa, hiện tại ngũ đại thương hạ đã hưu chiến, kết thành liên minh rồi.”

Cao Kiến Quân nhất thời tỉnh ngộ, chỉ một ngón tay lên TV: “Vậy trên TV chính là lão bản của ngũ đại thương hạ?”

“Phải.” Chân Mạch gật đầu. “Như vậy cũng tốt, nếu không cứ đấu tiếp, bọn họ sẽ trai cò tranh chấp để cho người ta ngư ông đắc lợi.”

Cao Kiến Quân cũng tán thành: “Đúng, làm như vậy đích xác rất thông minh.”

Bọn họ trò chuyện với nhau cả ngày, bầu không khí rất hòa hợp. Nhìn ra được, Cao Kiến Quân yêu Thẩm An Ninh vô cùng. Trong lòng Chân Mạch rất thoải mái. Trên đời này, rốt cuộc cũng có ái tình nở hoa kết quả.

Xem xong tiết mục, hắn liếc nhìn đồng hồ phía trên TV, đứng dậy ra về. Thẩm An Ninh muốn hắn ở lại, hắn lại cười nói: “Tôi không muốn làm siêu cấp bóng đèn đâu.”

“Sao lại nói thế? Cậu có thể đến chỗ An Ninh, chúng ta đều rất cao hứng.” Cao Kiến Quân đứng dậy sang sáng cười. “Được rồi, nếu như cậu nhất định phải đi, tôi tiễn cậu.”

Chân Mạch vội vã chối từ: “Không cần, tự tôi chạy xe trở về là được.”

Thẩm An Ninh đẩy đẩy hắn: “Khách khí cái gì? Anh ấy dù sao cũng có xe, rất nhanh mà.”

“Đúng vậy, giờ đã trễ thế rồi, lại còn mưa nữa.” Cao Kiến Quân quan tâm nói, rồi ra cửa mang giày.

Chân Mạch đành tiếp thu ý tốt của bọn họ.

Ngồi trên Mercedes của Cao Kiến Quân, dọc theo đường đi, Chân Mạch đều rất trầm mặc.

Mưa nhỏ cuối mùa thu tí tách tí tách rơi. Đường phố ướt sũng không một bóng người, xe cũng rất ít. Thế giới rất lạnh cũng rất tĩnh, con đường trống rỗng lao vun vút ra sau, lờ cuồn lấy hắn. Cao Kiến Quân nặng nề mà đạp chân ga. Tốc độ xe rất nhanh, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe xoàng xoạt lao trong mưa.

Chân Mạch vẫn ngồi yên không nhúc nhích, hai mắt lẳng lẳng nhìn ngọn đèn đường băng băng qua xe, trên mặt bất tự giác toát ra một tia thần thờ.

“Mạch Mạch.” Cao Kiến Quân bỗng nhiên nhẹ giọng nói. “Phải cẩn thận.”

Chân Mạch ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía anh.

“Phải cẩn thận!” Cao Kiến Quân trịnh trọng. “Có một số người không thể đụng vào được.”

Chân Mạch nhìn anh, một lúc sau, nhẹ nhẹ nói: “Không còn kịp rồi.”

Cao Kiến Quân trầm mặc một chút, trịnh trọng nói tiếp: “Nếu vậy, cậu phải chú ý bản thân.”

“Vâng.” Chân Mạch nhàn nhạt cười, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Xe chạy qua một con đường cái hai bên tràn đầy ngô đồng, lá cây rậm rạp che mất đèn đường. Trên mặt

đất bóng cây loang lổ, thỉnh thoảng lại rung động nhẹ nhẹ, như một quả tim lơ lửng treo ở ngọn cây, trong buổi đêm lạnh buốt yên lặng giã dũa, mặc cho gió táp mưa sa, lung lay trước gió.

23. Chương 23

16/10, trong hoàng lịch là ngày đại cát đại lợi, tài thần chính nam, hỷ thần đông nam, quý thần tây nam, thích hợp khai trương, mở cổng, xuất hàng, giao dịch, thu tài, giao lưu. Bởi vậy các cửa hàng định khai trương ngày này thực sự không ít.

Trong ngành bách hóa trong ngày này có hai đại sự, một là Chí Tôn Danh Lưu Square ở khu người giàu phía nam thành phố khai trương, hai là siêu thị giá thấp Minh Giai do Hoa kiều Canada mở ra ở phía đông nam khu bình dân long trọng khai trương. Hai công ty này, một phục vụ thị trường cao cấp, một phục vụ bình dân, lại thể hiện ra hai cực trào lưu phát triển mới cho nên biết bao người chú ý.

Chí Tôn Danh Lưu Square khai trương rất khiêm nhường, trong cửa hàng có tiệc rượu, lẳng lặng khai trương, khách mặc chính trang, ưu nhã chậm rãi đi vào. Mà siêu thị Minh Giai thì giống trống kua chiêng, không chỉ chiêng trống vang trời, cờ màu pháp phối, còn có đội lân sư rồng biểu diễn trợ hứng, người tiêu dùng hưng phấn mà đẩy xe mua sắm, người vào tấp nập.

Chân Mạch không quan tâm tới người cùng nghề không liên quan gì với mình, sáng sớm liền đi tới cửa hàng, rồi kiểm tra tất cả hàng hóa một lần, sau đó chuẩn bị nghênh tiếp khách nhân.

Hôm nay, hắn mặc nguyên bộ âu phục màu tím, áo sơ mi trắng như tuyết, cravat có hoa văn ẩn, đặc biệt tiêu trí tiêu sái.

Nhân viên bán hàng đều ít nhiều căng thẳng, hắn mỉm cười gọi mọi người tập hợp, nói nói mấy câu, bảo họ đừng quá hoảng, bảo họ coi như đây là tốt nghiệp, học hỏi kỹ xảo đàm phán của khách hàng, đừng lo tới lợi nhuận buôn bán, then chốt phải có phong độ, tư thái phải đẹp.

Mọi người nghe thế cũng nở nụ cười, liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Không có nghi thức cắt băng, nhưng có người lục tục đưa lẵng hoa tươi đến. Đây cũng không phải là loại lẵng hoa thông thường dùng cho ngày khai trương để cho đẹp, người chủ thường đi đặt hàng, sau đó viết tên người khác giả dạng hàng tặng, những lẵng hoa cho thuê 10 đồng 1 ngày, ai ai đều có thể thuê. Những lẵng hoa này đều là của những doanh nghiệp có tiếng đưa tới chúc mừng. Mỗi lẵng đều tinh mỹ, hoa tươi từng đóa lớn kiêu diễm ưỡt át. Phía trên còn có dải băng đỏ dài rũ xuống, có lời chúc may mắn bằng nhũ vàng, một số chữ thông thường đơn giản như “Tài nguyên quảng tiến”, “Tài vận hanh thông”, “Sinh ý thịnh vượng”,..... Khiến cho cửa hàng thêm thêm bầu không khí vui tươi.

Tiết Minh Dương cũng chạy lại đây. Y là cổ đông lớn nhất của cửa hàng, phần lớn khách hàng cũng đều là y mời tới, y tất nhiên phải đứng ra tác chủ, giới thiệu tân khách cho Chân Mạch. Tiểu cổ đông khác chúc mừng vài câu rồi bắt chuyện với khách, giúp đỡ xã giao, còn những thứ khác một mực không hỏi.

Kỳ thực, tối hôm qua y vẫn ở chỗ Chân Mạch, nhưng vì sợ lời ra tiếng vào, hai người mới một trước một sau mà tới. Chân Mạch đi rồi, y đứng ngồi không yên, cứ mong được chấp cánh bay ngay tới cửa hàng.

Từ khi đại lễ Quốc khánh qua đi, Tiết Minh Dương đêm nào cũng ở lại nhà Chân Mạch, cùng hân tình ý thâm nùng, triền miên không ngắt. Chân Mạch vẫn như vậy, khi cùng y ôm ấp thì nhiệt tình như lửa, đến khi y buông tay thì lãnh đạm như nước, làm hại y trong lòng bất ổn, tận đến khi ôm hân vào lòng mà ngủ, lúc này tâm tình mới thoáng an tâm.

Dù hai người cùng trong cửa hàng, nhưng cả hai rất ăn ý với nhau, chỉ nói chuyện công sự. Nói vài câu, nhóm khách hàng đầu tiên đã xuất hiện. Tiếp theo, tân khách lục tục vào, bọn họ liền bắt đầu công tác căng thẳng.

Hôm nay, người có tư cách nhận được thiệp mời đều là phú hào trong thành phố, tài sản từ vài tỷ trở lên, còn một nhóm ít người tài sản chỉ có mấy trăm ngàn, nhưng là danh nhân có danh tiếng lớn trong xã hội, bởi vậy có thể bù đắp cho sự thiếu hụt về tiền tài.

Cách làm này của bọn họ tạo nên một phen chấn động không nhỏ trong thế giới thượng lưu, không ít người ngửa đầu nhìn xung quanh, hy vọng có thể nhận được một tấm thiệp mời. Bởi vậy phàm là người được mời đều cố gắng hết sức tới, có mấy người đang ở nước ngoài làm việc cũng bay trở về tham dự.

Rất nhanh, vườn hoa sân thượng, phòng khách Danh Lưu đều tụ tập rất nhiều người. Các nam nhân đều cùng vợ đến đây, các bà chủ lớn cũng mang theo chồng, có chút người mang theo dăm ba người bạn, ăn mặc cực kỳ trang trọng, trong lúc nhất thời tranh kỳ khoe sắc, trong không khí tràn đầy đủ loại nước hoa hàng hiệu.

Phòng khách này là kiến nghị của Chân Mạch, tiện dụng để các bà vợ phú hào rảnh rỗi đến đây tụ hội cùng nhau. Phong cách tu sửa của phòng khách rất giống bờ trái Paris, rất có khí tức văn nhã, thanh cao, cà phê, nước trà, điểm tâm đều là thượng đẳng, nhưng đều miễn phí. Báo chí cũng là mới nhất trong ngoài nước, để cho khách hàng có thể tùy ý lựa chọn. Kỳ thực cũng không tốn bao nhiêu tiền nhưng có thể thỏa mãn được tâm lý muốn được đối xử cao quý của khách hàng.

Quả nhiên, có rất nhiều phụ nữ nghe nói mọi thứ đồ ở đây là miễn phí liền hưng phấn mà hẹn nhau sau này thường đến đây tụ hội.

Có dịp các vị phú hào đều tụ tập ở đây, các nam nhân cũng rất hài lòng, đặc biệt khi họ thấy đối tác hoặc bạn bè lâu rồi chưa gặp mặt xuất hiện ở đây thì càng cao hứng.

Vì vậy, các ông chủ bà chủ quyền thế tay cầm ly rượu, tụ tập ở đây đàm luận cao xa, trọng tâm câu chuyện không rời tình hình kinh tế, xã hội trong ngoài nước, biến động trong ngành nghề kinh doanh, bất động sản, chứng khoán,....

Người nhà của bọn họ cũng có chuyện để nói. Mấy bà vợ cực kỳ hứng thú với hàng hóa đang trưng bày, thỉnh thoảng nghị luận, liên tiếp thử y phục, tham mưu cho nhau, hết sức vui mừng.

Chân Mạch rất thành thạo chu toàn cho tất cả những người có tiền có quyền trong đây, không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí chất xuất chúng.

Có rất nhiều người chú ý tới hắn, hỏi Tiết Minh Dương: “Ở đâu mà cậu tìm được một bảo bối như thế vậy?”

“Cái gì bảo bối? Dừng từ đứng đắn chút đi.” Tiết Minh Dương cười nói. “Đây chính là nhân tài cấp đỉnh mà tôi đào được đó.”

“Nhìn ra được mà, tuyệt đối là người quản lý đứng đầu. Aiiii, cậu cho người ta đãi ngộ thế nào. Nếu như không tốt, tôi cũng muốn đào.” Có người nửa đùa nửa thật nói.

Tiết Minh Dương cười nói ha ha: “Cậu xem tôi là người hẹp hòi sao? Nhân tài cấp đỉnh đương nhiên có đãi ngộ cấp đỉnh. Dù là làm công, tôi cũng cho hắn thành hoàng để làm công, ai cũng không cướp được.”

Lúc y đang nói, ba vị thành viên ban giám đốc Kim Thần plaza cũng đại giá quang lâm. Bên cạnh Kim Huy là An Lệ mặc một chiếc quần dài màu trắng châu.

Thấy Chân Mạch, bọn họ đều ngẩn ra.

Sắc mặt Kim Huy cùng An Lệ trở nên xấu vô cùng. An Lệ xoay người muốn đi, Kim Huy nhẹ giọng kêu: “An Lệ, đừng làm cho anh mất mặt.”

An Lệ cũng hiểu, ở đây đang tụ tập nhân vật nổi tiếng khắp thành phố này, nếu như cô tức giận bỏ đi, mặt mũi Kim Huy sẽ mất hết, ngày mai lời đồn đãi bay đi khắp chốn, sau này cô cùng Kim Huy làm sao dám ngẩng mặt nhìn người. Nghĩ vậy, cô lập tức đứng lại, xoay người, gắn lên trên mặt một nụ cười thật tươi, ưu nhã khoát tay Kim Huy,

Kỳ thực cô cũng có điểm mạnh của riêng mình, làm phu nhân cao nhã dư dả, chỉ là khi ở Kim Thần plaza va chạm quá lớn, lại không có bản lĩnh gì, nên tránh không khỏi xấu mặt, vì vậy mà hình dạng lúc ấy có phần hung dữ.

Chân Mạch thân là tổng giám đốc, những người tới cửa đều là khách hàng quan trọng, tất nhiên sẽ không tính toán chuyện trước đây, lúc này đi ra cửa, nhiệt tình nghênh đón: “Kim tổng, Vi tổng, Triệu tổng, An quản lý, bận rộn thế này còn đại giá quang lâm tới chỗ hèn này, thật sự là hoan nghênh, hoan nghênh.”

Vi Thần An cười nói trước tiên: “Tiểu Chân, thế nào không nói một tiếng đã đi rồi vậy? Chuyện gì cũng có thể nói với nhau được mà.”

Triệu Lịch Dương cũng cười: “Đúng vậy đó, thanh niên bây giờ, đừng một chút là vỗ bàn nhảy dựng lên, quả thực khiến mấy lão già chúng ta không thể thích ứng.”

Chân Mạch lễ phép bắt tay cùng bọn họ, mỉm cười: “Triệu tổng lại đùa tôi rồi, các vị mới gọi là trẻ trung khoẻ mạnh, là trụ cột vững vàng của xã hội, tôi tuổi trẻ khí thịnh, đối xử với mọi người vẫn còn chưa thành thực, còn cần các vị chỉ giáo cho.”

An Lệ hừ nhẹ, nhỏ giọng nói: “Ai dám chỉ giáo cậu? Từ một tiểu quản lý nhảy lên thành tổng giám đốc một cửa hàng cao cấp, so với bước cầu thang còn nhanh hơn, chẳng biết là có gì mờ ám không.”

Kim Huy mạnh tay kéo cô, ý bảo cô nói năng cẩn thận.

Chân Mạch tiến lên một chút, thân thiết cười nói: “An quản lý, hôm nay chị thật đẹp, thật biết cách ăn mặc, ở đây chúng tôi mới vừa khai trương, còn cần chị cho thêm vài ý kiến.”

An Lệ vừa nghe thế, hờn dỗi nhất thời đều tiêu tan thành mây khói, hài lòng nở nụ cười: “Tiểu Chân, cậu thật là khéo nói, nghe nói chỗ này đều là hàng tốt nhất cả, hơn nữa chỉ có riêng thành phố này có, tôi đương nhiên là phải quang cố đây nhiều nhiều rồi.”

“Vậy thực sự là cảm ơn chị.” Chân Mạch cười cười, khách khí mời bọn họ đi vào.

Chờ tới khi đến phòng khách ở tầng thứ ba, Tiết Minh Dương ở xa xa đã nhìn thấy họ, vội vã chạy lại đây, cùng ba người nhiệt liệt hàn huyên một trận.

Kim Huy nhả nhận cười nói: “Minh Dương, tiểu tử này, cậu thật đúng là nói được thì làm được, thật sự đào Tiểu Chân ở plaza của chúng tôi đi, thật là không thành thật.”

Tiết Minh Dương liên tục lắc đầu: “Đây không liên quan đến tôi ghen, là tôi nghe Chân tổng từ chức nên mới nhào ra, giành trước, cậu có thể khen tôi mau tay lẹ chân, nhưng không thể nói tôi đục khoét nền tảng của cậu. Đây là không đúng sự thật ghen.”

“Đúng, hiện tại là Chân tổng rồi.” Kim Huy cười cười nhìn thoáng qua Chân Mạch. “Chân tổng, lúc cậu còn ở Kim Thần plaza chúng tôi, thực sự là ủy khuất cậu rồi.”

“Nào có?” Chân Mạch mỉm cười. “Tôi còn phải cảm ơn Kim Thần plaza đã cho tôi cơ hội phát huy ấy chứ.”

Tiết Minh Dương ở giữa ngăn trở giao phong hàm súc của bọn họ lại, cười nói: “Được rồi, giờ cả hai một là chủ một là khách, cũng là duyên phận, sau này còn phải tới đây ủng hộ đó nha. Được rồi, Kim Huy, Thần

An, Lịch Dương, Lý nhị ca cũng tới, ở bên kia.”

Ba người vừa nghe, nhất thời đại hỉ, nhìn theo tay y, thấy một nam nhân thấp bé nhả nhặn ngồi ở một góc, mỉm cười gật đầu với bọn họ. Bọn họ lập tức để lại Chân Mạch, nhanh chân bước qua bên đó.

Lúc này Tiết Minh Dương mới nhìn về phía Chân Mạch, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào? Bọn họ có nói gì khó nghe không?”

“Không có.” Chân Mạch rộng rãi cười nói. “Tất cả mọi người là người hiểu biết, tôi lại không làm cái gì nguy hại đến bọn họ, không để họ sượng mặt, không vào làm cho địch thủ bọn họ, hơn nữa hiện tại ăn nên làm ra, bọn họ khó xử tôi làm gì?”

Tiết Minh Dương nhìn đôi mắt rạng rỡ sinh huy dưới chùm đèn treo thủy tinh óng ánh của hắn, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng nhiệt, miễn cưỡng ức chế bản thân, tận lực ổn định thanh âm, giả vờ bàn công việc: “Được rồi, Tiểu Chân, chúng ta đi ra ngoài một chút, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Chân Mạch liền cùng y xuống lầu hai. Tiết Minh Dương kéo hắn vào toilet, thấy bên trong không ai, liền không quan tâm dè dặt ra tường, hung hăng hôn lên đôi môi mỏng manh trong suốt của hắn.

Chân Mạch ngẩn ra, tiểu ý không khỏi tiem nùng. Hắn dựa sát vào tường, đôi môi khê nhếch, đầu lưỡi đánh một vòng, đảo qua môi y.

Tiết Minh Dương hít một hơi thật dài, tách ra khỏi hắn, nỗ lực khắc chế dục vọng đang tăng vọt của bản thân, không cần xem gương trên tường cũng biết bây giờ hình dạng bản thân cực kỳ chật vật.

Nụ cười Chân Mạch rất tươi nhìn y, nhẹ giọng: “Tiên sinh, cần hỗ trợ không?”

Tiết Minh Dương oán hận nhìn hắn, một lát mới nói: “Em thực sự là yêu tinh hại người mà.”

Trên mặt Chân Mạch tràn đầy thần tình hào hiệp phi dương, chậm rãi nói: “Anh tự nguyện mắc câu mà.”

Tiết Minh Dương che mặt, rên rỉ một tiếng: “Là anh tính sai rồi, anh cứ tưởng mình là người câu cá, ai ngờ chính anh mới là con cá nhỏ đáng thương. Chân tổng, em dự định kho hay hấp đây?”

Chân Mạch nghiêm trang nói: “Em thích nướng, như vậy mới biết được cá ngon hay không, cá còn sống còn nhảy mới là cá ngon.”

“Chết tiệt!” Tiết Minh Dương nhào qua, dè dặt vào tường, đem mặt vùi vào vai hắn, cúi đầu nói. “Chân

Mạch, làm sao bây giờ? Anh thật sự đã sa lưới rồi.”

Chân Mạch ngẩng ra, trong mắt nổi lên một tia hỏa hoa = lửa nhỏ rồi lập tức tàn lụi. Hắn hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng nói vào bên tai Tiết Minh Dương: “Em cùng anh sa lưới.”

Tiết Minh Dương lập tức ngẩng đầu lên, vui mừng ra mặt: “Thật sự sao? Em thật sẽ theo anh?”

Khóe môi Chân Mạch thủy chung vươn nét cười, lúc này khẳng định gật đầu.

Tiết Minh Dương ôm chặt lấy hắn: “Tốt, vậy cùng nhau sa lưới thôi, dù cho vạn kiếp bất phục.”

Chân Mạch lần thứ hai gật đầu.

Trái tim trước giờ vẫn căng thẳng của Tiết Minh Dương cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Y ôn nhu hôn Chân Mạch, nhẹ giọng nói: “Anh đi ra ngoài trước.”

Chân Mạch gật đầu, thay y chỉnh lý một chút cái cravat vì bị đẩy kéo mà có chút lệch, rồi vuốt phẳng áo khoác âu phục của y.

Tiết Minh Dương ngoan ngoãn chờ hắn làm xong mới vui sướng cười cười, mở cửa, thông dong đi ra ngoài.

Chân Mạch nhìn gương, chỉnh lý tóc tai cùng y phục của mình, ngậm một ngụm nước lạnh để đôi môi còn đang ửng đỏ của mình nhạt đi rồi súc miệng, mở rộng cửa đi ra ngoài.

Vừa đi lên phòng khách, liền phát hiện Cao Kiến Quân cũng tới.

Vợ anh ta tự nhiên cũng trong danh sách khách mời, đồng thời đã đến từ sớm, đang cùng mấy bà chủ lớn cùng phu nhân các nhân vật nổi tiếng trò chuyện vui vẻ vô cùng. Chân Mạch có Tiết Minh Dương chỉ điểm, liền nhận ra nữ sĩ có y phục khoa trương kia là Cao phu nhân, nhất thời do dự, không biết có nên tiến lên chào hỏi hay không. Bất quá, những khách hàng nữ này là do Ngụy Dĩ đi xã giao nên các nữ sĩ chỉ thấy y thì trước mắt sáng ngời, thấy y không lại chào hỏi cũng lý giải, chẳng chê trách.

Cao Kiến Quân tới một mình, không mang Thẩm An Ninh. Chân Mạch an tâm một chút. Thẩm An Ninh vốn không thích những chuyện thế này, hơn nữa phong cách ăn mặc ở đây cũng thực sự không thích hợp với cậu, cho dù Cao phu nhân không quang lâm, cậu cũng sẽ không đến.

Thấy hắn, Cao Kiến Quân đang cùng bạn bè chào hỏi cũng phát phát tay với hắn, hắn mỉm cười gật đầu.

Cao phu nhân đang trò chuyện rất hưng phấn cùng bạn bè cũng chú ý tới cảnh ấy, không khỏi nhìn nhìn Chân Mạch một hồi. Bạn của cô là một bà chủ giàu có, nói đùa: “Chắc hẳn không phải người kia của chồng cậu đó chứ?”

Phu nhân vội vã lắc đầu: “Không có khả năng, tôi nghe người ta nói thằng kia là ca sĩ hát quán bar.”

Nữ lão bản lấy làm kinh hãi: “Không thể nào? Gu thưởng thức của chồng cậu sao lại tệ đến thế?”

“Hừ, tôi cũng giật mình luôn.” Cao phu nhân phẫn nộ. “Nói thật, nếu người của anh ta thật là vị Chân tổng này, tôi cũng không tức đến thế, thậm chí vun vén cho bọn họ nữa kia.”

Nữ lão bản nở nụ cười: “Đúng vậy, một điệu nhân tình xảo như thế, tôi cũng thích nữa là...”

Cao phu nhân nhin không được nhìn Chân Mạch một cái.

Nữ lão bản phát hiện thấy thế, cười nói: “Bằng không, cậu đi của Chân tổng kia đi, chờ có được hẳn rồi, bỏ thằng cha Kiến Quân kia đi, không phải mọi người đều vui mừng sao?”

Cao phu nhân bật cười: “Nghe cậu nói kia, dễ thế sao? Hẳn làm tổng giám đốc ở đây, một năm tiền lương cộng tiền thưởng, tiền lãi, chỉ sợ trên dưới hơn trăm ngàn, có khi cả triệu, cần gì theo tôi?”

Nữ lão bản cười tủm tỉm nhìn nhìn Chân Mạch, trong mắt hiện lên sự hưng phấn của dục vọng chiếm hữu: “Lương một năm cả triệu thì sao? Cậu quảng 1 tỷ ra thử xem, xem hẳn có động tâm không? 1 tỷ chưa đủ, thì quảng 3 tỷ ra. Thế giới này, có gì mà tiền không mua được?”

Cao phu nhân biết vị nữ lão bản bên cạnh mình chính là chương môn nhân phái tận hưởng lạc thú nổi tiếng trong thành phố, nghe thế cũng chỉ cười cười lắc đầu: “Thử thì cậu thử đi, tôi chỉ muốn nhìn mà thôi.”

Nữ lão bản kia nghe thế, trong mắt tinh chớp động, dường như cũng nghĩ như thế thật.

Chân Mạch tự nhiên không biết quý khách hôm nay đang bàn luận về mình, cho dù có biết hẳn cũng chỉ thờ ơ mà thôi. Thế nhưng, đêm tới, khi kết toán doanh ngạch hôm nay thì hẳn thật sự lại hoảng sợ.

Hôm nay mỗi người đến dự đều đặt mua hàng hoá. Giá cả hàng hóa ở đây tương đối ‘cao’, một chiếc áo sơmi 12.000, một đôi giày da 30.000, một chiếc áo ba-đờ-xuy 100.000 ... Khách vẫn mua như thường, tất cả đều lấy thẻ vàng mà quét. Tiêu phí ít nhất cũng là 20.000, người ủng hộ tối đa thì 270.000. Hôm nay tổng cộng mời 120 người, hơn nữa bọn họ còn mang theo người nhà, bằng hữu, khoảng chừng 300 người, chỉ nói cười cười như thế, doanh ngạch thu được đã tới 20 triệu.

9 giờ tối, Danh Lưu Square đóng cửa, nhân viên bán hàng lục tục đi về. Chân Mạch kiểm tra mọi thứ lại một lần nữa, nói bảo an cẩn thận một chút, rồi rời đi.

Tiết Minh Dương chờ hẩn ở bãi giữ xe. Dưới ngọn đèn sáng tỏ, chiếc xe đỏ tươi của y càng khiến người khác chú ý thêm.

Chân Mạch mở cửa xe, ngồi vào, cười nói: “Anh quá khoa trương rồi nha. Không sợ có người thấy, nói cho vợ anh sao?”

“Không sợ.” Trên mặt Tiết Minh Dương tràn đầy nét cười, lắc đầu. “Hôm nay là đại hỉ khai trương, chúng ta chúc mừng một chút được không?”

“Lại chúc mừng?” Chân Mạch nhin không được nở nụ cười. “Thật có nhiều dịp cho anh mượn cơ chúc mừng.”

“Đúng mà, vốn nên chúc mừng mà.” Tiết Minh Dương cười nói ha ha. “Thế giới tốt đẹp như thế, sự nghiệp thuận lợi, thân thể khỏe mạnh, ái nhân đồng chí bên người, em nói thế có đúng là chuyện vui nhất trên đời hay không?”

Chân Mạch nhìn y, cười gật đầu: “Phải.”

Kaori: Thật thích cái màn ban điều hành Kim Thần plaza đến buổi khai trương. Cho chừa cái tội ức hiếp công nhân nhé, mất nhân tài rồi. Giờ người ta đi rồi mới tiếc à, trễ rồi em ơi. Đáng đời. J. Không biết với cái kiểu làm việc đó Kim Thần plaza còn đứng vững bao lâu nữa ha!

24. Chương 24

Giờ này đã là cuối mùa thu, đầu mùa đông rồi, cái thành phố nhiệt đới Á châu này lại không cảm thấy hàn lãnh gì cả, chỉ là khí trời âm trầm đi khá nhiều.

Buổi trưa, Tiết Minh Dương đi vào Chí Tôn Danh Lưu Square.

Khách hàng bên trong không nhiều lắm, phần lớn là các phu nhân, có người đang thử đồ, có người đang xem đồ trang điểm, cũng có vài người ngồi ở đại sảnh nhân nhả uống trà. Khu cửa hàng được cách điệu giống như là một tòa thành quý tộc Âu Châu, cổ kính, trần ngập khí tức cao quý, hoàn toàn cắt đứt với thế giới bên ngoài. Vừa đi vào cửa, mỗi người đều bị bầu không khí này ảnh hưởng, trở nên rụt rè hơn. Những người không quyền không thế sẽ bị bầu không khí làm chần động, đơn giản không dám bước vào khu cửa hàng.

Tiết Minh Dương không quấy nhiễu những nhân viên bán hàng đang nói chuyện với khách, mà đi thẳng vào trong.

Nhạc nền là tiếng đàn violin mềm nhẹ, y nghe không hiểu đây là tác phẩm của ai. Những đĩa nhạc này đều do Chân Mạch chọn cả, có rất nhiều bài y cũng không biết, mà y cũng chẳng quan tâm đến âm nhạc làm gì.

Không lâu sau, y liền thấy Chân Mạch.

Đó là chuyên khu Yves Saint Laurent, một vị nữ sĩ bề ngoài đoan trang, văn nhã đang thử một bộ đầm màu xanh lam. Đường như Chân Mạch đang tham mưu cho cô. Tiết Minh Dương biết cô ta, năm ngoái, trong bảng tài phú Trung Quốc, trong 100 phú hào Trung Quốc, cô ta đứng hạng 18. Trong thành phố này có tất cả 7 người nằm trong bảng này, tên của cô đứng cao nhất trong thành. Bất quá, cô nàng này rất khiêm tốn, hầu như không muốn làm nhân vật của giới truyền thông.

Lúc này, ngôn ngữ Chân Mạch rất nhẹ nhàng, nhân thần rất chuyên chú, thần tình rất thành khẩn, bên môi luôn mang theo một nụ cười động nhân, phi thường mê hoặc. Hắn đang nói chuyện, vị nữ phú hào kia vừa nghe vừa gật đầu, cười cực kỳ hài lòng. Một lát sau, cô gật đầu với nữ nhân viên bán hàng bên cạnh, dường như quyết định mua bộ váy này.

Tiết Minh Dương ngờ ngợ thấy giá của chiếc váy ấy, gần 300.000.

Vị nữ phú hào kia đi vào phòng thử đồ, đổi lại bộ áo đang mặc. Chân Mạch tự nhiên không thể bỏ khách hàng mà đi chỗ khác, thế nên hắn liền đứng ở đó, giương mắt nhìn xung quanh, quan sát tình huống khắp nơi.

Tiết Minh Dương nở nụ cười, đứng ở nơi đó, chờ hắn nhìn thấy mình.

Quả nhiên, Chân Mạch nhanh chóng nhìn thấy y, dáng cười trên mặt chưa từng biến, trong mắt lóe lên tinh lạng quang mang.

Tiết Minh Dương vừa định đi qua, vị phú hào kia đã thay xong trang phục, bước ra. Nhân viên bán hàng vội vã cầm lấy bộ váy cùng chiếc thẻ vàng trên tay cô, rồi một người xếp lại bộ váy, một người tính tiền.

Chân Mạch cười nói với cô: “Vẫn tỷ, chị còn muốn nhìn hàng nào nữa không?”

Vị nữ sĩ mới hơn 30 tuổi kia tao nhã cười nói: “Còn phải tìm ví da cùng giày nữa.”

Chân Mạch lập tức nói: “Vây để tôi đưa chị đi.” Thanh âm hắn thủy chung trầm thấp ôn nhu, nghe vào tai đặc biệt dễ chịu.

Vị nữ sĩ kia hiển nhiên rất hưởng thụ, cười cười gật đầu.

Tiết Minh Dương liền ẵm vào một bên, miễn đi việc phải đứng ra xã giao với cô. Y nhìn Chân Mạch dẫn cô đến khu hàng khác, mỉm cười thay cô tìm một chiếc ví da phù hợp rồi lại dẫn đi tìm đôi giày phối chung, chỉ cảm thấy nhất cử nhất động của Chân Mạch đều đẹp như tranh, khiến y xem mãi không thể dừng.

Rốt cục, vị nữ sĩ kia thoả mãn kết thúc việc mua hàng, cười với Chân Mạch: “Tiểu Chân, các cậu mở khu thương mại này thật là tiện cho tôi. Trước đây, tôi phải bay đến Âu Châu chọn đồ, thật sự là phiền phức. Hiện tại thì tốt rồi, cửa hàng các cậu ngay trong thành phố, hơn nữa cũng giống như Âu Châu, muốn mua cái gì đều rất tiện.”

“Văn tỷ, cửa hàng chúng tôi mới khai trương, có chị ủng hộ như thế, khiến tôi thật cảm kích. Văn tỷ sau này muốn mua món gì, nếu như ở đây không có, chị cứ nói một tiếng, chúng tôi xin giúp chị qua Âu Châu đặt hàng.” Chân Mạch nhận các túi hàng từ nhân viên bán hàng, đưa cô ra tận xe.

“Đừng có khách khí như vậy. Chỗ các cậu hàng thật giá thật, rất tốt, tôi nhất định thường thường quang cố.” Nữ sĩ ôn hòa cười, cùng hắn đi đến bãi giữ xe.

Tiết Minh Dương mơ hồ mà nhìn Chân Mạch khách khí đưa cô ra tận xe, lại để túi xách cẩn thận tỉ mỉ để vào xe. Vị nữ sĩ kia cũng không vội chạy ngay, cô còn mở cửa sổ, cười cười nói nói với hắn mấy câu. Hắn mỉm cười gật đầu. Vị nữ sĩ kia lúc này mới thoả mãn lái xe rời đi.

Chân Mạch nhìn theo chiếc xe chạy khuất rồi mới xoay người đi trở về.

Thấy Tiết Minh Dương đứng ở cửa, hắn mỉm cười, hỏi y: “Đã ăn chưa?”

Tiết Minh Dương lắc đầu: “Em thì sao?”

“Em cũng chưa.” Chân Mạch cười nói. “Nào, em mời anh.”

“Tốt thôi.” Tiết Minh Dương hăng hái bừng bừng. “Ăn cái gì?”

“Cứ theo em là được.” Chân Mạch liền mang y đi ra cửa.

Đi khoảng chừng 10 phút, bọn họ tới một tiệm ăn “Mì thịt bò Thanh Khê”. Tiệm ăn cửa mở rộng, phong cách như một tiệm thức ăn nhanh, có vẻ rất sạch sẽ.

Chân Mạch cùng y đứng ở bên bàn thu ngân, ngẩng đầu nhìn thực đơn, hỏi y: “Anh ăn gì?”

Tiết Minh Dương chưa từng ăn ở đây bao giờ, tùy tiện nói: “Thế nào cũng được, em chọn đi.”

Chân Mạch liền gọi hai tô mì thịt bò bỏ thêm phở, thêm dưa cải, tất cả tổng cộng chưa được 20 đồng. Hắn lấy tiền trong túi ra thanh toán, sau đó cầm phiếu đến bên cửa sổ.

Tiết Minh Dương nhìn động tác hắn cực thành thạo mà lấy khay, lấy mì, đến gần nhân viên phục vụ lấy dưa, muống, khăn tay. Một lát sau, hắn đã bưng hai tô mì cùng dưa cải ra, để vào khay.

Hai người liền tự mình bưng khay, tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Tiết Minh Dương cảm thấy rất mới mẻ, theo hắn lấy đồ gia vị trên bàn bỏ vào tô, hỏi: “Em thường tới đây?”

“Ừ.” Chân Mạch gật đầu. “Đầu tuần mới phát hiện ra chỗ này, mùi vị rất ngon.”

Tiết Minh Dương thích nhất loại khí độ bất ôn bất hỏa này của hắn, nó làm cho người ta cảm giác như một xuân phong. Y biết rất rõ, khách đến Chí Tôn Nghiễm Tràng mua sắm, hiện tại không hề ít người vì hắn mà tới. Tuy rằng ở đây xác thực là cửa hàng danh tiếng nhất thành phố, các phương diện đều rất tốt thế nhưng vẫn không phải độc nhất vô nhị, vẫn còn một vài cửa hàng độc quyền cạnh tranh với họ. Thế nhưng, khách hàng đặc biệt thích tới mua hàng ở đây cho Chân Mạch, dù sao đều là dùng tiền, nếu như có thể dùng tiền mua được thứ hợp ý gì đó, còn có thể thấy khuôn mặt tươi cười của người mình yêu thích, tất nhiên là nhất cử lưỡng tiện, có sao không làm?

Không lâu sau khi khai trương, Tiết Minh Dương đã hiểu cảm giác lấy đá đập chân mình là như thế nào. Hiện tại, có không ít người theo đuổi Chân Mạch, nữ phú hào chiếm đa số, đương nhiên cũng không ít nam nhân, tài sản họ đều là ở trong top 50 danh sách 100 phú hào hàng đầu. Mỗi lần nghe được tin tức như thế, y cảm thấy bức rứt vô cùng.

Bất quá, thái độ Chân Mạch đối với y vẫn không thay đổi, hắn là vẫn thích cùng một chỗ với y.

Hiện tại, hàng đêm y đều ở chỗ Chân Mạch, y cảm thấy căn phòng cho thuê nho nhỏ kia so với biệt thự của chính mình còn ấm áp hơn nhiều. Lúc ôm lấy Chân Mạch, kích thích trong lòng y chẳng bao giờ mất đi, trái lại càng lúc càng cháy rực. Y thích hôn lên đôi môi mềm mại của Chân Mạch, thích vỗ về da thịt trong suốt của hắn, thích ôm lấy thân thể trẻ trung ấy, thích cùng hắn dây dưa không ngớt, nghe hắn cúi đầu rên rỉ, nghe hắn cười mắng.

Y dùng dưa gấp mì, miên man suy nghĩ. Chân Mạch kinh ngạc nhìn y một cái, ôn hòa hỏi: “Làm sao vậy? Không thích ăn mì à?”

Lúc này, Tiết Minh Dương mới hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng lừa một dưa, cười nói: “Không, anh không kiêng ăn. Iiii? Mì này không sai nha, ăn rất ngon.”

Lúc này Chân Mạch mới nở nụ cười, cũng bắt đầu ăn.

Tiết Minh Dương ăn một hồi, thuận miệng hỏi: “Cô ta ... Văn tỷ hôm nay mua không ít đồ nhỉ.”

“Đúng vậy.” Chân Mạch nhàn nói. “Mua hơn cả triệu. Tháng sau ở Hương Cảng có một diễn đàn kinh tế Á Châu, chị ấy muốn đi tham gia.”

“À.” Tiết Minh Dương cũng biết việc này. Diễn đàn này hàng năm mở một lần, không chỉ tinh anh nổi danh thương giới muốn đi, người lãnh đạo các quốc gia Á Châu cũng sẽ đi tham gia. Trách không được, Văn tỷ mua nhiều như thế, trong một diễn đàn thế này, trang sức bề ngoài nhất định phải hoàn mỹ.

Y nhìn Chân Mạch. Người này mặc âu phục hàng hiệu, ngồi ở cái tiệm nhỏ ăn mì thịt bò, nhưng không hề làm người ta cảm thấy đột ngột. Động tác hắn ăn mì thập phần ưu nhã, cảm giác rất an tĩnh.

Nhìn hắn, Tiết Minh Dương đột nhiên hỏi: “Lúc ở bãi giữ xe hồi nãy, Văn tỷ hẹn em đi đâu à?”

Chân Mạch ngẩng đầu lên, nhìn y một chút, khóe môi cong cong, một lát mới nói: “Phải, chị ấy hẹn em đi ăn.”

Tiết Minh Dương nhìn con mắt sáng như sao ấy, bỗng nhiên có chút hỗn loạn, nhưng vẫn cố vùng vẫy: “Em đáp ứng rồi sao?”

Chân Mạch cười gật đầu: “Đúng vậy, em nói ‘được’, bắt quá em trả tiền.”

Lúc này Tiết Minh Dương mới yên tâm: “Ừ, đây là xã giao bình thường mà, em đem hóa đơn về, công ty sẽ chi trả.”

Chân Mạch ôn hòa đáp: “Anh biết như vậy không tốt mà, nếu làm thế trong lòng khách sẽ thấy khó chịu đó. Em mời khách chính là em mời khách, em sẽ trả.”

Tiết Minh Dương suy nghĩ một chút: “Như vậy, mỗi tháng sẽ cho em một khoản tiền trợ cấp, tặng vào tiền lương.”

Nếu như người bình thường, nghe thế, chỉ sợ trong lòng không hài lòng. Rõ ràng là tình nhân, y lại giở ra tư thế lão bản như thế. Chân Mạch cũng không cần y nuôi, tất cả phí dụng đều là dùng tiền hắn kiếm ra cả. Nếu như là người khác, chắc chắn sẽ rất tức giận. Thế nhưng, Chân Mạch chỉ có chút giật mình, rồi lập tức gật đầu.

Tiết Minh Dương nhất thời cao hứng, từng ngụm từng ngụm ăn sạch tô mì, chén nói: “Một hồi nữa anh dẫn em đi đến chỗ này, em bàn giao công tác một chút. Đường có chút xa, có thể phải đi đến ngày mốt mới về.”

25. Chương 25

Ra khỏi thành, xe Tiết Minh Dương liền chạy ra đường cao tốc.

Gần nhất, trong tỉnh xây dựng cơ sở hạ tầng một cách rầm rộ, đường cao tốc cùng đường cái cấp 1 bốn phương thông suốt. Chân Mạch ngây người tại Bắc Kinh 3 năm, đã không còn nhận ra mấy con đường cái vừa mở rộng nữa rồi. Hắn lại không hỏi Tiết Minh Dương muốn dẫn hắn đi nơi nào, chỉ ngắm phong cảnh ven đường.

Chạy băng băng 3 tiếng đồng hồ, xe bọn họ ra khỏi đường cao tốc, chuyển qua quốc lộ trong núi.

Trong cảnh hoàng hôn mênh mang, có thể thấy được tuyết đọng trên những đỉnh núi ở nơi xa, mơ mơ hồ hồ, khí lạnh dần dần thâm nhập. Tiết Minh Dương mở hệ thống sưởi hơi. Tốc độ xe rất nhanh, không ngừng vượt lên trước xe tải cùng xe buýt chạy trên đường.

Bay qua một đoạn núi non trùng điệp, Tiết Minh Dương bỗng nhiên dừng xe ở một cái ao trong núi, xuống xe mở va-li ở đuôi xe, lấy một đồng lớn y phục ra, đưa cho Chân Mạch: “Nào, trên núi rất lạnh, em mau mặc vào, coi chừng cảm lạnh.”

Chân Mạch nhìn một chút, đó là một bộ quần áo trong dùng để giữ ấm bằng lông dê tinh khiết màu trắng, áo sơ mi lông dê màu cà phê nhạt, còn có jacket lông dê màu đen vừa nhẹ vừa mềm với một chiếc quần nhung dài.

Thực sự là cẩn thận chu đáo. Hắn cười cười, thay đồ ngay tại xe.

Tiết Minh Dương nhìn hắn cởi âu phục, tháo cravat, rồi lại cởi nút áo sơ mi, nhất thời một trận nhiệt huyết dâng lên, bỗng nhiên đưa tay đè hắn lại.

Chân Mạch vô cùng kinh ngạc, nhìn y một cái, lập tức nở nụ cười, thân thể cũng trầm tĩnh lại.

Tiết Minh Dương tắt hết đèn trong xe, chỉ chừa lại hệ thống sưởi hơi, lập tức chỉnh ghế bật ngửa ra sau, sau đó đặt Chân Mạch xuống.

Chân Mạch nằm ngửa trên ghế, phối hợp động tác Tiết Minh Dương cởi dây lưng cho bản thân, để y thuận lợi cởi sạch bản thân, bên môi vẫn mang theo nụ cười vui vẻ.

Tiết Minh Dương nằm trên người hắn, kịch liệt mà hôn, một tay cởi nút áo của mình. Tới khi cổ áo đã mở rộng, y liền dán sát vào Chân Mạch, cảm thụ được da thịt mềm nhẵn thanh lương.

Chân Mạch một tay ôm lấy cổ y, một tay nắm thắt lưng y, cùng y nhiệt liệt hôn nhau.

Tiết Minh Dương kích động đến không thể khống chế, dùng hàm răng hung hăng cắn cắn môi hắn, rồi lại đau lòng, nhanh chóng dùng đầu lưỡi liếm nhẹ qua môi hắn, tiện đà vói vào quần lấy lưỡi hắn, lưu luyến không rời, triền miên.

Hô hấp Chân Mạch dần dần gấp gáp, cổ họng thỉnh thoảng phát ra một tiếng rên rỉ.

Tiết Minh Dương hai tay ôm lưng hắn, lúc này bất tri bất giác chạy dọc xuống, dọc theo thắt lưng trượt nhẹ xuống đùi hắn.

Chân Mạch nương theo lực đạo của y, gờ hai chân lên.

Tiết Minh Dương chỉ cảm thấy cả người nóng bừng, chẳng thể suy nghĩ gì, điều duy nhất có thể làm chính là đỉnh đi vào, muốn hắn, cảm thụ cái loại cực hạn vui sướng này

Toàn bộ thân xe đều theo sự động của y mà nhẹ lay động. Tiếng hai người kìm không được mà rên rỉ quanh quẩn trong xe.

Tiết Minh Dương cuồng nhiệt trùng kích, hai tay hữu lực quần lấy đôi chân thon dài của Chân Mạch, mười ngón tay dài mảnh giữ lấy ghế xe sau lưng y, tận lực kéo hai người lại với nhau. Y muốn cho bản thân cùng người dưới thân hòa hợp nhất thể, cứ như vậy cùng một chỗ, đến tận vĩnh viễn.

Chân Mạch ôm chặt y, sa vào khoái cảm mãnh liệt, tại thời khắc cao trào co giật, hắn ngửa mặt lên, nhịn không được kêu lên.

Tiết Minh Dương nghe được tiếng thở nhẹ của hắn, không khỏi càng thêm mừng rỡ. Y nhanh hơn nữa, chỉ cảm thấy từng trận từng trận co giật từ nơi sâu trong mật huyết vọt tới, nhanh chóng lan tràn mỗi cm mỗi mm trên thân thể y, đến cả trái tim cũng run không ngớt.

“A...” Y kêu lên, mạnh lui về phía sau, rồi nặng nề mà đẩy vào, hung hăng đỉnh vào chỗ sâu nhất, đem dung nham nóng bỏng phun ra ngoài.

Thân thể Chân Mạch căng ra, không ngừng mà run rẩy, hoàn toàn không thể thở được.

Tiết Minh Dương từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ được dư vị cao trào không ngừng lượn lờ toàn thân trên dưới, làm y say sưa không ngớt, thật lâu không thể bình tĩnh lại.

Qua một hồi lâu, y mới trầm tĩnh lại, nặng nề nằm xuống trên người Chân Mạch, thì thào mà nói: “Trời ơi ... trời ơi ... thật tuyệt ... cực kỳ ... Chân Mạch ... Chân Mạch ... em là ai... trời ơi ...”

Chân Mạch cũng từ từ nhắm hai mắt, cao trào trầm trầm lướt nhẹ qua. Hắn thở hổn hển, hai tay vói vào vạt áo mở rộng của Tiết Minh Dương, ôm chặt thân thể ấm áp của y.

Trời đã tối từ lâu, bọn họ cứ như vậy ôm nhau, lẳng lặng nhìn ra bóng tối bên ngoài.

Thỉnh thoảng lại có đèn xe hơi rảo qua chỗ họ, rồi lập tức âm ỉm chạy qua.

Qua thật lâu thật lâu, Tiết Minh Dương ngẩng đầu hôn môi hắn, rồi mới rời khỏi thân thể hắn, xoay người ngồi vào ghế lái, lấy hộp khăn giấy lau chùi thân thể, sau đó thay quần áo giữ ấm.

Chân Mạch miễn cưỡng ngồi xuống, kéo ghế ngồi trở về vị trí cũ, bắt đầu mặc quần áo.

Chờ Tiết Minh Dương xử lý xong bản thân, Chân Mạch cũng đã mặc xong áo jacket.

Tiết Minh Dương nhìn hắn, thấy đôi mắt hắn trong bóng đêm lờ lờ phát sáng, không khỏi đưa tay qua, yêu thương sờ sờ gương mặt hắn. Tim y như nổ ra, tư duy dường như không còn tự chủ được nữa, nhẹ nhàng nói: “Anh yêu em.”

Chân Mạch nhất thời ngây ra.

Tiết Minh Dương nhìn hắn trầm mặc bất động, nhin không được tiến đến, hôn lên môi hắn, nhẹ giọng lặp lại: “Anh yêu em.”

Chân Mạch vẫn ngẩn ngơ, chẳng nói nổi lời nào, phảng phất như hóa thành tượng đá.

Tiết Minh Dương dường như có thể cảm thấy ý nghĩ cuộn cuộn trong lòng hắn, quyết định cho hắn thời gian tiêu hóa lời nhẩn nhủ của bản thân, cũng không buộc hắn đáp lại ngay. Y hôn mạnh lên đôi môi mỏng manh ấy, rồi sửa lại tư thế, nổ máy chạy ra đường cái.

Dọc theo đường đi, Chân Mạch thủy chung rất trầm mặc, một chữ cũng không nói.

Tiết Minh Dương mở loa, mở âm lượng thật thấp, bản nhạc ‘Thần bí viên’ (1) như tiếng trời nhẹ nhàng mà vang vọng trong xe.

Núi non bên ngoài xe vẫn một mảnh đen kịt, chỉ có những ánh đèn cao áp ngoài xe chiếu sáng một đoạn đường.

Toàn bộ thế giới yên lành dịu ngọt đến thế.

Chân Mạch quay đầu nhìn một mảnh hắc ám ngoài cửa sổ xe, lẳng lặng mà rơi lệ.

26. Chương 26

Lúc Tiết Minh Dương chạy tới thành phố nhỏ trong núi này, trời đã nửa đêm.

Chân Mạch mệt mỏi rũ rời ngồi bên cạnh, nửa ngủ nửa tỉnh, căn bản không chú ý đây là nơi nào.

Tiết Minh Dương nhìn hần dáng dấp đang ngủ của hần, bỗng nhiên cảm thấy hần rất giống một đứa trẻ, không khỏi nở nụ cười, cũng không kinh động hần, xuống xe thuê một phòng trong khách sạn nhỏ. Tuy nói nhỏ, nhưng vẫn là chỗ tốt nhất trong thành phố nhỏ này.

Chân Mạch chỉ cảm thấy khi bản thân đang mơ mơ màng màng thì bị Tiết Minh Dương tha ra khỏi xe, miễn cưỡng tỉnh lại, theo y đi vào một tiền sảnh chật hẹp, sau đó lên lầu hai, theo y vào một gian khách phòng.

Căn phòng này miễn cưỡng có thể đạt tiêu chuẩn, có hai cái giường đơn, mặt trên còn có nệm, không có điều hòa, dưới drap giường có thảm điện, trong phòng tắm cũng không có nước nóng, vừa nhìn liền thấy như nhà dân nông thôn vùng núi, một cô gái đem hai bình nước nóng tiến đến rồi đi ngay.

Chân Mạch lung lay mà đi vào phòng tắm, nhìn nhìn chung quanh, ở đây chỉ có một cái bồn rửa mặt đơn sơ, hai chiếc khăn mặt có chút cũ, hai cái ly thủy tinh súc miệng không quai, góc tường có một vòi phun, tựa hồ là dùng cho lúc tắm gội.

Hần còn không có làm gì, Tiết Minh Dương đã xông tới, nói với hần: “Không có nước nóng, rửa mặt đánh răng thì còn được, ngàn vạn lần đừng tắm, cảm lạnh đấy.” Nói xong, liền đưa cho hần một cái bàn chải cùng một chiếc khăn mặt mới.

Chân Mạch liền liệu cơm gắp mắm mà đem nước sôi chế vào bồn rửa mặt, rửa sạch mặt mày rồi dùng ly súc miệng. Suy nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng cảm thấy không quen, đành ra bên ngoài đổi dép, sau đó mở vòi phun rửa chân. Nước lạnh như băng tiếp xúc vào da thịt khiến hần rùng cả mình.

Tiết Minh Dương nhìn thấy thế, chỉ cười lắc đầu. Y biết Chân Mạch thích sạch sẽ, phảng phất có khiếm phích một chút, nên đành để hần làm.

Biểu tình Chân Mạch vẫn rất bình thản, nhưng động tác cũng rất tự nhiên, dường như rất quen với việc ở chung với Tiết Minh Dương, tựa như người một nhà.

Tiết Minh Dương thích trạng thái ăn ý thân mật của hai người trong lúc đó, cũng không nói gì, chỉ là lấy cái gối trên một cái giường khác qua đây, đặt lên giường mình. Sau đó xốc chăn bông lên.

Chân Mạch liền bắt đầu thoát y phục.

Tiết Minh Dương nhìn hần vẫn nửa ngủ nửa tỉnh như thế, cũng không quấy nhiễu hần, đi vào phòng tắm

rửa mặt. Chờ y đi ra, Chân Mạch đã lên giường mà ngủ.

Y tắt đèn, nằm vào bên cạnh Chân Mạch, không chút nghĩ ngợi, vươn tay ôm thắt lưng hắn.

Chân Mạch hơi hơi cử động một chút rồi lại tiếp tục ngủ say.

Tiết Minh Dương cũng không làm gì thêm, chỉ nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, sau đó ôm chặt lấy hắn, thỏa mãn mà ngủ.

Sáng sớm, Chân Mạch mở mắt ra, trong nháy mắt có chút mờ mịt.

Phòng này rất xa lạ, nhưng thân thể bên cạnh lại rất quen thuộc. Y dán sát vào hắn, một tay ôm lấy thắt lưng hắn, vẫn là cái ôm quen thuộc như trước. Hơi thở nhẹ nhàng nóng thổi qua trán hắn, làm cho hắn cảm thấy bình tĩnh hơn.

Hắn mở to mắt nhìn trần nhà loang lổ vết bẩn, bất động.

Sắc trời trong trẻo xuyên thấu qua rèm cửa sổ vải bông mỏng manh chiếu vào trong phòng, khiến gian phòng càng thêm hàn lãnh. Nhưng thân thể ấm áp bên cạnh làm cho Chân Mạch cảm thấy rất an tâm.

Bỗng nhiên, điện thoại di động của Tiết Minh Dương vang lên.

Chân Mạch không hé răng, cũng không gọi y, chỉ để tiếng chuông quen thuộc vang lên, chờ chính y tỉnh dậy.

Không bao lâu, Tiết Minh Dương liền bị tiếng chuông rộn ràng đánh thức. Y nửa tỉnh nửa mê nhảy dựng lên, luống cuống tay chân lấy lấy điện thoại cầm tay ra, nhìn thoáng qua dây số, nhanh chóng nhận điện: “Alo ... đúng ... phải đêm qua đến rồi ... đúng ... giờ đang ở phòng ... ừ ... phải ... phải, em ấy đang ở ... ha hah ha ha ... tốt, tốt ... lát nữa sẽ đến ... ừ ... tốt ... tạm biệt.” Y cười nói hì hì, ném điện thoại di động rồi nhào lại lên giường, cả người lạnh lẽo quấn lấy thân thể ấm áp của Chân Mạch.

Khóe miệng Chân Mạch cong cong, vẽ mặt tươi cười.

Tiết Minh Dương tha thiết ôm hắn, nhắm mắt ngủ một hồi, rồi mới triệt để thanh tỉnh. Y nhẹ giọng nói: “Hôm nay, nơi này có một nghi thức quyên tặng, còn có nghi thức đặt móng cho một trường tiểu học. Nơi này là khu nghèo khó, rất nhiều trẻ em đều không được đi học, chính phủ không có tiền xây trường, mấy đứa trẻ ở đây thì không có tiền đóng học phí, mù chữ rất nhiều. Lúc này, mấy xí nghiệp lớn chúng ta quyên chút tiền, một là xây cho khu này một trường tiểu học Hy Vọng, hai là tài trợ trẻ em nghèo khó đến trường, ba là lập một quỹ giáo dục, giúp khu này mời giáo viên.”

Chân Mạch không nghĩ tới y sẽ làm từ thiện, thật sự là nhìn y với con mắt khác. Hắn không lên tiếng, chỉ vươn tay ôm lấy cánh tay y, coi như là một loại khen ngợi.

Tiết Minh Dương tự nhiên cảm nhận được điều đó, vui vẻ nở nụ cười, tiếp theo nói: “Chúng ta lần này quyên 1 triệu tiền mặt, còn có rất nhiều đồ dùng dạy học, đồ dùng thể dục, dụng cụ giảng dạy....Anh đại biểu khu thương mại Thiên Đô, đem tiền cùng đồ tự mình mang đến. Chí Tôn Danh Lưu Square của chúng ta cũng quyên 1 triệu tiền mặt. Lần này em đi, là đại biểu Chí Tôn Nghiễm Tràn. Anh có mang theo chi phiếu, bắt quá, để em tự mình mang chi phiếu quyên. Xí nghiệp khác cũng là lão bản hoặc tổng giám đốc tự mình tới, ai cũng xem trọng việc này.”

Lúc này Chân Mạch mới hiểu được, bản thân cũng không phải người đi theo hoặc làm bình hoa trang trí, mà là diễn viên chính, vì vậy gật đầu.

Tiết Minh Dương nhìn gương mặt không nhiễm một hạt bụi của hắn, bỗng nhiên siết chặt lấy hắn.

Chân Mạch thiếu chút nữa không thở nổi, nhưng không có giây, trái lại đưa tay ôm y, nhẹ nhàng siết chặt.

Một lát sau, Tiết Minh Dương mới buông hắn ra, hô hấp cũng rất gấp. Y cúi đầu chửi bới: “Đáng chết mà, không có thời gian rồi.”

Chân Mạch nhìn y, bỗng nhiên nở nụ cười, tựa như dương quang lộ mặt sau tầng mây, vô cùng sáng lạn.

Tiết Minh Dương nhìn dáng cười của hắn, bỗng ngẩn ngơ, rồi đột nhiên thốt ra: “Mạch Mạch, anh yêu em.”

Trên mặt Chân Mạch tràn đầy vẻ hài lòng, cười cười gật đầu.

Lúc này, Tiết Minh Dương mới ngồi dậy đàng hoàng: “Được rồi, chúng ta rời giường, chuẩn bị thôi. Hôm nay, chính phủ châu này sắp xếp hoạt động cả ngày, đến tối cũng có nữa. Chúng ta còn phải ở lại đây một đêm, ngày mai mới có thể trở lại.”

“Ừ.” Chân Mạch đáp, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo.

Hai người nhanh nhẹn rửa mặt đánh răng rồi ra cửa.

Bên ngoài rất chói mắt, khắp chốn đều là tuyết đọng, không khí lạnh tới tận xương nhưng thành phố nhỏ này vẫn mang một loại sức sống mạnh mẽ, không ít người lui tới trên đường, các cửa hàng đều mở cửa.

Tiết Minh Dương mang theo Chân Mạch chạy đến một cửa hàng nhỏ bên cạnh khách sạn ngồi xuống, hăng

hái bưng bưng giới thiệu: “Bánh bao ở đây đặc biệt ngon, thêm một chén canh nóng, dễ chịu cực kỳ.”

Nghe y nói như vậy, đại tẩu trong cửa hàng liền biết đây là khách quen, không cần chờ y gọi, liền lấy một lồng bánh bao ra, lại thêm một chén canh móng heo rong biển chưng.

Chân Mạch ném một miếng, quả nhiên ngon miệng vô cùng.

Tiết Minh Dương vui vẻ mà hỏi: “Ngon chứ?”

Chân Mạch gật đầu, lấy một cái bánh bao nữa.

Hai người đang ăn cao hứng, một chiếc Mercedes nhanh chóng chạy lại, bỗng nhiên chú ý đến chiếc xe hơi đồ tươi, sau đó dừng xe lại bên cạnh, hai người xuống xe.

Tiết Minh Dương nhìn ra cửa, đã thấy người, không khỏi cười bắt chuyện: “Hi, Cao tổng.”

Chân Mạch quay đầu lại liền thấy Cao Kiến Quân đang cùng Thẩm An Ninh đứng ở ven đường.

Bọn họ vốn đang nhìn chung quanh, nghe được tiếng gọi liền cùng nhau đi đến bên này. Thấy Chân Mạch, hai người đều cả kinh.

Thẩm An Ninh liền chạy tới, vô cùng ngạc nhiên mà hỏi thăm: “Mạch Mạch, cậu sao lại ở đây?”

Chân Mạch mỉm cười: “Tôi để tới tham gia hoạt động từ thiện. Hai người thì sao? Sao cũng tới?”

“Tụi này cũng vậy.” Thẩm An Ninh hiển nhiên có chút bất ngờ, quay đầu lại xin Cao Kiến Quân giúp đỡ.

Cao Kiến Quân trầm ổn vỗ vỗ vai cậu, bảo cậu ngồi xuống.

Bà dì kia chẳng cần nói gì, lập tức lấy thêm một lồng bánh bao, mang canh lên cho hai người mới tới.

Cao Kiến Quân lập tức yêu thương dỗ: “An Ninh, cả đêm qua em không ăn gì cả, mau ăn một chút, ầm áp thân thể.”

Thẩm An Ninh gật đầu, uống một ngụm canh, con mắt lại nhìn chăm chăm vào Chân Mạch, vừa nghi hoặc vừa lo lắng.

Cao Kiến Quân nhìn Chân Mạch cũng không một chút khác lạ nào, một thời cũng không biết nói cái gì,

một lát mới nói: “Tiết tổng, đừng trách tôi đa sự. Mạch Mạch là bạn thân của An Ninh, tôi cũng rất quan tâm hẳn. Cậu không nên đưa Mạch Mạch tới đây.”

Tiết Minh Dương chẳng hề để ý: “Là công sự thôi, cũng không quan trọng.”

Chân Mạch chợt thấy sự khác thường, đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi cửa tiệm, nhìn về phía cửa chính khách sạn.

Trên cửa có bốn chữ đỏ thật to, khách sạn Lộ Châu.

Tâm hần rồi đột nhiên trầm xuống, đứng ở nơi đó, bất động.

Tiết Minh Dương lại vô tâm vô phể không hề cảm thấy gì, cười gọi hẳn: “Mạch Mạch, mau tới đây, ăn cơm trước, ăn xong rồi hãy nói.”

Chân Mạch suy nghĩ một chút, nhớ tới lời y nói, chuyển đi này là công sự. Nếu cứ thế này bản thân mình sẽ trở thành công tư bất phân, không nên miễn cảm như thế. Vì vậy xoay người trở về, ngồi xuống tiếp tục ăn canh.

Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh đều lo lắng nhìn hẳn.

Chân Mạch cảm giác được điều đó, cười cười với bọn họ: “Là công sự, không sao đâu. Hai người mau ăn, lạnh bây giờ.”

Thấy hẳn dường như không nghĩ gì thêm, hai người cũng yên lòng, vì vậy ngậm lớn ngậm lớn ăn uống.

Lúc này, Tiết Minh Dương mới hỏi: “Thế nào? Chạy xe nguyên một đêm à?”

Cao Kiến Quân gật đầu cười: “Đúng vậy, ngày hôm qua công ty tôi có chuyện quan trọng cần xử lý, buổi tối mới xuất phát. Đường trên núi có tuyết, không dám chạy nhanh.”

Chân Mạch nhẹ giọng hỏi Thẩm An Ninh: “Chân cậu thế nào rồi?”

“Bình thường rồi.” Thẩm An Ninh cười rất hài lòng. “Đi ra giải sầu một chút, trở về sẽ đi làm lại.”

Chờ mọi người ăn xong, Tiết Minh Dương giành trước lấy 10 đồng ra trả tiền, bọn họ mới trở lại xe.

Chân Mạch rất trầm mặc. Tiết Minh Dương cũng không nói cái gì, chỉ là chuyên tâm lái xe.

Rất nhanh, bọn họ chạy từ quốc lộ ra đường nhỏ, tà tà mà chạy, quanh quanh co co mà boong boong qua thâm sơn cùng cốc. Nửa giờ sau, họ đã thấy một nhóm trẻ con đang đứng thành một đội, phía sau chúng đều là thôn dân miền núi này, người người đều hiếu kỳ nhìn bọn họ.

Nhìn thấy hai chiếc xe của họ, những đứa bé mang khăn quàng đỏ liền giơ tay chào nghiêm chỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đông lạnh đỏ bừng, nhưng không giấu được vẻ hưng phấn.

Tiết Minh Dương cùng Cao Kiến Quân đều không ngừng mà bấm còi chào đám lễ, chậm rãi quẹo một góc cua, tới một ngôi trường lụp xụp.

Có nhân viên công tác chính phủ lập tức nhiệt tình ra đón, dẫn bọn họ tới chỗ giữ xe, rồi nhanh chóng thay Tiết Minh Dương mở cửa xe, cười nói: “Tiết tổng, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, lão Lý, anh có khỏe không?” Tiết Minh Dương dường như biết rõ người này.

Chân Mạch cùng Cao Kiến Quân, Thẩm An Ninh song song xuống xe, chậm rãi đi lại bên y.

Tiết Minh Dương vội vã giới thiệu: “Đây là Cao tổng, chủ tịch bất động sản Minh Châu, đây là Chân tổng của Chí Tôn Danh Lưu Square, đây là Thẩm tiên sinh.”

Người nọ lập tức nhiệt liệt bắt tay cùng bọn họ, chào hỏi rộn ràng: “Hoan nghênh, hoan nghênh.”

Lúc này, ở đây có không ít xe dừng lại, hiển nhiên các vị lãnh đạo đã tới gần đủ.

Trên đại thụ cách đó không xa có treo hai biểu ngữ, một cái bàn dựng lên che vải đỏ viết “Nghị thức quyền tiền cùng lập quỹ giáo dục trường tiểu học Hy Vọng Lộ Châu”. Trước đài để ba băng ghế dài, phía sau là các ghế dựa nhỏ.

Loa ở gần đây vang lên khúc “Khúc tiến hành động viên”, làm bầu không khí nhuộm đậm náo nhiệt.

Tiết Minh Dương cùng vị nhân viên công tác kia cười nói rồi cùng nhau đi đến bên này.

Lúc này, có một thanh niên đi lên, đưa cho bọn họ mỗi người một chai nước khoáng.

Bọn họ khách khí nói “Cảm ơn”, sau đó đến gần hội trường.

Dưới đài là một đám người, dường như đang nghe ai nói chuyện, mọi người rất chuyên chú, không chú ý tới

bọn họ.

Lúc này, mấy vị lão bản tới trước đều vươn tay vẫy chào họ, tất cả mọi người đều vui vẻ. Nếu như người người không có tới, chỉ có một mình cậu tới, đó gọi là thăng ngốc. Nếu như người người đều tới, chỉ có cậu không tới, đó cũng là đứn ngốc. Lúc này, thấy mọi người tề tựu đông đủ, liền biết nên vui vẻ, hơn nữa tại vùng núi xa xôi hẻo lánh lại gặp người quen, ai cũng cảm thấy thân thiết hơn.

Nhân viên công tác đi cùng bọn họ bước nhanh lên đài. Dường như nói với người đang thuyết trình đó vài câu. Sau một lát, đoàn người liền tản ra, dường như đều bận rộn việc gì.

Người được vây ở chính giữa là một nữ cán bộ tuổi trẻ. Cô có một mái tóc ngắn lạnh lợi, mặc một chiếc áo lông xanh sẫm, quần dài xanh sẫm, giày da lông đen. Một thân phục sức của cô cực kỳ bình thường, toàn bộ tổng cộng lại còn không bằng giá của một chiếc áo khoác của Chân Mạch mặc. Thế nhưng, dù như vậy, vẫn không che được khí chất cao quý của nữ cán bộ này.

Vừa thấy họ, cô lập tức cười rộ lên, đi về phía họ.

Chân Mạch nhìn chăm chú vào cô, chỉ thấy vóc dáng cô cao tầm tầm, vóc người cân xứng, da nâu nâu, đôi mắt sáng sủa, chóp mũi cao cao, cử chỉ bao giờ cũng toát ra uy nghiêm của đại cán bộ cùng một chút thân thiết xa xôi.

Cao Kiến Quân sợ Chân Mạch không nhận ra người, ứng đối không được, nên nói nhỏ với hân: “Châu trưởng Lộ Châu, Lương Hân.”

Chân Mạch lập tức biết người nọ là phu nhân Tiết Minh Dương. Trong lòng có chút xấu hổ, lại có một tia nghi hoặc. Tiết Minh Dương vì sao muốn dẫn bản thân tới đây? Chỉ vì công sự? Y rốt cuộc có mục đích gì?

Đang suy nghĩ, Lương Hân chạy tới trước mặt bọn họ, thân thiết nói: “Minh Dương, tới rồi sao?”

“Ừ.” Tiết Minh Dương mỉm cười gật đầu, cũng rất tự nhiên đưa tay ra, một tay lôi lấy Chân Mạch. “Nè, giới thiệu một chút, đây là tổng giám đốc Chí Tôn Danh Lưu Square, Chân tổng. Chân Mạch, cô này là Lương châu trưởng ở đây.”

Chân Mạch thấy thái độ y cử trọng nhược khinh, tựa như không có việc gì, trong lòng không khỏi chấn động, trên mặt bất động thanh sắc, liền mang dáng cười trong sáng đầy tính chức nghiệp, gật đầu lễ phép chào Lương Hân: “Lương châu trưởng, hân hạnh.”

Lương Hân nhiệt tình bắt tay cùng hân, cười nói: “Chân tổng, đã sớm nghe Tiết tổng nói qua đại danh của cậu. Hôm nay vừa thấy, thực sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, thật là danh bất hư truyền.”

Chân Mạch khiêm tốn đáp: “Nào dám? Nào dám? Toàn bộ đều nhờ Tiết tổng chỉ giáo, kỳ thực tôi chỉ là làm công, năng lực chưa đủ, vẫn có chút cật lực, Tiết tổng thông cảm ít nhiều mới miễn cưỡng duy trì cho

tối hôm nay.”

“Chân tổng quá khách khí rồi.” Ánh mắt Lương Hân sáng quắc nhìn hân, trên mặt vẫn lộ vẻ đáng cười hòa ái: “Chân tổng là hoàng đế làm công, ngay cả lão bản cũng đều lễ nhượng ba phần mà. Đúng không, Cao tổng?”

Chân Mạch không biết là bản thân có thấy ảo giác hay không mà lại thấy trong mắt vị nữ cường nhân dĩ nhiên có vài phần ý tứ khen thưởng. Nhưng hân vẫn theo tiêu chí im lặng là vàng, không nói nhiều.

Cao Kiến Quân không quen Lương Hân, chỉ là gặp cô một lần ở cuộc họp thương mại ủy. Lúc này thấy cô vươn tay ra bắt tay mình, tự nhiên là nhiệt tình hồi báo: “Đúng vậy, ha ha, có tiền có thể làm lão bản, nhưng làm hoàng đế làm công thì cần phải xuất chúng nha.”

Lương Hân liên tục gật đầu liên tục gật đầu, buông tay anh, bắt tay cùng Thẩm An Ninh, nhiệt tình nói: “Thẩm tiên sinh, hân hạnh được gặp.”

Thẩm An Ninh không thích ứng trường hợp này, hơi hơi quẫn, nhưng nhanh chóng nói: “Lương châu trưởng, hân hạnh.”

Hân huyền xong, Lương Hân quay đầu lại nói với Tiết Minh Dương: “Mọi người cứ ngồi trước đi, tôi còn phải sắp xếp công tác, không thể ở cùng mọi người. Lúc ăn trưa, chúng ta sẽ trò chuyện.”

“Tốt.” Tiết Minh Dương cười gật đầu, cùng Chân Mạch đi về phía băng ghế đối diện dài.

Chân Mạch nhìn bóng lưng Lương Hân rời đi, chỉ cảm thấy vị phu nhân này thật là có khí thế của nhân viên công vụ quốc gia, khiến người ta cảm giác rất mạnh mẽ.

Vì thế, hân bỗng nhiên hối hận, bản thân thật không nên tới đây.

27. Chương 27

Toàn bộ nghi thức vừa náo nhiệt vừa long trọng, đầu tiên, Lương Hân đại biểu châu ủy, chính phủ phát biểu, tán dương thiện tâm của những xí nghiệp nổi danh với trẻ em nghèo khó vùng núi.

Tiếp theo là đại biểu học sinh phát biểu, bé gái nhỏ nhỏ kia dùng thanh âm non nớt, nói tiếng phổ thông, biểu thị sự cảm tạ chân thành của các trẻ em nơi này với các chú các cô.

Sau đó các lão tổng xí nghiệp quỳ tiền quỳ vật lên đài, để bọn trẻ đeo khăn quàng đỏ cho họ.

Những người này bình thường tản mạn quen thói, lúc này đối mặt với bọn trẻ, còn có không ít camera, thái độ rất nghiêm túc, khom lưng cúi đầu để bọn trẻ thắt khăn quàng đỏ, nhìn bọn trẻ vào đội ngũ chào, sau đó cùng bọn trẻ thân thiết bắt tay, cổ vũ vài câu “Cố gắng học”,...

Chân Mạch nhìn cô bé mộc mạc trước mắt, trên mặt tràn đầy tiểu ý ôn hòa. Trẻ con vùng núi vốn chất phác, tâm linh như thủy tinh trong suốt, trong mắt tràn đầy sự cảm ơn thiên ân vô tà. Thời gian gấp gáp, hẳn cũng vô pháp nói gì nhiều, chỉ có thể cười nói: “Cố gắng học, học nhiều thứ, tương lai làm một người hữu dụng.”

Đứa bé gái ấy rất thích chú xinh đẹp lại trẻ trung trước mặt, ra sức gật đầu.

Sau đó bọn nhỏ biểu diễn tiết mục. Những đại lão bản này đều chuyên tâm mà nhìn, từng tiết mục diễn xong, bọn họ đều nhiệt tình vỗ tay. Đã quen với cuộc sống người lữ ta gạt, nhìn những đứa trẻ chân thành này, bọn họ ai cũng rất cảm động. Tuy rằng trời đông giá rét, không ai đứng dậy ra về.

Đến tận lúc này, Chân Mạch mới biết được, Tiết Minh Dương ở chỗ này trợ dưỡng cả trăm trẻ em nghèo khó, hàng năm cung cấp cho chúng học phí cùng sinh hoạt phí. Có đứa bé lên đài phát biểu, báo cáo cho Tiết thúc thúc thành tích học tập của bản thân, còn quyết tâm “Cố gắng học tập, tương lai còn dài, nhất định phải như Tiết thúc thúc, vì xã hội cống hiến.”

Gương mặt Chân Mạch vẫn luôn mỉm cười, nhưng không hề quay đầu xem Tiết Minh Dương bên người mình.

Tiết Minh Dương cũng cười, gật đầu liên tiếp với đứa bé trên đài, biểu thị cổ vũ.

Vì vậy, phía dưới lại nhắc lên một cao trào, lão bản công ty khác đều biểu thị cũng nguyện ý giúp tiền, trợ dưỡng trẻ em nghèo khó ở đây.

Hoạt động kéo dài tới cả một ngày đêm, cơm trưa cùng cơm tối đều ăn ở chỗ thị xã chính phủ.

Nơi đó là một căn nhà lầu cực kỳ đơn sơ hai tầng bằng đá, mỗi văn phòng đều rất nhỏ, lúc này người lại đông, chỉ có thể chen thêm vào bàn tròn cùng mấy cái ghế vuông. Mấy vị lão bản miệng ăn quen sơn trên hải vị cũng ngồi xuống, cười cười nói nói, cực kỳ thả lỏng.

Món ăn bùng lên rất hào khí, đều là dùng đại bồn chứa, vô luận là cá, gà, hay thịt heo, thịt bò, tất cả đều cắt khối to khối to, thịt kho tàu bùng lên. Bởi vì muối so với xì dầu rẻ hơn nhiều, cho nên bình thường người ở đây đều chỉ ăn muối, lúc này lại bỏ thêm xì dầu, tất cả món ăn đều có màu hồng hồng, trong căn phòng hàn lãnh món ăn nóng hầm hập bốc hơi trắng.

Thịt gà vịt cá ở đây đều là do dân bản xứ nuôi cả, thường là chuẩn bị ngày tết bán lấy tiền hoặc làm một

bữa no nê, lúc này giết hết toàn bộ, đủ thấy dân nơi đây cảm kích tới chừng nào.

Mấy lão bản tinh thông thế sự, sao lại không hiểu vùng đất này nghèo khó thế này, tuy rằng quyền hơn trăm ngàn ra đây, lúc này trái lại rất bận khoản, có không ít người chạy đến nhà bếp nói: “Được rồi, được rồi, ăn không hết, đừng làm nữa, làm mấy món chay là được.”

Lương Hân ngồi ở vị trí chủ vị, nhiệt tình dào dạt biểu thị cảm ơn các môn khách lần thứ hai.

Nhân viên công tác của chính phủ nơi đây rót rượu để loại thường cho bọn họ, rượu rất mạnh. Lương Hân tửu lượng không nhỏ, ai kính rượu cũng đáp lễ, chẳng hề có chút men say.

Đến phiên Chân Mạch thì hắn nhìn đôi mắt sáng sủa, dáng cười sang sảng của cô, bỗng nhiên cúi mặt.

Lương Hân cười nói: “Chân tổng, hôm nay cậu có thể tới, tôi rất cảm kích, kính cậu một ly.”

Chân Mạch vội đáp: “Không không không, đó là điều tôi phải làm, Lương châu trưởng chị vì dân làm việc, tôi thật là kém chị ngàn lần, trong lòng rất kính nể, hắn là tôi kính chị mới đúng.”

Lương Hân nâng ly chạm ly cùng hắn, rồi lập tức uống một hơi cạn sạch.

Chân Mạch cũng vội vã uống cả ly đầy, lập tức hắn thấy như có một ngọn lửa chạy ào vào dạ dày, lan ra toàn thân.

Tiết Minh Dương nhìn hai người bọn họ chạm ly, trên mặt tràn đầy tiểu ý hài lòng.

Cao Kiến Quân nhìn y, càng xem càng hồ nghi.

Thẩm An Ninh cũng là không thể hiểu được, nhưng lúc này không dám nói bậy.

Khi màn đêm buông xuống, mọi người tận hoan mà về. Không ít người cáo từ Lương Hân, chạy suốt đêm về nhà.

Tiết Minh Dương nói với Chân Mạch: “Chúng ta ở đây thêm một đêm, ngày mai trở lại là được.”

Chân Mạch lấp lửng.

Một lát sau, có hoa tuyết chậm rãi bay xuống nhiệt độ không khí càng lúc càng thấp.

Lương Hân cất bước những lão bản này xong lại nói chuyện cùng Tiết Minh Dương.

Hai người đứng ở nơi đó, trên mặt mang theo mỉm cười ôn hòa, vô cùng hài hòa.

Chân Mạch không chần chờ gì nữa, lập tức đi tới trước mặt Cao Kiến Quân, nhẹ giọng nói: “Cao tổng, đêm nay chúng ta cùng nhau về thôi.”

Cao Kiến Quân nhìn hai người đang nói chuyện kia một cái rồi gật đầu.

Chân Mạch chỉ uống một ly rượu đế, đầu óc rất thanh tỉnh. Hần bình tĩnh nói: “Tôi hôm qua anh đã chạy cả đêm rồi, hôm nay lại cả ngày cũng không có nghỉ ngơi, lái xe dễ gặp chuyện không may. Nếu như anh tín nhiệm thì để tôi lái cho.”

Cao Kiến Quân lập tức móc ra chìa khoá xe, đưa cho hắn.

Thẩm An Ninh tươi cười rạng rỡ, cũng không muốn kinh động Tiết Minh Dương, chỉ kéo kéo tay Chân Mạch, lặng yên ra khỏi căn nhà, lên xe Cao Kiến Quân.

Kỹ thuật Chân Mạch rất thành thạo, chạy xe rất ổn, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Lái xe đường lộ phẳng với lái xe đường núi rất khác nhau, Cao Kiến Quân nhìn một hồi liền hiểu ra, kỹ thuật Chân Mạch rất xuất sắc, hơn nữa cực kỳ am hiểu quy tắc khi đi đường núi, nhất thời yên lòng.

Đến tận khi ra thành phố núi nhỏ nhỏ kia, điện thoại Chân Mạch mới vang lên.

Chân Mạch không dự định giả mù sa mưa, liền dùng tai nghe tiếp điện thoại: “Alo.”

“Chân Mạch, em ở đâu vậy?” Tiếng cười Tiết Minh Dương vang tới, vô cùng vui vẻ rộng rãi. “Thế nào chỉ chớp mắt là không thấy em đâu rồi.”

Chân Mạch thập phần lãnh tĩnh: “Em đi trước, ngồi xe Cao tổng, đang ở trên đường. Tụi em chưa cáo từ Lương châu trưởng, thực sự có chút thất lễ, phiền anh thay tụi em nói một tiếng.”

Tiết Minh Dương ngẩn ra, qua một lát mới nói: “Làm sao vậy Chân Mạch? Thế nào lại đi như thế? Có vấn đề gì sao?”

Chân Mạch nghĩ sơ, bình tĩnh đáp: “Minh Dương, em không rõ hôm nay anh vì sao đưa em tới đây. Nếu

ngay từ đầu anh nói cho em biết, em đã không tới rồi. Em không cảm thấy mình có hứng thú xen vào chuyện của hai vợ chồng anh. Hai người nếu như còn ân ái, vậy anh dẫn em tới đây là làm nhục em. Nếu như hai người trên thực tế bằng mặt không bằng lòng, vậy anh dẫn em tới đây là làm nhục chị ấy. Cả hai em đều không muốn. Cảm giác anh đem lại cho em hôm nay, tựa như mang theo một tiểu thiếp được sủng ái tới trước mặt chính thất, em cực kỳ không thích thế. Minh Dương, em không đòi hỏi gì, đối với anh cũng không có yêu cầu gì. Em thích ở với anh thì ở với anh, không có ý gì khác, càng không muốn vô ý mà thương tổn người khác. Hôm nay nếu em đã gặp vợ anh, vậy em nghĩ chuyện chúng ta nên kết thúc thôi. Minh Dương, không nên hỏi em vì sao? Anh, em đều là người thông minh, không cần nói thẳng ra hết mọi chuyện, chỉ tổn thương hòa khí mà thôi.”

Cao Kiến Quân ngồi ở ghế sau nghe hết đoạn nói chuyện đó, càng nhìn hần với cặp mắt khác xưa, lại không khỏi kéo Thẩm An Ninh lại đây, ôm chặt lấy.

Thẩm An Ninh hiểu tâm tư của anh, vươn tay ôm tay anh, cho anh một chút lòng tin.

Tiết Minh Dương rõ ràng rất nóng nảy: “Chân Mạch, em hiểu lầm anh rồi. Anh mang em tới đây, không phải như em nghĩ đâu. Đầu là do anh quá lỗ mãng, chỉ lo bản thân cao hứng, không tỉ mỉ nghĩ đến tâm tình của em. Thế nhưng, em ngàn vạn lần đừng để tâm vào chuyện vụn vặt. Anh thật sự thích em, thật sự rất yêu em, cho nên mới mang em tới...”

Lúc này, xe đi vào trong núi, tín hiệu điện thoại di động lúc có lúc không. Chân Mạch không ngừng mà “Alo, alo”, cuối cùng đành đợi lúc có tín hiệu nói một câu: “Không có tín hiệu rồi. Anh cứ ở đó với phụ nhân anh đi, có chuyện gì trở về rồi nói.”

Tiết Minh Dương cũng biết tín hiệu trong núi kém, đành bắt đầu dĩ nói: “Được rồi, Chân Mạch, anh biết em nặng lòng, nhưng lần này em phải suy nghĩ thoáng ra, Tiết Minh Dương anh đối đãi người, có lẽ có chút không tốt, nhưng hành sự quang minh lỗi lạc, nhất là với người anh yêu... Em về rồi nhớ nghỉ ngơi, đừng miên man suy nghĩ.... Ngày mốt là sinh nhật em, anh sẽ đưa một phần đại lễ, cho em một kinh hỉ...” Tín hiệu đến tận đây triệt để dứt.

Chân Mạch bỏ tai nghe xuống, chuyên tâm lái xe, trong lòng cũng bắt đầu ảm lại. Hần thật không nghĩ tới Tiết Minh Dương cư nhiên chú ý tới sinh nhật hần, tự nhiên là khi đăng ký ở cục công Ngụy Dĩ cầm chứng minh nhân dân của hần, Tiết Minh Dương cố ý lưu tâm thì mới biết được.

Kỳ thực lúc đó hần cũng lưu ý qua, Tiết Minh Dương so với hần lớn 6 tuổi, năm nay 32, bất quá tính cách y rộng rãi, cuộc sống thoải mái, bề ngoài nhìn qua còn nhỏ hơn tuổi thực.

Trong xe an tĩnh một hồi, Cao Kiến Quân cười nói: “Mạch Mạch, không nghĩ tới cậu tuổi trẻ như thế, lại có thể quyết định nhanh như vậy, thật khiến tôi bội phục.”

Chân Mạch mỉm cười, ôn hòa nói: “Muốn dứt mà không dứt, ngược lại chỉ có loạn. Lúc nên quyết định, không nên dài dòng, như vậy đối với mình đối với người đều không tốt.”

Cao Kiến Quân tựa cằm vào tóc Thẩm An Ninh, cười nói: “Kỳ thực có đôi khi đợi bình tĩnh một chút rồi

ra quyết định, lý giải sự tình rõ ràng, hiểu mọi chuyện rồi hãy nói, như vậy tốt hơn. Có đôi khi quyết định quá nhanh, rất tổn thương người.”

Chân Mạch nhàn nhạt nói: “Quan hệ loạn tới như vậy, vô luận quyết định thế nào, đều có thể tổn thương người. Tổn thương người trong cuộc, đây không có gì để nói, chuyện bản thân làm, bản thân phải chịu. Nhưng không thể liên lụy người vô tội, đây là nguyên tắc của tôi.”

Cao Kiến Quân nghe xong, trong lòng chấn động, dường như có chút suy nghĩ, nhất thời không nói nữa.

Lúc này Thẩm An Ninh đã mệt mỏi rồi mà ngủ trong lòng anh.

Chân Mạch lái xe, trầm ổn mà rất nhanh, hoa tuyết bay lất phất khắp trời, chạy như bay thành thị hỗn loạn ấy.

28. Chương 28

Buổi trưa, trong nhà Thẩm An Ninh vẫn rất an tĩnh

Phòng khách không có cửa sổ, âm u vô cùng, Chân Mạch ngã ra nằm trên đất nghỉ, ngủ say sưa.

Một lát sau, phòng ngủ mơ hồ có động tĩnh, phẳng phất như hai con gặm nhấm nho nhỏ nào đó đang cắn phá, đào lỗ, kêu loạn, vui đùa âm ỉ, áp lực tiếng động mà cười khê, thỉnh thoảng một hai tiếng than nhẹ không thể nhẫn nại mà tràn ra, tiếng thở dốc gấp gấp làm cho người ta cảm thấy như có một con gấu đang ẩn nấp bên trong. Trên tường treo muôn vàn đồ trang sức kỳ dị, khiến phòng khách hắc ám vắng vẻ càng như một huyết động viễn cổ nguyên thủy, yên lặng trầm trọng.

Chân Mạch quần chặt cái chăn mỏng, gương mặt an tường trong cảnh vật dị thường càng thêm tái nhợt.

Một hồi lâu, Cao Kiến Quân mặc áo ngủ khinh thủ khinh cước từ phòng ngủ đi ra, xem Chân Mạch một chút, lúc này mới xoay người lại lôi tay Thẩm An Ninh, hai người lặng lẽ vào phòng tắm.

Đến khi rửa mặt xong, bọn họ lại nhẹ nhàng mà vào nhà bếp, đóng cửa lại, làm bữa sáng.

Trong không khí tràn ngập tiếng nói chuyện nho nhỏ cùng tiếng cười khe khẽ mơ hồ, trong phòng vốn có mở điều hòa, rất ấm áp, lúc này càng khiến cho người khác cảm thấy vui sướng.

Hai người kia ở trong nhà bếp rất lâu, kỳ thực cũng chỉ uống một ly sữa bò, ăn hai miếng bánh mì nướng.

Cao Kiến Quân nhìn gương mặt sạch sẽ tuấn tú của Thẩm An Ninh vô tư dưới nắng sớm, bao giờ cũng nhin không được muốn ôm lấy cậu, cậu liền tránh trái tránh phải, đẩy qua đẩy lại. Hai người dè dặt tiếng cười đùa, lại tạo thành một loại tình thú khác.

Chờ rửa xong chén đĩa, Cao Kiến Quân nhìn đồng hồ một chút, sắp tới giờ đi làm chiều, anh đi thay quần áo, chuẩn bị rời đi.

Đi qua phòng khách, Chân Mạch vẫn ngủ, ngay cả tư thế cũng chẳng đổi.

Hừng đông hôm nay bọn họ mới trở về, Chân Mạch đưa bọn họ đến dưới lầu, muốn tự mình chạy xe về nhà. Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh ở trên xe ngủ một giấc, tinh thần rất tốt, tự nhiên không chịu để hần trở lại.

Cao Kiến Quân dự định lái xe đưa hần về, Thẩm An Ninh nghĩ cần gì phiền phức như thế, mời Chân Mạch ở tại nhà cậu luôn.

Cao Kiến Quân hiểu ý tứ của cậu, sợ Chân Mạch trở lại miên man suy nghĩ, bản thân nghĩ không ra lại rúc vào sừng trâu. Giờ anh cũng dần biết tính Chân Mạch cùng Thẩm An Ninh vừa vặn tương phản. Thẩm An Ninh có chuyện gì đều có thể oang oang nói ra, sau đó ném ra sau đầu. Mà Chân Mạch cái gì cũng không nói, tất cả đều ứ đọng ở trong lòng. Hiện tại, hần ở một mình, vạn nhất có chuyện gì, ngay cả người chiếu ứng cũng không có.

Nghĩ thế, Cao Kiến Quân thành khẩn mà nói: “Mạch Mạch, xe hết xăng rồi, không bằng cậu ở lại đây đi.”

Thẩm An Ninh liên tục gật đầu: “Đúng vậy, giống trước đây thôi mà, chúng ta cùng nhau ngủ.”

Chân Mạch vừa nghe liền nở nụ cười, liếc Cao Kiến Quân một cái, cái gì cũng không nói.

Cao Kiến Quân làm ra bộ dạng thành thật, nghe lời, khiến hai người trẻ tuổi buồn cười không ngớt.

“Để anh ấy ngủ ở phòng khác là được rồi.” Thẩm An Ninh cười nói. “Cho anh ấy một góc để ngủ là nể mặt mũi anh ấy lắm rồi.”

Cao Kiến Quân lập tức liên thanh: “Hoàng ân cuộn cuộn, hoàng ân cuộn cuộn.”

Chân Mạch cười theo chân bọn họ lên lầu, tuy rằng rất ít nói chuyện nhưng dường như vạn sự chẳng vướng bận trong lòng, phong khinh vân đạm.

Ba người vô cùng náo nhiệt mà ăn ăn uống uống, tắm nước nóng, Chân Mạch không khỏi giành chần, ra phòng khác ngủ, đuổi hai người còn lại vào phòng.

Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh đều biết tính tình hần, cũng không miễn cưỡng, để hần đi.

Không nghĩ tới, hần ngủ ngon như thế.

Cao Kiến Quân đi tới cửa, đổi giày, kéo Thẩm An Ninh qua ôm chặt lấy, hôn cậu một hồi lâu. Lúc này mới buông cậu ra, chuẩn bị mở cửa.

Thẩm An Ninh cười mỉm nhìn anh, hiển nhiên rất vui vẻ.

Trước khi Cao Kiến Quân xuất môn, trong lúc vô tình liếc nhìn Chân Mạch một cái. Sau khi cửa được mở, ánh sáng chiếu vào anh mới nhìn thấy rõ, sắc mặt Chân Mạch rất xấu. Anh không khỏi sửng sốt, đưa tay mở đèn, cởi giày liền đi tới bên cạnh Chân Mạch.

Thẩm An Ninh có chút giật mình, vội đóng cửa, chạy lại.

Cao Kiến Quân đưa tay sờ trán Chân Mạch, nói khẽ với Thẩm An Ninh: “Cậu ta đang sốt.”

Thẩm An Ninh quỳnh lên: “VẬY.. vậy...đưa đi bệnh viện?”

Cao Kiến Quân gật đầu, suy nghĩ nửa ngày, rút tay về, muốn ôm cả hần cùng chần lên.

Chân Mạch giãy dụa mở mắt, nhẹ giọng nói: “Không cần, là bệnh cũ, uống thuốc là được rồi.”

Cao Kiến Quân thành khẩn khuyên hần: “Bản thân tự tiện uống thuốc là không khoa học, đi bệnh viện khám một chút, kiểm tra một chút thì tốt hơn.”

Chân Mạch nhẹ lắc đầu, mỉm cười nói: ” Bệnh lâu thành lương y, tôi trị cho người khác không được, trị cho bản thân thì được. Anh cứ đi làm đi, để An Ninh giúp tôi mua thuốc là được rồi.”

Cao Kiến Quân biết hần cố chấp lên thì ai cũng khuyên không được, đành phải nói: “Như vậy, tôi đi mua thuốc, để An Ninh ở cùng cậu. Cậu nếu muốn ăn cái gì uống cái gì, cứ để em ấy lấy cho.”

Chân Mạch còn muốn nói gì nữa nhưng Thẩm An Ninh cắt ngang: “Đúng, cứ như vậy, cậu cần uống thuốc gì, nói đi.”

Trong thiên hạ, Chân Mạch chỉ hết cách với thằng bạn này mà thôi, cũng không kiên trì nữa, báo hết thuốc bản thân cần cho cậu.

Cao Kiến Quân ghi vào điện thoại di động của mình rồi đi ra cửa.

Thẩm An Ninh đưa sữa bò, bánh mì lại, Chân Mạch ngồi xuống, miễn cưỡng mà ăn. Ăn xong ngồi dựa lưng vào nệm, nói chuyện phiếm với cậu.

Thẩm An Ninh nhìn hấn, không nói gì một lúc lâu.

Chân Mạch cũng rất hiểu ý tứ của cậu, cười cười với cậu, xoa dịu: “Cậu yên tâm, tôi không sao.”

Thẩm An Ninh lại thở dài.

Chân Mạch cũng biết cậu thở dài cái gì, không khỏi lắc đầu: “Không, bọn họ không giống nhau. Với lại, tôi cũng không phải tiểu cừu ngu ngốc 4 năm trước nữa rồi.”

Lúc này Thẩm An Ninh mới yên tâm, nói với hấn: “Cậu cứ ngủ đi. Ngày mai sinh nhật cậu, tôi cùng Kiến Quân sẽ chúc mừng linh đình cho cậu.”

Chân Mạch không khỏi bật cười: “Tuổi còn trẻ, cũng không phải đại thọ, có cái gì chúc mừng chứ?”

Thẩm An Ninh lại cười: “Bao giờ cũng cần một cái cơ nha, cùng nhau chơi ấy mà.”

Chân Mạch cũng hài lòng nở nụ cười. Ngày hôm qua, gắng gượng chống đỡ một ngày đêm, hiện tại hấn đã trầm tĩnh lại, nhất thời uể oải bất kham, chỉ muốn ngã đầu ngủ mà thôi.

Trong朦胧 lung, dường như Cao Kiến Quân đã trở về, ngoại trừ mua thuốc ra, anh còn mua thêm thứ gì đó.

Hai người liền đi vào nhà bếp, nho nhỏ nói chuyện.

Cao Kiến Quân nhẹ giọng hỏi: “Anh thấy Mạch Mạch bao giờ cũng tâm sự trọng trọng cả, có phải trước đây có chuyện gì không?”

Thẩm An Ninh thở dài thường trực: “Đúng vậy, cũng gần 4 năm rồi, aiii....”

Tiếp theo, cửa nhà bếp đóng lại, không còn tiếng nào.

Đến khi Chân Mạch tỉnh lại, trời đã tối

Trong phòng tràn ngập mùi canh ấm áp, khiến hắn cảm thấy thật đói.

Thẩm An Ninh vừa thấy hắn mở mắt, liền kêu lên: “Kiến Quân, Mạch Mạch tỉnh rồi.”

Cao Kiến Quân liền bưng một chén canh nhỏ ra, nở nụ cười nói: “Nào, uống trước chén canh này đi.”

Thẩm An Ninh cười hì hì: “Đúng vậy đúng vậy, anh ấy nấu canh rất ngon đó. Sợ cậu bị bệnh, uống canh nhiều mở thì ngán cho nên dùng nắm nấu canh, thanh đạm lại dinh dưỡng.”

Chân Mạch cười gật đầu, liền ngồi dậy, nhận chén canh chậm rãi uống. Trong chén canh có nắm hương, nắm đầu khỉ, dương can khuẩn, kê tông khuẩn, lão nhân đầu khuẩn, trúc tôn,... quả nhiên rất ngon, nước canh ấm áp chảy vào cổ họng khiến toàn thân cũng ấm lên.

Cao Kiến Quân mở TV xem tin tức, sau đó lấy bàn để trước mặt Chân Mạch, Thẩm An Ninh hài lòng theo sát anh, bưng đồ ăn từ bếp lên, còn không nói với Chân Mạch: “Những món này đều là anh ấy làm cả, cậu nếm thử coi ngon không.”

Chân Mạch cười gật đầu.

Ba người quây quần bên bàn ăn, ngồi xếp bằng trên thảm. Thẩm An Ninh lập tức phủ thêm cho Chân Mạch một cái áo ngủ bằng nhung, Cao Kiến Quân bới cho hắn một chén cơm.

Chân Mạch vẫn cười nhưng không nói “Cảm ơn” nữa, hiển nhiên đã coi họ như người thân của bản thân, chẳng cần khách sáo làm gì.

Ba người còn chưa kịp ăn, tin tức đã bắt đầu: “Trời đang rét đậm, các thương nhân lớn của thành phố ngược tuyết đi tới khu Lộ Châu nghèo khó ở bắc bộ, quyên tặng một khoản tiền lớn, vì giáo dục vùng núi phân một phần sức lực...”

Bọn họ đều nhìn về phía màn hình, tiếp theo liền thấy được Lương Hân, Tiết Minh Dương, Cao Kiến Quân, bao quát cả các lão bản quyên tặng khác, trên cơ bản tất cả đều có trên màn ảnh. Khuôn mặt Chân Mạch mỉm cười đặc biệt ăn ảnh, cực kỳ đẹp trai, phảng phất như được phóng viên, biên đạo thiên vị, thời gian chiếu hắn nhiều hơn người khác một chút, tối thiểu cũng 10 giây, chủ yếu là đoạn hắn cùng với cô bé giúp hắn mang khăn quàng. Sau đó hiện lên khuôn mặt tươi cười của cô bé, làm cho người khác rất cảm động, rất phiền tình.

Cuối cùng là phỏng vấn Lương Hân, cô cao độ biểu dương những lão bản làm việc thiện này, ngoài ra còn

đại biểu bọn nhỏ vùng núi cảm ơn bọn họ.

Xem xong, bọn họ chẳng nói gì thêm về chuyện này, chỉ là tán gẫu, tiếp tục ăn.

Ánh mắt Cao Kiến Quân xem Chân Mạch phá lệ thương tiếc, không ngừng mà kêu hần ăn nhiều một chút, sau khi ăn xong còn cẩn thận tỉ mỉ cho hần uống thuốc, chiều cố cẩn thận.

Chân Mạch nhìn những biểu hiện bất thường của anh, cũng hiểu anh đã biết chuyện quá khứ của mình, nhưng không nói thêm gì nữa, thủy chung chỉ mỉm cười, hợp tác toàn diện.

Sáng sớm hôm sau, hần cảm thấy khỏe hơn nhiều, liền đứng dậy muốn đi làm. Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh nhất tề ngăn cản hần.

Chân Mạch cười khê: “Nếu như tôi không đi, chỉ sợ có người cho rằng tôi lại phát giận, trái lại hiểu lầm. Dù sao, tôi không có việc gì rồi. Bệnh tới nhanh, hết cũng nhanh, chỉ cần đúng bệnh hết thuốc là được.”

Hai người hết cách, đành phải để hần đi nhưng cố đưa hần đến tận Chí Tôn Nghiễm Tràng lúc này mới yên tâm.

Tuy rằng hai ngày không đi làm, nhưng ở đây vẫn ngay ngắn rõ ràng, năng lực quản lý của Ngụy Dĩ cực kỳ mạnh.

Thấy hần đi vào cửa, Ngụy Dĩ cười cười tiến ra đón: “Chân tổng đã về rồi! Hai ngày cậu không ở đây, rất nhiều khách hỏi cậu đó.”

“Thế sao?” Chân Mạch một bên mỉm cười một bên đi về phía văn phòng của mình. “Có tình huống khác thường nào không?”

“Không có, đều rất tốt.”

Một đường bọn họ đi qua, không hề ít nhân viên bán hàng cười nói: “Chân tổng, tối hôm qua bọn tôi thấy anh trên TV nha. Aiii, trên màn ảnh anh rất hấp dẫn đó.”

Chân Mạch cũng cười: “Tiêu chuẩn các cô thật là rộng mà, thoáng thấy ai cũng gọi hấp dẫn.”

“Đâu có đâu? Chân tổng khiêm tốn rồi, ai cũng thấy thế hết đó...”

Nghe mấy tiếng cười trẻ trung ấy, Chân Mịch vững bước đi vào văn phòng.

Hắn cùng Ngụy Dĩ xử lý công sự nửa ngày, khó khăn lắm mới đến buổi trưa. Hắn đang muốn đề nghị mời cô đi ra ngoài ăn liền có một vị nhân viên gõ cửa.

“Chân tổng, bên ngoài có khách nhân tìm anh, nói là bạn cũ trước đây của anh.” Cô gái này mỉm cười rất kỳ lạ, thần tình trên mặt cũng mang nhiều nét kỳ dị.

Chân Mịch tưởng là khách quen ở đây, liền thuận miệng hỏi: “Ai vậy?”

“Trước đây chưa thấy qua, hẳn là lần đầu tiên đến đây.” Thanh âm cô gái kia rõ ràng thanh thoát. “Anh ta nói anh ta tên là Tiết Minh.”

Ngụy Dĩ nghĩ tên này rất quen thuộc, chợt trong đầu cô chợt lóe ra, thì ra rất giống tên Tiết Minh Dương, lập tức nhìn về phía Chân Mịch.

Ngay trong nháy mắt này, sắc mặt Chân Mịch trắng bệch, con ngươi đen như mực trầm lại, cả người tản ra khí tức băng lãnh.

29. Chương 29

Chân Mịch trầm mặc.

Ngụy Dĩ cũng nhìn ra được bất thường, cẩn cẩn dục dục mà hỏi thăm: “Có cần tôi từ chối tiếp không?”

Chân Mịch nhìn về phía cô, dường như phục hồi tinh thần lại, thân thể căng cứng dần dần thả lỏng, thanh âm vẫn ôn hòa bình tĩnh: “Không cần, tôi tự đi.”

Ngụy Dĩ quan tâm hỏi: “Thật sự được chứ? Không cần miễn cưỡng.”

“Không thành vấn đề.” Chân Mịch cười cười với cô, sau đó nhìn về phía nữ nhân viên kia. “Cô cứ mời y vào.”

Cô nhân viên đáp lại rồi đi ngay.

Ngụy Dĩ thoáng do dự, đứng dậy: “Vậy tôi đi trước.”

Chân Mạch cũng có chút chần chờ, sau đó gật đầu.

Lúc này, có người đã xuất hiện tại cửa, nhẹ nhàng mà gõ cánh cửa đã mở rộng.

Hai người trong phòng đều đưa mắt nhìn ra.

Trong lòng Ngụy Dĩ giật mình một cái, không thể tin vào mắt mình.

Người này, quả thực giống Tiết Minh Dương tới cực điểm. Gã mặc áo ba-đờ-xuy Yves Saint Laurent, vạt áo mở rộng để lộ âu phục cùng hiệu, dưới chân là giày da Valentino, lại nhìn kỹ vào vóc người mặt mày, cực kỳ giống Tiết Minh Dương.

Ngụy Dĩ liếc nhìn Chân Mạch một cái, thấy hắn vẫn ngồi trên ghế, sừng sững bất động, con ngươi đen ám lạnh lẽo như băng.

Tiết Minh mỉm cười, cất cao giọng: “Mạch Mạch, đã lâu không gặp, sinh nhật vui vẻ.”

Ngụy Dĩ chỉ cảm thấy như mình gặp phải quỷ, dáng cười ôn tồn, thanh âm của người này giống Tiết Minh Dương như đúc.

Chân Mạch lạnh lùng nói: “Người mắc nợ trốn đến chân trời góc biển mấy năm đột nhiên đi ra gặp chủ nợ, có phải dự định trả tiền hay không?”

Tiết Minh chậm rãi đi vào, dễ dàng như thường: “Mạch Mạch, sao vừa gặp mặt đã nói chuyện tiền bạc thế? Giữa chúng ta lúc nào lại tục tằng như thế bao giờ?”

“Thế sao?” Ánh mắt Chân Mạch bén ngót, gương mặt như phủ một lớp sương giá. “Nếu tôi hiểu không sai, ý của anh là anh chưa từng đề cập gì về vụ tiền nong đối với tôi?”

Tiết Minh đi tới trước bàn, liếc Ngụy Dĩ một cái, mặt không đổi sắc, thoải mái mà cười nói: “Tiền là chuyện nhỏ, tình nghĩa vô giá.”

“Tình nghĩa?” Chân Mạch cười lạnh một tiếng. “Anh cũng có thứ đó?”

Tiết Minh ho nhẹ một tiếng, cực kỳ thân sĩ khom người với Ngụy Dĩ: “Vị tiểu thư này, xin hỏi, có thể để tôi cùng Chân tổng nói chuyện riêng được không?”

Ngụy Dĩ nhất thời nghe thấy được mùi hương quen thuộc, là EAUD ‘ORANGEVERTE của Hermes nhàn nhạt phát qua. Cô nhin không được liếc Chân Mạch một cái.

Chân Mạch ngồi ngay ngắn, không nói tiếng nào.

Cô đành mỉm cười nói với Tiết Minh: “Được.”

Chân Mạch lại nói một câu: “Không cần châm trà, vị tiên sinh này sẽ đi ngay, khỏi lãng phí.”

Tiết Minh cười nói ha ha: “Mạch Mạch, hơn 3 năm không gặp, em càng lúc càng hài hước mà, thật tốt.”

Ngụy Dĩ đi tới cửa nghe thế âm thầm lắc đầu, người này y như Tiết Minh Dương, da mặt cũng dày tương tự.

Chờ cô đóng cửa xong, Tiết Minh ung dung ngồi vào ghế trước bàn, đối diện với Chân Mạch. Nụ cười của gã dần biến mất, trong mắt tràn đầy thâm tình, ôn nhu: “Mạch Mạch, mấy năm nay anh rất nhớ em, sợ em phải chịu khổ sở, trong lòng cũng rất khó chịu. Anh mới từ nước ngoài về không được mấy tháng, luôn bận rộn, cũng không có thời gian tìm em. Đêm qua thấy em trên TV, thế mới biết tung tích của em, hôm nay liền tới tìm ngay. Aiiii, cũng thực sự là khéo mà., hôm nay là sinh nhật của em. Em xem, anh ngay cả sinh nhật em vẫn chưa từng quên bao giờ. Em đã....26 tuổi rồi nhỉ? Thành thực hơn trước nhiều.”

Chân Mạch cười nhạt: “Hơn 3 năm không gặp, hành động của anh vẫn thế. Đáng tiếc, hiện tại tôi tương đối tục tũn, chỉ thích tiền. Nếu anh đã xuất hiện, như vậy dự định lúc nào trả tiền cho tôi?”

Tiết Minh sững sốt một chút, rồi phản ứng cực nhanh, nhỏ nhẹ nói: “Mạch Mạch, anh biết em tức giận, chuyện quá khứ, là anh không tốt, lúc đó anh...cũng không có mặt mũi gặp em, cho nên mới... vài năm qua anh cũng rất khổ sở, sau đó, tốt hơn một chút, anh đã trở về, hơn nữa cũng đi tìm em, coi như cũng là hữu tình đối với em mà? Mạch Mạch, tình cảm của anh với em chưa bao giờ mất đi, sau này anh sẽ bồi thường cho em.”

Trên mặt Chân Mạch hiện lên nụ cười đầy châm chọc: “Tiết Minh, anh thực là một con hồ ly ti tiện tới cực điểm. Có phải trong mắt anh, tôi vẫn là thằng ngốc ngày xưa? Vẫn dễ lừa như trước?”

Tiết Minh khe khẽ thở dài: “Mạch Mạch, em cần gì dùng loại ngữ khí này nói với anh? Em yêu anh mà...”

Giờ đang là buổi trưa, trong Chí Tôn Nghiễm Tràng cơ bản không có khách hàng, một ít nhân viên bán hàng khe khẽ nói nhỏ, đều thảo luận vị Tiết Minh vừa lên lầu kia.

Lúc này, Tiết Minh Dương thần thanh khí爽 mà đi đến.

Vẻ mặt hẳn vui cười, dung quang toả sáng, áo mũ chỉnh tề, đi lại nhẹ nhàng, có vẻ hài lòng vô cùng.

Một đường đi vào đại đường, đi qua khu các nhân hiệu lớn, ánh mắt mấy nhân viên bán hàng nhìn y vô cùng kỳ dị. Rốt cục, có một cô gái nhin không được, cả tiếng hỏi: “Tiết tổng, ngài có ca ca không? Hay là em cậu em dì gì đó?”

Tiết Minh Dương vừa nghe, cảm thấy khó hiểu: “Không có, sao thế?”

Lúc này, Ngụy Dĩ chạy lại đây, ngăn trở mấy nhân viên bán hàng hỏi thêm điều gì.

Tiết Minh Dương nghi hoặc nhìn cô.

Ngụy Dĩ cũng có chút xấu hổ, lúng túng một lát, rốt cuộc nhin không được, nói ra: “Tiết tổng, tôi biết anh là con một, thế nhưng...anh có cái gì.... anh em thất tán từ nhỏ gì không?”

“Đương nhiên không có.” Tiết Minh Dương lập tức nói. “Thất tán cái gì chứ? Ông nội tôi là lão hồng quân công nông Trung Quốc, cha mẹ tôi là cán bộ, điều kiện gia đình rất tốt, cũng không phải nuôi không nổi. Ông tôi còn tiếc chỉ có mình tôi là cháu, nếu như có thêm người, ông không biết cao hứng tới chừng nào, thế nào lại thất tán cho được? Cũng không phải thời chiến, cô đang xem kịch truyền hình sao. Tiểu Ngụy, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Cái kia...” Ngụy Dĩ thở dài, biết y tới đây là tìm Chân Mạch. Hai người dù sao sẽ chạm trán với nhau, cũng không gặt nổi. “Vừa rồi có người tìm Chân tổng, gã...” Cô muốn nói ra miệng nhưng chẳng tìm được từ nào thích hợp.

Tiết Minh Dương nghe cô trịnh trọng thế, nhất thời nghiêm túc trừng cô. Thấy cô nửa ngày không mở miệng, y không nhin được, đi thang bộ lên lầu.

Ngụy Dĩ xông về phía trước, ngăn cản y, nhẹ giọng nói: “Người kia..rất giống anh.”

“Hửm?” Tiết Minh Dương nghi hoặc nhìn cô một cái. “Giống chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng giống.” Ngụy Dĩ than nhẹ. “Gã tên Tiết Minh, nhân hiệu trang phục cũng giống anh, dùng nước hoa giống anh, mặt mũi cũng giống anh.”

Tiết Minh Dương nhất thời nghĩ khó có thể tin, không chút nghĩ ngợi liền vòng qua chỗ cô, chạy lên lầu.

Ngụy Dĩ sợ xảy ra chuyện gì, đành đuổi theo sau.

Vọt tới trước cửa văn phòng tổng giám đốc, Tiết Minh Dương bỗng nhiên dừng lại một chút, lập tức nhẹ nhàng vặn nắm cửa, để cửa mở ra một khe nhỏ.

Một thanh âm ôn nhu lập tức đập vào tai y: “Mạch Mạch, em cần gì dùng loại ngữ khí này nói với anh? Em yêu anh mà, cần gì giả vờ lãnh đạm phủ nhận? Anh tuy rằng về đây không lâu, nhưng ở chỗ này cũng có mấy người bạn mới. Đêm qua vừa nhìn thấy em, anh đã hỏi bọn họ ngay. Kết quả bọn họ đều biết em, nói em ở chỗ này làm tổng giám đốc, lão bản tên Tiết Minh Dương. Anh vừa nghe tên liền hiểu ngay, em vẫn luôn yêu anh, Mạch Mạch, em vẫn yêu anh.”

“Anh nói hết chưa?” Chân Mạch tức giận cắt đứt lời gã.

Thanh âm kia tràn đầy tiểu ý: “Mạch Mạch, em đừng nóng, hãy nghe anh nói. Anh đã tìm tới trang web tập đoàn Thiên Đô, trang đầu có ảnh chụp Tiết Minh Dương. Mạch Mạch, em cũng là thấy ở đó có người giống anh sao? Anh thật sự rất bội phục em. Y mặc Yves Saint Laurent hay Valentino? Y dùng nước hoa là Hermes phải không? Xe y đi có phải là Honda King đỏ tươi? Còn có, tướng mạo của y, có phải giống anh như hai anh em sinh đôi. Ha ha, Mạch Mạch, anh vẫn lo lắng em ở chỗ này bị khổ, hiện tại anh yên tâm rồi. Thì ra, em tìm không được anh thì tìm người thế thân anh, là thế phẩm sao? Anh thực sự rất hiếu kỳ, không biết tại trên giường, y có tốt như anh hay không...”

Nghe đến đó, máu toàn thân Tiết Minh Dương đều ào lên đỉnh đầu, trên tay tăng lực, muốn một chương đẩy cửa chính ra.

Ngụy Dĩ vội vã dùng hết khí lực toàn thân kéo y lại, sau đó liều mạng lôi y ra chỗ khác, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tiết tổng, ngài khắc chế, đừng để tạo thành scandal. Ở đây là Danh Lưu Square, phía dưới còn có khách.”

Cả người Tiết Minh Dương đều run lên, sắc mặt trở nên tái nhợt, trong mắt phun ra lửa giận. Nhưng lý trí của y vẫn còn, nghe Ngụy Dĩ nói thế cũng biết lợi- hại ra sao, lập tức khống chế chính mình. Y không thể có scandal, bằng không không chỉ y mất mặt, mà còn ảnh hưởng đến Lương Hân.

Ngụy Dĩ thấy y không hề xung động nữa, nhưng tâm tình vẫn còn ba động, sợ Tiết Minh kia đi ra hai người sẽ nổi xung đột liền kéo y lên phòng khách lầu đỉnh.

Chân Mạch ngồi ở trong phòng, nghe Tiết Minh tràn ngập lòng tin khoát lác, trên mặt một mảnh trống tuếch, bỗng nhiên đứng dậy, vòng qua bàn lớn, đi về phía gã.

Tiết Minh làm như cũng ngờ tới, không khỏi cười hì hì: “Mạch Mạch, anh biết em sẽ không rời khỏi anh.”

Chân Mạch đi tới trước mặt gã, bỗng nhiên rút con dao rọc giấy trong ống đựng bút đặt ngay lên động mạch cổ gã.

Trong lòng Tiết Minh lấy làm kinh hãi, nụ cười trên mặt cũng liếm đi, rồi lập tức khôi phục thái độ bình thường, ầm ỹ ầm tình nói: “Mạch Mạch, em làm gì vậy? Chuyện gì cũng từ từ mà nói. Hay là em muốn chơi kiểu khác? Anh tự nhiên theo em. Em biết mà, anh yêu em đến cỡ nào...”

Dưới dao càng ngày càng dán chặt hơn, Tiết Minh cảm thấy một trận đau đớn, nhanh chóng im miệng.

Gương mặt Chân Mạch trắng bệch như một khối hàn băng, hung hăng nói: “Anh biết không? Anh thực sự là làm cho người ta muốn ói, bao giờ cũng chẳng biết xấu hổ. Tiết Minh, hôm nay anh đã đưa đến tận cửa, rất tốt. Tôi có nợ cần tính với anh. Chắc anh cũng hiểu, không cần tôi nói rõ chứ hả?” Nói đến đây, hần đột nhiên vươn tay, từ ống đựng bút rút ra một cây bút, ném vào mặt gã.

Tiết Minh nhìn hần, trong lúc nhất thời không hiểu.

Chân Mạch lãnh đạm nói: “4 năm trước, chuẩn xác mà nói là 3 năm lẻ 8 tháng trước, anh cầm của tôi 1 triệu 8 ngàn 6, khi đó tôi ngu, để anh dỗ ngon dỗ ngọt, không bảo anh viết giấy ghi nợ. Hiện tại, anh viết rõ cho tôi, rõ ràng mà viết, anh mượn tôi bao nhiêu tiền, mượn bao lâu, lúc nào trả.”

Nụ cười của Tiết Minh càng lúc càng khó coi: “Mạch Mạch, em cần gì làm thế? Của anh chẳng phải cũng là của em luôn sao, cần gì còn phải viết giấy vay nợ? Chúng ta yêu nhau, cần gì khiến cho khó coi như vậy?”

“Hừ hừ, nói thật dễ nghe.” Chân Mạch cười lạnh, tay cầm dao thập phần ổn định. “Của anh tôi không cần, của tôi anh đừng hòng lấy một xu. Yêu nhau? Chúng ta lúc nào yêu nhau? Khi đó tôi ngu ngốc, đúng là từng yêu anh, nếu không sao lại bị hại thảm như vậy? Anh thì sao? Từ đầu tới đuôi anh chẳng bao giờ yêu tôi, anh chỉ yêu chính anh mà thôi.”

Sắc mặt Tiết Minh dần dần biến vàng, gã đã biết sợ. Gã cúi đầu kêu lên: “Mạch Mạch, Mạch Mạch, anh thật sự yêu em mà, lúc trước...đều là bắt đắc dĩ...”

“Ít nói nhảm.” Chân Mạch lấy dao ấn sâu vào thịt gã. “Tiết Minh, vì món nợ này, ba năm qua mỗi ngày tôi như sống trong địa ngục. Tôi chỉ bắt anh trả tiền, không dự định trả thù anh, đã là nhân từ lắm rồi. Anh đừng ở chỗ này hoa ngôn xảo ngữ, ý đồ lừa dối qua cửa, bằng không tôi khó giữ được tay tôi yên ổn. Cơ thể của tôi không tốt, cái tay này ổn định không được bao lâu, rất nhanh sẽ run lên. Giết anh xong, tôi đi tự thú, cùng lắm thì cùng anh đồng quy vu tận.”

Trên mặt Tiết Minh xuất hiện vẻ sợ hãi, do dự mà kêu: “Mạch Mạch...”

Chân Mạch rút lại dao, thuận lợi cho gã một bạt tai, lạnh lùng thốt lên: “Viết hay không?”

Tiết Minh không nghĩ tới sẽ gặp cục diện này, một thời thất thần. Từ trước gã luôn quan niệm kẻ thức thời mới là người tài giỏi, lúc này không do dự nữa, gật đầu nói: “Được, anh viết, anh viết.”

Chân Mạch bỗng nhiên nghiêng người, lấy một quyển giấy viết thư, ném vào mặt gã: “Y theo cách thức, nghiêm túc viết một biên lai mượn đồ, ngày mượn tiền cùng tổng kim ngạch toàn bộ không cho phép viết sai, thời gian mượn tiền lãi suất là 15%, thời gian biên lai mượn đồ chính là hôm nay. Anh nghe rõ rồi chứ, đừng có giả trò.”

Trên trán Tiết Minh chảy mồ hôi lạnh, lúc này dưới lưỡi dao sắc bén của Chân Mạch múa bút thành văn, quy củ mà dựa theo yêu cầu Chân Mạch, viết xuống biên lai mượn đồ.

Chân Mạch nhìn vào biên lai mượn đồ, nhìn kỹ, sau đó đưa hộp mực đóng dấu qua: “Ấn một dấu vân tay.”

Tiết Minh cười khổ, nhưng cũng không có gì có thể nói, liền dùng ngón cái tay phải chấm vào hộp đóng dấu, rồi ký tên tên bản thân vào biên lai mượn đồ đã ấn dấu vân tay.

Lúc này Chân Mạch mới thu hồi dao, cầm lấy biên lai mượn đồ, ngồi xuống ghế chủ. Hắn lạnh như băng nói: “Tiết Minh, lời nói mới rồi của anh đều sai rồi. Tiết Minh Dương lớn lên rất giống anh, thế nhưng anh ấy với anh là hai người hoàn toàn khác nhau. Anh xuất thân bần hàn, đi theo thời thế, tâm độc, tay nặng, lúc này mới thành nhà giàu mới nổi, thế nhưng tiền cũng thành gốc mạng sống của anh. Anh vì tiền, có thể không từ thủ đoạn, có thể làm hại người ta sống không bằng chết, có thể tùy ý chà đạp trái tim người khác. Thế nhưng Minh Dương không giống anh, anh ấy tuy rằng cũng có khuyết điểm như vậy, nhưng anh ấy vĩnh viễn sẽ không giống anh đê tiện hung ác. Vừa nhắc tới tiền, lòng anh liền như bị mèo cào, sắc mặt thực sự là đáng ghê tởm tới cực điểm. Buồn cười là tôi lúc đó còn trẻ vô tri, cứ nhiên đem những lời dễ ngon dễ ngọt khiến người ta ghê tởm tin là sự thật. Tiết Minh, chuyện cũ cũng đã dứt, kể anh còn vợ con ở nhà, hôm nay tôi chưa cho anh một đường sống. Sau này đừng để tôi nhìn thấy anh nữa. Anh nếu đã hỏi thăm chuyện của tôi rồi, chắc cũng biết hộ khách Chí Tôn Nghiễm Tràng đều là người nào, trong số họ không hề ít người là bạn tôi. Tài sản mỗi người bọn họ nhiều hơn anh 10 lần 100 lần thậm chí 1000 lần vạn lần, chính anh suy nghĩ đi, anh đấu lại họ không? Tôi khuyên anh tự giải quyết cho tốt, đừng làm tôi tức giận.”

Tiết Minh biết xem xét thời thế, lập tức quyết định tạm thời thu binh, sau này sẽ còn biện pháp văn hồi tất cả. Gã gượng gạo cười: “Được, Mạch Mạch, lời em nói anh sẽ nhớ. Em đừng tức giận, có rất nhiều chuyện chúng ta vẫn chưa hiểu hết, kỳ thực không phải như em nghĩ đâu. Đương nhiên, chuyện quá khứ khẳng định là anh sai, trăm phần trăm là anh sai. Anh hy vọng em có thể cho anh cơ hội cải chính. Đương nhiên, không phải bây giờ cũng không sao. Cũng may anh đã ở trong thương giới của thành phố, chúng ta còn nhiều thời gian. Vậy...hôm nay anh đi trước. Nói chung, chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Chân Mạch vẻ mặt xem thường, hừ một tiếng: “Mau cút đi, đừng giả mù sa mưa nữa.”

Dáng cười Tiết Minh liềm dần, mặt mày lộ vẻ thống khổ bi ai, muốn nói lại thôi, rốt cục thở dài một tiếng, xoay người đi.

Chân Mạch nhìn gã mở cửa, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, lúc này mới chậm rãi thở ra một hơi, nhắm hai mắt lại.

Trên lầu, Tiết Minh Dương an vị bên cửa sổ, nhìn cái người rất giống mình kia đi ra cửa, chậm rãi đi tới bãi giữ xe, lên một chiếc xe thể thao đồ tươi, rời đi.

Ngụy Dĩ nhìn gương mặt âm trầm của y, cẩn thận khuyên bảo: “Tiết tổng, nếu không, anh nói chuyện một lần với Chân tổng đi, có lẽ chuyện không như chúng ta nghĩ đâu.”

Tiết Minh Dương cười khỏ với cô: “Sự thật rành rành trước mắt, không phải là chúng ta tưởng tượng ra, là cô tận mắt thấy, là cô với tôi tận tai nghe, cô có thể giải thích gì với những điều tên tiểu tử kia đã nói?”

Ngụy Dĩ ôn hòa nói: “Chúng ta không biết nội tình, tự nhiên không giải thích được, có lẽ phải nghe Chân tổng giải thích.”

“Giải thích?” Tiết Minh Dương cười càng khỏ hơn. “Ai mà không biết nói dối? Cô sẽ tin sao?”

Ngụy Dĩ là người thông minh, lúc này cũng không nói gì chống đỡ nữa.

Tiết Minh Dương mệt mỏi đứng dậy, hăng hái mới vừa đi vào cửa đã hầu như không còn.

Ngụy Dĩ vội vã đứng lên: “Vậy Tiết tổng, hôm nay hình như là sinh nhật Chân tổng, anh...”

Tiết Minh Dương nhàn nhạt nói: “Có người chúc cho cậu ta rồi, đâu cần tôi đi xum xoe? Tôi cần gì tự mình đa tình?”

Ngụy Dĩ không nói thêm gì nữa, cùng y lẳng lẳng rời khỏi Chí Tôn Nghiễm Tràng, đưa y ra xe.

Toàn bộ buổi chiều, Chân Mạch cũng không ra văn phòng, Ngụy Dĩ đành phải canh giữ chỗ bán hàng, không đi quấy rối hẳn.

Đến tận chạng vạng, Thẩm An Ninh vô cùng cao hứng từ trên xe Cao Kiến Quân nhảy xuống, chạy vào văn phòng Chân Mạch, lôi hẳn ra.

Biểu tình Chân Mạch dường như không có gì khác lạ nhưng trong mắt lại tràn đầy ủ rũ, cả người tựa như gầy đi một vòng.

Ngụy Dĩ nhìn bóng lưng hẳn rời đi, thở dài.

30. Chương 30

Chân Mạch đã nửa tháng không nhìn thấy Tiết Minh Dương rồi.

Hiện tại đã gần đến lễ Noel, năm mới, là thời gian bận rộn nhất của ngành bách hóa, ngay cả Chí Tôn Nghiễm Tràng hẳn là cửa hàng danh tiếng không bị các mùa ảnh hưởng cũng tăng lưu lượng khách, kim ngạch tăng vùn vụt, siêu thị, plaza khác cũng bận rộn.

Hắn chưa từng chủ động gọi cho Tiết Minh Dương, hiện tại đã quyết định chia tay với y, nên cũng không gọi làm gì.

Trong khoảng thời gian này, hắn gầy rất nhiều, bề ngoài lại y như cũ, hầu như không có khác biệt gì. Phần lớn thời gian đi làm, trên cơ bản hắn đều có thể đứng ở khu bán hàng, nếu có chuyên khu nào khách nhân nhiều, hắn sẽ đi hỗ trợ. Đối mặt với khách hàng, hắn vẫn như cũ mỉm cười, cả người vẫn như cũ chói lọi, khiến người ta chẳng nhìn ra chút mảnh khoe nào.

Ngụy Dĩ nhìn khuôn mặt thủy chung tái nhợt của hắn, trong lòng rất lo lắng. Nhưng tình cảm gút mắt giữa hai người bọn họ, cô cũng chỉ là âm thầm phát hiện, thực sự không tiện khuyên bảo, cũng nghĩ không ra lý do gì mà khuyên. Bất quá, chí ít cô có thể khẳng định, gã Tiết Minh ngày đó không xuất hiện bao giờ nữa.

Hiện tại Chân Mạch mỗi ngày đều là sáng sớm 9 giờ đi làm, buổi tối 10 giờ về, một ngày đêm công tác 13 tiếng, một tuần làm 7 ngày, hầu như không có thời gian nghỉ ngơi.

Thương gia các nhãn hiệu đối với tình hình tiêu thụ ở đây của hắn cực kỳ thoả mãn, lại có mấy nhãn hiệu thẳng thắn bỏ luôn cửa hàng độc quyền của mình, đem hộ khách trước đây giới thiệu đến chỗ hắn mua hàng, vừa tiết kiệm tiền thuê nhà cùng nhân công mà lượng tiêu thụ trái lại càng thêm cao.

Ngoại trừ xã giao ra, Chân Mạch hầu như chưa từng cười. Hắn vẫn sẽ chậm rãi đi dạo qua đường phố náo nhiệt sau khi tan tầm, đi trở về căn phòng cho thuê nho nhỏ kia. Thân ảnh tịch mịch của hắn rất nhanh bị bao phủ trong bầu không khí sung sướng vì ngày lễ của dòng người.

Đêm trước Giáng Sinh, khắp chốn đều giăng đèn kết hoa, Chí Tôn Nghiễm Tràng cũng không ngoại lệ. Căn cứ nguyên tắc phi thủy bất lưu ngoại nhân điền, Ngụy Dĩ đi khu thương mại Thiên Đô mua một lượng đồ trang trí lớn, treo hết cả trong ngoài, trước cửa là hai cây Noel thật to, mặt trên quần đèn màu, lấp lóe không ngừng. Các cửa hàng bên trong luôn giảm giá cho hội viên, hơn nữa chiết khấu cực nhỏ. Lúc này cũng có rất nhiều ưu đãi hoặc quà tặng, đều là một số đồ dùng kèm nho nhỏ hay nước hoa dùng thử, đồ trang điểm, cực kỳ hấp dẫn con mắt phái nữ. Trong lúc nhất thời, khắp chốn đều là quý tộc độc thân hoặc phú bà vui vui vẻ vẻ, khiến cho khu bán hàng trở nên náo nhiệt vô cùng.

Chân Mạch một mực mỉm cười xã giao, bận rộn đến 10 đóng cửa. Chờ nhân viên bán hàng về hết, hắn cùng Ngụy Dĩ kiểm tra tình huống an toàn một chút rồi mới rời đi.

Hôm nay, hắn chạy xe công ty phân phối cho, khách khí mà đưa Nguyệt Dĩ đến chỗ bạn bè hội tụ, sau đó quay đầu lại, chạy đến “Khiêu Vũ Với Bầy Sói”, Thảm An Ninh hẹn hắn ở đó.

Hắn tới quá muộn, bên trong sớm đã đầy người, căn bản không có chỗ ngồi nữa. Hắn ra sức chen đám người đi đến quầy bar.

Ở đây cũng chật như nêm cối, nhân viên phục vụ tới phục vụ cũng phải cao giọng xin đường “Cho qua, cho qua”, mới có thể miễn cưỡng khiến khách tránh ra một khe nhỏ, đủ để chen lọt.

Chân Mạch nhìn một chút chung quanh, nghĩ thật đau đầu.

Lúc này, Ellen lại thấy được hắn, nhắc tay kêu lên: “Morning, bên này.”

Chân Mạch nhanh chóng chen chúc, liên thanh “Xin lỗi”, cuối cùng cũng mới tới được bên Ellen.

Trước mặt Ellen bày đặt một mâm bia lớn, cười nói với hắn: “Bọn họ không rảnh, cậu cũng đừng gọi rượu, uống trước đồ của tôi đi.”

Chân Mạch cười gật đầu.

Ellen kêu lên với nhân viên cách đó không xa: “Lấy cho một ly bia không.”

Nhân viên kia bận tới không ngẩng đầu lên nổi, tiện tay cầm một cái ly không thả lên quầy bar, mấy khách nhân khác chuyển tay từng người từng người đưa tới cho Ellen, Ellen nhận ly rồi liên thanh nói cảm ơn, sau đó đưa tới trước mặt Chân Mạch, rót cho hắn một ly đầy.

Chân Mạch cười gượng, chạm nhẹ vào ly Ellen: “Merry Christmas.”

Ellen cũng cười, đáp: “Merry Christmas.”

Hai người đều uống một hớp lớn, lúc này mới thở dài một cái.

Khắp quán bar đều là tiếng ồn anh anh ong ong, muốn nói phải hét rất to. Chân Mạch ngẩng đầu nhìn lên sân khấu. Đó đó có một cô gái tóc dài trẻ tuổi đang ngồi. Cô mặc bộ đồ màu trắng, ca bài “Mộng tỉnh thì phân”.

“Anh nói anh yêu phải người không nên yêu

Lòng anh đều là vết thương

Anh nói anh phạm phải lỗi lầm không nên phạm

Trong lòng đều là hối hận

Anh nói anh đã nếm đủ mọi khổ đau cuộc đời

Mà vẫn tìm không được người có thể tin tưởng

Anh nói anh cảm thấy chán nản vô cùng

Thậm chí bắt đầu hoài nghi cuộc đời”

Thanh âm của cô thập phần trong trẻo tựa như nước.

Ellen nhìn thấy hắn nhìn lên sân khấu nên cũng quay đầu lại nhìn. Trên gương mặt trẻ trung anh tuần tràn đầy tiểu ý ôn nhu, làm cho người ta sáng ngời.

Đây là bài hát khá xưa, phía dưới có không ít người dần dần nho nhỏ hát theo, cuối cùng biến thành đại hợp xướng.

“Sớm biết rằng thương tâm luôn là khó tránh

Anh cần gì khổ vì tình thâm

Ái tình luôn khó bỏ, khó phân

Vậy cần gì lại lưu tâm một chút ôn tồn đó

Sớm biết thương tâm luôn là khó tránh

Tại mỗi khi tỉnh mộng

Có một số việc, anh không cần hỏi

Có một số người, anh vĩnh viễn không cần chờ đợi”

Chân Mạch nghe mọi người đem bài ca bi thương hát tới khí thể ngất trời, không khỏi hài lòng cười ra tiếng.

Ellen nhìn hần một cái, bỗng nhiên cả tiếng nói: “Cô ấy.... tên Lorna.”

Ellen hạnh phúc liên tục gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, mới vừa biết một tháng, gặp nhau ở chỗ này, là tôi theo đuổi cô ấy.”

Chân Mạch cười to: “Đuổi tới chưa”

Ellen cười rất vui sướng, không nói gì.

Chân Mạch giơ ly lên với Ellen: “Chúc mừng cậu.”

Ellen cười ha ha, rồi cùng hần uống cạn một ly.

Lúc này, cô gái kia đã kết thúc biểu diễn, xuống phía dưới thay quần áo rồi. Một lát sau, Thẩm An Ninh lên sân khấu.

Chân Mạch đang đứng dưới một chùm đèn, khuôn mặt được chiếu bởi ánh đèn cam cam, lúc này nhấc tay ra hiệu cho người trên đài.

Thẩm An Ninh lập tức thấy hần, cười tươi vô cùng.

Trong lúc Thẩm An Ninh biểu diễn, cô gái tên Lorna kia đã thay bộ đồ thuộc da, quần jean có phong cách rất phóng khoáng, áo choàng, tóc dài, chen lại bên này.

Thực sự là quá âm ỉ, bọn họ không nói, chỉ bắt đầu chơi xúc xắc uống rượu.

Đợi đến khi Thẩm An Ninh hát xong, trời đã nửa đêm, người chủ trì bắt đầu kích động, bảo mọi người đếm ngược, người người hưởng ứng, âm thanh trong quán vang lên như chuông đồng.

Thẩm An Ninh không cần thay quần áo, từ trên sân khấu lập tức chen xuống. Hần vươn tay quàng qua đầu vai Chân Mạch, cái trán dán vào má hần, tâm tình rõ ràng có chút xuống dốc.

Chân Mạch cảm giác được thế, liền đưa tay ôm cậu, ghé vào tai cậu hỏi: “Làm sao vậy?”

0 giờ đã qua, tâm tình mọi người rất cực thôi kích động, làn sóng âm thanh này giờ cũng bắt đầu nhỏ dần, thanh âm nhỏ nhẹ bắt đầu chiếm ưu thế, thanh âm đối thoại cũng đã có thể nghe được.

Ellen thấy hai người bọn họ thân thiết thế, không khỏi nở nụ cười, bản thân cũng tha thiết ôm lấy Lorna, cúi đầu cười đùa với cô, vô cùng thân thiết.

Thẩm An Ninh cầm lấy ly rượu Chân Mạch uống một ngụm, nhàn nhạt nói: “Hôm nay là đêm hát cuối cùng của tôi.”

Chân Mạch có chút kinh ngạc: “Vì sao a? Cậu không muốn hát nữa à?”

Thẩm An Ninh lắc đầu: “Không phải, là có người không cho tôi hát nữa.”

Chân Mạch sửng sốt một chút liền hiểu ngay: “Là Cao phu nhân?”

Thẩm An Ninh mỉm cười: “Đúng vậy. Một ngày nay, tôi đi đâu hát, thì sẽ có người tới đó đập phá. Những lão bản quán bar này đều nhận được cảnh cáo, hy vọng bọn họ cho người nào đó mặt mũi, không mời tôi hát nữa. Tôi cũng không muốn vì mình mà làm khó người ta. Có một lão bản nói, hôm nay ngày lễ, không muốn tôi khó chịu, cho nên để tôi hát một đêm, ngày mai trả tiền, hợp tác dừng ở đây.”

Chân Mạch nắm tay cậu chặt thêm một chút, dán sát má vào mặt cậu an ủi, cười nói: “Đừng lo, tôi nuôi cậu. Tôi có công việc mà, thu nhập mỗi tháng mỗi người phân nửa.”

Thẩm An Ninh gạt đầu, tâm tình đang xuống dốc cũng nhanh chóng thẳng lên. Cậu hoạt bát nói: “Tôi cũng nghĩ thông rồi, không quan trọng, coi như nghỉ ngơi một chút, dù sao cũng sắp năm mới rồi. Mạch Mạch, ba mẹ tôi gọi điện báo, năm nay kêu cậu theo tôi về nhà. Bọn họ cũng đã 3 năm không thấy cậu rồi.”

Chân Mạch cúi đầu: “Được.”

Thẩm An Ninh suy nghĩ một chút, thân thiết hỏi hắn: “Cậu thì sao? Sao rồi? Tiểu tử kia không dây dưa cậu à?”

Chân Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “An Ninh, Tiết Minh đã trở về.”

Thẩm An Ninh quá sợ hãi: “Cái gì, cái gì? Cậu lập lại lần nữa, ai đã trở về?”

“Tiết Minh.” Thanh âm Chân Mạch lại càng thấp.

Thẩm An Ninh quay đầu, yên lặng nhìn hắn: “Cậu thấy gã ở đâu?”

“Gã tìm tới Chí Tôn Nghiễm Tràng, lên tận văn phòng tôi.” Chân Mạch lẳng lặng nói.

“Cái thằng vương bát đần ấy, gã cũng có gan đó à.” Thẩm An Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, nét mặt rất kích động, thiếu chút nữa gạt cái ly bia xuống bàn. “Gã nói thế nào?”

Sắc mặt Chân Mạch tái nhợt: “Còn coi tôi là đồ ngu, toàn mấy lời dễ ngon dễ ngọt rầm chó không kêu cả.”

Thẩm An Ninh có chút nghi hoặc: “Gã còn quay về làm gì? Không lẽ là sống ở nước ngoài không nổi nữa? Năm xưa, gã gạt cậu nhiều như vậy, làm hại cậu thậm chí như vậy...”

Thân thể Chân Mạch rõ ràng đang run nhè nhẹ, nhưng không nói gì cả.

Thẩm An Ninh lập tức ngậm miệng, đột nhiên đưa tay ôm chặt lấy hắn: “Mạch Mạch, cậu không sao chứ?”

Chân Mạch thở ra một hơi, biểu tình rõ ràng đã trầm tĩnh lại, mỉm cười với cậu: “Yên tâm, tôi không sao.”

Thẩm An Ninh cẩn cẩn dực dực mà hỏi thăm: “Vậy cậu...”

Chân Mạch trầm mặc một hồi mới cười nói: “Tôi thiếu chút nữa đã giết gã.”

Thẩm An Ninh nhất thời tươi cười rạng rỡ: “Tốt tốt tốt, như vậy, đối với loại hỗn đản này tuyệt đối không thể nhẹ tay.”

Chân Mạch dựa vào quầy bar, lòng rất bình tĩnh, nhãn thần thâm trầm như biển.

Đúng lúc này, có người chen lại đây, bỗng nhiên một tay ôm lấy Thẩm An Ninh.

Chân Mạch ngẩng đầu nhìn liền thấy Cao Kiến Quân, không khỏi nở nụ cười.

Thẩm An Ninh cũng đại hỉ: “Diii? Anh về rồi sao?”

“Sự tình xong xuôi nên về thôi, có cái gì kỳ quái chứ?” Cao Kiến Quân ôm cậu, thoải mái mà cười nói.

Chân Mạch nhìn một chút đồng hồ trên quầy bar, đề nghị: “Trời tối quá rồi, ngày mai còn phải đi làm, chúng ta đi thôi.”

Hai người bọn họ tự nhiên không có ý kiến.

Lúc này, Ellen từ lâu đã cùng bạn gái chạy mất.

Cửa quán bar có rất nhiều xe đậu, khách nhân lục tục rời đi.

Đi ra rồi mọi người mới nhận ra khí trời hàn lãnh, Cao Kiến Quân quan tâm nói với Chân Mạch: “Cậu ăn mặc phong phanh quá, cẩn thận cảm lạnh. Cậu vẫn còn đang bệnh, đừng để bị nặng thêm.”

Chân Mạch mỉm cười gật đầu: “Biết.”

Bọn họ cũng không khách khí, đều tự trở lại xe mình, chia nhau về nhà.

Cao Kiến Quân một bên lái xe, một bên đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ tóc Thẩm An Ninh, ôn nhu hỏi: “Chuyện của em anh đã nghe nói, tạm thời nhịn một chút, bên anh đã ủy thác luật sư khởi tố lên pháp viện, rất nhanh sẽ có kết quả.”

Thẩm An Ninh cười gật đầu: “Không có việc gì, em cũng không tức giận.”

“Ừ, tốt.” Cao Kiến Quân vẫn thích loại tính cách trong sáng này của cậu, vừa thương vừa yêu cậu. “Được rồi, trước đây em vẫn không cầm tiền của anh, hiện tại có thể để cho anh mặt mũi hay không, để anh chăm sóc cho cuộc sống của em?”

“Không muốn.” Thẩm An Ninh lập tức lắc đầu. “Em còn có chút tiền để dành, một thời gian nữa cũng không đói nổi. Tiền thuê nhà em thanh toán một năm rồi, bây giờ còn có nửa năm nữa mới phải đóng tiền, chỉ là bình thường ăn, mua đĩa, tốn không bao nhiêu. A, được rồi, hiện tại mua đồ ăn đều là anh lấy tiền mua cả, ha ha, vậy em càng không có gì tốn cả.” Nói đến đây, cậu cười đến ngứa tới ngứa lui.

Cao Kiến Quân cười khê, lấy tay cậu nắm chặt, thật lâu không muốn buông ra.

Một lát, anh mới nói: “Người kia lần trước em nói, hai ngày nay anh có tra một chút.”

“Tiết Minh à?” Thẩm An Ninh không cười nữa.

“Đúng.” Biểu tình Cao Kiến Quân rất thoải mái, nhìn cậu một cái. “Gã từ Canada trở về, mở một chuỗi siêu thị quy mô ở đây. Em nói có khéo không? Chính là siêu thị Minh Giai khai trương cùng một ngày với Chí Tôn Nghiễm Tràng của bọn Chân Mạch. Hắc hắc, anh nghe thấy cũng rất kinh hãi. Hay thật, đúng là, không phải oan gia không gặp nhau.”

Sắc mặt Thẩm An Ninh âm trầm lại; “Gã thật sự là áo gấm về nhà mà, đồ vô sỉ này.”

Cao Kiến Quân vỗ vỗ cậu an ủi: “Yên tâm, người như gã, mới từ bên ngoài tới, đặt chân chưa ổn, rất dễ đối phó. Em không phải đã nói, lúc xưa bạn bè Tiết Minh cũng kinh thường cách làm của gã, toàn bộ cùng gã tuyệt giao sao?”

“Đúng vậy.”

Cao Kiến Quân mỉm cười nói: “Gã mới vừa tới nơi này, bạn bè mới kết giao rất hữu hạn, hơn nữa trên cơ bản anh đều biết cả, muốn cho gã một trận rất dễ. Em có muốn cho gã một bài học không?”

“Đương nhiên muốn.” Thẩm An Ninh không chút nghĩ ngợi, lập tức kích động nói ngay. “Bất quá, cần giúp Mạch Mạch lấy lại tiền.”

“Được rồi.” Cao Kiến Quân cười ha ha.” 1 triệu 8 ngàn 6 cho gã dùng gần 4 năm, để gã trả cả lời lẫn vốn 3 triệu, thế cũng là tiện cho gã rồi. Hắc hắc, đừng nói tại thành phố này gã chẳng là cái gì, dù gã có trốn lần nữa, bạn bè của anh ở Canada vẫn có thể cho gã một trận.”

“Thật tốt quá.” Thẩm An Ninh cười ha ha. “Kiến Quân, em luôn luôn thích dàn xếp ổn thoả, không tranh chấp với người khác. Bất quá, tùy anh trị hỗn đản Tiết Minh, em chỉ thấy thống khoái mà thôi, tuyệt không bảo anh ngừng đâu.”

Cao Kiến Quân thấy cậu hài lòng như thế, trong lòng cũng vui vẻ, một tay kéo cậu qua, hung hăng hôn một cái.

Ngày thứ hai, Chân Mạch cứ theo lệ thường sớm tới công ty, mỗi ngày theo lệ đi làm.

Thời gian kinh doanh chưa tới, cửa chính chưa mở ra, cửa nhỏ để nhân viên bán hàng ra vào, Ngụy Dĩ đang giám sát công nhân chuẩn bị cho giờ mở cửa, lại kinh ngạc mà thấy một thân ảnh quen thuộc từ cửa nhỏ tiến đến, xuất hiện trước mắt cô.

Chân Mạch đang xem một ít văn kiện, liền nghe tiếng đập cửa nhẹ nhàng, hần giương giọng: “Mời đến.”

Cửa đẩy ra, Ngụy Dĩ đứng ở bên cửa, kêu một tiếng: “Chân tổng, có khách tìm ngài...” Thanh âm của cô ập a ập ứng, dường như khó có thể mở miệng.

Con mắt trong trẻo của Chân Mạch hơi hơi chuyển, liền thấy được gương mặt mỉm cười phía sau cô, không khỏi ngần ra, phút chốc đứng dậy: “Lương châu trưởng.”

Lương Hân ôn hòa cười cười, chậm rãi đi đến: “Chân tổng, chào cậu.”

31. Chương 31

Editor: Kaori0kawa

Beta 1: Mai_kari

Lương Hân cười cười nói: “Chân tổng đừng khách khí, nếu như không ngại, cậu có thể gọi tôi là chị Lương.”

Chân Mạch lập tức tiến lên, ôn hòa nói: “VẬY Lương đại tỷ, mời ngồi. Chị cũng đừng khách khí với tôi, gọi tôi Tiểu Chân đi.”

“Được.” Lương Hân tiêu sái mà ngồi vào một bên sofa, thái độ thông dong, gương mặt vẫn mang theo nụ cười.

Chân Mạch cười cười với Ngụy Dĩ còn đang luống cuống chân tay ở bên cạnh: “Cô cứ đi làm việc đi, ở đây có tôi là được rồi.”

Ngụy Dĩ như được đại xá, nói với Lương Hân: “Lương đại tỷ, chị cứ ngồi ở đây, tôi đi ra ngoài xem tình hình một chút.”

Lương Hân cười gật đầu: “Tốt thôi, cô cứ làm việc đi, đừng quan tâm tới tôi.”

Chân Mạch đi tới máy uống nước ngâm cho Lương Hân một ly Bích Loa Xuân tốt nhất, bưng lên bàn trà trước mặt cô rồi ngồi xuống, tâm tình tán loạn hồi nãy giờ cũng đã điều chỉnh lại. Hắn mỉm cười nói: “Lương đại tỷ, thật không nghĩ tới chị lại tới đây.”

“Hết cách nha.” Lương Hân sang sảng nói. ” Cũng do cậu thôi, chiến tranh lạnh ác liệt với Minh Dương như vậy, mà y tính cách cũng khá trẻ con, không chịu nói rõ ràng với cậu, nên bắt buộc tôi phải đích thân tới thôi.”

“Lương đại tỷ, chị...” Chân Mạch vô cùng kinh ngạc: “Tôi không hiểu ý chị. Tôi...đã cùng y chính thức chia tay rồi. Chuyện trước đây... là tôi sai, rất xin lỗi chị.”

“Không không không.” Lương Hân mỉm cười. “Tiểu Chân, tôi tới đây là muốn nói chuyện rõ ràng với cậu. Kỳ thực việc này muốn nói cho rõ, là tôi phải xin lỗi cậu, Minh Dương cũng phải xin lỗi cậu. Cậu vốn vô tội mà.”

Chân Mạch càng nghe càng không hiểu ra sao, chỉ có thể nhìn cô, chẳng biết phải hỏi thế nào.

Lương Hân nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Việc này nói đến cũng dài.”

Chân Mạch ôn hòa mỉm cười: “Không sao, tôi có thời gian.”

Lương Hân nhìn hân, trong mắt tràn đầy tán thưởng, gật đầu nói: “Tốt.”

Chân Mạch đứng dậy tắt điện thoại di động, rút đầu cắm điện thoại bàn, lấy hành động biểu thị chuyên tâm mà nghe cô nói.

Lương Hân bắt đầu nói: “Tôi cùng Minh Dương là thanh mai trúc mã điển hình. Hai nhà chúng tôi là thế giao, ông nội y cùng ông nội tôi đều là lão hồng quân công nông Trung Quốc, lúc xưa sống nương tựa bên nhau, thực sự là cưu tử nhất sinh, sau đó cùng nhau tham gia chiến tranh, cứu mạng lẫn nhau, thực sự là so với anh em ruột thịt còn thân hơn. Sau đó, bọn họ song song cưới vợ, lúc đó liền hẹn nhau, nếu như đều sinh con trai hay con gái, thì kết thành anh em hoặc chị em, nếu như là một nam một nữ, thì làm kết làm vợ chồng. Kết quả, đời thứ hai của họ tất cả đều là con trai, đành để chúng làm anh em. Tình cảm hai nhà cũng rất tốt. Hai vị lão cách mạng còn chưa từ bỏ ý định, lại hẹn nhau đời thứ ba cũng sẽ theo lời hứa. Kết quả, đời cha mẹ chúng tôi lại toàn sinh ra con gái. Cứ nghĩ chuyện đã hết cánh. Cuối cùng, con trai út Tiết gia sinh ra một đứa con trai, đó chính là Tiết Minh Dương.

Chân Mạch nghe đến đó, không khỏi nở nụ cười chân chính. Lúc Lương Hân kể chuyện này, gương mặt luôn luôn mỉm cười, tựa như kể lại một câu chuyện xưa, làm hân nghe đến say sưa. Rõ ràng bản thân là đương sự, lại hoàn toàn không có cảm giác căng thẳng.

Lương Hân cũng cười, lại uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Tôi là con gái út của Lương gia, nhưng vẫn lớn hơn Minh Dương 5 tuổi. Ông của hai nhà nghĩ chênh lệch không lớn, không quan trọng. Phụ mẫu tôi với phụ mẫu Minh Dương cũng tương đối khai thông, thái độ thuận theo tự nhiên, để chúng tôi tự do phát triển. Hai vị lão nhân gia hai nhà làm ở Sở hữu sát vách nhau. Khi còn bé tôi như thằng con trai vậy, tính tình ngay thẳng, Minh Dương thích nhất chơi với tôi, luôn gọi tôi là tỷ tỷ. Sau đó chúng tôi vào cùng trường tiểu học, rồi tôi lên cao trung, y cũng vào trung học, khi đó chúng tôi cũng không có khả năng đến với nhau. Chờ tôi tốt nghiệp đại học, y mới cấp ba. Thật sự không có tiếng nói chung, nhưng thấy rất thân thiết, quan tâm lẫn nhau, uhhmm....giống như chị em vậy.”

Chân Mạch nghe rất nghiêm túc, ngẫm nghĩ tính cách của Tiết Minh Dương, quả nhiên tính trẻ con rất nặng. Thì ra do y là con trai duy nhất của hai đại gia tộc, tự nhiên được yêu chiều vô cùng, may phước y không có tính xấu gì.

Lương Hân suy nghĩ một chút, khe khẽ thở dài: “Tôi đam mê sự nghiệp, tốt nghiệp đại học xong thì vào làm cho nhà nước, nhất tâm hướng về phía trước, muốn góp sức vì nước vì dân, cho nên vẫn không lập gia đình. Minh Dương tốt nghiệp xong cũng bước vào xí nghiệp quốc doanh, thuộc hệ thống thương nghiệp, khởi nghiệp thì xuất toàn lực, cũng không nghĩ đến vấn đề cá nhân. Lúc này, lão nhân hai nhà cũng đã nóng nảy. Tôi cùng Minh Dương vì thế nói qua vài lần, hai người thế nào cũng tìm không được cảm giác, thấy làm vợ chồng với nhau thì thật là buồn cười. Giữa cả hai chỉ có thân tình, không có ái tình. Nhưng ái tình chân chính đến tột cùng là thế nào, khi đó chúng tôi cũng không rõ. Tôi tương đối lý trí, thấy bạn cùng lứa tuổi khác anh em em, chỉ cảm thấy lãng phí thời gian, có cái gì thì nói rõ, nếu như yêu nhau, không ngại kết hôn, nếu như không yêu, thẳng thắn chia tay.”

Chân Mạch bật cười, nhanh chóng đứng dậy cầm lấy ly trà trước mặt cô, tới máy uống nước rót thêm nước, nhờ thế mà không cười trước mặt cô.

Lương Hân chờ hân trở về mới cười tiếp tục nói: “6 năm trước, ông tôi bệnh nặng, sau đó bác sĩ nói chỉ có thể cố kéo dài thời gian mà thôi. Phụ mẫu tôi nói chuyện với tôi, hy vọng tôi có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ông. Tôi lập tức đi tìm Minh Dương, bảo muốn kết hôn. Khi đó Minh Dương mới 26 tuổi, tôi đã 31. Y nghe xong, không nói lời nào, lập tức bắt tay đăng ký thủ tục kết hôn. Sau đó đi bệnh viện thăm hỏi ông tôi. Ông tôi nghe xong chuyện này, tinh thần đại chấn, bệnh tình cũng tốt lên nhiều, tốt đến mức có thể xuất viện. Lễ cưới tôi cùng Minh Dương rất long trọng, ông y cùng ông tôi nhìn chúng tôi quỳ xuống kính trà, thực sự rất vui vẻ hài lòng. Một năm sau, ông tôi qua đời, thời gian ông mất tôi cùng Minh Dương đều ở trước mặt ông, ông rất thoả mãn, ra đi rất an tĩnh.”

Chân Mạch không nghĩ tới hôn nhân bọn họ là như thế này, một thời nghiêm nghị khởi kính, cái nhìn với Tiết Minh Dương có chút biến.

Lương Hân ngừng một chút, đắm chìm trong hồi ức, một lát mới nói: “Nếu kết hôn rồi ly hôn ngay thì không ổn. Tôi cùng Minh Dương kết hôn xong đã thảo luận qua, hai người đều không có gì tâm lý cản trở, bởi vì từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu rõ tính cách đối phương. Bởi vậy quyết định thử một lần, thử sống một cuộc sống hôn nhân chân chính, không phải trên danh nghĩa.”

Chân Mạch cảm kích gật đầu. Cô kỳ thực không cần nói cho hân những chuyện cá nhân như thế này, nhưng cô lại quyết định nói rõ toàn bộ, cũng là vì hân cùng Tiết Minh Dương.

“Sau đó, chúng tôi có một đứa con trai, tự nhiên Tiết- Lương hai nhà rất cao hứng. Năm kia, gia gia y cũng qua đời, đi rất bình tĩnh, rất thoả mãn.” Lương Hân mỉm cười. “Kỳ thực khi đó, chúng tôi đã biết cuộc hôn nhân này có vấn đề. Chúng tôi không có kích tình, không thể nào tiếp xúc thân thể thân mật thêm được nữa. Tại sự nghiệp, chúng tôi đều là người năng động, sáng tạo, hơn nữa đối mặt khiêu chiến đều tràn ngập lòng tin, chưa bao giờ bị buộc bất đắc dĩ, cho nên cũng không tiếp tục miễn cưỡng tình cảm thêm nữa. Bởi vì thân phận tôi tương đối đặc thù, cho nên việc ly hôn, chúng tôi thảo luận nửa năm rồi, cẩn thận thảo luận hết mọi vấn đề thêm nửa năm nữa, sau đó đã chính thức làm thủ tục ly hôn vào mùa thu năm ngoái.”

Chân Mạch chấn động, cảm thấy vô cùng bất ngờ. Hân nhìn Lương Hân, biểu tình trống rỗng.

Lương Hân dường như cũng hiểu cảm giác của hân, cười cười trấn an hân: “Kỳ thực là tôi làm lầm lỡ Minh Dương. Bản tính y thiện lương, đối với tôi càng thêm bao dung. Lúc ly hôn, tôi muốn con trai ở với mình, dù sao tuổi tôi đã không còn khả năng sinh thêm được nữa rồi, mà tôi lại lập chí theo con đường chính trị, cho nên tương lai cũng không dự định tái hôn. Y còn trẻ, vừa anh tuấn lại có tiền, có địa vị xã hội, tương lai còn có thể kết hôn sinh con, ha ha, y cũng theo lời tôi, không giành quyền nuôi con với tôi. Sau khi chúng tôi ly hôn, người ngoài khuyên tôi tạm thời bảo mật chuyện này, chờ thời cơ tới rồi hãy tiết lộ. Cho nên, Minh Dương vẫn mang nhẫn kết hôn, cũng chưa bao giờ nói chuyện ly hôn này. Một năm này, y cũng có gặp gỡ qua những người khác, tuy chỉ là một thời gian mà thôi. Chúng tôi vẫn là bạn bè, bình thường y vẫn gọi điện cho tôi, nói chuyện tình cảm của y, nói người thời nay háms danh háms lợi quá mức, ánh mắt nhìn y chẳng khác nào nhìn kim cương, xe hơi, biệt thự, căn bản không coi y như con người có tình cảm, không thật tâm với y.”

Chân Mạch cũng hơi hơi nở nụ cười, hân có thể tưởng tượng ra thần tình Tiết Minh Dương khi nói những

lời này.

Lương Hân nhìn hân, ôn hòa cười nói: “Hè vừa rồi, y gọi điện thoại cho tôi, nói có quen một người, lớn lên rất khá, tính tình cũng rất tốt, tuy rằng còn trẻ nhưng tính cách trầm ổn, rất có tài, biết rõ địa vị y không chỉ không nhào tới, trái lại rất đề phòng. Sau đó y không ngừng mà gọi điện thoại đến, nói đã cùng người đó ở chung, rất tốt, rất thích người này. Khi đó, tôi vẫn không biết người y thích là nam.”

Chân Mạch có chút bất an, thoáng cúi đầu, lảng tránh ánh mắt của cô.

Thái độ Lương Hân vẫn rất bình thản: “Lễ Quốc khánh qua đi, y cái gì đều nói cho tôi cả. Y nói y yêu cậu, quyết định cùng một chỗ với cậu, muốn nói chuyện ly hôn, nếu không thì không công bằng với cậu. Bên tôi mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng không cần bảo mật nữa, đương nhiên cũng đồng ý. Minh Dương hưng phấn mà nói với tôi, hiện tại y đã biết cảm giác yêu là thế nào rồi. Khi đó, tôi cũng có chút hiếu kỳ, nói muốn gặp cậu. Vừa lúc có hoạt động công ích, thế là tôi thúc Minh Dương, bảo y mang cậu tới.”

Chân Mạch gật đầu, không nói gì.

Lương Hân mỉm cười: “Từ nhỏ đến lớn Minh Dương luôn được quan tâm yêu thương, nên mọi việc không hay suy nghĩ cho người khác. Tính của y cũng rất trẻ con, muốn nói tin này cho cậu vào ngày sinh nhật cậu, cho nên trước đó cái gì cũng không nói, kích động dắt cậu tới Lộ Châu. Lúc đó, tôi vừa nhìn thần tình của cậu đã thấy có chút gì bất thường, thế mà y còn không nhận ra. Khi đó, tôi đã nói với y, nhưng y bảo dù sao cũng sắp tới sinh nhật cậu rồi, đến lúc đó chịu đòn nhận tội, cái gì cũng dễ nói. Tôi cũng nghĩ thế, chỉ cần hai người yêu nhau, hiểu lầm cái gì đều dễ giải quyết, cho rằng chút mây đen nho nhỏ này rất nhanh sẽ tiêu trừ. Ai biết, sau khi y trở về một chút tin tức cũng không có. Gần nhất, bạn y gọi điện cho tôi, nói nửa tháng nay y như là trúng tà, công tác thất thần, khiến đối thủ tìm ra nhược điểm, đối với tương lai y cực kỳ có hại. Tôi cảm thấy rất kì lạ, vì vậy liên lạc với y, y cũng không nói tỉ mỉ, chỉ nói thì ra y là đứa ngốc nhất thiên hạ, bất quá chỉ là thể thân của người khác, bị lừa đến vậy, bản thân còn vui mừng hơn hở, thực sự là buồn cười đến cực điểm. Tôi khuyên y nói rõ với cậu, nhưng y lại cố chấp không muốn, nói là không muốn làm trò cười thêm nữa.”

Nói đến đây, Chân Mạch bừng tỉnh đại ngộ, vào ngày sinh nhật, Tiết Minh tới, Tiết Minh Dương nhất định cũng tới. Hân cúi đầu, trong mắt có một tia ôn nhu.

Lương Hân cười, lời nói rất lý trí, rất nhân tính: “Tiểu Chân, riêng tôi thì tôi nghĩ, tình cảm luôn đáng giá tôn trọng, cho nên đồng tính miễn nhau, chỉ cần là thật tình, cũng tốt đẹp, không có gì đáng ghê tởm. Minh Dương yêu cậu, tôi không thấy có gì = kỳ lạ, cậu cũng là thanh niên tốt. Mỗi người đều có quá khứ, tôi nghĩ mọi người nên ngồi lại, nói rõ với nhau, dù sao cũng chỉ là quá khứ, sao lại không đối mặt với tương lai chứ? Cậu xem đúng không? Nếu như một chút cơ hội cậu cũng không cho y, thế thì khác gì cậu không cho chính cậu cơ hội, hai người cứ như vậy bỏ qua nhau, chẳng phải là rất đáng tiếc sao?”

Chân Mạch ngẩng đầu nhìn cô một cái, vẫn không hé răng.

Lương Hân cười lắc đầu: “Hai người đó, đều còn trẻ con cả. Tôi nghĩ cả một đời người có thể có được tình yêu chân chính là rất khó khăn, cho nên cần phải quý trọng.”

Rốt cục Chân Mạch gật đầu, nhẹ giọng nói: “Lương đại tỷ, chị yên tâm, tôi sẽ nói rõ với anh ấy.”

“Tốt.” Lương Hân cười rất vui vẻ. “Kỳ thực, 32 năm qua, con đường đi của Minh Dương đều rất thông thuận, chịu chút ngăn trở nhỏ nhỏ mới có lợi cho y. Bất quá, cậu cũng nên kiềm chế chút, khó khăn quá lớn, y chịu không nổi đâu.”

Chân Mạch nghe ra được, khi cô nhắc tới Tiết Minh Dương, khẩu khí giống hệt như một vị đại tỷ tỷ, lúc này cũng triệt để yên lòng, rộng rãi cười nói với cô: “Đại tỷ, chị yên tâm, tôi biết nói sao mà.”

“Ừ, cậu nhỏ hơn Minh Dương nhiều như vậy mà so với y hiểu chuyện hơn nhiều. Tôi tin tưởng cậu.” Lương Hân cười cười nói, rồi lập tức đứng dậy. “Vậy tôi đi đây. Lần này tôi tới là vì công việc, ngày mai đã đi rồi.”

Chân Mạch tiễn cô ra tận cửa lớn, bỗng nhiên kêu một tiếng: “Đại tỷ.”

Lương Hân quay đầu nhìn hân: “Cái gì?”

Chân Mạch suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng mà hỏi: “Vậy tương lai chị thì sao, cứ tiếp tục như vậy?”

“Đúng vậy.” Lương Hân thanh thoát gật đầu. “Tôi cũng đã tìm được người yêu của tôi rồi, đó chính là công tác. Ha ha, Tiểu Chân, Ngô Nghi (1) là thần tượng của tôi.”

Chân Mạch kính phục: “Tôi tin chị cũng sẽ làm được như bà ấy.”

Lương Hân cười vang: “Tôi nhất định nỗ lực hết sức.”

Chân Mạch nhìn cô đi ra bãi xe, lái xe ra, trên mặt vẫn lộ ra một nụ cười.

(1) **Ngô Nghi** (Tiếng Trung: hay , sinh tháng 11 năm 1938 tại Vũ Hán) là một trong bốn phó thủ tướng của Quốc Vụ Viện nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa do Chu Dung Cơ làm Thủ tướng (từ 15 tháng 3 năm 2003 đến 2 tháng 6 năm 2007). Năm 2006, tạp chí Forbes đã xếp bà ở hạng 3 trong топ 100 người phụ nữ quyền lực nhất thế giới (sau Angela Merkel và Condoleezza Rice). Trước đó vào năm 2004 và 2005 bà cũng đứng thứ 2 trong danh sách này.

32. Chương 32

Editor: Kaori0kawa

Beta 1: Mai_kari

Chân Mạch ngồi trong văn phòng, nhìn điện thoại trên bàn, đôi mày thanh tú nhíu chặt, dường như suy nghĩ chưa thông.

Nghĩ mãi, rốt cục hắn cầm lấy điện thoại.

Điện thoại reo thật lâu, đối phương vẫn không tiếp.

Chân Mạch rất kiên trì, mãi không dập máy, đến tận khi điện thoại tự động ngắt mới thôi.

Hắn buông điện thoại, tựa người vào đệm lưng ghế dựa, nhìn về phía ngoài cửa sổ có chút hiu quạnh.

Chỗ hắn ngồi là lầu hai, vẫn còn nhìn thấy cây ngô đồng bên ngoài, phần lớn lá cây đều đã biến khô vàng, là là bay trong gió.

Trong phòng rất tĩnh.

Một hồi lâu, đối phương vẫn không gọi lại. Hắn suy nghĩ một chút, lại cầm lấy điện thoại.

Đến lúc này, y nhận máy. “Alo.” Thanh âm rất bình tĩnh.

Chân Mạch cũng rất bình tĩnh: “Minh Dương, em là Chân Mạch.”

“Ừ.” Tiết Minh Dương bất động thanh sắc. “Có việc gì sao?”

“Phải, có việc.” Chân Mạch nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: “Anh có thời gian chứ? Em cần nói chuyện với anh.”

Tiết Minh Dương trầm mặc một hồi, mới nhàn nhạt đáp: “Có thể thảo luận qua điện thoại.”

Chân Mạch ôn hòa mà kiên trì: “Là việc tư, em muốn mặt đối mặt nói với anh, hy vọng anh có thể dành chút thời gian để gặp.”

Tiết Minh Dương dường như muốn chạy trốn: “Tết sắp đến rồi, anh bận nhiều việc.”

“Em biết. Nhưng dù bận công tác mong anh dành chút thời gian riêng tư nghe em nói, em nghĩ điều đó là cần thiết.” Chân Mạch nhẹ giọng. “Minh Dương, mặc kệ giữa chúng ta có kết cục ra sao, em chỉ hy vọng

anh nghe em nói hết. Đây là điều mà em nợ anh.”

Một lát sau, dường như Tiết Minh Dương rốt cục cũng bị thành ý của hắn cảm động, cúi đầu nói: “Vậy được rồi. Tối nay 8 giờ, gặp tại cà phê Đại Thụ.”

“Được.”

Buông điện thoại ra, Chân Mạch lập tức bắt đầu xử lý công vụ. Thời gian qua rất mau, đồng hồ báo thức trong điện thoại di động hắn đặt cuối cùng cũng vang lên, nhắc nhở cuộc hẹn của hắn với Tiết Minh Dương.

Chân Mạch rất ít khi tan tầm sớm như vậy, Ngụy Dĩ cảm thấy rất vui mừng, trước đây cách đi làm của Chân Mạch rất khùng bố, quả thực khiến tất cả mọi người trong công ty cảm thấy áp lực cực lớn.

Chân Mạch đi bộ thay xe, chậm rãi đi tới quán cà phê Đại Thụ không xa, gọi một phần bánh kem hạt dẻ, sau đó một ly cà phê.

Hắn tới sớm 20 phút, Tiết Minh Dương cũng rất đúng giờ. Khi y đi vào cửa, Chân Mạch đã ăn xong bánh, bụng cà phê lên thêm sữa thêm đường.

Nửa tháng không gặp, hai người đều phát hiện đối phương gầy đi rất nhiều.

Tiết Minh Dương thoáng lảng tránh ánh mắt của hắn, gọi nhân viên phục vụ mang cà phê Blue Mountain (1), sau đó mới bỏ áo ba-đờ-xuy lông dê, ngồi vào ghế.

Chân Mạch cố ý chọn vị trí góc bên cửa sổ tối. Cà phê Đại Thụ rất có ý, ngọn đèn u ám, bên trong như là một hốc cây, có một số vật liệu như chạc cây chia mỗi chiếc bàn ra với nhau, nhân tính hóa mà cường điệu tính riêng tư của khách hàng. Chân Mạch rất thích ở đây, lúc uống cà phê một mình, cảm giác tương đối thông dong, cùng bạn bè nói chuyện cũng rất dễ chịu, nếu như có gì bí mật, người khác cũng không nghe được.

Tiết Minh Dương cũng không giành đặt câu hỏi trước, chỉ là uống một ngụm nước khoáng nhân viên phục vụ đưa lên, quay đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Chân Mạch dùng muỗng nhỏ nhẹ nhàng khuấy cà phê, hơi trầm ngâm, rồi liền quyết định kiên trì thực hiện cách mà hắn đã nghĩ nửa ngày nay, đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng ra.

“Em biết Tiết Minh lúc mới 21 tuổi.” Hắn nhẹ giọng, âm nhạc nhẹ nhàng phụ trợ cho giọng nói càng thêm rõ ràng.

Tiết Minh Dương quay đầu nhìn hần, không nói gì, nhưng nét mặt rất chuyên chú.

Con mắt Chân Mạch vẫn nhìn cà phê trong ly đang xoay tròn, chậm rãi nói tiếp: “Em đi học sớm, coi như tương đối thông minh. Đương nhiên, cũng là do giáo dục gia đình tốt. Cha mẹ em đều là kỹ sư, đối với việc giáo dục em tương đối nghiêm ngặt. 16 tuổi em vào đại học, khiến cho thành phố em ở cũng oanh động không nhỏ. Sau đó, 20 tuổi tốt nghiệp. Bởi vì thành tích tốt, lại có danh tiếng thiếu niên sinh viên, cho nên rất vào công ty chi nhánh tập đoàn Lợi Bá nổi tiếng trong thành phố.”

Tiết Minh Dương tự nhiên cũng biết tên công ty này. Công ty này làm về nông nghiệp, sản phẩm khắp toàn quốc, rất lợi hại, năm ngoái vừa lên sàn, thành tích rất tốt.

Chân Mạch không ngừng đầu nhìn vẻ mặt của y, chỉ là chậm rãi tiếp tục nói: “Lúc đó, bọn họ vừa tiến vào thành phố ấy, còn đang trong giai đoạn khai thác, lúc ấy em biết chịu khó, cũng không sợ khó khăn, về phương diện khác cha mẹ em cũng có chút quan hệ, cho nên các đại lý cấp hai, cấp ba ở công ty phân nửa đều do em phát triển. Bởi vì thành tích tốt, một năm sau em thăng thành phó quản lý Bộ tiêu thụ, tiền lương cộng thêm trích phần trăm tiêu thụ từng tháng được cả chục ngàn. Khi đó, em còn quá trẻ, xuân phong đắc ý, thuận buồm xuôi gió, cho rằng thế giới đều là của mình, không gì không làm được.” Nói đến đây, trên mặt hần hiện lên một tia cười khổ tự giễu.

Tiết Minh Dương nghe rất chuyên tâm, ánh mắt cũng giống hần, rơi vào ly cà phê mà hần liên tục khuấy.

Thanh âm Chân Mạch rất ôn hòa: “Có một lần, em chạy tới gặp mặt một đại hộ khác, bởi vì trên đường kẹt xe, lúc đến bị muộn. Em đi rất gấp, vùi đầu mà chạy, kết quả ở cầu thang đụng phải một người, người đó là Tiết Minh.”

Tiết Minh Dương nghe thế giật mình, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu gặp mặt của y cùng với Chân Mạch ở cầu thang.

“Sau đó, gã quán lấy em, muốn biết số điện thoại của em, rồi theo đuổi em.” Chân Mạch giản đơn nói. “Em nghĩ, hiện tại anh cũng đã biết, gã...khá đẹp, mặc hàng hiệu, đi xe sang, ra tay hào phóng, thái độ sang sảng, hơn nữa chưa kết hôn. Khi đó tính hướng của em cũng không rõ ràng, tại đại học cảm giác đối với sự chủ động theo đuổi của nữ sinh không thể thích ứng, bản thân cũng không thấy được bạn nữ nào đáng giá để chủ động theo đuổi, nhưng cũng không có bạn nam nào làm em chú tâm. Cho nên, em nghĩ hần là do cơ duyên chưa tới, cũng không nghĩ gì nhiều. Lúc Tiết Minh theo đuổi em, nói thật, cũng là xuất phát từ sự hiếu kỳ hay những nhân tố khác, em thấy gã cũng không khiến em chán ghét. Thế nên, không ngại thử một lần, tựa như khi còn đại học thử ma túy, thử qua thuốc lắc, thử qua KING (2), rốt cuộc cũng như một loại đua đòi theo thời đại.”

Tiết Minh Dương cũng từng trải qua thời tuổi trẻ, tự nhiên hiểu. Lúc này, cà phê của y cũng đã được bưng tới. Vì vậy y thêm sữa thêm đường, bắt đầu khuấy cà phê của mình.

Chân Mạch bỏ muỗng nhỏ vào đĩa, tay nhẹ nhàng chống lên trán, tiếp tục nói: “Đây coi như là mối tình đầu của em. Gã rất nhanh đã mang em lên giường. Gã đối với em ôn nhu săn sóc, cẩn thận chiều chuộng. Tại trên giường, gã cũng cho em biết được sự vui sướng. Người như vậy, không có lý do gì không yêu, nhất là với một người chưa từng hưởng qua tình yêu. Cho nên, em yêu gã, hơn nữa càng ngày càng cuồng dại,

vô cùng cuồng nhiệt... cứ thế cứ thế, qua một năm.”

Tiết Minh Dương diện vô biểu tình, cầm ly cà phê uống một ngụm, một chữ cũng không nói.

Chân Mạch ngồi ở chỗ kia, thần tình có chút thờ dãn, một lát sau mới nói xong: “Sau đó, gã dần dần biến hóa, bao giờ cũng có hình dạng phiền não, nói với em việc làm ăn không được tốt, xung đột với phía đối tác. Em vẫn nghĩ cho dù hai người cùng một chỗ, cũng không nhất thiết hỏi nghề nghiệp của nhau, cho nên tới lúc đó vẫn không chủ động hỏi gã điều gì. Gã nói, em nghe, thỉnh thoảng cũng hỏi vài câu. Gã kể khổ với em, em nghe thế, tự nhiên đau lòng nhưng cũng không biết giúp gã như thế nào. Hơn nữa em chỉ là tiểu viên chức, không có tiền không có quyền, giúp được cái gì? Ngoài trừ lên giường, ngoan ngoãn phục tùng cuộc sống hằng ngày, em cũng không nghĩ ra được mình có thể làm chuyện gì giúp gã cao hứng một ít... Ngày như vậy qua hai tháng, sau đó có một ngày, gã nói phía đối tác gã ôm tiền bỏ trốn, đó là tiền hàng cần đưa cho nhà máy, nếu không đưa gã sẽ bị khởi tố. Hơn nữa không khôi phục lại được. Em...nhìn thấy gã uể oải khổ sở như vậy, bản thân cũng rất khó chịu, muốn giúp gã, hỏi gã em có thể giúp được gì. Gã chỉ lắc đầu, nói cần 3 triệu mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng gã chỉ có thể chuẩn bị 1 triệu. Thấy em sốt ruột, gã còn khuyên em không cần suy nghĩ nhiều, cứ để gã nghĩ biện pháp, sau đó buổi tối len lén khóc bên cạnh em. Em nghe vài ngày thì hỏi gã, tiền lúc nào có thể quay vòng đi ra, gã nói nhiều nhất là mấy tháng, sau đó còn nói một vài chuyện liên quan nữa, em nghe cũng thấy có lý. Thực sự không có lỗ hổng, nên mà bắt đầu nghĩ cách. Đại lý chỗ em giao tiền hàng, đều là nghiệp vụ viên thu, có đôi khi sẽ ở trong tay một thời gian rất dài, khoảng 1, 2 tháng mới giao cho công ty. Đó là lỗ thủng của chế độ tài vụ tập đoàn, nhưng không ai nói ra, em biết có nghiệp vụ viên lợi dụng điều này, đem tiền hàng vào thị trường chứng khoán, quay vòng một chút rồi mới giao cho công ty. Ngay lúc em còn cân nhắc, gã không hề nói tới chuyện này lần nào, chỉ càng thêm ôn nhu săn sóc em, người lại càng ngày càng gầy hơn, em nhìn thấy thế, thật sự là nhịn không được muốn giúp gã vượt qua cửa ải khó khăn này.” Nói đến đây, hắn dừng lại, thật sâu mà hít vào một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Tâm Tiết Minh Dương như bị mèo cắn, trên mặt vẫn thờ ơ, bưng ly lên, uống một ngụm cà phê.

Ly cà phê trước mặt Chân Mạch đã lạnh. Hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm nó, một lát mới lạnh lùng nói hết: “Em xuống đại lý chạy một chuyến, mượn cơ nói với các đại lý, nói công ty sửa lại chính sách, muốn bọn họ sớm giao tiền hàng. Bởi vì em luôn luôn quan hệ rất tốt với họ, bọn họ đối với thị trường tiêu thụ công ty cũng rất thoả mãn, cho nên đều rất thống khoái giao tiền. Lúc em trở về, trong thẻ có 1 triệu tiền hàng, tất cả đều giao cho gã. Gã ôm lấy em, rất hưng phấn, thề nói một tháng nhất định trả lại cho em, sau đó nói rất nhiều lời đồ ngon đồ ngọt, thề non hẹn biển.... khi đó em cũng là một thằng ngu tự cho là đúng, mỗi một câu một chữ gã nói đều vô điều kiện mà tin.”

Tiết Minh Dương nghe thế trong lòng giật mình, cảm thấy như đã hiểu được mọi chuyện, lúc này mới ngẩng đầu lên. Từ khi vào cửa, đây là lần đầu tiên y nghiêm túc nhìn hắn.

Chân Mạch thủy chung lấy tay đỡ trán, chặn hai mắt của mình. Ánh mắt hắn vẫn nhìn xuống ly cà phê đã lạnh, thanh âm như lướt: “Vài ngày sau, cha mẹ em cùng đi Chiết Giang công tác, kết quả máy bay ra sự cố...” Hắn nghẹn lời, bỗng nhiên dừng lại.

Trong lòng Tiết Minh Dương rút lại, bỗng nhiên khổ sở thay hắn.

Chân Mạch chậm rãi hô hấp, qua một hồi lâu, lại tiếp tục nói, thanh âm có khàn đặc: “Hai người, công ty

bảo hiểm bồi thường cho em 400.000, công ty hàng không đưa hơn 100.000. Em đi Chiết Giang một chuyến, lĩnh tro cốt cha mẹ trở về. Tiết Minh thủy chung ở bên em, giúp em chạy trước chạy sau, lo đủ loại công việc. Khi đó em nhìn gã, trong lòng chỉ có một câu nói, em chỉ còn gã, chỉ còn gã mà thôi... Cha mẹ em cuối những năm 70 tới thành phố công tác, 30 năm trôi qua, anh chị em đã sớm lạ lẫm với nhau, chỉ có Tết hàng năm gọi cho nhau một cú điện thoại, nói chuyện cũng rất khách khí. Với họ, em rốt cuộc là người lạ mà thôi. Ngoại trừ An Ninh là bạn thân ra, trên thế giới này, em thật sự cũng chỉ còn gã. Cho nên, mua cho phụ mẫu một ngôi mộ tốt, hợp táng. Em đem 500.000 còn lại cho gã. Tính ra, gã còn thiếu 500.000. Khi đó, lòng em rất trống trải, cũng rất loạn, căn bản không suy nghĩ gì khác, chỉ toàn tâm lo cho gã, xem gã như chỗ dựa của mình, nghĩ việc giúp gã vượt qua cửa ải khó khăn là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Em về nhà đem nhà cha mẹ bán 200.000, lấy tiền lương 1 năm hơn của mình, tiền trích phần trăm 160.000, đều cho gã hết. Cứ như vậy, tổng cộng cho gã 1 triệu 8 ngàn 6, ngay cả giấy vay nợ cũng không có bảo gã ghi.” Nói đến đây, đôi môi của hắn hiện ra một nụ cười khổ sở mà châm chọc.

Tiết Minh Dương nhìn thấy thế, không tự chủ được muốn đưa tay qua, xóa tan đi nụ cười đau lòng ấy. Y nắm chặt tay, nỗ lực ức chế bản thân, rốt cục không cử động gì.

33. Chương 33

Editor: Kaori0kawa

Beta 1: Mai_kari

Thanh âm Chân Mạch trở nên đều đều, tựa như đau đến chết lặng, kể lại một câu chuyện không liên quan đến mình: “Sau đó, gã biến mất sạch sẽ. Sáng sớm em ra ngoài làm, buổi tối tan tầm về nhà, gã đã không thấy tăm hơi, đồ gì gã cũng mang đi cả, tựa như gã chưa từng xuất hiện trong cuộc sống em vậy. Em đi tìm hết bạn bè của gã, thế nhưng hình như đi đến đâu gã cũng tổ khổ với bạn, nói em cấu giận thất thường, luôn oán giận gã làm ăn thất bại, không thông cảm cho gã, ở cùng với em thật sự rất khổ sở. Bởi vậy bạn gã đều không giúp gì em, ai cũng nói không thấy gã. Em tìm rã rời cả một tuần, rồi...cuối cùng...cái gì cũng hiểu cả. Lúc này đã cách lúc em tham ô công khoản gần một tháng, có đại lý trả lại hàng, tìm không được em, nên gọi điện thoại tới công ty. Vì vậy sự việc bại lộ. Mà em....đã cảm thấy mệt mỏi rã rời, em trốn ở chỗ An Ninh ngủ, thậm chí ngủ tới không bao giờ thức thì tốt rồi.

Công ty rất nhanh báo cảnh sát, sau đó cảnh sát tìm được nhà An Ninh, em bị bắt.”

Tiết Minh Dương nhìn gương mặt tái nhợt của hắn, nhưng nhìn không thấy con mắt hắn. Lòng y bỗng nhiên co rút lại.

Chân Mạch dường như càng ngày càng lạnh, nhàn nhạt nói: “Chuyện kế tiếp chính là dựa vào án pháp luật mà làm. Tại cục cảnh sát, cái gì em cũng không nói. Kỳ thực cũng không phải phản kháng, thật sự là thấy mệt mỏi rã rời, một chữ cũng không muốn nói, muốn ra sao thì ra, em đã không còn gì rồi. Sau đó, rất nhanh bị bắt giam, em từ Phòng tạm giam chuyển tới Phòng chờ án, ở đó 3 tháng. Nơi đó....hoàn cảnh....không tốt lắm....em cũng bị....không ít khổ, những người đó....rất cơ khát, đều bị nghẹn đến điên rồi....em chưa từng phản kháng qua, thậm chí....chết cho rồi. Sau đó.... sau có một lão đại được chuyển tới, bọn họ đều gọi y là đại ca. Người này nhìn tình cảnh của em 2 ngày, rồi nổi lên lòng trắc ẩn, bảo vệ

em, không cho phép bọn họ động thủ lần nữa, hỏi em rốt cuộc bị chuyện gì....em...lúc này mới nói cho vị đại ca ấy ngherồi vị này đưa tin ra ngoài, nhờ người giúp em tìm kiếm. Qua nửa tháng, tin tức truyền lại là, Tiết Minh vào ngày thứ ba nhận được tiền của em, từ Bắc Kinh bay đến Vancouver. Y lập thị thực di dân, đã kết hôn, đối tượng là một phụ nữ Trung Quốc quốc tịch Canada, lớn tuổi hơn y, đã ly hôn, không có tài sản. Song phương đều có ý riêng, cho nên rất nhanh làm xong, có người nói người phụ nữ kia nửa năm trước về nước, kết hôn với y, hiện tại đã mang thai. Nói cách khác, vào lúc công việc y thất bại, đã có kế hoạch sẵn, đều giấu em, còn một mực gạt em lấy tiền cho y.”

Tiết Minh Dương nhìn Chân Mạch, nhưng chỉ có thể thấy nửa khuôn mặt thon gầy của hắn. Hắn vẫn dùng ngón tay thon dài chống lên trán, che đi mắt mũi, hầu như chặn hơn nửa khuôn mặt trong tối. Nhưng mà ngay cả như vậy, y vẫn có thể tinh tường thấy, trên mặt Chân Mạch không có bất luận cái gì biểu tình gì.

Thanh âm Chân Mạch phẳng phất như truyền qua một tấm màn dày, có chút không rõ: “Sau đó em biết chuyện, không còn lời nào để nói nữa. Em là một thằng ngu, tự làm tự chịu, không có gì gì phải thương xót. Vị đại ca ấy nói cho em, với tội danh của em, tham ô công khoản vượt lên 1 triệu, chỉ sợ bị phán rất nặng, ít nhất 20 năm. Lúc đó em chỉ nói một câu: “Tử hình là hay nhất”, vị đại ca này cũng đành im lặng....Không lâu sau, luật sư ở tổng công ty ở Bắc Kinh đến gặp em, nói với em, lão bản tổng bộ nhìn hồ sơ của em, nguyện ý cho em một cơ hội nữa, bảo em cân nhắc một chút, nếu như em cùng ông ta sống 3 năm, 1 triệu sẽ được xóa bỏ. Em căn bản không cần phải cân nhắc, lập tức đáp ứng. Sau đó, đại ca kia nói em thật sự may mắn trong bất hạnh, không ngờ có thể gặp được một lão bản cũng là GAY, hơn nữa em lớn lên nhìn cũng được, cuối cùng cũng có thể tự cứu mạng mình.” Nói đến đây, hắn lại cười khổ.

Tiết Minh Dương cắn răng, trong mắt tràn đầy sự điên cuồng tối tăm.

Trong thanh âm Chân Mạch có một tia mệt mỏi rõ ràng: “Rất nhanh, lão bản tổng công ty Bắc Kinh đứng ra nói, 1 triệu đó là tiền ông tự mình đưa cho em, cho em mượn. Công ty huỷ bỏ tố tụng, Cục cảnh sát hủy án, em vô tội được thả. Ngày thứ hai sau khi từ Phòng chờ án đi ra, luật sư liền cùng em tới Bắc Kinh, bảo em ký một giấy vay nợ 1 triệu, sau đó giao em cho lão bản.... Lão bản rất danh tiếng, lớn hơn em 15 tuổi, được xem là thương nhân trẻ nổi tiếng, bề ngoài nhã nhặn, ôn hòa nho nhã, em đã nghĩ 3 năm ấy sẽ không đến nỗi quá khó sống. Ai biết....ông ta ở trên giường có sở thích khác với người thường, lần đầu tiên em cùng ông ta lên giường, thiếu chút nữa là mất mạng...” Tay hắn có chút run.

Tiết Minh Dương rốt cục hồi hận rồi, y không nên ra một nơi công cộng như thế này nói chuyện với hắn. Y muốn đập phá đồ đạc, muốn chạy đến ôm lấy cậu thanh niên làm y thương tiếc không ngớt này. Thế nhưng, hiện tại, thứ gì y cũng không thể làm, chỉ có thể ngồi yên nhìn mà thôi.

Thanh âm Chân Mạch tự khôi phục lãnh tĩnh, chậm rãi nói: “Em....khi đó...chỉ cảm thấy không có gì không thể nhẫn được, dù sao so với ở suốt đời trong tù vẫn tốt hơn, bị một người đàn vật so với bị rất nhiều người đàn vật vẫn còn tốt hơn nhiều. Nói qua nói lại, ông ta....ngoại trừ lúc lên giường ra, rất chăm sóc em, nhà trọ em ở là loại rất lớn, thiết bị tiên tiến đầy đủ hết, còn mời người làm tới lo việc nhà. Ông ta nói em lớn lên rất đẹp, thích mua cho em đủ loại phục sức hàng hiệu, bảo em mặc cho ông ta xem. Sau đó lại tha lên trên giường, tự tay cởi bỏ chúng.... Việc này, em đều không có gì để nói, nói chung ông ấy muốn làm gì cũng được....nhưng ông ta lại chê em chưa đủ nhiệt tình, quá lạnh nhạt, luôn tình cách chính em đến chết... Dần dần, em học được cách phân chia thân xác cùng cảm giác, khiến thân thể dưới thân ông ta đạt được cao trào, mà cảm giác vẫn là trống rỗng, được như vậy, ngày qua sẽ tốt hơn một ít... Một năm sau đó, ông ta thấy em vẫn nhẫn nhục chịu đựng, dường như đã có một chút tín nhiệm, để em làm trợ lý tư nhân của ông ta, mỗi tháng đưa tiền lương cho em. Kỳ thực đơn giản là làm tài xế, bảo mẫu, đánh chữ, đương nhiên việc chính là lên giường với ông. Bất quá, em cũng học được của ông ta một ít, thí dụ như ứng đối như thường

ở các cuộc xã giao, thí dụ như nếu quản lý đại tập đoàn thì thế nào, phải quả đoán giải quyết công việc ra sao. Sau đó, ông ta thích mang theo em đi ra ngoài xã giao. Bởi vì có bạn bè ông khen ngợi em, dường như rất ước ao như ông ta, ông ta cảm thấy nở mặt nở mày. Sau này giày vò trên giường xong, cũng sẽ thưởng thêm tiền thuốc men....cứ như thế, em sống 3 năm ở Bắc Kinh. Trong lòng em, lại phảng phất như đã qua 30 năm, cảm thấy mình đã già lắm rồi. Ngày sinh nhật 25 tuổi của em, cách ngày ước định kết thúc còn 3 tháng, ông ta hỏi em, có muốn ông ta giúp em giết chết Tiết Minh? Nếu em muốn, ông ta lập tức thay em xử lý, điều kiện là em ở thêm 3 năm nữa với ông ta. Em rất rõ ràng nói với ông, không. Buổi tối đó....ông ta hầu như xé em ra từng mảnh....em nằm tròn nửa tháng mới có thể xuống đất. Sau đó, ông ta mỗi ngày mỗi ngày giày vò em, một đêm cũng không buông tha, đến tận ngày cuối cùng trước khi hiệp định kết thúc. Qua nửa đêm 12 giờ, ông ta thả em ra, trên giường đứng lên, nói cho em biết: ‘Cậu tự do rồi’. Sau đó trả lại cho em tờ giấy nợ em đã ký. Từ giây phút ấy, ông ta đã dạy em một phẩm chất quan trọng vô cùng, giữ chữ tín, trọng lời hứa....Em ở trên giường nằm 10 ngày, mới có thể miễn cưỡng đứng lên. Ông cũng không còn xuất hiện thêm lần nào nữa, chỉ phái luật sư đến. Em đưa chìa khóa nhà cho luật sư sau đó dọn dẹp đồ dùng. Kỳ thực không có gì là của em cả, ngoại trừ vài quyển sách. Luật sư nói em có thể mang đi tất cả các bộ đồ. Em nghĩ tương lai phải tìm việc, bao giờ cũng cần dùng, nên lấy đi một ít, sau đó mua cho mình một vé xe lửa, rồi đi. Luật sư nói ông ta có chi phiếu cho em, bắt quá em không nhận....không phải là gian dối, chỉ là nghĩ không cần thiết....3 năm đó, là em nợ ông ta, bây giờ đã xong, thế mà thôi.”

Tiết Minh Dương nhìn hần, dường như thấy có thứ gì đó trong thân thể của hần như trôi theo từng lời kể, y muốn hét lớn một tiếng: “Đừng nói nữa.” Cổ họng tắc nghẹn, một câu nói cũng nói không nên lời.

Chân Mạch hồ hững nói tiếp: “Chuyện sau đó kỳ thực phần lớn anh đã biết. Em trở về, thuê phòng ở, an bài nhà cửa, tìm việc, sau đó đụng phải anh. Ngay từ đầu chống cự anh, thậm chí hận anh, có chút là do ảo giác. Sau đó, phát hiện anh là anh, không phải gã, cho nên cảm thấy có lỗi, đưa anh về nhà. Sau đó anh đối với em rất tốt, em.... giảm lên vết xe đổ lại động tình...rồi sau đó, em....muốn nói cho anh, lúc anh ôm lấy em, anh chính là anh, không phải người khác.... là như thế này, OVER.” Nói đến đây, hần bỏ tay khỏi mặt, ngẩng mặt lên, cực kỳ ử rử cười cười với Tiết Minh Dương.

Tiết Minh Dương nhìn hần, trên mặt tràn đầy thương tiếc, cổ họng tắc nghẹn, nói không ra lời. Y hối hận rồi, cực kỳ hối hận, y hối hận bản thân hiểu lầm Chân Mạch, vì mặt mũi chết tiệt không chịu nói rõ ngay cho hần. Y hối hận không ngăn cản Chân Mạch nói hết. Y cứ như vậy tận mắt nhìn Chân Mạch ngồi ở trước mặt mình, nhìn chút tình yêu trong lòng hần chậm rãi biến mất. Chân Mạch hiện tại giống như ngày y mới gặp hần, lãnh đạm, chống cự, tràn ngập hoài nghi cùng đề phòng đối với bốn phương, mang theo một loại cảm giác rã rời phát từ tận nội tâm, dường như tất cả đều đã buông tha, tất cả đều không cần thiết nữa.

Chân Mạch nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đường phố đã có chút quạnh quẽ, nhẹ giọng nói: “Em nói hết rồi, cảm ơn anh đã ngồi nghe em nói. Chúng ta... cứ như vậy đi, đừng ở đây thôi.” Nói xong, hần đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Tiết Minh Dương nhanh chóng đứng lên đuổi theo hần, lại bị nhân viên phục vụ ngăn cản, khách khí nói: “Tiên sinh, ngài muốn thanh toán sao?”

Hần vội vội vàng vàng quay ngược về ghế cầm lấy áo ba-đờ-xuy, từ túi trong móc ra bóp tiền, lấy 100 đồng đưa cho cô phục vụ.: “Không cần thôi lại.” rồi xông ra cửa.

Trong bóng đêm mịt mù, Chân Mạch đã không còn hình bóng.

34. Chương 34

Editor: Kaori0kawa

Beta 1: Mai_kari

Tiết Minh Dương ở dưới lầu Chân Mạch ở chờ một đêm.

Trời đang rét đậm, buổi tối lạnh cóng, y ngồi ở trong xe mở hệ thống sưởi hơi, rồi lại mở cửa sổ ra một khe nhỏ, tránh bị trúng độc khí.

Lúc y lái xe đến, trong nhà Chân Mạch vẫn còn sáng đèn. Lúc này y mới yên tâm, nhưng không đi gõ cửa.

Nghe xong chuyện của Chân Mạch, cho tới bây giờ tâm y vẫn loạn như ma. Dù rất đau lòng, y vẫn suy xét rõ ràng những câu nói của Chân Mạch. Nghĩ tới nghĩ lui, y đều cảm thấy Chân Mạch có ý muốn chia tay. Minh Dương nắm chặt tay, quyết tâm dù như thế nào cũng phải quần lấy hắn, bảo vệ hắn, tuyệt không buông tay.

Y nhìn gian phòng Chân Mạch tắt đèn, vì vậy dự định để hắn nghỉ ngơi một đêm, không đi quấy rối, rồi lại sợ hắn chạy mất, nên thẳng thẳng canh ngay dưới lầu, cả đêm chẳng rời đi.

Ngay lúc bình minh lên cao, y hầu như đã ngồi đến hóa thạch. Nhìn đồng hồ báo thức trong xe, sắp tới thời gian Chân Mạch đi làm rồi, y vội vã xuống xe, hung hăng vươn vai một cái, chuẩn bị dùng khuôn mặt tươi cười rộng rãi phóng khoáng nhất của mình đi đón hắn.

Thế nhưng, Chân Mạch vẫn không xuất hiện.

Y đợi tới tận 10 giờ, gọi điện thoại cho Ngụy Dĩ mới biết Chân Mạch không đi làm, cũng không có xin nghỉ. Cô gọi điện cho Chân Mạch, điện thoại di động của hắn vẫn tắt máy, căn bản liên lạc không được.

Tiết Minh Dương có chút luống cuống, vội vã lên lầu gõ cửa.

Trong phòng thủy chung lặng lẽ như tờ.

Y suy nghĩ một hồi, rồi gọi cho Cao Kiến Quân: “Cao tổng, tôi Tiết Minh Dương, có chuyện muốn nhờ anh.”

Thanh âm Cao Kiến Quân rất trầm ổn: “Tiết tổng, xin cứ nói.”

Tiết Minh Dương đồng dạng lãnh tĩnh: “Là như thế này, ngày hôm qua tâm tình Chân Mạch không ổn định, hiện tại cũng không ra khỏi nhà. Tôi lo có chuyện gì nhưng không tiện báo cảnh sát bẻ khóa, cho nên, tôi muốn nhờ Thẩm An Ninh lại đây một chuyến, xem có thể mở cửa hay không. Tôi muốn biết Chân Mạch có chuyện gì không.”

Cao Kiến Quân lập tức nói ngay: “Hiện tại tôi đang ở công ty, bất quá tôi sẽ báo ngay cho An Ninh. Cậu chờ một lát, đại khái một giờ sau chúng tôi sẽ đến.”

“Được, cảm ơn anh.” Tiết Minh Dương gác máy, tâm tình cũng bình tĩnh hơn một chút.

Một giờ qua đi, y không ngừng mà gõ cửa, nhưng vẫn không nghe thấy động tĩnh gì.

Thẩm An Ninh tới rất nhanh, cậu tựa như một con nai nhanh nhẹn lủi lên lầu, phía sau cậu, Cao Kiến Quân bình tĩnh theo phía sau.

“Thế nào?” Thẩm An Ninh sốt ruột hỏi. “Mạch Mạch sao rồi?”

Tiết Minh Dương thở dài: “Trong phòng vẫn không có động tĩnh gì.”

Thẩm An Ninh suy nghĩ một chút rồi lấy chìa khóa từ túi quần ra, mở cửa nhà Chân Mạch.

Tiết Minh Dương đại hỉ: “Cậu có chìa khóa nhà Chân Mạch à? Thật tốt quá.”

Thẩm An Ninh một bên mở cửa một bên nói: “Bọn tôi đều có chìa khoá nhà nhau, chủ yếu là sợ mất chìa khoá hay bỏ quên trong nhà, cho nên để lại một cái ở nhà bạn.”

“Tốt tốt tốt.” Tiết Minh Dương khẩn cấp đẩy cửa ra, chạy ào vào.

Phòng khách nho nhỏ nhìn một cái đã thấy hết, quanh quẽ vô cùng, không có chút sinh khí nào cả.

Tiết Minh Dương biết rõ căn nhà nên lập tức đẩy cửa phòng ngủ, đi vào.

Chân Mạch đang quần chăn, nghiêng người nằm ở trên giường, mặt quay vào tường, tựa hồ đang ngủ say.

Tim Tiết Minh Dương đập trật một nhịp, nhẹ nhàng ngồi lên giường, lật người Chân Mạch lại.

Vừa khê động như thế, Chân Mạch dường như có chút tỉnh. Hắn mở mắt ra, mê vông mà nhìn người trước mắt, hơn nửa ngày mới dần dần có biết là ai, nhưng không nói một lời.

Lúc này, Thẩm An Ninh cũng nhào lên giường, thân thiết hỏi hắn: “Mạch Mạch, cậu có sao không?” Nói xong, Thẩm An Ninh liền dứt bàn tay lạnh lẽo của mình vào trong lòng, chờ tay ấm rồi mới đặt lên trán Chân Mạch.

Chân Mạch bình tĩnh nói: “Tôi không sao, chỉ là cảm thấy mệt thôi, muốn ngủ một lúc nữa.” Thanh âm hắn có chút khàn khàn, nhưng không đến nỗi tệ.

Tiết Minh Dương nhìn hình dạng vô thần của hắn, tim như bị ai bóp nghẹt, cũng không dám nói thêm cái gì, nhanh chóng bảo: “Được, được rồi. Em ngủ đi. Anh lấy cái gì đó cho em ăn.”

“Cảm ơn, không cần đâu.” Chân Mạch không thấy y, chỉ hờ hững nói. “Không cần làm phiền mọi người, tôi không đói, chỉ muốn ngủ chút thôi.”

Thẩm An Ninh yên tâm mà thở ra một hơi, nói với Cao Kiến Quân: “Cậu ta không sốt.”

Cao Kiến Quân đứng ở bên giường, nghe vậy gật đầu: “Vậy để Mạch Mạch tiếp tục ngủ đi.”

Tiết Minh Dương cũng hơi hơi yên tâm, thay hắn ém chăn rồi xuống giường, theo bọn Thẩm An Ninh ra phòng khách ngồi.

Trong phòng cùng bên ngoài lạnh như nhau, bọn họ lập tức đã chịu không nổi. Cao Kiến Quân cau mày nói: “Hắn là mua cho cậu ta một cái điều hòa, mùa đông ấm áp một ít, mùa hè để chịu một chút.”

Trên mặt Tiết Minh Dương nóng nóng lên. Y căn bản không nghĩ tới mấy điều này, thật sự là xấu hổ.

Thẩm An Ninh nhẹ giọng nói: “Mạch Mạch nói, chủ cho thuê nhà không cho lắp, nói nếu muốn lắp máy thì sẽ phải phá tường, trừ phi Mạch Mạch sau này dọn đi không lấy lại cái máy mà cho ông ta thì ông ta mới đồng ý cho lắp. Còn Mạch Mạch, nghĩ lắp máy hay không cũng không quan trọng, dù sao phần lớn thời gian Mạch Mạch đều đi làm, về nhà chỉ để ngủ, mùa hè có quạt, mùa đông có thảm điện, cũng có thể chịu được, cho nên không lắp luôn.”

Tiết Minh Dương thốt: “Muốn thế cũng được, để tôi lấp, sau này cho chủ nhà luôn cũng được.”

Thẩm An Ninh nhìn y một cái, nhàn nhạt nói: “Mạch Mạch sẽ không chịu đâu.”

Cao Kiến Quân nhìn sắc mặt Tiết Minh Dương, chuyển hướng câu chuyện, hỏi: “Ngày hôm qua Mạch Mạch xảy ra chuyện gì?”

Tiết Minh Dương chẳng biết nên nói như thế nào mới tốt, suy nghĩ nửa ngày, mới nói đơn giản: “Mạch Mạch nói với tôi chuyện quá khứ.”

Thẩm An Ninh trợn y một cái: “Là anh bức cậu ấy? Nếu không Mạch Mạch thế nào lại tự bóc vết sẹo mình ra như thế?”

“Không không, tôi không có...” Theo bản năng Tiết Minh Dương muốn biện hộ thay bản thân rồi lại lập tức cụt hứng thở dài. “Là tôi hiểu lầm em ấy. Tôi thấy Tiết Minh trong văn phòng Mạch Mạch, lại nghe mấy lời gã nói Mạch Mạch một cách rất ám muội, cho nên tôi tưởng....aiii, nói chung là tôi không tốt.”

Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh vừa nghe liền hiểu chân tướng sự tình. Thẩm An Ninh tức giận vô cùng: “Anh có cái gì để hiểu lầm chứ? Mạch Mạch đối với anh thế còn chưa đủ sao? Như vậy còn không đáng cho anh tin sao? Người như anh có thứ gì tốt chứ? Mạch Mạch thật là ngốc mà, căn bản không cần giải thích gì cho anh hết. Anh nếu không chịu tin thì chia tay là xong. Anh coi lại anh đi, tự cho là đúng, căn bản không chịu nghĩ cho người khác gì cả. Tôi bảo anh đừng mặc đồ hiệu này, đừng dùng nước hoa này, đừng đi xe thể thao đồ, anh có nghe không? Mỗi ngày anh cứ mặc nguyên như thế đựng đưa qua lại trước mặt Mạch Mạch, cậu ấy có tính toán gì đâu, thế chưa đủ tốt với anh sao? Họ Tiết các anh quả nhiên không ai tốt...” Cậu càng nói càng tức giận, nói đến cuối cùng thành ra khẩu bất trạch ngôn.

Cao Kiến Quân vội vã cắt đứt lời cậu: “An Ninh, em cũng không biết toàn bộ sự thực, đừng vội vàng có kết luận như thế.”

Thẩm An Ninh im miệng, thở hồng hộc ngồi sang một bên, hiển nhiên lòng cực kỳ khó chịu.

Tay Tiết Minh Dương có chút run rẩy, từ túi áo lấy ra một điều thuốc lá mà châm lửa, hút một ngụm thật sâu, lúc này mới cảm thấy đỡ hơn. Y cười khổ với Cao Kiến Quân, nhẹ giọng: “Tiết Minh kia thực sự quá giống tôi, tôi cho rằng Mạch Mạch ở bên tôi bất quá là tìm thể thân thôi, cho nên, mới có hiểu lầm như vậy.”

Cao Kiến Quân gật đầu, lãnh tĩnh nói: “Tiết tổng, tôi già hơn cậu vài tuổi, thế nên mạo muội mà nói hai câu. Trước kia Mạch Mạch bị Tiết Minh làm hại, việc này tôi cũng mới vừa biết không lâu. An Ninh cũng nói cho tôi, cậu cùng tên hỗn đản đó rất giống nhau, An Ninh còn rất khó hiểu Mạch Mạch thế nào có thể chịu được cậu. Nói thật, nếu như đổi vị trí, tôi ở chỗ An Ninh thấy một người giống mình, hơn nữa còn nói những điều ám muội không rõ, tôi cũng sẽ hiểu lầm. Bất quá, tôi xử lý tương đối lý trí hơn cậu. Tôi nghĩ, trong tình hình đó, điều tôi duy nhất muốn biết là em ấy có yêu tôi hay không. Nếu An Ninh yêu tôi, quá khứ như thế nào, trước đây từng yêu loại người gì, căn bản đều không quan trọng. Nếu như An Ninh không yêu tôi, chỉ coi tôi như thể thân, thế thì mọi người hòa bình chia tay, quá khứ của em ấy không liên

quan gì đến tôi. Nói ngắn gọn, tôi sẽ không đi tìm hiểu quá khứ em ấy, lại càng không để An Ninh chính miệng nói ra, khó chịu một lần nữa.”

Tiết Minh Dương gật đầu, sắc mặt rất khó xem, nửa ngày mới thở dài: “Phải, anh nói đúng. Tôi....từ trước cho tới giờ chưa từng gặp chuyện giống thế này bao giờ, cho nên.... khó tránh khỏi tấm lòng đại loạn, xử lý chuyện sẽ không thành thực. Bất quá, chỉ cần Mạch Mạch còn ở đây, tôi nhất định sẽ bù đắp cho quá khứ sai lầm.”

Thẩm An Ninh hừ một tiếng, cúi đầu lẩm bẩm: “Bù đắp? Nói thật dễ nghe, tôi thấy chia tay cho rồi.”

Tiết Minh Dương không tiện nói cậu cái gì, đứng dậy lén lút vào phòng ngủ, nhìn Chân Mạch.

Cao Kiến Quân ôm ôm Thẩm An Ninh, cười an ủi: “Được rồi, Mạch Mạch xem ra không có chuyện gì, đây là chuyện tốt. Anh biết em thương Mạch Mạch, bất quá đừng mắng người lung tung thế.”

Thẩm An Ninh nói thầm: “Không chỉ mắng y, em còn muốn đá chết y luôn.”

Cao Kiến Quân không khỏi bật cười.

Lúc này, Tiết Minh Dương khinh thủ khinh cước mà đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ, khó hiểu hỏi Thẩm An Ninh: “Mạch Mạch vẫn ngủ như vậy, thế có vấn đề gì không?”

Thẩm An Ninh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: “Bộ dáng này của cậu ta, có chút giống 4 năm trước. Cậu ta cũng từng tới chỗ tôi ngủ một tuần, đến tận... cảnh sát tới gõ cửa, mang cậu ta đi.”

Trái tim Tiết Minh Dương lại nhói mạnh một cái, một lát mới hỏi: “Vẫn ngủ như thế sao?”

“Đúng vậy, vẫn ngủ như thế, ngay cả đồ cũng không ăn.” Thẩm An Ninh thở ra một hơi dài nói. “Lúc đó, tôi thực sự là lo lắng gần chết, hỏi cậu ta, thì cậu ta chẳng chịu nói gì. Aiii, đến tận khi cậu ta bị bắt, tôi mới biết được nguyên nhân gây ra sự tình. May là Mạch Mạch chỉ bị giam nửa năm, công ty bảo lãnh cho ra.”

Tiết Minh Dương nghe hần khẩu khí của cậu, bỗng nhiên hiểu mọi chuyện: “Cậu biết Chân Mạch sống ở Bắc Kinh thế nào không?”

“Cậu ta nói sống cũng được.” Thẩm An Ninh bình tĩnh kể lại. “Trước khi đi Mạch Mạch có gọi điện cho tôi, nói là phải đi tổng công ty công tác, lão bản đồng ý cho cậu ta chậm rãi trả tiền. Cậu ấy nói sẽ cố gắng làm việc, tiền lương cộng thêm trích phần trăm, chừng 3 năm là trả xong nợ. Tôi cũng vui cho cậu ấy. Nếu như lão bản không độ lượng như thế, cương quyết để cậu ấy ngồi tù thì cả đời coi như hủy rồi.”

Cao Kiến Quân nghe xong, liếc Tiết Minh Dương một cái trong lòng cũng đã hiểu được điều gì đó. Anh cũng là lão bản, đương nhiên biết trên thế giới không có khả năng xảy ra chuyện tốt như thế. Những gì Chân Mạch gặp phải tại Bắc Kinh, chỉ sợ càng thêm đáng sợ.

Tiết Minh Dương không nói thêm nữa, chỉ là thành khẩn nhìn Thẩm An Ninh: “Tôi muốn nhờ cậu hỗ trợ ở bên Chân Mạch. Ban ngày tôi còn phải đi làm, tan tầm sẽ tới đây ngay, lúc đó cậu mới về nhà được không?”

“Đương nhiên tôi phải ở đây với Mạch Mạch rồi.” Thẩm An Ninh nói lại. “Về phần anh, tôi nghĩ đừng có tới nữa. Mạch Mạch giờ không muốn gặp anh đâu.”

Tiết Minh Dương lại mỉm cười: “Nếu thế cần chính miệng Mạch Mạch nói với tôi, mà nếu nói cũng cần tôi chịu mới được. Cậu yên tâm, tôi sẽ làm Mạch Mạch tốt lên.”

Thẩm An Ninh bĩu môi, căn bản cũng không tin y, nhưng cũng không nói thêm nữa.

Tiết Minh Dương lòng nóng như lửa đốt, sắp xếp một chút vấn đề ăn uống của Thẩm An Ninh cùng Chân Mạch rồi cùng Cao Kiến Quân rời đi.

Đi xuống lầu, Tiết Minh Dương bỗng nhiên nhận không được nói: “Những gì Mạch Mạch phải chịu, tôi nhất định phải bắt Tiết Minh chậm rãi mà ném thử, còn phải thêm cả lời nữa.”

Cao Kiến Quân cười cười, thông dong gật đầu: “Phải, hơn nữa nhất định phải chậm rãi mà đòi, để gã ném được tất cả những cảm giác sợ hãi, sầu lo, tựa như ấn chết một con kiến, để gã biến thành bụi, chặt hết mọi đường lui của gã, để gã không ngóc đầu lên nổi.”

“Đúng, chính là như thế.” Tiết Minh Dương tán thưởng mà nhìn về phía anh, lúc này mới mỉm cười. “Xem ra Cao huynh đã ra tay rồi.”

Cao Kiến Quân cũng cười: “Tiết huynh không phải cũng đang âm thầm bố trí rồi sao? Chỉ là có chút do dự phải không? Sợ mang tiếng tranh giành tình nhân nên chưa động thủ phải không? Hiện tại danh chính ngôn thuận rồi, xem ra Tiết huynh nên lập tức hành động.”

Tiết Minh Dương rộng rãi nở nụ cười: “Đúng, Cao huynh quả nhiên danh bất hư truyền, lợi hại, ngay cả phương án hành động của tôi cũng nhất thanh nhị sở. May chúng ta không phải địch nhân, nếu không thật nguy hiểm.”

Cao Kiến Quân cao giọng cười to: “Nào oán, nào oán. Tiết huynh thực lực mạnh vậy, cho nên tôi mới phải để ý kỹ, sợ bị đánh bại như thế. Ha ha, Minh Châu tập đoàn chúng tôi cũng muốn vươn chân vào hành nghiệp bách hóa, đương nhiên phải nghiên cứu lão đại trong ngành rồi. Cái này gọi là tri kỷ tri bỉ, biết địch

biết ta, trăm trận trăm thắng. Bất quá, chúng tôi làm siêu thị ổn định giá, không can dự thị trường cao cấp, không đoạt khách bên tập đoàn Thiên Đô nha.”

Tiết Minh Dương nghe xong, tiểu ý trên mặt càng đậm: “Tốt, Cao huynh, xem ra chúng ta có thể hợp tác vui vẻ rồi.”

Cao Kiến Quân càng cao hứng: “Được vậy thật tốt.”

Tiết Minh Dương lập tức hăng hái bừng bừng: “Đi, Cao huynh, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút.”

Hai người lên xe, chạy đi.

35. Chương 35

Editor: Kaori0kawa

Beta 1: Mai_kari

Chân Mạch cứ ngủ suốt như vậy.

Lúc hắn nói về quá khứ với Tiết Minh Dương, hắn còn muốn đem hết những gì giấu trong lòng ra nói, nói xong mọi thứ đã thoải mái, tất cả đều có thể tốt lên. Thế nhưng, khi hắn nói xong, chỉ cảm thấy như đã cởi từng bước từng bước cởi bỏ áo giáp trên người mình ra, không chỉ áo giáp, ngay cả da cũng đều kéo theo, chỉ còn lại có thân thể máu tươi nhễ nhại, nhưng không đau, chỉ là mệt mỏi vô biên từng đợt từng đợt hung mãnh tấn công, khiến hắn mệt đến không thể cảm nhận được gì nữa.

Hắn phảng phất đã mất đi thính giác, thị giác, xúc giác, vị giác, ngay cả cảm giác đau đớn cùng cơ khát cũng mất đi, chỉ còn lại mệt mỏi, thậm chí ngủ một giấc, không muốn nhúc nhích gì. Hắn hoàn toàn không có khái niệm thời gian, trong phòng ngủ vĩnh viễn là rèm cửa màu đen dày nặng nề, không bật đèn. Hắn càng ngủ càng thấy mệt, thế nhưng vẫn ngủ.

Thỉnh thoảng, hắn sẽ đứng lên, đi vào toilet ở phòng khách. Hắn mặc áo ngủ đơn bạc, phảng phất như không cảm thấy lạnh, làm Thẩm An Ninh sợ một trận, luống cuống tay chân nắm lấy áo ba-dờ-xuy khoát lên cho hắn. Hắn nhìn Thẩm An Ninh, một lát mới hiểu được cậu là ai, nhưng không có bất luận biểu tình gì, liền xoay người vào gian phòng, lại tiếp tục ngủ.

Thẩm An Ninh hết cách với hắn, chỉ có thể đem đồ ăn lên, đúng ba bữa gọi hắn dậy, cho ăn. Hắn vô ý thức há miệng ăn hai miếng rồi lắc đầu, ngã xuống ngủ tiếp.

Thẩm An Ninh bực mình tới mức vò cái đầu tóc tai rục rở của mình thành một nhúm bụi nhùi lung tung mà chẳng hề hay biết gì. Đến khi Tiết Minh Dương xuất hiện, cậu cũng chẳng còn hơi sức chăm chọc khiêu khích, chỉ hy vọng y có thể giúp Chân Mạch một chút.

Buổi tối, Tiết Minh Dương vừa xuất hiện liền làm cậu giật mình. Y hoàn toàn biến thành một người khác, tóc được cắt rất ngắn, tất cả y phục đều thay đổi, đường nét ngắn gọn lưu sượng, hiển nhiên cũng là hàng hiệu, nhưng từ trên xuống dưới đều không có nhãn hiệu rõ rệt nào, nhìn cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái. Y cũng không dùng nước hoa gì, trái lại càng tăng phần mị lực.

Nhìn dáng dấp y như thế, thật sự rất có thành ý, Thẩm An Ninh cũng tha thứ cho y.

Tiết Minh Dương lật lật tủ quần áo trong phòng Chân Mạch, không tìm thấy chăn dư, liền chạy ra ngoài mua một cái về, đặt ở trên giường, dáng vẻ như chuẩn bị ở đây qua đêm.

Tiếp theo, Cao Kiến Quân cũng lại đây. Thấy thần tình Thẩm An Ninh lo lắng, anh nhẹ giọng an ủi: “Chúng ta đã bất lực, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính Mạch Mạch, và hy vọng Tiết Minh Dương có thể giúp Mạch Mạch vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Thẩm An Ninh biết anh nói đúng, cũng chỉ nhẫn nại thở dài, rồi theo anh đi.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại. Tiết Minh Dương lập tức nhẫn nại không được nữa, mở TV nho nhỏ trong phòng khách, buồn chán xem kịch.

Bình thường, trong xe, văn phòng cùng trong nhà y đều có điều hòa, đã quen cảnh ấm áp, nên mặc đồ cũng không nhiều, lúc này càng ngồi càng lạnh, thực sự chịu không nổi, đơn giản cũng đành phải vậy, liền mở cái chăn mới mua ra, đắp lên người.

Lúc Chân Mạch mơ mơ màng màng đi tới, liền thấy ở phòng khác có một con quái vật giống con gấu ngốc ngốc to to đang ngồi ở đó, không khỏi dờ ra, nửa ngày chẳng phản ứng nổi.

Tiết Minh Dương cũng có chút dờ ra, nhìn hẩn một hồi, lúc này mới đột nhiên có phản ứng, vội vã nhảy lên, kéo chăn trên người xuống, đắp qua cho hẩn, trong miệng lải nhải: “Em cứ thế sẽ cảm lạnh đó, sao không chịu yêu thương chính mình gì hết? Muốn cái gì cứ bảo anh một tiếng...”

Chân Mạch nhàn nhạt nói: “Tôi muốn đi toilet.”

Tiết Minh Dương lập tức ôm cả chăn lẫn người vào lòng, đưa hẩn đi.

Chân Mạch đứng ở chỗ đó, không động, chỉ nói: “Anh trở về đi.”

Tiết Minh Dương cũng rất đành đá cười cười: “Anh ở thêm một chút, em yên tâm, anh sẽ không quấy rối em, em cứ ngủ một giấc cho đã là được.”

Đầu óc vẫn không thanh tỉnh, ủ rũ dày đặc làm hấn đầu vầng mắt hoa. Hấn không cãi cò cùng người này, đành nói: “Vậy anh đi ra ngoài đi.”

Tiết Minh Dương không dám nói lại, đành lui về phòng khách.

Một lát sau, Chân Mạch mở rộng cửa đi ra, hai tay lạnh lẽo, hiển nhiên là dùng nước lạnh rửa tay, hấn không để ý đến Tiết Minh Dương, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Tiết Minh Dương nhìn gương mặt tái nhợt của hấn, còn có thân thể thon gầy trong lớp áo ngủ, lòng đau nhức không ngớt, lúc này nhanh chóng theo sau, muốn dìu hấn một chút.

Dường như trong tiềm thức Chân Mạch không muốn đụng chạm người khác, nhưng trong đầu vẫn có một ý thức khác ngăn cản hấn chống cự. Hấn khẽ run lên, lập tức bất động, có vẻ rất thuận theo, ánh mắt nhìn Tiết Minh Dương trống rỗng.

Tiết Minh Dương bỗng nhiên hiểu được điều này, chỉ cảm thấy vô cùng hối hận. Y thật không nên để Chân Mạch nói ra, hấn là cái gì cũng không hỏi. Cho dù hấn thực là coi mình như thể thân, bản thân cũng có thể phát huy thần kinh thô, mặt dày dầy đưa quần lầy hấn, chết cũng không buông cho đến khi thể thân biến thành chân thân. Vì sao trong lúc nhất thời suy nghĩ không nghĩ ra, nhất định phải buộc hấn nói ra quá khứ, đem những thứ vốn đã mai táng trong lòng máu chảy đầm đìa đào ra? Y một bên loạn nghĩ, một bên nhanh tay nhanh chân đưa hấn lên giường, lập tức dùng chăn bao kín lấy Chân Mạch. May là thảm điện vẫn chạy, ổ chăn còn rất ấm, khiến Tiết Minh Dương yên tâm một chút.

Một lát sau, y cũng lên giường, không dám dùng cùng một cái chăn với Chân Mạch, sợ hấn cảm thấy khổ sở. Y quần chăn mình mới mua, nằm xuống. Sợ Chân Mạch bỗng nhiên rời giường, y nằm kế bên, chỉ cần hấn nghiêng người một cái, Tiết Minh Dương sẽ tỉnh, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng chậm chậm của hấn trong bóng đêm, Tiết Minh Dương mới an tĩnh lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm An Ninh lại tới nhận ca, thấy đôi mắt gấu trúc của y, không khỏi bật cười, nhưng không châm chọc gì, trong lòng cũng nảy sinh thiện cảm.

Cao Kiến Quân vẫn dùng nụ cười hiền hòa nhìn Chân Mạch, lập tức căn dặn Thẩm An Ninh hai câu rồi rời đi.

Qua một tuần như vậy, Chân Mạch rốt cục tỉnh ngủ. Trời vừa mới sáng, hấn đã mở mắt ra, đứng lên giặt

rèm cửa sổ, mặc quần áo, đi ra ngoài, thấy Tiết Minh Dương đang ngồi ở sofa uống sữa bò, không khỏi hỏi y: “Sao anh lại ở đây?”

Tiết Minh Dương lấy làm kinh hãi, nhanh chóng ngồi thẳng, cẩn cẩn dực dực nói: “Anh ở đây với em.”

Chân Mạch nghiêng nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn y, dường như chậm rãi nghĩ tới chuyện mấy ngày nay, thần tình bình tĩnh gập đầu, đến ngồi bên cạnh, nói rất ngắn gọn: “Tôi dự định từ chức. Tôi không ký hợp đồng lao động với công ty, theo ‘Luật lao động’ quy định, tôi trả công ty hai tháng tiền lương, từ chức tức thời có hiệu lực.”

Tiết Minh Dương cố ý lãng sang chuyện khác: “Mấy ngày này em không ăn uống gì đàng hoàng, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi?”

Chân Mạch vuốt vuốt tóc, đứng dậy vào buồng vệ sinh, mở nước tắm.

Tiết Minh Dương đối với hành động hiện tại của hắn hoàn toàn không hiểu, đành lấy tình chế động, tùy theo ý của hắn.

Qua một hồi lâu, Chân Mạch mới đi ra, tóc ướt đầm, trên mặt đã có vài phần huyết sắc, cả người có thêm chút sinh khí.

Tiết Minh Dương vội vã chạy lại, muốn lấy khăn lau tóc cho hắn. Chân Mạch lùi ra sau một bước, nhàn nhạt nói: “Những gì tôi nói đều là thật, chúng ta đừng ở đây, sau này không liên quan gì đến nhau nữa.”

Thái độ Tiết Minh Dương cũng rất thành khẩn: “Mạch Mạch, anh vì chuyện quá khứ mà xin lỗi em, hy vọng em tha thứ cho anh. Những lúc chúng ta bên nhau, đều là anh không tốt, xử sự không thích hợp. Kỳ thực quá khứ của em anh thật sự không quan tâm, anh đối với em chỉ có tình yêu, sau này sẽ đối xử tốt với em. Hy vọng em có thể cho anh một cơ hội, đừng quyết định nhanh như thế.”

Chân Mạch suy nghĩ một hồi, rồi lãnh tĩnh nói: “Em không có ý khác, chỉ là không còn cảm giác nữa, cho nên không cần...cùng một chỗ nữa. Em...hết cách lên giường với anh, cũng không muốn có quan hệ gì nữa....chỉ là thế thôi. Về phần từ chức, bởi vì em không muốn lại ra ngoài xã giao, tâm lực đã mất rồi, không thể làm một tổng giám đốc cho xứng chức, cho nên quyết định rời khỏi. Về phần cổ phần của em, vốn chính là tiền của anh, vậy cứ trả lại cho anh thôi.”

Tiết Minh Dương bất vi sở động, mỉm cười nói: “Đưa cho em chính là đưa cho em, cũng đâu phải cho không, đó là những gì em đạt được. Em làm việc rất tốt. Tất cả cổ đông công ty đều thừa nhận cả, nỗ lực mà em bỏ ra hơn xa những gì công ty hồi báo cho em. Anh hy vọng em có thể ở lại. Gần đây em quá mệt mỏi, có thể nghỉ ngơi, nghỉ không lương cũng được, cũng không phải anh chiếu cố đặc thù cho em.”

Chân Mạch còn muốn nói thêm thì Thẩm An Ninh đã tới. Vừa vào cửa, thấy Chân Mạch dường như khôi phục tinh thần, cậu không khỏi đại hỉ, xông lên kéo kéo hắn, liên thanh hỏi: “Mạch Mạch, cậu dậy rồi à. Ha ha, đi, chúng ta đi uống trà sáng đi, tôi thèm quá rồi.”

Cao Kiến Quân tại phía sau cậu, dùng ánh mắt ầm ập nhìn Chân Mạch, cười nói: “Đúng vậy, An Ninh muốn uống lâu rồi mà tôi không có thời gian. Chân Mạch, cậu cùng An Ninh đi đi, buổi trưa tôi sẽ trở về ăn trưa cùng mọi người.”

Chân Mạch nhìn hai người bọn họ, trong lòng sạch sẽ như tuyết vừa tan, nở nụ cười: “Được.”

Tiết Minh Dương đại hỉ, lập tức nói: “Hôm nay anh không đi làm, anh cũng đi nữa.”

Thẩm An Ninh nhìn y nháy mắt liên tục với mình, cảm thấy rất khôi hài, nhưng cũng nguyện ý làm đệm lưng cho y: “Tốt, anh theo trả tiền vậy, rốt cuộc coi như cho anh mặt mũi.”

Tiết Minh Dương cười hì hì: “Dạ dạ, tạ chủ long ân.”

Chân Mạch thấy Thẩm An Ninh nói như vậy, cũng không phản đối nữa.

Cao Kiến Quân lái xe một mình. Bọn họ dự định ngồi xe Tiết Minh Dương, trước nhìn phải ngẩng, thế nào cũng không nhìn thấy chiếc xe thể thao đồ tươt kia đâu. Tiết Minh Dương mỉm cười, đi đến bên một chiếc xe Lexus đen (1), có vẻ rất trọng ỏn.

Chân Mạch không có biểu tình gì, cũng không hé răng, chỉ có Thẩm An Ninh “Woa wo...” Chỉ huy Tiết Minh Dương, chạy đến Vân Thủy các.

Bữa cơm này ăn thật lâu, Thẩm An Ninh quả nhiên như rất lâu rồi không ăn, từng đợt từng đợt lấy rất nhiều đồ ăn. Chân Mạch nhìn thấy thế, dần dần nở nụ cười, cũng bị hấn khuyến khích ăn rất nhiều. Tiết Minh Dương sợ bản thân tùy tiện nói gì, trái lại phá hủy khẩu vị của hấn, liền ở một bên giả người trong suốt, trong lòng lại thực cao hứng.

Chờ về đến nhà, đã sắp trưa rồi. Chân Mạch nhìn Tiết Minh Dương, trầm ngâm một lát, muốn mở miệng nói. Thẩm An Ninh thấy hấn sắc mặt thấy hấn bất thiện, dường như muốn đuổi kẻ lẳng tử đã quay đầu hối lỗi kia đi, vội vã ở một bên rút dao tương trợ. Cậu mở tủ lạnh, nói to: “Mạch Mạch, nhà cậu sao cái gì cũng không có hết vậy? Đi, chúng ta đi siêu thị mua đồ.”

Chân Mạch không kịp phản ứng đã bị cậu kéo đi. Tiết Minh Dương rất cảm kích Thẩm An Ninh, nhắm mắt theo đuôi, đi ra cửa chính khu ký túc xá.

Bên cạnh có một siêu thị, cửa ghi bốn chữ “Siêu thị Minh Giai”, bên trong lại có vẻ rất lạnh lẽo. Thẩm An Ninh tà tà liếc một cái, hừ lạnh một tiếng, liền lôi kéo Chân Mạch đi qua đường.

Chân Mạch vẫn rất đậm đặc với sự vật chung quanh đều đi đến cửa mới phát hiện siêu thị này tên “Siêu thị Thiên Đô”. Hắn nhìn bốn chữ đỏ tươi to lớn, rốt cuộc nhìn không được, quay đầu liếc Tiết Minh Dương một cái.

Thẩm An Ninh hắc hắc cười cười, hứng thú mà nói: “Mạch Mạch, chắc cậu còn chưa biết nhỉ? Hiện tại khu thương mại Thiên Đô cũng mở siêu thị ổn định giá rồi, hơn nữa đâu có Minh Giai, đó có Thiên Đô, ha ha, rất nhiều đồ giá rẻ, sau một thời gian ngắn nữa sợ là siêu thị Minh Giai sẽ chẳng còn nữa.”

Nhắc tới làm ăn, Tiết Minh Dương nhất thời định liệu trước, mỉm cười: “Cuộc chiến giá cả mà, thủ đoạn xưa lắm rồi, ai có thực lực người đó thắng, coi ai đấu được với ai.”

Chân Mạch không nói cái gì, liền cùng Thẩm An Ninh cùng nhau đi vào.

Bên trong có rất nhiều người, đứng xếp hàng ở bàn thu ngân là cả một hàng dài. Chân Mạch nhìn một chút một ít hàng hoá hắn tương đối quen thuộc, phát hiện giá cả rất thấp, thảo nào hấp dẫn người như thế.

Thẩm An Ninh cầm rất nhiều đồ ăn vặt cùng đồ uống, bỏ đầy cả hai túi. Tiết Minh Dương trả tiền, không khỏi thở dài.

Thẩm An Ninh cảm thấy kinh ngạc, vừa đi vừa nói: “Không phải chứ? Tiết tổng Tiết tổng, mới trả có 100 đồng thôi, anh đã tiếc tới thế rồi ư?”

Chân Mạch ở một bên cười nói: “Anh ta không tiếc tiền đã trả, mà là tiếc tiền thuế.”

“Quả nhiên người hiểu anh chỉ có Mạch Mạch.” Tiết Minh Dương thấy hắn chịu lên tiếng, nhất thời đại hỉ. “An Ninh, cậu mua nhiều đồ quả thật không tính là nhiều, nhưng nếu như tôi phân phối từ nội bộ công ty ra chứ không mua, sẽ không tính là thu nhập doanh nghiệp, đỡ được tiền thuế doanh thu đó.”

Thẩm An Ninh mở lớn mắt, hỏi y: “Thuế doanh thu là bao nhiêu?”

Chân Mạch mỉm cười: “Không đến 7%.”

Thẩm An Ninh há miệng: “7 đồng mà anh đã tiếc tới vậy rồi sao? Hiện tại tôi biết anh phát tài bằng cách nào rồi.”

Trên mặt Chân Mạch tiểu ý tiếm nùng lại không nói gì thêm.

Tiết Minh Dương nở nụ cười hiền hòa: “An Ninh, cậu đừng có nói tôi thành như vậy chứ, có thể tiết kiệm được thì phải tiết kiệm, chỗ cần bỏ tiền tôi cũng đâu keo kiệt, đây gọi là tiến thoái thoả đáng, cử chỉ đúng mực.”

Thẩm An Ninh cười ha ha: “Anh cứ thối phòng lên đi.”

Nói xong, bọn họ lại băng qua đường.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng xe hơi nhẩn ga cách đó không xa vọt đến.

Chân Mạch rất miễn cưỡng, lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc như tên rời cung hướng về phía Thẩm An Ninh lao tới. Hắn không chút nghĩ ngợi, ôm cổ Thẩm An Ninh, đẩy cậu vào ven đường, bản thân lại lạc ở phía sau.

Tiết Minh Dương chỉ chậm hơn hắn một cái nháy mắt. Y tiến lên, vòng tay bảo vệ hai người bọn họ. Bọn họ nhào ra trước quá nhanh, một thời nắm giữ không được cân đối, lảo đảo vài bước, cùng nhau ngã xuống đất. Tiết Minh Dương như thiểm điện nhào lên che trên người Chân Mạch cùng Thẩm An Ninh, nỗ lực dùng thân thể của chính mình bảo vệ bọn họ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một chiếc Mercedes từ hướng ngược lại chạy vọt lại đây, đâm thẳng vào chiếc xe kia. Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn đinh tai nhức óc, Mercedes nặng nề mà đụng vào đầu xe kia, hất nó ra ven đường, ngã vào thân cây ngô đồng thô to mới dừng lại.

Người đi đường nhìn một màn kinh tâm động phách đó đều sợ ngây người.

Cao Kiến Quân trong xe lao ra, nhìn về phía ba người ngã nằm trên đất cách đó không xa, lập tức phán đoán ra bọn họ không có việc gì. Vì vậy nhào ra, giật cái cửa của chiếc xe đã biến hình kia ra, một tay túm lấy tài xế, đè gã ra bãi cỏ. Anh sắc mặt tái mét, ánh mắt tàn nhẫn, hỏi gần: “Nói, ai kêu mày tới? Tiết Minh hay Cao phu nhân?”

Người nọ bị đập đầu trong khi va chạm, máu chảy rất nhiều nhưng lại không bị thương nặng, lúc này ánh mắt lờ lờ, cắn răng không nói.

Cao Kiến Quân cười lạnh một tiếng: “Mày cũng là dân lẩn lộn trên đường, Cao Kiến Quân tao là ai, chỉ sợ mày cũng biết rồi nhỉ? Mày không nói, tao tìm đại ca mày hay đại ca của đại ca mày để hỏi? Mày là đàn em của ai?”

Gã kia có chút hoảng, mặt lộ vẻ do dự.

Tay Cao Kiến Quân siết chặt cổ gã, chậm rãi gần: “Mày không nói tao cũng có biện pháp tra ra, tới lúc đó, không cần tao nói mày cũng biết hậu quả chứ? Nếu như là người thông minh, hay nhất nghe theo Cao Kiến Quân tao.”

Ý chí của gã kia cuối cùng cũng bị áp lực cường đại của anh đánh tan, rốt cục cúi đầu nói: “Là Cao phu nhân.”

Cao Kiến Quân thả tay, để gã đứng dậy, nét mặt trở nên hòa hoãn rất nhiều, hồ hững hỏi: “Mày là đàn em của ai?”

Người nọ cúi thấp đầu: “Tôn nhị ca.”

Cao Kiến Quân lập tức lấy ra điện thoại di động, bắt đầu gọi.

Lúc này Tiết Minh Dương đã đứng dậy. Y nâng Chân Mạch cùng Thẩm An Ninh lên, gấp gấp hỏi: “Thế nào? Có bị thương không?”

Thẩm An Ninh lắc đầu, lại quan tâm nhìn về phía Cao Kiến Quân.

Chân Mạch nhìn sự thân thiết trong mắt Tiết Minh Dương, lại cúi đầu nhìn về phía cánh tay bị trầy xước tới chảy máu của y, sự đề phòng sâu trong lòng dần dần phai nhạt đi. Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng nói: “Em không sao, còn anh? Có sao không?”

“Tốt cả.” Tiết Minh Dương rất hài lòng, buông hắn ra, đi về hướng Cao Kiến Quân.

Thần tình Cao Kiến Quân vô cùng nghiêm túc, cầm điện thoại di động, rõ ràng nói: “Tôn nhị ca, chuyện này là việc nhà của vợ chồng tôi, hy vọng nhị ca đừng tham gia vào. Nếu như Tôn nhị ca thiếu tiền trà, tùy thời hỏi tôi....tốt, tốt, vậy tôi cảm ơn Tôn nhị ca nhiều....không cần khách khí, Tôn nhị ca cũng đừng hiểu lầm, tôi là thật tâm....tốt, tốt, Tôn nhị ca nói quá lời, xin lỗi thì không cần, tôi cũng nghĩ là người dưới không hiểu quy củ, nhận bữa việc, nếu như là nhị ca biết, thế nào lại không cho tôi mặt mũi chứ. Ha ha, nói qua nói lại, tôi còn cần nhị ca giúp tôi một việc....thay tôi truyền lời cho người trong giới, Thẩm An Ninh cùng Chân Mạch hai người kia là bạn tốt của tôi, sau này ai dám động đến bọn họ, đó chính là muốn gây sự với Cao Kiến Quân tôi. Đến lúc đó đừng trách tôi không nể mặt nể mũi, mọi người đều không thoải mái...Tốt, tốt, vậy cảm ơn nhị ca rồi.”

Anh mới vừa đi đến, Tiết Minh Dương ở một bên cất cao giọng nói: “Thêm một câu, ai dám động đến hai người kia, cũng là gây sự với Tiết Minh Dương này.”

Thanh âm y rất vang, người bên kia hiển nhiên đã nghe được. Cao Kiến Quân nghe xong, cười nói: “Tốt tốt tốt, vậy cảm ơn nhị ca, hôm nào mời nhị ca uống trà.”

Lúc này, Thẩm An Ninh nhìn nét mặt trên mặt Chân Mạch trở nên nhu hòa, cười nói: “Mạch Mạch, người này biết sửa chữa, biết lấy công chuộc tội, cậu tạm tha cho y đi.”

Chân Mạch cúi đầu, nhún miệng cười.

36. Chương 36

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai Kari

Hôm nay là lễ tình nhân 14/2

Khắp thành phố đều lợi dụng cơ hội buôn bán này, tranh thủ kiếm một khoảng trước mùa ế hàng.

Chí Tôn Nghiễm Tràng cũng sóng người cuộn trào, người mua hàng như nước chảy. Chân Mạch ôn hòa cười cười, đi qua tiệm ăn gần Chí Tôn Nghiễm Tràng, không ngừng mà bắt chuyện cùng những khách hàng. Tổng giám đốc có khí chất sạch sẽ, tuổi trẻ luôn làm người khác chú ý luôn là phong cảnh tuyệt đẹp ở khu mua sắm cao cấp này.

Lúc ăn trưa, Cao Kiến Quân cùng Thẩm An Ninh chạy đến văn phòng hắn, cười mỉm ngồi ở đối diện bàn lớn. Thẩm An Ninh nhìn cơm hộp cậu đặt lên bàn, cười nói: “Cậu chỉ ăn cái này thôi sao? Thực sự là ngựa tốt mà, chạy mau mà lại không ăn nhiều.”

Chân Mạch buông đũa, đẩy cà men, uống một ngụm nước, thoải mái mà mỉm cười: “Hết cách, hôm nay bận quá, không có thời gian đi ra ngoài ăn.”

Cao Kiến Quân gật đầu: “Đúng vậy, hôm nay rất náo nhiệt, ngành bán lẻ cũng ầm thực, giải trí đều tăng doanh thu.”

Thẩm An Ninh nằm úp sấp trên bàn, cười hì hì: “Tùng siêu thị Thiên Đô hôm nay cũng báo nguy, không ngừng điều động hàng hóa, nhân viên cũng rất căng thẳng, ha ha, tôi thấy rồi, thực sự là người ngã ngựa đổ a.”

Chân Mạch nhìn Cao Kiến Quân một cái, nở nụ cười.

Siêu thị Thiên Đô bên ngoài là khu thương mại Thiên Đô đầu tư, nhưng thực tế là do tập đoàn Thiên Đô cùng tập đoàn Minh Châu liên thủ xuất kích, tài lực vô cùng hùng hậu. Lúc mới khai trương, đối thủ chủ yếu của bọn họ là siêu thị Minh Giai mới vừa nhanh chóng mở rộng.

Siêu thị mới được Tiết Minh từ Canada trở về đầu tư đi theo con đường bình dân, chủ yếu khai thác nhu cầu nhu yếu phẩm của khu dân cư, hàng kinh doanh giới hạn ở thực phẩm cùng đồ dùng hằng ngày, khẩu hiệu là ‘ít lời, tiện dân’, xác thực chiếm được tán thưởng của đa số người tiêu dùng. Siêu thị Minh Giai trong lúc nhất thời mọc lên như nấm, siêu thị Minh Giai nho nhỏ trải rộng phố lớn ngõ nhỏ của chín khu, 18 huyện lớn nhỏ trong thành phố.

Từ khi công ty trách nhiệm hữu hạn siêu thị Thiên Đô thành lập, liền đem cờ xí, đầu mâu chỉ thẳng siêu thị Minh Giai. Chỗ nào có siêu thị Minh Giai thì đối diện hoặc sát vách lại mọc lên siêu thị Thiên Đô. Danh tiếng của tập đoàn dẫn đầu ngành bách hóa ở tại thành phố này rất tốt từ trước tới nay, hơn nữa lại cùng thương nhân cung cấp hàng quan hệ rất tốt, nhập được rất nhiều hàng hóa tốt, hơn nữa có chút hàng dễ bán thì trả ngay bằng tiền mặt, vì vậy có được giá mua hàng thấp nhất trong toàn thành phố. Bọn họ định ra sách lược định giá cực kỳ khoa học, rất nhiều hàng hóa giá bán lẻ rất thấp, có khi còn rẻ hơn cả giá bán sỉ trên thị trường, nhất thời khiến người tiêu dùng xua như xua vệt cũng vẫn bầu lại mua. Siêu thị Thiên Đô lấy tư thái cực kỳ cường thế chiếm lĩnh thị trường, hơn nữa toàn diện tiến sát, hung hăng cướp lấy định mức thị trường của siêu thị Minh Giai.

Đối với việc này, truyền thông khi rảnh rỗi cũng có đưa tin, nhưng tất cả đều là chính diện tán dương siêu thị Thiên Đô ích nước lợi dân, rõ ràng lấn đấm với siêu thị Minh Giai. Không lâu sau, trong ngành có một lời đồn theo gió mà bay, nói là lão bản siêu thị Minh Giai 4 năm trước từng ôm tiền công ty chạy trốn, hiện thấy gió êm sóng lặng, lại trở về làm ăn. Tết âm lịch vừa qua, có không ít thương nhân cung cấp hàng biểu thị không muốn dùng hình thức tiêu thụ dùm để cung cấp hàng hóa nữa, muốn lấy tiền hàng siêu thị đang nợ với tiền hàng hóa vừa đưa. Dần dần, hàng hóa siêu thị Minh Giai giảm thiểu rõ rệt.

Tháng trước, lại có rất nhiều công nhân siêu thị Minh Giai đến Cục lao động phản ánh, nói mỗi người bọn họ trước khi đi làm phải thế chân 5000 tiền ký quỹ, hiện tại muốn từ chức, công ty lại mượn cớ, không trả tiền ký quỹ. Truyền thông nghe tin lập tức hành động, đi điều tra ngay, quả nhiên chứng thực siêu thị Minh Giai thu tiền trái pháp luật, tổng kim ngạch hơn 10 triệu, thực là nghe rợn cả người. Cục Lao động nhanh chóng lập án điều tra, lệnh cưỡng chế siêu thị Minh Giai trả lại tất cả tiền ký quỹ.

Không lâu sau, các bộ bảo vệ môi trường, phòng cháy chữa cháy, giám sát kỹ thuật, vệ sinh phòng dịch,... đều lần lượt kiểm tra các đại lý siêu thị Minh Giai, đối với các vấn đề phòng cháy chữa cháy, biện pháp thoát hiểm, khử khuẩn nơi công cộng của họ đều yêu cầu chỉnh đốn và cải cách, còn bắt phạt tiền.

Lúc này, hầu như người người đều biết siêu thị Minh Giai sắp tiêu rồi. Không ai đồng tình, đây là xã hội cá lớn nuốt cá bé, vật cạnh thiên trạch, người mạnh thì sống, người thắng làm vua, người thua làm giặc, thiên kinh địa nghĩa.

Thẩm An Ninh sợ Chân Mạch không đành lòng với Tiết Minh, từng dò xét hẩn. Chân Mạch cũng rất bình tĩnh: “Trước đây tôi thua bởi tay gã, là tôi học nghệ không tinh, không đáng đồng tình. Hiện tại gã bại dưới tay người khác, cũng chỉ có thể trách bản lĩnh bản thân không giỏi, không có gì oán giận.”

Thẩm An Ninh nghe xong đại hỉ, giờ mới chính thức yên lòng.

Tiết Minh tất nhiên biết Tiết Minh Dương là lão bản tập đoàn Thiên Đô, trong lòng biết y vì sao hành động trái ngược với phong cách ngày xưa, ra tay nặng như thế, nửa điểm đường lui cũng không lưu cho mình. Tư tiền tướng hậu, y nỗ lực đi tìm Chân Mạch, muốn hòa giải, lại bị mấy người xa lạ khí chất âm ngoan âm thâm chặn đứng, cảnh cáo gã đừng tiếp cận Chân Mạch, bằng không không để yên cho gã.

Chân Mạch đối với những việc âm thầm như thế chẳng biết gì. Hẩn căn bản không muốn quay đầu lại nhìn,

chỉ muốn im lặng mà sống, cố gắng làm việc, chờ tâm tình bản thân chậm rãi khôi phục bình thường.

Hiện tại, Tiết Minh nếu muốn ôm tiền bỏ trốn cũng đã không dễ dàng nữa. Vốn lưu động hiện nay của công ty cũng chỉ có 1 triệu hơn, cái khác đều đầu tư vào giai đoạn trù bị của các chi nhánh cùng nhập hàng cả. Lần này, ngay từ đầu gã phát triển quá tốt, một thời đắc ý, lòng tin mười phần, mở rộng quá nhanh, còn không có bắt đầu thu hồi đầu tư, liền lọt vào thế liên tục bị đả kích, ngoại trừ nghĩ cách vay tiền gắng gượng, một thời không còn thương sách nữa.

Cao Kiến Quân nhìn Chân Mạch dần dần khôi phục phong thái ngày xưa, mỉm cười lấy ra tờ chi phiếu đưa ra trước mặt hắn, ôn hòa nói: “Chỗ này có 3 triệu, là tôi giúp cậu đòi từ chỗ Tiết Minh đó. Mật mã là sinh nhật An Ninh, cậu cầm đi.”

Chân Mạch nhìn một chút chi phiếu, có chút nghi hoặc hỏi: “Hiện tại gã bản thân cũng khó bảo toàn, thế nào có thể đưa tiền cho tôi?”

Cao Kiến Quân thông dong cười giải thích: “Tiết Minh thông qua bạn bè tìm được tôi, muốn lấy tất cả bất động sản ở quốc nội cùng Canada làm thế chấp, mượn tôi 10 triệu. Tôi bảo chuyên gia xác định qua, đồng ý cho gã mượn, nhưng muốn gã trả lại tiền cho cậu. Đây là điều kiện phụ Thẩm An Ninh đưa ra, tôi cũng ủng hộ. Gã không có lựa chọn nào khác. Ngoại trừ tôi ra, không ai dám cho gã mượn nhiều tiền như thế, ngân hàng càng không thể. Nếu gã đi ra ngoài mượn xã hội đen thì gã trả không nổi lãi cao như thế, càng không có gan mà ghi nợ. Cho nên, gã mới ký hợp đồng mượn tiền với tôi, tổng kim ngạch là 13 triệu, 3 triệu này tôi trả cho cậu, 10 triệu gã cầm đi quay vòng. Một năm sau, gã nếu chưa trả tiền, tất cả tài sản của gã đều về tôi cả. Hắc hắc, tôi nghĩ Tiết huynh cũng sẽ không cho gã cơ hội đâu, coi gã có thể tìm đâu ra tiền mà trả.”

Thẩm An Ninh nghe được thế cười ha ha: “Lúc Tiết Minh kia bị Kiến Quân đưa ra ngân hàng, đem 3 triệu chuyển vào tài khoản, tôi nhìn thấy vẻ mặt ấy của gã, ha ha, thực sự là đại khoái nhân tâm mà.”

Cao Kiến Quân mỉm cười, bình tĩnh nói: “Biên lai mượn đồ gã đưa cho cậu tôi chưa đưa, cậu viết một cái biên lai trả tiền cho gã là được. Nếu như sau này gã muốn làm cái gì mờ ám, 3 triệu ra nói lung tung gì đó, thì cậu cứ lấy tờ giấy vay nợ mà gã tự viết ấy làm chứng cứ.”

Chân Mạch suy nghĩ một chút, nở nụ cười, sáng khoái mà viết một tờ biên lai, giao cho Cao Kiến Quân, thành khẩn nói: “Cảm ơn.”

Cao Kiến Quân lại sang sang cười nói: “Đây là gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, không cần cảm ơn.”

Thẩm An Ninh cười hì hì rung đùi đắc ý: “Đúng vậy, anh là thiên lôi mà, ha ha ha ha.”

Cao Kiến Quân kéo cậu lại, nói với Chân Mạch: “Vậy chúng tôi đi trước, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn.”

Chân Mạch gật đầu, tiễn họ ra ngoài.

Nhìn xe Cao Kiến Quân dần dần biến mất trên đường, hắn không trở về trong văn phòng mà đi bộ tới bưu cục, mua một phong thư chuyển phát nhanh.

Hắn bỏ chi phiếu vào trong đó, lại mua giấy viết thư cùng bút, viết vài chữ: “Lương đại tỷ: trong chi phiếu có 3 triệu, đều là tiền của tôi cả. Tôi tự nguyện quyên tặng Lộ Châu, yêu cầu gửi cho vào quỹ giúp đỡ giáo dục, về phần xây dựng trường học cho khu vực khó khăn, hay giúp đỡ con em gia đình nghèo khó đến trường (bao quát tiểu- trung- đại học), xin chị quyết định giúp tôi, tôi không có ý kiến gì khác. Tôi không cần hình thức gì, cũng không muốn tuyên truyền với truyền thông. Vì an toàn, số tài khoản cùng mật mã tôi sẽ gửi vào di động của chị. Đại tỷ, cảm ơn chị, chúc chị vui sướng.”

Gửi phong thư đi, hắn thoải mái mà đi trở về công ty, tiếp tục bình tĩnh công tác, phăng phất như chẳng có chuyện gì.

Đang lúc bận rộn, thời gian trôi qua rất mua. Hắn đang chào khách ở cổng thì một thân ảnh nho nhỏ xuất hiện ở trước mặt hắn.

Cậu bé này lớn lên rất xinh xắn, mặc một mặc jean cùng giày lục chiến, cực kỳ thần khí. Từ ven đường chạy băng băng qua, nhóc thẳng tắp nhào về phía Chân Mạch, lao thẳng vào trong lòng hắn, kêu lớn: “Chân thúc thúc.”

Chân Mạch rất hài lòng, ôm cậu nhóc lên, cười nói: “Vũ Vũ, sao tới sớm thế?”

Tiết Chấn Vũ lễ thẳng khí hùng: “Cháu tan học rồi. Lão ba có nói trước là Chân thúc thúc sẽ chúc mừng sinh nhật cháu, cháu đương nhiên chạy tới rồi. Mà trời cũng không sớm nữa, chú cũng tan tầm rồi mà?”

Chân Mạch nhìn Tiết Minh Dương ngồi ở trong xe, mỉm cười chờ hắn, liền nhìn đồng hồ một chút, cười nói: “Được, vậy chờ chú đi vào dọn dờ một chút rồi ra, được không?”

Tiết Chấn Vũ cực kỳ hiểu chuyện gật đầu: “Dạ, cháu ở đây chờ chú.”

Một lát sau, Chân Mạch cười mỉm đi ra, ôm lấy Tiết Chấn Vũ ngồi lên xe Tiết Minh Dương.

Tiết Minh Dương bình ổn chạy xe đến một nhà hàng Âu đã đặt sẵn. Y không nói gì, bởi vì Tiết Chấn Vũ nói không ngớt.

“Chân thúc thúc, chú nghĩ trên thế giới có linh hồn không?” Cậu nhóc chơi đùa nút áo trên âu phục Chân Mạch, một bên nghiêm túc hỏi.

Chân Mạch chớp chớp mắt, nhìn về phía Tiết Minh Dương.

Tiết Minh Dương lắc đầu, thở dài một hơi: “Đêm qua nó xem kênh ‘Discovery’ tiết mục ‘Sinh mạng sau tử vong’, cứ lấy vấn đề này mà làm phiền chết anh.”

Chân Mạch không khỏi bật cười, liền xem cậu nhóc như người lớn, phi thường khoa học phi thường lý trí nói với cậu nhóc: “Hiện nay, còn không có căn cứ khoa học chứng thực có linh hồn, nhưng cũng không có căn cứ chính xác để chứng tỏ không có linh hồn, cho nên điều này vẫn là một câu hỏi với nhân loại.”

Tiết Chấn Vũ hiển nhiên đối với đáp án này thỏa mãn vô cùng, liền gật đầu. Sau một lát, cậu nhóc lại hỏi: “Chân thúc thúc, kim tự tháp Ai Cập là người Ai Cập xây dựng sao?”

Tiết Minh Dương không đợi Chân Mạch nhìn qua, lại thở dài: “Tối hôm qua nó còn xem chương trình ti vi về địa lý của Mỹ, tiết mục ‘Văn minh bị thất lạc’.”

Chân Mạch cười không dừng được, nghiêm túc mà nói chuyện về văn minh Ai Cập cổ đến văn minh Lưỡng Hà cho cậu nhóc mới vừa vào lớp một chỉ mới 6 tuổi này nghe.

Tiết Chấn Vũ cực kỳ thích thái độ bình đẳng đối thoại của hắn, bỗng nhiên nói: “Chân thúc thúc, chờ cháu lớn, có thể đẹp trai giống chú không?”

Chân Mạch cười nói: “Giống ba ba cháu cũng đẹp trai mà.”

Tiết Chấn Vũ bĩu môi: “Ba ba quê lắm, không có văn hóa, hỏi một câu đã trả ba câu ‘không biết’, bao giờ cũng nói cái gì ‘Chờ con lớn thì sẽ biết’, cháu mới không cần giống ba làm gì. Chân thúc thúc, cháu muốn lớn lên giống chú thôi.”

Tiết Minh Dương cười ha ha: “Tiểu tử thôi, dám nói lão ba như thế à, ba ba không nuôi con nữa bây giờ.”

Tiết Chấn Vũ trừng y một cái, đắc ý dào dạt: “Vậy con cũng không cần ba nuôi, con ở với Chân thúc thúc.”

Tiết Minh Dương cũng rất vui mừng: “Tốt đó nha, con theo Chân thúc thúc ba ba cũng không phản đối, như vậy hắn cũng chạy không được nữa.”

Chân Mạch trừng y một cái: “Anh nói bậy bạ gì đó? Đừng có nói bậy trước mặt con nít.”

“Anh có nói bậy gì đâu, thực sự cầu thị mà.” Tiết Minh Dương rất đành dạ cười, lái xe vào bãi giữ xe trước

nhà hàng.

Lúc này, Cao Kiến Quân đã mang theo con trai, Cao Thiên Hoa tới đó trước, Thẩm An Ninh đang cùng cậu bé giống hệt Cao Kiến Quân ngồi chơi bắt diệp nhạc hồ.

Tháng trước, sinh nhật Cao Thiên Hoa, bọn họ cũng từng tụ hội như vậy, hai cậu nhóc chơi với nhau rất vui, lúc này hoan hô một tiếng, chạy đến ôm nhau, khiến mấy người lớn thấy thế bật cười.

Bữa cơm này mọi người ai cũng vui, ai cũng đều hăng hái, chọn những món mình thích, kết quả cả một bàn tràn đầy đồ ăn. Ăn xong bữa ăn chính, nhân viên phục vụ bưng lên một cái bánh kem cực kỳ ngon lành ra, bọn họ hát vang trên tiếng đàn dương cầm bài “Chúc mừng sinh nhật”, khiến Tiết Chấn Vũ phùng mang trợn má, thổi một lúc tắt cả 6 ngọn đèn.

Lúc mọi người vỗ tay, Lương Hân gọi điện thoại tới, nói với con mình một câu “Sinh nhật vui vẻ”.

Cuối cùng, Thẩm An Ninh chạy đi đàn một khúc dương cầm, bọn trẻ thì dùng giọng trẻ con trong trẻo hát “Em yêu anh, luôn yêu anh, tựa như chuột yêu gạo”, sau đó cười đến rối tinh rối mù.

Sắc trời dần tối, bọn họ tấn hoan mà tán.

Tiết Minh Dương chạy xe về nhà, lệnh Tiết Chấn Vũ trở lại nghe lời bà, ngủ sớm, rồi kéo Chân Mạch đi.

“Hôm nay là lễ tình nhân, chúng ta cũng không thể cứ để nó trôi qua nhanh thế được.” Y lẩm bẩm, chạy xe đến “Khiêu Vũ Với Bảy Sói”.

Ở đây người đông nghìn nghịt, bọn họ chen dòng người đến gần quầy bar. Tiết Minh Dương kêu nhân viên phục vụ, rống lớn: “Một chai Vodka, còn có soda, chanh, đá cục.”

Chân Mạch không nói cái gì, tựa như có chút suy nghĩ.

Không lâu sau, Thẩm An Ninh cùng Cao Kiến Quân cũng chen lại đây, bọn họ hội hợp với nhau.

Chỗ này ồn ào cực kỳ, không thể nghe được tiếng của ai cả, bọn họ đành oản tù xì, ai thua bị phạt rượu.

Lúc này Cao Kiến Quân đã chính thức ly dị. Vợ anh kỳ thực cũng là nữ trung hào kiệt, một lần hành động

quá khích sau đó liền tỉnh táo lại ngay, có cán bộ tham mưu cao cấp phân tích cho cô, nói rằng nếu trong sự nghiệp hai người chia ra ai đi đường nấy thì cả hai đều có hại, hợp lại mới là lợi. Cô tỉ mỉ so sánh sau đó quyết định không hề đau khổ mà cố đuổi theo níu kéo nữa, buông tay, nhưng có điều kiện, ngoại trừ hứa hẹn của Cao Kiến Quân lúc trước, cô còn bắt luôn con trai, lấy cả cổ phần.

Cao Kiến Quân đối với yêu cầu của cô đáp ứng toàn bộ, hai người mang theo luật sư ký tên vào giấy ly hôn. Hiện tại anh đã đi mua nhà khác, Thẩm An Ninh cũng đáp ứng qua ở cùng anh, khiến anh hài lòng vô cùng. Lúc này, anh ôm vai Thẩm An Ninh, khi chơi cũng rất chiều cố cậu, rượu thì để mình muốn, không để cậu uống nhiều.

Tiết Minh Dương trải qua sự cố lần đó, tự nhiên cũng hiểu anh thương tiếc Thẩm An Ninh vô cùng. Đừng nghĩ cậu thanh niên kia ngây thơ, thế nhưng tính tình quang minh không tranh đoạt của cậu nếu không phải trải qua tang thương nhấp nhô thì làm sao tôi luyện được. Cho nên Cao Kiến Quân rất bảo vệ cậu, Chân Mạch cũng thủy chung nhân nhượng cậu.

Nghĩ thế, Tiết Minh Dương lặng lẽ vòng tay qua, cầm lấy tay Chân Mạch.

Chân Mạch mỉm cười, không giãy ra.

Qua 0 giờ, dư vị sung sướng vẫn không tiêu tán, Cao Kiến Quân cùng Tiết Minh Dương nói lời từ biệt, dẫn Thẩm An Ninh về nhà.

Tiết Minh Dương ngưng thần nhìn Chân Mạch. Dưới ánh đèn quầy bar ấm đạm nhu hòa, dung nhan thanh tú của hấn động nhân như chạm ngọc. Hấn vẫn ngày xưa, an tĩnh, an tĩnh đến khiến Tiết Minh Dương đợi mười ngày cũng không dám chạm vào hấn. Tối nay, trong bầu không khí này, y như được tiếp thêm dũng khí, khí huyết dâng trào, kéo Chân Mạch ra quán bar.

Y kéo Chân Mạch vào một góc phòng tối, tha thiết siết lấy hấn, mạnh mẽ hôn lấy.

Nụ hôn của y nhiệt tình, kịch liệt, chân thật đáng tin, mang theo chút cương cường của rượu Vodka, trong veo của nước sô-đa, chua chua của chanh, lạnh lạnh của đá, thấm sâu trong khoang miệng Chân Mạch.

Chân Mạch có chút do dự, bị động nhận lấy kích tình của y, dần dần, hấn cũng đáp lại.

Tiết Minh Dương kinh hỉ, ngẩng đầu nhìn hấn.

Chân Mạch mỉm cười, trong mắt phản xạ ngọn đèn ven đường, dường như pháo hoa đang nổ rộ trong đó.

Tiết Minh Dương nhẹ nhàng cười, một lần nữa hôn hấn.

Hai người ở trong tối tha thiết ôm nhau, cả hai đều không thể tự chủ nữa.

Tiết Minh Dương thở hổn hển, vừa hôn vừa gián đoạn hỏi: “Chúng ta...đi....khách sạnhaynhà em.”

Tiểu ý Chân Mạch càng đậm, thân thể dựa vào y, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai y, nói nhỏ: “Về nhà em đi.”

Tiết Minh Dương không nói hai lời, lập tức lôi kéo hần đi, xông lên xe taxi ven đường.

Tối nay, y muốn làm cho thời gian trở lại, tựa như thời khắc ban đầu lúc họ gặp nhau, bắt đầu lại một lần nữa.

Lúc này đây, ái tình đã thật sự trở về rồi.**TOÀN VĂN HOÀN**

37. Chương 37: Phiên Ngoại 1 Phụ Phụ Tương Tính Một Trăm Câu 1

Hôm nay, Tiết Minh Dương cùng Chân Mạch dù bận rộn vẫn rút ra thời gian, tiếp nhận lời mời phỏng vấn của phóng viên tạp chí xã “Đam mỹ vương đạo”.

Phóng viên có chút cổ quái, kiên trì nặc danh, tự xưng X. Dưới đây là bản ghi chép của buổi phỏng vấn:

1. Xin hỏi tên hai vị.

Dương: Tiết Minh Dương. (X: phía dưới xin gọi tắt là Dương)

Mạch: Chân Mạch. (X: phía dưới xin gọi tắt là Mạch)

2. Xin hỏi tuổi hai vị.

Dương: 32 tuổi.

Mạch: 26 tuổi.

3. Xin hỏi giới tính hai vị.

Dương: Cô không có mắt hả?

Mạch: Đều là nam.

X: Phù, vẫn là Mạch Mạch dịu dàng.

4. Xin hỏi tính cách của bạn là như thế nào?

Dương: Quang minh, khả ái. (X: Tựa hồ là từ đồng nghĩa của Tiểu Bạch)

Mạch: Ôn hòa, bao dung.

5. Vậy hai người nghĩ tính cách đối phương như thế nào?

Dương: Thiện lương ôn nhu, có đôi khi quá nguyên tắc, không chịu nhìn xa, có đôi khi như đà điểu, nếu không phải tôi tử triền lạn đả, sợ rằng em ấy chạy mất tiêu từ lâu rồi... (Mạch Mạch nhìn y một cái) hắc hắc, coi như mấy câu sau tôi chưa nói, cô đừng ghi nữa, aiii, xóa phần đó đi....

(Mai: Vậy mà nói bản thân quang minh, thấy nó sợ vợ quá trời)

Mạch: Tự cho là đúng, tương đối đơn thuần. (X: Quả nhiên là Tiểu Bạch mà)

6. Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Dương: Tôi đến Kim Thần plaza trình sát tình huống một chút, đến cửa thì nhìn thấy em ấy.

Mạch: Tôi đến Kim Thần plaza nộp đơn tìm việc, gặp anh ấy trước cửa.

7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương?

Dương: Một cậu thanh niên rất thanh tú, khí chất rất sạch sẽ, khó thấy được ở thời này. (X: Không lẽ lúc đó đã động sắc tâm rồi sao?)

Mạch: Rất giống tên khốn nào đó. (X: Quả nhiên ấn tượng khắc sâu.)

(Dương Dương dưới mặt bàn len lén kéo tay Mạch Mạch, cúi đầu nói: “Em nói anh giống tên khốn kia”. Mạch Mạch mỉm cười: “Em nói anh ‘giống’, đâu nói anh ‘là’, anh chột dạ cái gì?” Dương Dương ngồi nghiêm chỉnh, không dám nói nữa.)

8. Thích điểm nào nhất ở đối phương?

Dương: Thích hết. (X: Quả nhiên miệng ngọt như mật.)

Mạch: Không nói rõ được, coi như cũng được hết đi. (X: Đây là biểu đạt hàm súc sao?)

(Dương Dương lặng lẽ hỏi: “Mạch Mạch, sao là ‘cũng được’?” Mạch Mạch quay đầu nhìn y: “Vậy ý anh là chỗ nào cũng không được hết hả?” Dương Dương lập tức lắc đầu: “Không không không, anh không có ý đó, vậy... vậy coi như cũng được đi.”)

9. Ghét điểm nào nhất ở đối phương?

Dương: Không có. (X: Mạch Mạch thiệt biết điều giáo mà.)

Mạch: Chưa đến trình độ để ghét. (X: Đây là một loại ca ngợi sao ta?)

(Gương mặt Dương Dương cười tới nở hoa: “Anh biết mà, anh biết Mạch Mạch kỳ thực thích anh mà.” Mạch Mạch lười biếng: “Có sao ta? Mấy vấn đề này buồn chán quá.” X mồ hôi như mưa....)

10. Bạn có mình nghĩ hợp với đối phương chứ?

Dương: Ý gì?

Mạch: Không rõ.

X: Cái này... là xứng đôi không ấy mà ...

Dương: Nếu như hỏi chúng tôi xứng với nhau không thì đương nhiên là cực kì xứng rồi, có thể nói là trời sinh một đôi, đất tạo một cặp, trên trời dưới đất, không thể tìm được đôi thứ 2... (X ho khan một tiếng: “Mời tạm dừng, tôi cần điều chỉnh máy ghi âm một chút.”)

Mạch: Tôi thích nghi rất tốt.

(Dương Dương lặng lẽ kéo kéo tay Mạch Mạch: “Em làm anh mất mặt nha.” Mạch Mạch liếc y một cái, mỉm cười: “Đã biết.”)

11. Bạn gọi đối phương như thế nào gì?

Dương: Thường hợp công khai gọi Chân tổng, bình thường ở chung gọi Mạch Mạch.

Mạch: Đi làm thì gọi Tiết tổng, bình thường gọi Minh Dương.

X: Quả nhiên là trời sinh một đôi mà.

12. Các bạn muốn xưng hô đối phương như thế nào?

Dương: Xưng hô hiện giờ rất tốt.

Mạch: Tựa như bây giờ.

X: Quả nhiên là đất tạo một cặp.

13. Nếu như dùng động vật làm ví dụ, bạn nghĩ đối phương là động vật gì?

Dương: Mới đầu tưởng là tiểu bạch thỏ, sau đó phát hiện tương đối giống rắn, sau đó nữa thì là tiểu hồ ly, cuối cùng thành ra gấu trúc.

Mạch: Mới đầu tưởng cáo già, sau đó phát hiện tương đối giống sư tử, cuối cùng lại thành ra tiểu bạch thỏ.

X: Uiii~, trình tự biến hóa này thiệt là nha....

14. Nếu như tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng gì?

Dương: Biệt thự, xe hơi hoặc chi phiếu.

Mạch: Nghỉ phép cùng nhau

(Dương Dương đại hỉ, nhảy dựng lên kéo Mạch Mạch: “Vậy chúng ta đi liền bây giờ đi.” X: “Này....tôi còn chưa phỏng vấn xong.” Dương Dương nhất thời không nhận được: “Cô còn chưa xong sao? Rốt cuộc còn bao nhiêu câu nữa?” X mở hời như mưa: “Cái đó.... không nhiều lắm....không còn nhiều....Xin yên tâm, bình tĩnh, bình tĩnh....”

15. Như vậy chính bạn muốn có quà gì?

Dương: Tôi không thiếu thứ gì, chỉ muốn Mạch Mạch thôi. (X: Thật trực tiếp nha.)

Mạch: Tôi chưa có cái gì hết, anh ấy tặng cái gì tôi lấy cái đó thôi. (X: Aaaa? Thái độ này hay nha, ha ha ha ha)

(Dương Dương nghi hoặc mà nhìn X, cô cười quỷ dị như thế làm gì? Mạch Mạch hững hờ: “Cô ta đang

đang tính coi anh đưa cho em bao nhiêu tiền rồi ấy mà?” Dương Dương xem thường hừ một cái: “Thực sự là thô tục mà.” X mồ hôi như mưa...)

16. Có gì bất mãn với đối phương không? Bình thường là bất mãn chuyện gì?

Dương: Không có bất mãn cái gì. Nếu như Mạch Mạch làm chuyện gì tôi không hiểu, nhất định là lỗi của tôi, phải cố mà hiểu. (X: Thiệt là tiểu công tốt khó kiếm.)

Mạch: Không có gì bất mãn, anh ấy làm coi như cũng được.

(Dương Dương nhất thời mặt mày hớn hở, Mạch Mạch mỉm cười.)

17. Khuyết điểm của bạn?

Dương: Có đôi khi gia trưởng một chút, thỉnh thoảng hay ghen một chút, tức giận một chút, toàn chuyện nhỏ không ảnh hưởng đại cục thôi.

Mạch: Có đôi khi tương đối cố chấp, nhưng rất nhanh sẽ thuyết phục chính mình, trên cơ bản sẽ không kiên trì ý mình.

(X: Hai người tìm từ khéo quá nha, CJ (1) mà ngưỡng vọng một chút.)

18. Khuyết điểm đối phương?

Dương: Có chút cầu kinh, không tính là khuyết điểm.

Mạch: Có chút nóng tính, cũng không là khuyết điểm.

(X: Ủ, quả nhiên tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.)

19. Đối phương làm chuyện gì (hay có khuyết điểm gì) khiến bạn không hài lòng?

Hai người trăm miệng một lời: Có việc để trong lòng mà không nói.

(X: thực sự là xứng đôi nha.)

20. Bạn làm chuyện gì (hay có khuyết điểm gì) đối phương không hài lòng?

Dương: Nói tóm lại không có, Mạch Mạch không để ý chuyện nhỏ, tôi lại không làm ra chuyện lớn. (X: thiệt tự giác mà.)

Mạch: Tôi không để ý chuyện nhỏ, không quá phận, không có cái gì khiến đối phương không hài lòng.

(Dương Dương lại không nhịn được nữa: “Rốt cuộc còn bao lâu mới kết thúc đây? Công việc tụi này nhiều lắm.” Mạch Mạch khách khí: “Xin nhanh một chút được không? Công tác chúng tôi rất bận rộn.” X âm thầm lau mồ hôi: “Lúc này mới hết 1/5 thôi...”)

21. Quan hệ đến hai bạn đã đến mức độ nào?

Dương: Mức độ cuối cùng.

Mạch: Mức độ tình nhân.

22. Lần đầu hai bạn hẹn hò là ở đâu?

Dương: Nhà Mạch Mạch

Mạch: Tường ngoài cửa quán bar.

(X: Chỗ đó... cũng tính sao? Dương Dương: “Cũng tựa tựa nhau thôi, hỏi gì chi tiết vậy?”)

23. Khi đó bầu không khí giữa hai bạn như thế nào?

Dương: Rất ngọt ngào.

Mạch: Rất ôn hòa.

24. Khi đó tiến triển đến mức độ nào?

Dương: Ôm em ấy.

Mạch: Ôm.

(X: Hai người thiệt hàm súc)

25. Bình thường hẹn hò ở đâu?

Dương: Nhà em ấy,

Mạch: Nhà tôi.

26. Bạn chuẩn bị gì khi đến sinh nhật đối phương?

Dương: Nói trước với Ngụy Dĩ để Mạch Mạch nghỉ sớm, sau đó đi lên công ty túm em ấy về nhà. Về phần ăn uống, chơi bar, lên giường gì gì đó, đều là chuyện bí mật, không thể nói. Chúng tôi cũng không cần tặng hoa gì, cũ rích rồi.

Mạch: Không có gì đặc biệt cả, nếu như công việc làm ăn thông thả thì về nhà đúng giờ, cùng Minh Dương ăn bữa cơm.

(X: Cỡ nào hạnh phúc a. = Quả là hạnh phúc nha.)

27. Do bên nào tổ tình trước?

Dương: Tôi.

Mạch: Anh ấy. Không ngờ ở ngày khai trương, kéo tôi vào toilet tổ tình, thiệt chỉ có ảnh mới nghĩ ra nổi.

(Gương mặt Dương Dương căng ra đỏ bừng: “Mạch Mạch, chờ cho anh chút mặt mũi chứ!” Mạch Mạch mỉm cười gật đầu: “Được.” X cười trộm.)

28. Bạn thích đối phương đến mức nào?

Dương: Không có Mạch Mạch, sinh mệnh tôi chỉ là một mảnh hắc ám. (X: sức mạnh của tình yêu nha, không ngờ có thể khiến một kẻ mà con trai cũng nói là không văn hóa biến thành thi nhân.)

Mạch: Có Minh Dương, cảm thấy tương đối an tâm.

29. Như vậy, bạn yêu đối phương không?

Dương: Đương nhiên.

Mạch: Đúng vậy.

(Dương Dương cuồng hỉ, kéo Mạch Mạch qua hôn môi. X ho điên cuồng.)

30. Đối phương nói cái gì khiến bạn không thể cự tuyệt?

Dương: Ngoại trừ từ chức, chia tay ra, Mạch Mạch nói cái gì tôi cũng không cự tuyệt. (X: ha ha, quả nhiên là tiểu công đế điển hình.)

Mạch: Anh ấy đã quen từ triền lan đả, thế nào cũng không cự tuyệt nổi. (X: ha ha, đây là khen Dương Dương là tiểu công đế điển hình sao.)

31. Nếu như nghĩ đối phương thay lòng đổi dạ, bạn sẽ làm gì?

Dương: Ôm lấy Mạch Mạch, xin em ấy đừng đi.

Mạch: Lặng lẽ bỏ đi.

(Dương Dương giận dữ: “Em...em...em....em sao lại làm như thế?” Mạch Mạch liếc y một cái. Dương Dương lập tức cười rạng rỡ ngay: “Tin tưởng anh đi, anh tuyệt không thay lòng đổi dạ đâu.”)

32. Có thể tha thứ đối phương thay lòng đổi dạ không?

Dương: Không thể tha thứ, bất quá sẽ không để em ấy có cơ hội thay lòng đổi dạ.

Mạch: Không thể tha thứ, bất quá tôi nghĩ anh ấy sẽ không như thế.

(Dương Dương ôm lấy tay Mạch Mạch, phi thường hài lòng. X: quả nhiên là cặp phu phu điển hình.)

33. Nếu như khi hẹn hò, đối phương muộn một giờ rồi vẫn chưa tới, bạn sẽ làm gì?

Dương: Gọi một cú kiểm tra xem Mạch Mạch có xảy ra chuyện gì không, tiếp tục chờ.

Mạch: Gọi một cú hỏi một chút, sau đó chờ tiếp.

(X: Điển hình, điển hình nha.)

34. Bạn thích bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Dương: Toàn bộ.

Mạch: Tất cả.

35. Biểu tình đối phương như thế nào là kêu gọi nhất?

Dương: rõ ràng đang lạnh lùng, bỗng nhiên nhìn tôi cười, quả thực đẹp chết người. (X móc khăn tay đưa ra: “Chùi nước miếng đi kìa.”)

Mạch: Lúc chơi xấu (X: xin lỗi, ý cậu là trên giường à?)

(Dương Dương: “Nè cô phóng viên, độc giả tạp chí của cô đã thành niên chưa?” X: “Được được rồi, coi như tôi chưa hỏi.”)

36. Khi hai người ở chung với nhau, chuyện gì khiến bạn cảm thấy tim đập mạnh?

Dương: Hôn Mạch Mạch.

Mạch: Còn phải hỏi tí nữa sao? Môn sinh vật hồi cấp 3 chắc có viết đó. (X vuốt mồ hôi.)

37. Bạn từng nói dối đối phương chưa? Thường nói dối chuyện gì?

Dương: Từng nói, là chuyện vợ chồng tôi đã ly hôn rồi, tôi đã xin lỗi Mạch Mạch. Tôi không giỏi nói dối, sau đó chưa từng nói dối.

Mạch: Chưa từng nói dối với anh ấy, cũng không tính là lừa gạt, chỉ là nghĩ chuyện quá khứ không cần phải nhắc lại. Sau đó anh ấy cũng không hỏi, nhưng khi tôi tự kể ra cũng không hề nói thiếu câu nào.

38. Bạn cùng đối phương làm chuyện gì là cảm thấy hạnh phúc nhất?

Dương: Hai người cùng một chỗ, làm chuyện gì cũng hạnh phúc hết. Bất quá, ôm Mạch Mạch là hạnh phúc nhất.

Mạch: Chỉ cần hai người cùng một chỗ đã là hạnh phúc rồi. Đương nhiên, khi được Minh Dương ôm là hạnh phúc nhất.

(Hai người thâm tình nhìn nhau, X ước ao tới con mắt xám ngắt: “Thực sự là ngọt chết người.”)

39. Đã từng cãi nhau chưa?

Dương: chưa.

Mạch: chưa.

(X: Hồi chiến tranh giữa Kim Thần plaza với khu thương mại Thiên Đô, có vẻ 2 người đã cãi nhau rồi chứ? Hai người song song nói: “Đó là cạnh tranh thương nghiệp, không phải ân oán cá nhân, không tính cãi nhau được.”)

40. Từng khắc khẩu nhau chuyện gì?

Dương:....

Mạch:.....

(X lẩm bẩm: “Là tôi ngu ngốc, coi như tôi không có hỏi.”)

41. Sau đó làm sao giảng hòa?

(X: gạch bỏ)

42. Nếu chuyển thế còn muốn làm người yêu của nhau không?

Dương: Muốn.

Mạch (chần chờ): Có lẽ sẽ đổi một cách sống khác.

(Dương Dương bật dậy, đá ngã cái ghế: “Khỏi phỏng vấn nữa, làm kiểu gì kỳ vậy? Hỏi toàn thứ vớ vẩn gì đâu thế hả?” Mạch Mạch nhìn y một cái. Dương Dương do dự chốc lát, chạy đi nâng ghế dậy, phần nộ ngời xuống. Mạch Mạch cầm tay y, nhẹ giọng hỏi: “Ở bên nhau cả đời này còn chưa đủ sao?” Dương Dương giận dỗi: “Một đời mà thôi, sao đủ được.” Mạch Mạch mỉm cười: “Nếu anh chuyển thế anh gặp một tiểu suất ca nào đó hấp dẫn hơn, ôn nhu hơn, đơn thuần hơn và hiểu anh hơn cả em thì sao?” Dương Dương ngẩn ra, trên mặt dần dần dâng lên ước mơ. Mạch Mạch tiểu ý càng đậm, Dương Dương đảo mắt nhìn lên, vội vã kiên định bản thân: “Không, dù cho chuyển thế gặp vô số tiểu suất ca, anh cũng chỉ yêu một mình em.” Mạch Mạch cười gật đầu: “Vậy đến lúc đó rồi hãy nói.” Dương Dương không vui: “Em trả lời cho có thôi.” Mạch Mạch rút cục nói rằng: “Được rồi, đời sau cũng sẽ ở bên anh.” Hoàn mỹ lập tức tươi cười rạng rỡ. Hai người nắm chặt tay. X thiếu chút nữa muốn nói phỏng vấn kết thúc, đây thật là đại kết cục hoàn mỹ nha.)

43. Lúc nào bạn nghĩ mình được yêu?

Dương: Rất nhiều lúc ấy chứ, nhất là lúc ở trên giường, Mạch Mạch rất nhân nhượng tôi đó nha.

Mạch: Anh ấy rất nhiệt tình.

(X: Hai đứa này đúng là có tố chất làm thương nhân mà, lớn mật lại hàm súc nữa.)

44. Lúc nào bạn nghĩ đối phương không còn yêu bạn?

Dương: Không biết, chưa từng thấy thế.

Mạch: Không rõ ràng lắm.

(X: Thật hạnh phúc....)

45. Phương pháp diễn tả tình yêu của bạn?

Dương: Em ấy thiếu cái gì tôi tặng cái đó. Yêu là quan tâm.

Mạch: Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, anh ấy muốn làm gì tôi cũng có thể chấp nhận.

(X: Uiii~, hai kẻ chìm trong bể tình...)

46. Bạn thấy loài hoa nào hợp với đối phương?

Dương: Bách hợp trắng.

Mạch: Hoa hướng dương.

(X: Thiệt chuẩn xác, quả nhiên là tâm linh liên kết mà.)

47. Hai người có chuyện gì giấu diếm nhau không?

Dương: Trước đây có, hiện tại không.

Mạch: Đã từng có, hiện thì không.

48. Thời gian hai người ở chung có cảm thấy phức cảm, tự ti?

Dương: Có chút, nghĩ em ấy tuổi trẻ, chưa kết hôn, bắt quá hiện tại không cảm thấy thế nữa.

Mạch: Có chút, nghĩ anh ấy sáng lạn, sạch sẽ, không có chỗ bẩn, bắt quá hiện tại không cảm thấy nữa.

49. Quan hệ 2 bạn là công khai hay bí mật?

Dương: Tại trong một phạm vi nào đó thì là công khai. (X: hiểu mà)

Mạch: Tôi thích giữ gìn một khoảng không gian bí mật cho bản thân. (X: hiểu hiểu)

50. Bạn có nghĩ tình yêu này duy trì đến vĩnh viễn không?

Dương: Đương nhiên, không cần hoài nghi làm chi.

Mạch: Hẳn là có thể.

(X trình trọng tuyên bố: “Phía dưới là phần phỏng vấn dành cho người lớn, vị thành niên mời ra ngoài”)

(1) CJ: Thuần khiết, đơn thuần

38. Chương 38: Phiên Ngoại 1 Phu Phu Tương Tính 100 Câu 2

51. Xin hỏi bạn là công hay là thụ?

Dương: Công.

Mạch: Tôi sao cũng được.

52. Vì sao quyết định như vậy?

Dương: Chủ yếu là do chưa làm thụ bao giờ.

Mạch: Em có thể dạy anh.

(Dương Dương bỗng nhiên đổ mồ hôi lạnh: “Mạch Mạch, xin cho anh ích kỷ chuyện này đi? Em tha thứ cho chút lòng dạ hẹp hòi này của anh đi mà.” Mạch Mạch gật đầu. X: “Người nước ngoài nói quả là đúng, trong mối quan hệ này, kỳ thực thụ chiếm vị trí khổng chế đó.”)

53. Bạn có thỏa mãn với tình trạng hiện tại?

Dương: Rất thỏa mãn.

Mạch: Cũng được.

54. Lần đầu H là ở đâu?

Dương: Nhà Mạch Mạch.

Mạch: Nhà tôi.

(X: “Hai người chuyên nghiệp ghê, lời nào cũng như nhau, tính cách quả là quang minh lỗi lạc.”)

55. Cảm nghĩ lúc ấy?

Dương: Trên đời còn có chuyện vui vẻ đến thế? Cả đời cũng không bỏ qua.

Mạch: Người này bình thường nhìn qua hào hoa phong nhã, lên trên giường rồi thì như điên.

(Dương Dương rất đặc ý: “Vậy có nghĩ anh là người đàn ông hoàn hảo.” Mạch Mạch nhẹ nhàng nở nụ cười.)

56. Lúc đó đối phương hình dạng ra sao?

Dương: Gọi cảm.... (X: “Đừng trưng cái vẻ mặt này ra, con nít nhìn kìa.”)

Mạch: Rất... nhiệt tình.... (X: Lần đầu tiên thấy Mạch Mạch có nét mặt do dự như thế, hồ hồ hồ..)

57. Sáng sớm ngày hôm sau, câu đầu tiên bạn nói là gì?

Dương: Chúng ta làm một lần nữa đi.

Mạch: Tôi phải đi làm.

(X: Quả nhiên... Dương Dương không CJ (1) tí nào....)

58. Số lần H mỗi tuần là bao nhiêu lần?

Dương: Tùy ý.

Mạch: Không tới phiên tôi quyết định, đều do ảnh chủ động.

59. Bạn nghĩ mỗi tuần H bao nhiêu là lý tưởng?

Dương: Muốn làm thì làm, nên xuất thủ thì xuất thủ.

Mạch: Dựa theo kiến nghị của chuyên gia y học, hẳn là 2, 3 lần một tuần, bất quá tôi chưa bao giờ khoa học hết.

(Dương Dương: “Cần khoa học cái gì? Họ nói bậy nói bạ đó, tội mình đâu định làm hòa thượng...”)

60. H như thế nào?

Dương: Kịch liệt, nhiệt tình, khát vọng, vui sướng, muốn ngừng mà không được.... (X: “khụ khụ, chờ một chút, phải uống miếng nước đã.”)

Mạch: Ảnh hình dung rất hoàn chỉnh. (X: vẫn là Mạch Mạch bình tĩnh hơn.)

61. Bộ phận nào của bạn mãi cảm nhất?

Dương: Hỏi gì kỳ khôi vậy, cô sao hỏi quái dị vậy hả? Cô làm phóng viên kiểu gì vậy? Không lẽ lát nữa muốn bọn này cởi hết trước mặt mọi người à?

Mạch: Cô hỏi mấy vấn đề này để làm gì đó?

(X nước mắt rùng rùng: “Là lão bản kêu tôi hỏi mà, liên quan gì đến tôi, 5555555555.” Dương Dương ngẩn ra một lát, thở dài: “Bỏ đi, nể cô là con gái, không chấp.” Mạch Mạch đưa khăn tay, ôn hòa: “Được rồi, đừng khóc, bọn tôi trả lời là được rồi, tiếp tục hỏi đi.”)

62. Bộ phận nào đối phương mẫn cảm nhất?

Dương: Chuyện đó.... toàn thân đều mẫn cảm, nhưng nhất vẫn là thắt lưng.

Mạch: Anh ấy cũng như vậy, bất quá vành tai mẫn cảm nhất.

63. Nếu như phải dùng một câu hình dung đối phương khi H?

Dương: Như tinh linh dưới ánh trăng.

Mạch: Như báo săn nơi hoang dã.

(X: Úi chà, thật đẹp.)

64. Thằng thẩn mà nói, bạn thích H?

Dương: Đương nhiên, từ khi ở bên Mạch Mạch là đã thích.

Mạch: Uhm, cũng giới hạn từ khi ở bên Minh Dương.

(X: AA, thực sự là khiến người ta ước ao mà.)

65. Thường thường H ở đâu?

Dương: Nhà Mạch Mạch

Mạch: Nhà tôi.

66. Bạn muốn làm ở nơi nào?

Dương: Trong xe đã làm rồi nè, tôi nghĩ muốn thử ở nơi dã ngoại, rừng rậm, thảo nguyên, thác nước,.....

(X: “Đề tài này nói hăng quá ha, quả thực làm cho người ta hoài nghi nãy giờ anh chỉ có mạnh miệng, thực sự là bị bỏ đói lâu năm rồi.”)

Mạch: Tôi chỉ thích ở nhà, giường chiếu mềm mại, tốt nhất rồi. (X: Hiểu mà, cậu ở phía dưới, đương nhiên muốn chọn nơi rồi, anh ta toàn chọn nơi rừng rú đâu không, đi rồi về sao nổi...”)

67. Tắm trước hay sau H?

Dương: Cả hai.

Mạch: Cả hai.

68. Khi H, 2 bạn có giao hẹn gì không?

Dương: Hẹn cái gì?

Mạch: Hình như chẳng hẹn gì cả.

69. Bạn có từng làm cùng người khác ngoài người yêu chưa?

Dương: Lúc yêu em ấy thì chưa.

Mạch: Lúc yêu anh ấy thì chưa.

(X: Quả là dân làm ăn, trả lời vấn đề chặt chẽ ghê, không chê đâu được.)

70. Đối với cách nghĩ “Nếu như không chiếm được tâm chí ít cũng muốn có thân thể”, bạn tán thành hay phản đối?

Dương: Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy, thiệt nực cười. Đây là cách nghĩ hạ lưu, chỉ có lưu manh mới làm vậy.

Mạch: Tôi phản đối cách nghĩ này.

(Sắc mặt Mạch Mạch lạnh đi, Dương Dương nắm chặt tay hắn, rất không vui nói với X: “Cô không hỏi đơn giản hơn được sao?”)

71. Nếu như đối phương bị côn đồ cưỡng gian, bạn sẽ làm gì?

Dương: Giết thẳng đó.

Mạch:....

(Dương Dương nhảy dựng lên, ôm Mạch Mạch, đứng dậy muốn đi: “Đừng nói chuyện này nữa, hỏi cái gì kỳ cục vậy hả?” X tiến lên cản lối, xin lỗi liên tục. Phỏng vấn một lần nữa gián đoạn.)

72. Trước khi H bạn có xấu hổ không? Hay sau đó xấu hổ?

Dương: không xấu hổ, H với người yêu, đương nhiên trước là khát vọng, sau là thỏa mãn rồi.

Mạch: Không.

73. Nếu như bạn thân nói với bạn “Tớ rất cô đơn, cho nên chỉ buổi tối hôm nay, xin..” cầu H, bạn sẽ làm thế nào?

Dương: Đương nhiên cự tuyệt, sao có thể được?

Mạch: Sẽ đồng ý.

(Dương Dương nhảy dựng lên: “Cái gì?” Mạch Mạch liếc y một cái: “Em chỉ có một thằng bạn thân thôi.” Dương Dương lập tức ngồi xuống: “May là An Ninh có Cao huynh, không cô đơn.”)

74. Bạn nghĩ mình am hiểu H sao?

Dương: Chắc cũng tạm.

Mạch: Cũng được.

75. Như vậy đối phương thì sao?

Dương: Không gì sánh kịp.

Mạch: Cũng khá

(X chảy nước miếng: “Tối vui vẻ quá hen.....”)

76. Khi H bạn hy vọng đối phương nói gì?

Dương: Gọi tên tôi, hoặc không nói gì cả.

Mạch: Gì cũng không cần nói.

(X: Rót mồ hôi, thì ra đều là phái hành động cả.)

77. Bạn thích biểu tình đối phương như thế nào khi H?

Dương: Toàn bộ.

Mạch: Thế nào cũng thích.

78. Bạn nghĩ cùng người ngoài H là được hay không?

Dương: Không thể được.

Mạch: Không tốt lắm.

79. Bạn có hứng thú với SM không?

Dương: Không hề hứng thú.... Nè, sao lại hỏi cái quỷ này? Bộ thần kinh cô có bệnh hả?

Mạch:....

(X xin lỗi lần thứ hai, phỏng vấn lại gián đoạn.)

80. Nếu như đối phương bỗng nhiên không hề muốn thân thể của bạn nữa, bạn sẽ làm gì?

Dương: Muốn thân thể của em ấy. (X: Lợi hại ghen...)

Mạch: Nhân cơ hội nghỉ ngơi. (X: Lợi hại hơn nữa...)

81. Bạn nghĩ sao về cường gian?

Dương: Tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn hỏi loại vấn đề như thế nữa, tôi sẽ mua đứt tạp chí của các cô rồi sa thải cô đó, nghe chưa.

Mạch:...

(X lần thứ hai xin lỗi, lệ chảy hai hàng, rốt cục cũng được hai người kia tha thứ.)

82. Những nơi H từ trước tới giờ, nơi khiến bạn hưng phấn nhất, lo nghĩ nhất?

Dương: Chỉ có hưng phấn, không có lo nghĩ.

Mạch: Giống vậy.

83. Khi H chuyện gì thống khổ nhất?

Dương: Không có.

Mạch: Không có.

84. Thụ có từng chủ động mê hoặc công không?

Dương: Có

Mạch: Có lúc nào? Nói em nghe chút coi.

Dương: Việc này.... Coi như không có đi. (X mồ hôi ròng ròng...)

85. Phản ứng của công khi đó?

Dương: Đương nhiên là xem thời xem thế rồi nhào vô.

Mạch: Lúc anh ấy nhìn thấy tôi trong hoàn cảnh vắng người đều thế cả.

(Dương Dương cười hắc hắc, đắc ý vô cùng.)

86. Công từng có hành vi cưỡng bạo không?

Dương: Ê, địa chỉ tạp chí này ở đâu? Tôi muốn tìm lão bản mấy cô. (X: “Xin lỗi, xin lỗi, là lão bản kêu tôi hỏi, tôi chỉ đi làm kiếm cơm thôi...”)

Mạch: Không có. (X: “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn cậu thông cảm.”)

87. Lúc đó phản ứng của thụ?

Vừa nhìn thấy nhân thần của Dương Dương, X gào lên: “Tôi không hỏi gì hết ghen.”

88. Đối với bạn mà nói, đối tượng lý tưởng để H là ai?

Dương: Mạch Mạch.

Mạch: Anh ấy cũng rất lý tưởng.

89. Đối phương hiện tại phù hợp với lý tưởng không?

Dương: Hắc hắc, hiện tại tôi mới hiểu cô, cô không phải cố ý giả thần giả quỷ mà là dần hết thuốc chữa rồi, hỏi vấn đề cũng cứng nhắc thấy mờ, cũng thú vị đó. (X lau mồ hôi...)

Mạch: Những câu hỏi của cô là do lão bản nhét cho phải không? Cô ngay cả truyện cũng không đọc mà đã phỏng vấn rồi, tôi chịu cô luôn. (X mồ hôi như thác Lư Sơn...)

90. Lúc H có sử dụng chút đồ vật nào không?

Dương: Không có sở thích đó.

Mạch: Không có.

91. Lần đầu tiên của bạn là lúc nào?

Dương: Hai mươi lăm tuổi.

Mạch: Hai mươi một tuổi.

(X: “Phù, kỳ thực phỏng vấn hai người này cũng không đến nỗi khó.” Lão bản đại hân: “Cô thiệt không có đọc trước hả?”)

92. Đối tượng khi đó có là người yêu hiện tại không?

Dương: Đương nhiên không phải.

Mạch: Đúng là cô không chịu coi truyện trước rồi, còn dám hỏi tiếp nữa chứ, tôi lần thứ hai bội phục cô đó. (X mồ hôi như mưa: “Tha tôi đi, sau này tôi sẽ học thuộc lòng truyện của hai vị đại nhân mà.”)

93. Bạn thích được hôn ở đâu?

Dương: Đâu cũng thích.

Mạch: Chỗ nào cũng được.

94. Bạn thích hôn lên chỗ nào của đối phương?

Dương: Mối... kỳ thực là toàn thân luôn.

Mạch: Vành tai.

95. Trong khi H, chuyện gì có thể lấy lòng đối phương?

Dương: Vì em ấy, tôi có thể.... Cô dựng lỗ tai lên nghe làm gì, đây là chuyện không thích hợp cho con nít nghe, tôi không nói đâu.

Mạch: Làm theo anh ấy. (X: “Thiệt là làm cho trí tưởng tượng người ta bay xa nha.”)

96. Lúc H bạn nghĩ gì?

Dương: Lúc H còn nghĩ cái quỷ gì? Ai hỏi câu này vậy? Cô ta có H bao giờ chưa hả? (Lão bản tạp chí lau mồ hôi hột. X cũng mồ hôi như mưa.)

Mạch: Nếu như khi H mà còn lãnh tĩnh như thế, vậy không phải muốn H rồi, chỉ làm cho có. (X “Vẫn là Mạch Mạch tốt a.”)

97. Số lần H một đêm là bao nhiêu?

Dương: Tùy ý.

Mạch: Không nhất định.

98. Lúc H, quần áo là bạn cởi hay đối phương cởi cho?

Dương: Cô nàng đặt câu hỏi cần coi GV. (X khóc: “Về tôi từ chức cho coi nè.”)

Mạch: Thôi được rồi, không làm khó dễ cô nữa, hai trường hợp đều có hết, tùy theo tình huống, tùy theo tâm tình mà làm.

99. Đối với bạn, H là?

Dương: Là biểu đạt cho sự viên mãn.

Mạch: Là chấp nhận tình yêu.

100. Cuối cùng xin mời bạn nói với người yêu một câu.

Dương: Mạch Mạch, anh vĩnh viễn yêu em. Quá khứ, anh có lỗi với em, xin em tha thứ cho anh. Em tốt với anh như thế, anh sẽ quý trọng cả đời. Anh thề sẽ không làm gì có lỗi với em, vĩnh viễn không nói những lời tổn thương em, vĩnh viễn không liếc người khác một cái..... (X đứng lên thu dọn đồ: “Phóng vấn đến đây xin kết thúc.”)

Mạch: (mỉm cười) Minh Dương, tại mình về nhà đi.

LỜI CUỐI SÁCH

“*Thính thuyết ái tình hồi lai quá*” vốn muốn viết thành bi kịch. Mọi người xem tên truyện chắc cũng đoán được ha. Hắc hắc.

Mỗ Tuyết có một tật xấu, khi viết cốt cho một bộ tiểu thuyết thường viết một cái mở đầu rồi sau đó viết kết thúc, khi thấy thỏa mãn mới bắt đầu viết tình tiết trong truyện.

Vốn ban đầu câu cuối cùng trong truyện là

“Trong bóng tối, Chân Mạch rơi lệ.”

Nhưng trong khi viết, QQ của mỗ Tuyết bị đao quang kiếm ảnh qua qua lại lại, độc giả uy hiếp không ngừng, bình luận sách tràn ngập không khí khủng bố, làm cho mỗ Tuyết không thể không cải tà quy chính, từ mẹ kế biến mẹ ruột, để Mạch Mạch nhà ta được hạnh phúc.

Vì vậy, mọi người vui mừng vô hạn, mỗ Tuyết buồn bực vô cùng.

Đương nhiên, kết cục này kỳ thực cũng tốt, sau khi phiên muộn xong mỗ Tuyết cũng rất thích.

Tôn chỉ viết văn của Mỗ Tuyết luôn luôn là “Để người có tình trong thiên hạ không thể thành thân thuộc”, hắc hắc, bất quá hình như bao giờ cũng không như nguyện hen.

Trong truyện này, mỗ Tuyết mong ước những người có tình trong hiện thực đều thành thân thuộc cả, hy vọng mọi người đều có hạnh phúc.

Chúc các vị độc giả đại nhân đều lòng nghĩ chuyện thành, buôn bán phát đạt, thăng quan tiến chức, học tập tiến tới, hoặc như mỗ Tuyết dù không tiến tới thì cũng tiêu dao tự tại.

Mặt khác, truyện về Thẩm An Ninh cùng Cao Kiến Quân, mời xem “*Xuân phong trầm túy đích văn thượng*”.

Mãn Tọa Y Quan Thắng Tuyết

39. Chương 39: Phiên Ngoại 2 Mãi Phòng Ký (chuyện Mua Nhà)

Sáng sớm, Tiết Minh Dương quần quít lấy Chân Mạch, hung hăng hôn hít nửa ngày rồi bắt đầu nghĩ cách rục rịch.

Chân Mạch cố sức đẩy y: “Không được, hôm nay phải đi xem nhà đó, anh muốn em đi không được hay sao? Em nói cho anh biết, chuyện mua nhà là do anh đề nghị đó, em vốn không muốn mua đâu. Nếu như hôm nay không đi, vậy chờ vài năm nữa, nghe chưa.”

Tiết Minh Dương vừa nghe thế, nhanh chóng buông hấn ra, cố sức kéo hấn rời giường: “Vậy nhanh lên một chút, dậy dậy, chúng ta ăn sáng.”

Chân Mạch mỉm cười theo y vào phòng tắm.

Hai người đẩy đẩy kéo kéo nhau chen chúc rửa mặt đánh răng, rồi vội vàng sửa soạn, đi ra ngoài.

Từ lễ tình nhân đến bây giờ, đã qua gần nửa năm rồi, bọn họ vẫn ở tại căn nhà nhỏ Chân Mạch thuê. Hiện tại là giữa hè, ở đây ngay cả điều hòa cũng không có, buổi tối bọn họ lại giầy vò nhau cả buổi, hai người mồ hôi nhễ nhại, khiến Tiết Minh Dương phiền muộn quá xá.

Tháng 7, công ty có một lần chia hoa hồng, chia tiền nửa năm hoạt động cho các vị cổ đông, trong đó có cả Chân Mạch. Lần chia hoa hồng này tương đối đặc thù, năm ngoái từ khi khai trương đến hết năm chỉ có 2 tháng rưỡi, cổ đông nhất trí để sang năm mới lấy hoa hồng, chờ đến tháng sáu năm sau mới cùng nhau

chia lãi. Bởi Chân Mạch lãnh đạo tốt, công trạng 8 tháng nay của Chí Tôn Nghiễm Trạng thật sự là tốt đến làm cho người ta khó có thể tin, cho nên các cổ đông nhất trí đồng ý xuất ra 5% tiền lãi cho cá nhân hắn. Trừ thuế xong, tiền vào thẻ Chân Mạch gồm cả tiền thưởng lẫn chia hoa hồng tổng cộng đã lên tới 1.700.000 hơn.

Tiết Minh Dương nhất thời ngồi không yên, bắt đầu mỗi ngày dây dưa, quần quýt, cường liệt yêu cầu hắn mua nhà: “Em giờ là phú ông rồi, đổi chỗ ở dễ chịu chút nha?”

Chân Mạch nhìn y một cái, nghĩ sơ một chút liền gạt đầu: “Được rồi. Để anh chen chúc sống ở đây lâu như vậy cũng thật khó cho anh.”

Tiết Minh Dương lập tức cảnh giác: “Em có ý gì? Anh cũng đâu nghĩ gì đâu, em không được tìm cớ đá anh đi.”

“Em nói cho anh biết, anh đừng có lúc nào cũng cảnh giác thế nữa.” Chân Mạch nhin không được nở nụ cười. “Em sẽ mua, anh nghĩ mua ở chỗ nào thì tốt?”

Tiết Minh Dương hăng hái bừng bừng chộp lấy tờ báo trên bàn, mở ra cả một trang quảng cáo màu sắc rực rỡ nhất, đưa tới trước mặt hắn: “Minh Châu Hoa Viên của Cao huynh mới xây nè, anh nghĩ chỗ đó tốt, đường xá cũng tốt, xây dựng bên trong cũng rất có phong cách, hơn nữa nhà cửa rộng rãi, cây xanh nhiều, rất đáng giá. Hơn nữa, hắc hắc, chúng ta gọi cho Cao huynh một cú, kêu ảnh giảm giá cho nội bộ bạn bè, vậy cũng tiết kiệm được không ít đâu đó.”

Chân Mạch nhìn quảng cáo kia. Đây là một khu dân cư ở phía Nam khu đất người giàu, tổng kiến trúc là 70.000 mét vuông, tập đoàn Minh Châu xác thực làm một công trình rất lớn. Hắn ôn hòa cười cười: “Cũng tốt, vậy nghe theo anh đi.”

Cao Kiến Quân vừa nghe Chân Mạch dự định mua nhà, cao hứng vô cùng, không đợi hắn mở miệng đã lập tức giảm cho hắn 8.5%, coi như bán giá gốc, không kiếm lời của bạn bè.

Chân Mạch thì không chịu: “Không được, anh cũng là dân buôn bán, sao có thể bán như vậy? Hơn nữa, khi anh tới Chí Tôn mua đồ, em cũng đâu tính giảm giá đặc biệt cho anh? Cứ như bình thường thôi. Em thấy trong quảng cáo các anh nói, nếu đưa tiền một lần sẽ ưu đãi 6%, sau đó anh tính thêm chút chiết khấu, vậy đã không sai rồi, mỗi mét vuông đỡ vài trăm đồng đó chứ.”

Trong điện thoại Cao Kiến Quân cười ha ha: “Được, vậy anh đây làm theo bình thường vậy. Nếu như cậu đưa tiền một lượt, anh có thể ưu đãi cho cậu đến 10%, vậy cậu chịu chưa?”

“Vậy được rồi.” Chân Mạch cười cười, nghiêm trang nói: “Cảm ơn Cao tổng.”

“Được rồi, Mạch Mạch cười anh đây rồi.” Cao Kiến Quân hài lòng cười nói. “Như vậy đi, trưa nay hai người đến văn phòng công ty anh xem xem thích cái nào, anh cũng có ở đó. Lần này anh mời một cao thủ ngành nội ngoại thất đó, muốn hợp tác với hẳn, đến lúc đó em có thể nói chuyện với hẳn. Nếu có thể mời người đó thiết kế cho em, bảo đảm em sẽ vừa lòng đẹp ý ngay.”

Nghe Cao Kiến Quân luôn luôn ỏn trọng tôn sùng một người như vậy, Chân Mạch nhất thời hiếu kỳ, lập tức nói: “Dạ.”

Miền nam cuối tháng 7, nắng gắt như lửa, Chân Mạch ngồi ở trong xe Tiết Minh Dương, nhìn dương quang rực rỡ bên ngoài, trên mặt tràn đầy tiểu ý ấm áp.

Nơi bọn họ ở cách đây không xa, đi thẳng một đường rồi vượt qua cầu là tới.

Minh Châu Hoa Viên chia là 2 phần, khu biệt thự cùng khu nhà trọ cao tầng có thang máy. Tất cả đều là khu cao cấp. Minh Châu Hoa Viên làm theo loại hình quảng cáo rầm rộ, tựa như một khu đất ở có tiềm lực lớn. Chỉ số vật giá thành phố này vốn thấp, thường chỉ xây dựng khu nhà ở hình thức chung cư là đa số. Loại khu dân cư xa hoa đại quy mô như thế này rất hiếm thấy, thị trường cũng không chú ý, ai biết khi thực hiện xong người ta lại tranh mua ào ào như sóng thần. Có chuyên gia bình luận nói, thiết kế khu nhà này vượt qua thiết kế đương thời, dự tính cho cả tương lai rất xa, sau này khu dân cư Minh Châu Hoa Viên chỉ có tăng giá không bị giảm giá trị, là hạng mục đầu tư tốt.

Lúc Chân Mạch cùng Tiết Minh Dương đến, văn phòng mua bán của công ty với phong cách hiện đại chen toàn người là người. Nhân viên bán hàng mỉm cười nói: “Xin hỏi hai vị tiên sinh là tới xem nhà sao?”

“Phải.” Tiết Minh Dương khách khí gật đầu. “Cao tổng các cô có đây chứ? Chúng tôi có hẹn với anh ấy.”

Cô nhân viên xinh đẹp kia nghe y là bạn của chủ tịch, thái độ càng thêm nhiệt tình, lập tức đưa bọn họ ra khỏi văn phòng mua bán, đi lên nhà mẫu.

Minh Châu Hoa Viên có những căn nhà đã trang trí nội ngoại thất sẵn hoặc còn chưa trang trí, nhà chưa trang trí có 6 loại hình cho khách lựa chọn. Căn nhà mẫu gốc này thì chỉ có một, nhìn qua giống như là nhà ở trong tạp chí thời thượng, tinh xảo nhưng băng lãnh.

Căn nhà này còn chưa đem ra chào khách, bên trong chỉ có Cao Kiến Quân cùng một người khác, bọn họ đang nói chuyện với nhau, ai cũng mỉm cười, thanh âm nhu hòa.

Cô nhân viên đi vào, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, quấy rối một chút, Cao tổng, có hai người bạn tìm ngài.”

Hai người bên trong đều quay đầu lại nhìn.

Cao Kiến Quân vui vẻ cười rộ lên: “Minh Dương, Mạch Mạch, hai người đã tới à?”

Đường nhìn Tiết Minh Dương cùng Chân Mạch song song cùng bị người bên cạnh Cao Kiến Quân hấp dẫn. Hắn chỉ mặc áo sơ mi màu xanh da trời giản đơn cùng quần tây xanh đậm, nhưng trường thân ngọc lập, khí chất bất phàm, ngũ quan xinh xắn như tinh điêu tể khắc mà thành, khí chất càng như quý tộc Âu Châu, trang nhã mà cao quý. Hắn ôn hòa mỉm cười, làm cho người ta vừa thấy liên tán thưởng trong lòng.

Cao Kiến Quân ở một bên nói rằng: “Tới đây, tôi giới thiệu cho 2 cậu. Giải tổng, bọn họ đều là dân làm trong ngành bách hóa cả, Tiết Minh Dương, chủ tịch khu thương mại Thiên Đô, còn đây là Chân Mạch, tổng giám đốc Chí Tôn Danh Lưu Square, đều là bạn tôi cả. Minh Dương, Mạch Mạch, đây là lão bản Giải Ý của công ty nội thất Tân Cảnh Giới. Giải tổng là danh gia trong giới nội ngoại thất đó, tôi phải vất vả lắm mới mời nổi, thuyết phục hắn hợp tác với chúng tôi.”

Giải Ý hợp tác: “Cao tổng quá khách khí rồi, là cậu cho tôi mặt mũi ấy chứ, có thể cùng tập đoàn Minh Châu hợp tác, là vinh hạnh của tôi.”

Đang nói chuyện, Tiết Minh Dương cùng Chân Mạch cùng tiến lên, nhiệt tình bắt tay cùng hắn.

Giải Ý cười nói: “Tôi tới nơi này không lâu, bất quá đại danh của khu thương mại Thiên Đô cùng Chí Tôn Square đều đã ngưỡng mộ từ lâu.”

Tiết Minh Dương nhìn dáng cười của hắn, không khỏi cảm thấy có chút lóa mắt, lập tức ổn định lại, khách khí cười nói: “Giải tổng, xin chào, xin chào.”

Chân Mạch không cần nghĩ gì đã nói: “Giải tổng, tôi có việc cần anh hỗ trợ đó, không biết anh có thời gian hay không?”

“Sao lại không?” Giải Ý nhìn cậu thanh niên tiêu trí trước mắt, đáng cười đầy mặt: “Nếu như tôi có thể hỗ trợ, nhất định toàn lực ứng phó.”

Chân Mạch mỉm cười: “Là như thế này, tôi dự định mua nhà ở đây, bất quá, những công ty nội thất hiện tại thiết kế đều là hàng thường, căn nào cũng giống căn nào, như sản xuất hàng loạt ấy, cứng nhắc lạnh lẽo, làm cho người ta nhìn cũng thấy khó chịu chứ đừng nói đến ở. Tôi hy vọng có thể mời anh giúp tôi thiết kế với sửa sang lại nhà. Bất quá, tôi chỉ có một công trình nhỏ thể thôi, không biết Giải tổng có để mắt đến không?”

Giải Ý cười rộ lên: “Chỉ cần là công trình, tôi đều cầu còn không được, sao lại từ chối?”

Chân Mạch đại hỉ, lập tức khẩn cấp thương thảo chi tiết cùng hắn.

Cao Kiến Quân kéo Tiết Minh Dương lùi đi, cười nói: “Cậu rút cuộc khuyên được Mịch Mịch mua nhà rồi hả?”

“Đương nhiên rồi.” Tiết Minh Dương đắc ý gật đầu. “Nếu không, cứ thấy em ấy ở trong căn nhà nhỏ xíu như lỗ mũi ấy, tôi cũng chịu không nổi.”

“Ừ, phải đó.” Cao Kiến Quân tán thành. “Lần này hai người dự định mua biệt thự hay nhà thường?”

“Cũng chưa biết nữa.” Tiết Minh Dương lắc đầu. “Lần này là Mịch Mịch mua, hẳn không muốn tôi ra tiền, cho nên tôi cũng không hỏi, dù sao em ấy mua gì, tôi cũng không có ý kiến. Hơn nữa, tôi thấy khu này của anh ít nhất cũng 120 mét vuông một căn, ở cũng dễ chịu.”

“Ừ.” Cao Kiến Quân gật đầu.

Tiết Minh Dương nhin không được quay đầu nhìn về phía Giải Ý đang cùng Chân Mịch nói chuyện với nhau, nhỏ giọng hỏi: “Anh từ đâu mời được mỹ nam tử thế này vậy? Thực sự là chuyên gia ngành nội thất? Hay anh có ý khác đây?”

“Cậu cho là ai cũng như cậu?” Cao Kiến Quân cười trêu chọc. “Tình cảm của tôi với An Ninh vĩnh viễn không thay đổi đó, tôi thấy cậu không nên nhìn mỹ nam nhà người ta mà chảy nước miếng nữa, cẩn thận Mịch Mịch đá bây giờ. Tôi thấy Giải tổng cùng Mịch Mịch đứng chung một chỗ đẹp hơn, xứng hơn cậu với Mịch Mịch đứng chung đó. Liệu hồn đi!”

Tiết Minh Dương vừa nhìn, không khỏi cảnh giác, nhất thời thay đổi tâm tình ngó qua.

Quả nhiên, Giải Ý cùng Chân Mịch đứng với nhau thực sự là đẹp mắt vô cùng, làm cho người ta nghĩ rằng đây quả là một bức tranh cảnh đẹp ý vui.

Y lập tức cảm thấy đứng ngồi không yên, liền đi qua.

Giải Ý đang hỏi Chân Mịch: “Vậy cậu bình thường thích làm gì nhất?”

Chân Mịch mỉm cười nói: “Phần lớn thời gian đều ở nhà cả, đọc sách, lên mạng, xem phim, có đôi khi ra ngoài uống một chén.”

“À, cậu ở một mình?” Thanh âm Giải Ý thủy chung rất ôn hòa, tràn ngập mê hoặc.

Tiết Minh Dương nghe hai câu, càng không thoải mái, sao vừa quay đi ngoảnh lại hai người đã nói tới chuyện cá nhân như vậy chứ?

Nghe được câu hỏi của Giải Ý, y lập tức đông cứng giành đáp trước: “Còn có tôi.”

Hai người kia đều quay đầu nhìn y. Giải Ý hiểu ý mà cười cười, Chân Mạch cũng hiểu ngay, thần tình tự tiếu phi tiếu. Tiết Minh Dương kiên trì, cười nói: “Tôi với Mạch Mạch ở cùng nhau.”

Giải Ý không tỏ ra bất ngờ hoặc kinh dị, trái lại nghiêm túc hỏi y: “Vậy bình thường Tiết tổng có sở thích gì?”

Tiết Minh Dương ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Chân Mạch.

Chân Mạch cười giải thích: “Giải tổng muốn hiểu rõ sở thích chủ nhà để có thể vẽ ra thiết kế thích hợp nhất cho chúng ta.”

Tiết Minh Dương trong lòng quē một cục, trên mặt vẫn giả vờ vui rạo rực, vội vã nói: “VẬt tôi không quấy rối 2 người nữa. Tôi cũng không có sở thích đặc biệt gì, Mạch Mạch thích cái gì tôi thích cái đó.” Nói xong, y liền nhanh chóng chuyển mắt.

Cao Kiến Quân nhìn y đi tới, buồn cười vô cùng: “Ghen tới mức bộp chộp như vậy, thiệt chịu cậu luôn.”

Tiết Minh Dương thở dài: “Anh không biết rồi, khách đến Chí Tôn Square có rất nhiều người theo đuổi em ấy, tôi suốt ngày như đứng đồng lửa như ngồi đồng than vậy đó. Hiện tại, ở chỗ anh lại có một mỹ nam như vậy xuất hiện, tôi đương nhiên hoảng rồi.”

Cao Kiến Quân nhướn mày, cười lắc đầu: “Thực sự là phong thuỷ luân lưu chuyển ha, Tiết Minh Dương cậu cũng có ngày hôm nay. Tôi nói cho cậu nghe, Giải Ý này rất chuyên nghiệp, nổi danh trong ngành nội thất, không chỉ người đẹp, thiết kế cũng đẹp, so với các nhà thiết kế nổi tiếng nước ngoài hầu như không kém một góc nào. Cậu phải nghĩ rõ ràng, nếu như để hấn thiết kế, sau này thời gian hấn cùng Mạch Mạch ở chung sẽ không ít. Nếu muốn cậu không muốn hấn thiết kế thì sợ rằng không tìm người nào thiết kế giỏi hơn nữa đâu. Bây giờ, mấy cái hạng mục hấn làm rất nhiều, mấy cái khu nhà, mấy hạng mục bất động sản thương nghiệp đồ sộ, trên cơ bản không làm công trình một căn nhà đơn giản thế bao giờ đâu nhé. Lần này khăng khất chịu thiết kế cho Mạch Mạch, phải nói là rất hiếm đấy.”

“Anh đã nói như vậy, sao tôi có thể không để hấn làm chứ?” Tiết Minh Dương phẫn nộ nói. “Thực sự là khiêu chiến với tôi nha, xem ra sau này tôi phải theo sát một tấc cũng không rời Mạch Mạch rồi.”

Lúc này, Chân Mạch cùng Giải Ý đã đạt thành hợp tác cơ bản, Chân Mạch hài lòng vô cùng: “Giải tổng, vậy toàn bộ xin nhờ anh. Giờ tôi xin phép đi chọn nhà, chờ chọn xong tôi sẽ hẹn anh, chúng ta cùng đi tới xem.”

“Được.” Giải Ý sáng khoái gật đầu.

Tiết Minh Dương lập tức vọt qua, cùng Giải Ý bắt tay nói lời từ biệt: “Giải tổng, lần này thực sự là phiền

anh rồi.”

Giải Ý cười nói: “Nào có? Tiết tổng quá khách khí rồi.”

Hai người đi ra khỏi nhà mẫu, Giải Ý cùng Cao Kiến Quân tiếp tục trao đổi công việc hợp tác, chưa cùng đi ra.

Chân Mạch đi tới văn phòng mua bán, bỗng nhiên nhìn về phía Tiết Minh Dương, trên mặt tràn đầy thương thức, cười nói: “Vị Giải tổng kia, thực sự là đẹp đẽ tới mức không thể dùng từ diễn tả, em chưa từng thấy ai vừa đẹp lại vừa phong độ như anh ta.”

Tiết Minh Dương cắn răng: “Anh cảnh cáo em đó nha, đừng có thừa cơ hội mời hẳn thiết kế nhà mà đứng núi này trông núi nọ, anh không tha cho em đâu nghen.”

Chân Mạch nhin không được cười còn vui hơn: “Anh đúng là tiểu nhân vô sỉ bụng chuột ruột gà mà, vừa thấy mỹ nam tử không phải cũng nghĩ đi quyến rũ người ta thì cũng sợ em bị người ta quyến rũ.”

“Một câu trước của em là đường đường chính chính vu oan, câu sau mới đúng thôi.” Tiết Minh Dương nghiêm túc đáp, rồi cũng cười. “Được rồi, chúng ta đi mua nhà trước đi, về chủ đề quyến rũ hay không quyến rũ, chúng ta về nhà thảo luận tiếp.”

Chân Mạch nghe ra ẩn ý trong lời y, cũng không pha trò thêm mà đi tới văn phòng mua bán, thảo luận chi tiết về căn nhà sẽ mua.

Đại thể khẳng định căn nhà muốn mua xong thì trời đã trưa rồi. Giải Ý cùng Cao Kiến Quân cùng nhau trực tiếp đi ra cửa chính. Giải Ý thực sự xuất sắc, vừa xuất hiện đã làm người khác chú ý, rất nhiều người đều nhìn hẳn.

Giải Ý dường như đã quen bị nhìn như thế, vẫn duy trì phong độ, mỉm cười, thông dong đi ra cửa chính, cùng Cao Kiến Quân bắt tay, sau đó lên chiếc BMW, nổ máy chạy đi.

Người trong văn phòng bắt đầu bàn tán, bỗng nhiên nghe được một nam nhân hưng phấn mà nói: “Đó là Giải tổng, hồi ở Hải Nam tôi có mua một căn nhà do hẳn thiết kế, tuyệt đối hữu danh hữu thực, chất lượng bảo đảm, nếu như ở đây cũng do hẳn thiết kế, tôi lập tức mua ngay.”

Bên cạnh dường như có người hỏi ông ta: “Thật sao?”

“Giải tổng là ai vậy? Làm nghề gì?”

Có người hỏi, có người giải thích, có người yêu cầu lập tức ký kết hợp đồng, trong lúc nhất thời nhân viên công tác bận rộn vô cùng.

Tiết Minh Dương cười nói với Chân Mịch: “Nhất định là âm mưu của Cao Kiến Quân đó. Ảnh mời người ta tới dùng mỹ nam kế, trách không được nhà bán chạy như tôm tươi.”

Chân Mịch nghe thế liền thoải mái cười to.

Tiết Minh Dương nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, bỗng cầm tay hắn, nghiêm túc cực kỳ: “Mịch Mịch, cho dù có người đẹp hơn Giải tổng kia một trăm lần thì trong mắt anh cũng chỉ có em mà thôi.”

Chân Mịch mỉm cười nhìn y, hơi hơi gật đầu: “Em cũng thế, cho nên, anh yên tâm đi.”

Quả nhiên Tiết Minh Dương cũng quyết tâm hơn, không còn lo nghĩ nữa, kéo tay Chân Mịch: “Vậy giờ chúng ta đi mua nhà thôi.”

40. Chương 40: Phiên Ngoại 3: Xuất Quĩ (ngoại Tình) 1

Trung tuần tháng 12, lễ hội thời trang quốc tế tại Hương Cảng chính thức khai mạc.

Hơn một ngàn nhãn hiệu thời trang lớn nhỏ tụ hội, các nhà thiết kế, người mẫu nổi tiếng đua nhau về đây.

Tổng giám đốc Chí Tôn Danh Lưu Square nổi tiếng – Chân Mịch – cũng tới Hương Cảng. Hắn muốn thăm dò một số nhãn hiệu thời trang cao cấp để phán đoán xu hướng thời thượng của mùa thu đông cùng xuân sang năm. Đồng thời, hắn cũng muốn đặt mua một số bộ trang phục thu hè lẫn đông xuân của các nhãn hiệu nổi tiếng để về bán.

Từ khi khai trương tới nay, Chí Tôn Danh Lưu Square đã kinh doanh 3 năm, danh tiếng vang dội. Mà Chân Mịch cũng đã đưa các chi nhánh Chí Tôn Danh Lưu Square trải rộng khắp các thành phố hiện đại, phồn hoa. Mỗi chi nhánh đều ở khu có kinh tế sung túc, hơn nữa, mỗi thành phố chỉ mở một chi nhánh, không có cái thứ 2.

Chí Tôn Danh Lưu Square vẫn kiên trì kinh doanh các nhãn hiệu đứng đầu quốc tế, hơn nữa mỗi bộ cũng chỉ có một cái, tuyệt không có cái thứ 2. Với sách lược kinh doanh như vậy, Chí Tôn Danh Lưu Square rất nhanh trở thành tiêu chí so sánh thân phận một người trong giới xã hội thượng lưu. Nếu có ai không biết đến Chí Tôn Square, vậy người đó nhất định không phải danh nhân, cũng không đủ giàu có.

Lúc chi nhánh thứ 5 được khai trương, đại danh Chí Tôn Danh Lưu Square đã truyền tới thế giới thời trang Âu Mỹ cùng Hương Cảng. Chuỗi khu mua bán Chí Tôn Danh Lưu, mỗi ngày thu hơn chục triệu, lượng mua sắm một năm cũng tới 1,2 tỷ nhân dân tệ, tương đương 100, 200 triệu Euro, tuyệt đối là khách hàng lớn.

Làm được tới trình độ này, người yêu của hắn, Tiết Minh Dương, ngay cả chủ tịch tập đoàn Thiên Đô cũng chẳng thèm làm, dự định nghỉ việc sang giúp hắn kinh doanh Chí Tôn Square. Dù sao đây mới là sự nghiệp

chung của họ, như vậy có thể công tư toàn vẹn, có nhiều thời gian ở chung với nhau hơn.

Chân Mạch cũng không phản đối, thế nhưng đơn từ chức của Tiết Minh Dương đưa lên Cục thương nghiệp mấy lần, lần nào lần này đều bị bác bỏ.

Năm xưa, một năm khu thương mại Thiên Đô kinh doanh chỉ có 7, 8 triệu, mấy năm trước liên tục lỗ lã, chỉ có thể cố duy trì kinh doanh. Từ khi Tiết Minh Dương tiếp nhận, kinh doanh đến năm thứ 2 doanh ngạch đã đạt hơn một trăm triệu, trở thành truyền kỳ trong giới doanh nghiệp. Hiện tại, khu thương mại Thiên Đô phát triển không ngừng, tổng ngạch doanh nghiệp hàng năm đã lên 1 tỷ. Cục Thương nghiệp cũng y như bảo bối, sao có chuyện thả đi cho đăng.

Tiết Minh Dương rất uể oải, Chân Mạch đành phải nhỏ nhẹ an ủi y, khuyên y đừng gấp gáp, từ từ rồi cũng thành. Hiện tại nhanh chóng bồi dưỡng người nối nghiệp, sau này từ từ rút lui. Tiết Minh Dương lúc này mới thấy dễ chịu hơn.

Hôm nay, Chân Mạch lại nhận được thiệp mời của các công ty thời trang lớn quốc tế, mời hắn đi tham gia biểu diễn ra mắt sản phẩm mới. Bên cạnh đó, hàng năm hắn đều tham dự tuần lễ thời trang quốc tế, New York, Paris, Milan, London cùng Tokyo, để làm phong phú hơn lượng hàng ở Chí Tôn Square.

Bất quá, mời tham dự thời trang quốc tế Hương Cảng lại là lần đầu tiên.

Hắn dẫn 2 trợ thủ cùng đi, Lữ Mân Quân cùng Trịnh Lập Vĩ.

Hai người này tuổi vẫn chưa đến 30, hơn nữa đều từng lưu học ở Pháp. Lữ Mân Quân học tại ULL II (Universite Lumiere Lyon II), mà Trịnh Lập Vĩ thì tốt nghiệp từ học viện thời trang quốc tế IICC (Institut International de Creation et de Couture).

Hai người đều đã từng làm tại công ty thời trang Âu Châu nhưng người Á Châu muốn được sự công nhận của phương tây thực sự rất khó khăn, bọn họ đành vừa làm vừa tìm kiếm chức vụ phù hợp trong nước.

Khi Chí Tôn Square mở đến chi nhánh thứ 3, Chân Mạch liền thông báo thông báo tuyển dụng trên mạng, yêu cầu rất cao, đãi ngộ cũng rất hậu.

Hắn rất nhanh thu được hơn một ngàn đơn xin việc đến từ khắp nơi trên thế giới, rồi từ đó tuyển ra 10 người. Sau đó, phỏng vấn qua mạng, cuối cùng tuyển chọn hai người. Bọn họ trợ giúp hắn phần mua sắm: Lữ Mân Quân phụ trách trang phục nữ, Trịnh Lập Vĩ phụ trách trang nam.

Lúc hai người đến công ty báo danh mới phát hiện ra cả hai đều từ Pháp trở về, liền cảm thấy thân thiết, vì vậy hợp tác vui vẻ.

Chân Mạch có thể nói lưu loát tiếng Anh, trước đây ngoại ngữ thứ hai là tiếng Pháp, hiện tại đã có chỗ dụng võ. Có hai loại ngôn ngữ thông dụng đó trong mình, đi ngang dọc nửa thế giới cũng không sao. Bất quá, có Lữ Mân Quân cùng Trịnh Lập Vĩ trợ giúp, hẳn càng thêm thuận lợi, nhất là trước mặt chuyên gia có thể càng thêm chuyên nghiệp.

Hiện tại, ngoại trừ các nhãn hiệu đứng đầu quốc tế, cũng có không ít công ty thời trang, nhà thiết kế, công ty mỹ phẩm, công ty sản xuất giày da, túi xách liên lạc hẳn, hy vọng có thể đưa sản phẩm vào Chí Tôn Danh Lưu Square.

Lượng khách cùng thị trường của Chí Tôn Danh Lưu Square thật sự là khiến người ta thêm đến nhỏ dãi.

Bất tri bất giác, Chân Mạch đã trở thành danh nhân giới thời thượng. Từng tháng, hẳn đều nhận được một lượng lớn ấn phẩm quảng cáo, ảnh chụp giới thiệu hàng mới các quý của các tạp chí thời thượng trong ngoài nước. Dần dần, hẳn cũng có hứng thú với một ít nhãn hiệu mới, hẳn cẩn thận lựa chọn, từ từ đưa vào trong cửa hàng.

Lần này hẳn tới Hương Cảng tham gia lễ hội thời trang quốc tế, trọng điểm quan tâm đặt ở nhà thiết kế thời trang Á Châu, nhất là một ít nhà thiết kế người Hoa trẻ tuổi.

Chân Mạch cũng không có bay thẳng tới Hương Cảng, mà là tới Thâm Quyển trước.

Chi nhánh ở chỗ này của họ đã mở một năm rồi, buôn bán rất tốt, hầu như hấp dẫn toàn bộ phú hào, ngôi sao khu Hoa Nam, một ít nhân vật nổi tiếng Hương Cảng đến khu Quảng Đông khi đi qua Thâm Quyển cũng đến chiếu cố qua.

Chân Mạch ở chi nhánh này ở một tuần, đem những chuyện cần chính hẳn giải quyết xử lý hết, nghe giám đốc chi nhánh báo cáo, nhìn báo biểu tài vụ, khẳng định sách lược tiêu thụ nửa năm tương lai.

Trong lúc này, mỗi ngày hẳn đều có xã giao, chủ yếu là mời một ít khách quan trọng chi tiêu lớn của chi nhánh, cảm ơn bọn họ ủng hộ cho tới nay. Những nhân vật này cũng là lần đầu tiên thấy vị giám đốc anh tuần bất phàm này. Hẳn nhìn qua tuổi trẻ vô cùng, rất khiêm tốn ôn hòa, có lực ảnh hưởng rất lớn đối với xã hội thượng lưu. Ấn tượng bọn họ đối với hẳn đều rất tốt, nên đều biểu thị sau này sẽ vẫn sẽ tiếp tục chiếu cố Chí Tôn Square.

Chân Mạch bao giờ cũng mỉm cười cảm ơn.

Năm xưa, khi cửa hàng đầu tiên của Chí Tôn Danh Lưu Square khai trương, Chân Mạch chỉ là tổng giám đốc được thuê đến. Tiết Minh Dương cho hẳn một phần cổ phần, kỳ thực cũng là lấy cổ phần của mình ra đưa cho hẳn mà thôi. Mà hiện tại, các chi nhánh khác mọc ra đều là do hẳn cùng với Tiết Minh Dương bỏ vốn chung, không hề có cổ đông khác tham dự.

Lúc đó, khi hần quyết định mở rộng thị trường, trong ban giám đốc chỉ có Tiết Minh Dương tán thành, cổ đông khác đều phản đối. Bọn họ cho rằng, Chí Tôn Danh Lưu Square không giống những khu bán hàng bách hóa bình thường hay siêu thị ổn định giá, cũng không phải công ty thời trang bình dân, thị trường bọn họ muốn kiếm tiền là giới phú hào, ngôi sao giải trí, ngôi sao thể dục, mà nhân mạch bọn họ phần lớn đều tập trung ở thành phố này, không có ưu thế trên khu khác, bởi vậy không tán thành.

Vì vậy, Chân Mạch đưa ra một triệu mua đứt quyền sử dụng nhãn hiệu “Chí Tôn Danh Lưu Square” ở các nơi khác, chi nhánh hần mở ở bên ngoài do hần mở, lời hưởng lỗ chịu, không liên quan đến cửa hàng chính.

Tiết Minh Dương là đại cổ đông có cổ phần khổng chế ở cửa hàng chính, lại đi đầu đồng ý kiến nghị của hần, cổ đông khác tự nhiên không có ý kiến. Cửa hàng chính đã trở thành một cây tiền cây bạc của họ, hàng năm có thể cho họ biết bao nhiêu tiền, bọn họ cũng không muốn mạo hiểm khai thác thị trường xa lạ.

Vì nhất lao vĩnh dật, Chân Mạch thuê một vị đại luật sư ở Bắc Kinh đã từng tham dự khởi thảo “Luật doanh nghiệp”, “Luật hợp đồng”, “Luật bảo vệ thương hiệu”, định ra một bản hợp đồng không chê vào đâu được, lập tức mời các vị cổ đông ký tên. Vì thế, từ đó hần mua đứt quyền sử dụng thương hiệu “Chí Tôn Danh Lưu Square” ở các thành phố khác.

Bởi vậy, ngoại trừ cửa hàng đầu tiên, các chi nhánh khác đều là do Tiết Minh Dương cùng Chân Mạch hùn vốn. Chân Mạch vốn đề nghị Tiết Minh Dương giữ 6 phần, bản thân chỉ giữ 4 phần, để y chiếm cổ phần khổng chế. Trên cơ bản, các ông chủ Trung Quốc đều hy vọng bản thân có được cổ phần khổng chế để nắm giữ quyền chủ động, sợ bị người lừa gạt. Chân Mạch rất hiểu, lại sợ Tiết Minh Dương xấu hổ không mở miệng được, ghen trong lòng thì lại sinh phiền muộn, liền chủ động nói. Không ngờ Tiết Minh Dương vừa nghe thế, lập tức phủ quyết, kiên trì hai người 50/50, hoàn toàn bằng nhau.

Chân Mạch rất hài lòng, nhiều hơn hay ít hơn 10% hần đều không để ý, nhưng tâm ý Tiết Minh Dương đối với hần khiến hần cảm thấy sung sướng vô cùng.

Hiện tại, Thâm Quyển, Thượng Hải, Bắc Kinh, Hàng Châu, Vũ Hán, 5 chi nhánh này đều mua may bán đắt, tài sản Tiết Minh Dương cùng Chân Mạch đã trên trăm triệu.

Bất quá, cuộc sống bọn họ cũng chẳng có cải biến, ban ngày đi làm, ban đêm triền miên, thỉnh thoảng cuối tuần hội họp bạn bè hay mang con Tiết Minh Dương đi ra ngoài chơi, hoặc hai người tự lái xe đi ra ngoài, làm một chuyến đi chơi ngắn. Bọn họ không thiếu tiền, cuộc sống lại thú vị, đa dạng, ngày qua ngày vui sướng không kể xiết.

Khi chi nhánh Bắc Kinh khai trương, Tiết Minh Dương đã từng đem Chân Mạch về nhà, nhưng cũng chỉ dám nói là bạn thân, miễn làm mẹ già kinh sợ, lại càng không muốn cha mình giận dữ.

Chân Mạch rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, Tiết Minh Dương thì lại oán than dậy trời dậy đất. Chân Mạch phải đi công tác, thị sát mấy chi nhánh, phải đi tuần lễ thời trang quốc tế. Hai người thành ra chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, Tiết Minh Dương tự nhiên có cầu mà không có cung. Y cảm thấy mình thật ủy khuất, thế nhưng cũng phải chịu.

Bất quá, hai người đã có quy ước, nếu có một người đi công tác. Vậy thì mỗi ngày phải gọi điện thoại ít nhất một lần. Dù bận cỡ nào, bọn họ cũng cố mà thực hiện, dù chỉ nói với nhau hai câu, trong lòng cũng vẫn thấy vui.

Chân Mạch bận rộn ở Thâm Quyển cả một tuần, lễ hội thời trang quốc tế Hương Cảng sắp khai mạc, hẳn mới dẫn theo hai trợ thủ đi.

Bằng cầu La Hồ (1) đến Hương Cảng, Phương Cẩm Thành đã đứng chờ sẵn. Y cùng Chân Mạch nhiệt liệt bắt tay, liên thanh cười nói: “Hoan nghênh, hoan nghênh.”

Phương Cẩm Thành là ông chủ của công ty thời trang Cẩm Y ở Hương Cảng. Công ty này từ trước tới giờ chủ yếu chỉ nhận một số đơn đặt hàng công ty thời trang cỡ trung của Âu Châu, phần lớn đều là trang phục bình dân, có thị trường rộng. Nửa năm trước, không biết y dùng thủ đoạn gì, lại dụ dỗ được nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Tony về, trở thành nhà thiết kế chính cho Cẩm Y.

Tony rất trẻ, cũng rất tài hoa, nhưng công ty trước của cậu ta lại khiến cậu ta bị hạn chế tài năng. Phương Cẩm Thành phải đi theo thuyết phục rất lâu, lại trả một số tiền vi phạm hợp đồng cỡ lớn cho cậu, mới có thể giúp Tony sớm giải trừ hợp đồng với công ty. Đến nước đó, cậu ta không hề do dự liền gia nhập ngay công ty cỡ trung không danh không tiếng này.

Hai tháng trước, Cẩm Y ở Hương Cảng cũng đến Bắc Kinh tham gia tuần lễ thời trang Trung Quốc quốc tế. Phong cách đường hoàng mà phóng khoáng của Tony được phát huy vô cùng tốt. Buổi biểu diễn của họ bỗng nổi lên như cồn, khiến cả sảnh phải vỗ tay như sấm.

Bất quá, Chân Mạch cũng không có đi xem buổi phát biểu của bọn họ.

Biểu diễn thời trang có một tuần lễ, rất nhiều buổi tuyên bố được cử hành song song nhau, Chân Mạch chỉ đi xem buổi biểu diễn của một nhà thiết kế nổi tiếng Nhật Bản.

Bất quá, Phương Cẩm Thành thân thông quảng đại, cư nhiên tìm được khách sạn hắc ở, cười tươi roi rói mà chặn đường, mời hắc uống cà phê.

Chân Mạch cũng là người từng trải qua khó khăn, gian khổ, đối với những công ty nỗ lực tiến lên như thế đều rất đồng cảm. Hơn nữa, Phương Cẩm Thành lớn lên cũng khá, là kiểu người Hương Cảng đẹp trai điển hình, giở tay nhắc chân là phong độ phiêu phiêu, lời nói lại có chừng mực, khiến người ta sinh ra thiện cảm. Do đó, Chân Mạch liền cho y một giờ, cùng y ra quán cà phê bên cạnh khách sạn, nghe y giới thiệu.

Phương Cẩm Thành giới thiệu công ty của mình, nhất là nhắc tới nhà thiết kế chính Tony, sau đó đưa những tác phẩm mới của cậu cho Chân Mạch xem.

Đối với thời trang cao cấp, thực lực giám định và thưởng thức của Chân Mịch là hạng nhất. Nhìn những tấm ảnh này xong, hẳn liền chấp nhận sẽ tới tham quan công ty Cẩm Y trong tuần lễ thời trang. Nếu có khả năng hợp tác, hẳn sẽ đặt hàng.

Phương Cẩm Thành rất cao hứng, sau khi về tuần nào cũng gọi điện cho Chân Mịch một lần mới chịu, đến tận khi chứng thực hẳn đã đến Thâm Quyển rồi mới an tâm.

Y dự định đến tận Thâm Quyển đón Chân Mịch miễn cho đối thủ khác cướp người, Chân Mịch phải nhẹ nhàng từ chối: “Tôi nếu đã hứa với anh thì nhất định sẽ giữ chữ tín.”

Lúc này Phương Cẩm Thành mới không tới Thâm Quyển chờ người, chỉ là nhiều lần dặn dò Tony, hy vọng lúc Chân Mịch tham quan công ty cậu ta sẽ ra phối hợp một chút.

Tính tình Tony rất kiêu ngạo, luôn luôn không chịu phối hợp với Bộ Tiêu thụ, lười lấy lệ khách hàng. Trước đây, Phương Cẩm Thành chưa từng miễn cưỡng cậu bao giờ, lúc này nghe y coi trọng công ty ở đại lục này như vậy, không khỏi cười nhạt.

“Bọn họ biết gì về thời trang chứ?” Cậu cười nhạo. “Bất quá theo trào lưu thôi, người ta nói gì nghe vậy.”

Phương Cẩm Thành hết cách với cậu, ngày Chân Mịch tới đành dậy thật sớm, ra bến cảng La Hồ mà đợi, bắt hẳn trước tiên.

Chân Mịch không lái xe tới. Hương Cảng ghé lái bên phải, đi bên trái, ngược với nội địa hẳn không quen, dễ xảy ra bất trắc. Tiết Minh Dương vốn định tìm anh bạn thân Lý Gia Hào ở Hương Cảng, nhờ gã phái xe, phái tài xế cho hẳn đi lại, thế nhưng Phương Cẩm Thành lại giành muốn tiếp hẳn, Chân Mịch đã chấp nhận.

Phương Cẩm Thành mang đến hai chiếc xe, đều có tài xế, y cùng Chân Mịch ngồi trên chiếc Mercedes, Lữ Mân Quân cùng Trịnh Lập Vĩ lên Toyota phía sau. Hai chiếc xe chạy về hướng Chiêm Xá Chuối. (2)

Phương Cẩm Thành nhiệt tình hỏi: “Chân tổng, trước giờ đã tới Hương Cảng lần nào chưa?”

Chân Mịch cười nói: “Chưa.”

“Tới lần đầu tiên sao?” Phương Cẩm Thành có điểm không tin.

“Phải.” Chân Mịch cười gật đầu. “Trước đây thường đi Âu Mỹ, không thì đến Nhật Bản tham gia tuần lễ thời trang Tokyo, hầu như bay thẳng từ Thượng Hải qua, chưa từng bay từ Hương Cảng. Về phần đi du lịch, đi chơi thì tôi không thích thành phố náo nhiệt, thường đi chỗ hoang dã, đồng quê. Cho nên đây là

lần đầu tiên đến Hương Cảng.”

Phương Cẩm Thành thật cao hứng. Vậy có nghĩ là Chân Mạch trên cơ bản chưa tiếp xúc gì với công ty ở đây cả, y chiếm được tiên cơ.

“Vậy ngài muốn chúng ta đi ăn trước hay đi xem công ty tôi trước?” Y thành khẩn hỏi.

Chân Mạch nhìn đồng hồ, cười nói: “Hiện tại còn sớm quá, đi công ty anh tham quan trước đã.”

Phương Cẩm Thành vui vẻ gật đầu, phân phó tài xế chạy về công ty.

Dọc theo đường đi, y hăng hái bưng bưng giới thiệu cho Chân Mạch về kiến trúc, cảnh quan hai bên đường, với một ít phong thổ địa phương. Chân Mạch mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu tán thưởng.

Mùa này, khí hậu Hương Cảng ấm áp hợp lòng người đẹp hơn miền bắc rất nhiều. Chân Mạch mặc một bộ đồ thời trang Versace, gương mặt thanh tú càng thêm trẻ trung, thần tình bình tĩnh càng làm tôn thêm khí độ bất phàm của hắn.

Tới Chiêm Xá Chuối, Phương Cẩm Thành dẫn Chân Mạch vào một cao ốc văn phòng.

Kỳ thực, ở đây chỉ là văn phòng Bộ Thiết kế với Bộ Tiêu thụ của công ty Cẩm Y thôi, xưởng sản xuất của họ được xây ở Đông Hoàn, Quảng Đông.

Công ty thời trang cao cấp thường xây phòng làm việc rất nghệ thuật, nỗ lực làm khác bình thường. Chân Mạch mỉm cười đi vào Bộ Thiết kế tràn đầy phong cách quốc tế hiện đại, không nói gì.

Bên cạnh Bộ Thiết kế là một đại sảnh, ở giữa có một sân khấu chữ T, dùng để biểu diễn tác phẩm cho khách hàng. Phương Cẩm Thành mời Chân Mạch ngồi xuống rồi cười nói: “Mời ngài xem những thiết kế mới của chúng tôi. Tôi lập tức đi mời Tony, để cậu ấy nghe ý kiến ngài.”

“Được.” Chân Mạch cười gật đầu, ngồi xuống.

Lữ Mân Quân cùng Trịnh Lập Vĩ ngồi vào bên cạnh, cầm trong tay một xấp tài liệu. Đây là tư liệu mà Katy, trợ thủ Phương Cẩm Thành đưa cho họ. Vị trợ lý tổng giám đốc công ty Cẩm Y này là người rất thân thiện, cũng là một cô gái rất có năng lực, thấy Phương Cẩm Thành rời đi, liền nhanh chóng đến bên đây, ngồi vào bên cạnh Chân Mạch để trả lời nếu Chân Mạch có hỏi điều gì.

Phương Cẩm Thành sắp xếp xong chuyện trình diễn xong, nhạc du dương nổi lên, nam nữ người mẫu lục tục đi ra.

Chân Mạch ngồi ở sofa, tư thế thoải mái, thần tình chuyên chú. Hấn không hề nói gì với hai trợ thủ bên cạnh, cũng không hỏi Katy điều gì, làm cho người ta không nhìn ra chút mách khéo nào.

Qua một hồi lâu, Phương Cẩm Thành còn chưa trở về, Lữ Mân Quân cùng Trịnh Lập Vĩ đã bắt đầu có chút bực mình. Khi Chân Mạch đến các công ty quốc tế lớn, ông chủ của người ta cũng không dám làm như thế, loại công ty nhỏ nhỏ như Cẩm Y không ngờ lại dám làm ngơ, cái công ty này có gì đặc biệt chứ? Bọn họ ở một bên nhỏ giọng thì thầm, thuận tiện đem toàn bộ quần áo của các người mẫu trên sân khấu nói móc nói máy một phen.

Chân Mạch lại không có chút gì không vui, trái lại liếc nhìn hai người trợ thủ một cái. Hai người rùng mình, nhanh chóng cầm miệng, bắt đầu nghiêm túc dùng con mắt chuyên nghiệp ước định trang phục.

Lúc này, Phương Cẩm Thành cũng đang có nỗi khổ khó nói. Y đang ở trong văn phòng thiết kế mà khuyên lớn người ta: “Coi như tôi xin cậu! Cậu đi ra ngoài xã giao chút đi được không, chút xíu thôi hà. Rất quan trọng đối với sự phát triển của chúng ta đó. Thị trường đại lục rất lớn, phú hào càng ngày càng nhiều, hơn nữa đều rất chịu chơi. Nếu chúng ta có thể thành công xâm nhập vào thị trường này, tác phẩm của cậu sẽ được nhiều người thưởng thức hơn, vậy không tốt sao?”

Tony chỉ nhìn bản thiết kế trên bàn, thỉnh thoảng lại sửa chữa một chút, lạnh lùng nói: “Tôi chỉ lo thiết kế, không quan tâm mấy chuyện xã giao, đó là chuyện của anh. Hơn nữa, gã tới từ đại lục đó, hẳn thật sự hiểu thời trang sao? Biết cách mặc đồ thời trang sao? Chắc chỉ là gã hai lúa thôi.”

Phương Cẩm Thành cười khổ: “Cậu ra xem thì biết ngay mà, Chân tổng không phải người như cậu tưởng đâu.”

“Hắn là loại người gì liên quan gì đến tôi?” Tony chẳng thèm để ý. “Tôi chỉ quan tâm đến thiết kế.”

“Thế nhưng, thiết kế của cậu cần người thưởng thức mà không phải đem xếp xó, chỉ có thể để trong tủ quần áo của chúng ta.” Phương Cẩm Thành gấp đến độ đỏ mặt hỏi. “Tiểu tổ tông của tôi ơi, coi như tôi xin cậu đi, được không? Tôi rất vất vả mới mời được Chân tổng tới đó, cậu ra ngoài chút đi được không?”

“Tôi nói anh nghe, Cẩm Thành, anh đừng dài dòng nữa.” Tony rút cục ngẩng đầu lên, cau mày. “Thay vì anh lấy thời gian đi khuyên tôi thì không bằng ra ngoài tiếp vị khách quý đó đi.”

Hai người lời qua tiếng lại quên cả thời gian, đến tận khi Katy tiến vào, Phương Cẩm Thành mới bừng tỉnh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội hỏi: “Sao rồi? Biểu diễn kết thúc?”

“Đúng vậy, kết thúc rồi.” Katy thở dài. “Chân tổng không nói thêm cái gì, đã đặt hàng mẫu số 2, 7, 11, 16, 25, 26. Ngài ấy có để lại số đo, mỗi mẫu làm 5 bộ. Mặt khác, còn nói, nếu chúng ta chịu làm váy số 9 dài hơn 1cm, cổ áo sơ mi 18 nhọn hơn một chút, thì sẽ đặt 2 mẫu đó. Tôi đã đưa bảng báo giá của chúng ta, ngài ấy yêu cầu giảm 20%, rồi bỏ vài số lẻ, tổng giá trị vừa vặn một trăm vạn. Giá này vẫn còn trong giới

hạn nên tôi đã đồng ý.”

Tony bỗng nhiên nhìn về phía tờ giấy ghi của Katy, giật mình sau đó hoắc mắt đứng lên, khẩn cấp nói: “Tôi ra ngoài gặp anh ta.”

Mấy bộ Chân Mịch chọn đều là tác phẩm đặc ý của cậu, mà những yêu cầu thay đổi của hắn cũng là những chỗ Tony bắt mắt mà không tìm ra nguyên nhân. Tony luôn luôn tâm cao khí ngạo bỗng nhiên có một loại kích động như gặp được tri âm.

Katy nhìn cậu, nhẹ giọng nói: “Bọn họ đã đi rồi.”

Phương Cẩm Thành lấy làm kinh hãi: “Sao cô để cho họ đi? Tôi đã nói muốn mời họ ăn trưa rồi mà!”

Katy thở dài: “Chân tổng ngồi coi trình diễn lâu như vậy, anh cũng đâu có xuất hiện. Người ta đặt hàng xong rồi nói với tôi, nếu anh bận rộn quá thì người ta không quấy rầy nữa. Tôi cũng cực lực giữ lại rồi, nhưng người ta muốn đi tôi cũng bó tay. Hôm nay chúng ta rất thất lễ đó, người ta không phát hỏa mà còn đặt hàng đã là chừa cho chúng ta mặt mũi lắm rồi. Bọn họ không chịu ở lại ăn, tôi cũng không thể ép.”

Phương Cẩm Thành không ngừng oán giận Katy, Katy đành bất đắc dĩ giải thích, Tony thì chạy ngay ra ngoài.

Chân Mịch mang theo Lữ Mân Quân cùng Trịnh Lập Vĩ rời khỏi công ty Cẩm Y, cũng từ chối xe công ty Cẩm Y đưa về. Hắn nói với Katy rằng muốn đi ngắm vịnh Victoria, không muốn “quấy rối” họ.

Katy cũng gặp qua không ít khách hàng, loại người gì cũng có, từ lâu luyện đến bách độc bất xâm giờ khi đối mặt với dáng cười ôn hòa mà kiên định của Chân Mịch lại sinh ra cảm giác đuối lý, chỉ có thể nghe hắn bảo, không có lý để khuyên bảo cũng không dám ngăn cản.

Chân Mịch đi ra khỏi cao ốc, liền đối với nói với Lữ Mân Quân: “Đừng gọi taxi, chúng ta về khách sạn.”

Bọn họ đã đặt phòng ở đại khách sạn cảng đảo Shangri-La ở Pacific Place. Chân Mịch từng xem qua tác phẩm nổi tiếng “Đường chân trời biển mất”, cũng thích du ngoạn thắng địa Shangri-La, thế nên rất có thiện cảm với khách sạn lấy đó làm tên.

Tiết Minh Dương đã từng ở khách sạn này, cảm thấy điều kiện rất tốt, liền không phản đối. Y không hy vọng Chân Mịch chịu chút ủy khuất nào, quy định hắn tuyệt đối không thể ở khách sạn nào dưới 4 sao, bằng không sẽ cực cực cực kỳ bất mãn, sẽ phát giận, thậm chí giận chó đánh mèo tới viên chức công ty đi theo hắn, có đôi khi khiến cho Chân Mịch quả thực không biết nên khóc hay cười, nhưng cũng cảm động vì tâm ý của y.

Hiện tại, viên chức Bộ Hành chính phụ trách đặt vé máy bay, khách sạn đối với tính cách, sở thích hai vị lão bản đã có hiểu biết, chọn khách sạn đều khiến họ rất thỏa mãn.

Lữ Môn Quân đứng ở ven đường, đang ngoắc xe, một người từ cao ốc phía sau bọn họ vọt ra.

Người đó từ phía sau thở hồng hộc chạy ra, gấp gáp hỏi: “Xin hỏi, ngài là Chân tông?”

Chân Mạch xoay người lại.

Đó là một người cậu thanh niên cao gầy, mái tóc hơi dài mơ hồ có ánh xanh. Người này có một gương mặt mỹ lệ, con mắt tràn ngập linh khí sáng sủa, chiếc cằm đầy đặn lại hiện ra một tia yếu đuối.

Chân Mạch thần tình như cũ, nhàn nhạt đáp: “Phải, tôi là Chân Mạch.”

Thanh niên tựa thiên sứ kia nở nụ cười, có chút ngại ngùng mà nói: “Chào ngài, tôi là Tony.”

Chân Mạch nhìn cậu, nở một nụ cười, vươn tay ra với cậu.

(1) Cầu La Hồ: Cầu La Hồ nằm trên sông Thâm Quyến, là cây cầu duy nhất nối liền Hương Cảng với Trung Quốc. Cầu La Hồ khởi đầu chỉ là một cây cầu gỗ một người đi, được xây dựng vào cuối đời nhà Thanh.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 3: Xuất Quĩ (ngoại Tình) 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tony thành công giữ lại Chân Mạch.

Người thanh niên bị truyền thông cùng không ít người trong nghề đánh giá là kiêu ngạo, cổ quái, lạnh lùng hiện tại lại như một đứa trẻ, hưng phấn mà kể lể những bản thiết kế của bản thân, cùng cái nhìn với một thời thượng bây giờ.

Buổi chiều Chân Mạch còn phải công tác nên không thể uống thức uống có cồn được. Hắn chỉ uống sinh tố xoài, mỉm cười nói chuyện với Tony, tuyệt không nghĩ nhàm chán.

Phương Cẩm Thành cùng Katy đều cảm thấy rất may mắn, có thể khiến Tony để mắt đến, rồi thích thú như thế này, Chân Mạch là người thứ nhất. Hai người cũng không đi quấy rầy bọn họ, chỉ trò chuyện với Lữ Môn Quân, Trịnh Lập Vĩ một chút về mỹ cảnh, mỹ thực, mỹ nhân ở Pháp.

Hôm nay, bọn họ không ăn món Trung mà ăn món Pháp.

Chân Mạch tuy rằng chưa từng đi du học nhưng lễ nghi ăn uống không chê vào đâu được. Hẳn lúc nào cũng ôn hòa mỉm cười, động tác ưu nhã, thanh âm nhu hòa.

Tony đối với trang phục người khác luôn soi mói vô cùng, đặc biệt là về phần chi tiết, nếu như phối vụng về, cậu tuy không đến mức châm chọc khiêu khích nhưng căn bản không thèm để ý đến người ta. Bất quá, khi cậu thấy Chân Mạch lần đầu tiên liền phát hiện ra hẳn rất biết cách mặc trang phục, chi tiết đều rất tinh xảo, lại cực kỳ hàm xúc, khí tức quý tộc tản mát ra từ xương từ cốt. Cậu rất có thiện cảm với ông chủ tuổi trẻ từ đại lục tới này.

Nói đến sự xung đột giữa thiết kế cùng thị trường, Chân Mạch cười nói: “Bất luận sáng tác gì cũng luôn cần sự chấp nhận thì mới có giá trị. Tôi nghĩ cậu thỉnh thoảng cũng nên thỏa hiệp một chút. Chờ tới tương lai, khi cậu đứng lên vị trí đứng đầu, vậy là có thể tiểu ngạo giang hồ rồi. Dù cậu làm cái gì, người ta đều cho đó là thời thượng, lập tức tán thưởng ngay.”

Tony cũng cười rồi lập tức thở dài: “Tôi lúc trước chọn nghề này cũng là vì yêu thích mà thôi. Còn giờ thiết kế thời trang theo chính ý thích của mình đã trở thành đam mê, thành hưởng thụ, cũng cảm thấy đó là niềm hạnh phúc. Nếu như muốn tôi vi phạm tư tưởng cùng bản tính của chính mình, đi đón ý nói hùa theo thị trường, tôi cảm thấy rất khó chịu. Nếu như phải làm việc mà khổ sở thế, còn không bằng đổi sang nghề thợ may cho rồi.”

Chân Mạch nghe được cười không ngừng.

Lữ Mân Quân cùng Trịnh Lập Vĩ cũng nhin không được cười ra tiếng.

Phương Cẩm Thành nhìn Tony, trong ánh mắt tràn đầy dung túng. Katy mỉm cười cảm thấy như tất cả đều là đương nhiên.

Chân Mạch nhìn thoáng qua Phương Cẩm Thành, có chút hiểu. Hắn khẽ gật đầu: “Cậu nếu như muốn làm theo tính cách mình, kiên trì lý niệm bản thân, đương nhiên cũng được. Bất quá, Phương tổng sẽ khổ cực lắm, phải nỗ lực thuyết phục người khác tiếp thu cậu, giai đoạn đầu sẽ khó đó.”

Phương Cẩm Thành nhanh chóng nói: “Không không không, tuyệt không khổ cực. Lần trước, hôm trình diễn ở tuần lễ thời trang Bắc Kinh không phải được rất nhiều người tán thưởng, truyền thông với mọi người đều ca ngợi hay sao. Tôi nghĩ lần đầu tiên chúng tôi xuất quân cũng được đấy chứ.”

“Ừ, đúng là vậy.” Chân Mạch lập tức phụ họa.

Hắn đã nhìn ra, Phương Cẩm Thành không muốn khiến Tony áp lực gì cả, nên cũng chẳng khuyên nữa.

Cơm nước xong, Chân Mạch tỏ ý, chỉ cần đơn đặt hàng với Cẩm Y lần này được khách hàng bên họ yêu thích, hẳn sẽ cân nhắc hợp tác lâu dài với bọn họ. Phương Cẩm Thành mừng rỡ, liền thanh cảm ơn.

Tony mặc kệ chuyện làm ăn buôn bán, chỉ nhiệt tình hẹn Chân Mạch, buổi tối chờ lễ khai mạc tuần lễ thời trang kết thúc thì đi đến bar uống một ly.

Chân Mạch mỉm cười đồng ý.

Tân chủ tản hoan mà về.

Buổi chiều, Chân Mạch đến công ty Lacoste (1) xem sản phẩm mới ra, sau đó đặt hàng. Trước đây một năm bọn họ đã từng mua bán qua lại nên cũng quen thuộc nhau, lần này liền không cần tiêu hao nhiều thời gian.

Lữ Mân Quân cùng Trịnh Lập Vĩ liền đi đến ủy hội chỗ tổ chức tuần lễ thời trang báo danh, sau đó cùng mấy công ty Chân Mạch dự định đi xem liên hệ, đặt lịch hẹn.

Chân Mạch cảm thấy mệt, buổi tối còn phải đi tham gia lễ khai mạc liền quyết định về khách sạn nghỉ ngơi.

Khách phòng đại khách sạn Cánh đảo Shangri-La rất rộng, từ cửa sổ nhìn ra, cảng Victoria (2) liền thu hết vào tầm mắt.

Chân Mạch lại không có tâm tình để xem. Hắn ngâm một bồn nước nóng rồi tắm rửa một lượt sau đó càng lúc càng thấy mệt. Lau khô người xong, hắn không thêm mặc áo ngủ, trực tiếp chui vào chăn.

Hắn mở TV, vặn tiếng nhỏ đi, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, chờ cơn buồn ngủ chậm rãi đến.

Đang nửa ngủ nửa tỉnh, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Người ngoài cửa hiển nhiên không phải nhân viên phục vụ, bằng không lúc ấn chuông chắc chắn sẽ nói. Lữ Mân Quân cùng Trịnh Lập Vĩ ở bên ngoài làm việc, hiện tại không có khả năng đã về.

Chân Mạch có chút rầu rĩ khi nhớ ra hồi nãy mình đã không gắn bảng “Xin đừng quấy rối” ở ngoài cửa, đành giương giọng hỏi: “Xin hỏi ai vậy?”

Bên ngoài không hề có động tĩnh, sau đó, điện thoại di động của hắn reo lên.

Chân Mạch cầm lấy, vừa nhìn dãy số liền hiểu ngay: “Alo, sao anh lại tới đây?”

Tiết Minh Dương cọt nhả nói: “Cho em một bất ngờ mà, mau mở cửa cho anh đi.”

“Chỉ có mình anh thôi à?” Chân Mạch vừa hỏi vừa xốc chăn, xuống giường.

“Ừ.” Tiết Minh Dương không rõ vì sao hắn hỏi như vậy. “Em còn muốn ai tới?”

“Ai cũng không muốn, nhất là anh.” Chân Mạch tức giận. “Anh tới ngoại trừ gây phiền phức cho em, còn có thể tới làm gì?”

Tiết Minh Dương cười như tên trộm, như con mèo mới vừa ăn vụng: “Mạch Mạch, em mở cửa ra đi! Cho anh vào đi, rồi em muốn dạy dỗ thế nào cũng được.”

Chân Mạch nghe y chỉ tới một mình liền không mặc quần áo. Hắn nhìn lơ đãng một chút thấy chỉ có một mình Tiết Minh Dương liền mở cửa.

Hắn đứng ở phía sau cửa, chờ Tiết Minh Dương kéo vali đi vào liền đóng cửa, khóa lại, rồi cài chốt an toàn.

Trong phòng không bật đèn, một mảnh u ám, Tiết Minh Dương sau một lúc lâu mới thích ứng được. Y nhìn Chân Mạch xích lõa đứng một chỗ, nhất thời thêm nhỏ dãi, nhào qua ôm hắn, cười một mạch: “Mạch Mạch tốt, Mạch Mạch yêu, Mạch Mạch bảo bối, em biết anh sắp tới nên cố tình mê hoặc anh sao? Thực sự là hiểu anh quá mà...”

Chân Mạch nhắc chân lên gối đá y một cái nhẹ, hừ nói: “Nhanh đi cởi đồ, rửa ráy sạch sẽ. Anh thiên lý xa xôi bay tới đây, đầy bụi đất, còn muốn ôm em sao, không biết cái gì là bản hết hả?”

“Cái gì mà đầy bụi đất chứ? Rõ ràng gọi là phong trần mệt mỏi, em không cảm động chút xíu xiu nào sao?” Tiết Minh Dương nói thảm nhưng cũng nhanh chóng buông hắn ra, vươn tay cởi đồ.

“Anh chạy tới đây tránh quấy rầy, căn bản là muốn làm biếng, muốn em cảm động cái gì chứ?” Chân Mạch cười nhạt.

Hắn lại lên giường một lần nữa, đắp chăn. Ngắm lại cũng không còn buồn ngủ nữa, liền mở đèn ngủ, vặn lớn tiếng TV, dựa vào đầu giường xem.

Tiết Minh Dương mặt mày rạng rỡ.

Buổi chiều y đã đến đây, còn tưởng rằng Chân Mạch đang làm việc, dự định đến khách sạn thuê phòng trước, chờ hắn về.

Lần này y đi không phải vì việc công ty, tự nhiên không thể nhờ Bộ Hành chính tập đoàn Thiên Đô đặt phòng trước, mà để nhân viên Chí Tôn Square đặt cho, do đó mới cùng một khách sạn với Chân Mạch.

Lúc y đến quầy để làm thủ tục thì tiếp tân mới xem lại lịch đặt phòng, thấy cũng có một phòng do công ty này đặt, liền mỉm cười hỏi: “Xin hỏi, có phải ngài đi cùng Chân tiên sinh không ạ?”

Tiết Minh Dương lập tức gật đầu: “Đúng vậy.”

Cô tiếp tân liền cười nói: “Chân tiên sinh đã quét thẻ rồi. Ngài ấy nói công ty các ngài lần này thuê phòng đều tính vào thẻ của ngài ấy. Ngài không cần quét thẻ lần nữa.”

Tiết Minh Dương vừa nghe liền đại hỉ: “Chân tiên sinh đã đặt phòng rồi sao?”

“Vâng.” Tiếp tân mỉm cười. “Ngài ấy đã vào ở rồi.”

Tiết Minh Dương khẩn cấp hỏi: “Chân tiên sinh ở phòng nào vậy?”

Tiếp tân thấy họ là đồng nghiệp cùng công ty nên cũng không giấu diếm. Cô liền đưa thẻ phòng Tiết Minh Dương cho y rồi kiểm tra máy tính, báo số phòng của Chân Mạch.

Tiết Minh Dương liên thanh cảm ơn, vẻ mặt hơn hớn khiến cô tiếp tân trẻ cũng phải bật cười.

Ban đầu, biết Chân Mạch đang ở trong phòng, Tiết Minh Dương vui mừng không ngớt, ai biết vừa mở cửa liền thấy hắn lại không mặc quần áo, quả thực mừng rỡ như điên.

Loại cơ hội thiên tái nan phùng này sao có thể buông tha cho đặng? Sột soạt hai ba cái, y đã cởi hết từ trên xuống dưới, lập tức chạy ào vào phòng tắm, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, rồi phi thân nhào lên giường.

Chân Mạch thấy y như cậu thiếu niên lần đầu biết yêu, ba chân bốn cẳng giật chân, rồi lập tức đè hắn, không khỏi nở nụ cười.

Tiết Minh Dương ôm lấy hắn, động tác trở nên mềm nhẹ vô cùng, cúi đầu hôn môi hắn.

Chân Mạch vươn tay ôm eo y, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn sâu của y.

Hai người đã xa nhau nhiều tuần, lúc này ai nấy đều hưng phấn. Dục vọng chi hỏa hừng hực, rất nhanh ai cũng đều không khống chế được.

Tiết Minh Dương cong người lên, kéo Chân Mạch lại gần hơn, để hắn nằm thẳng trên giường, lập tức mở hai chân hắn ra.

Chân Mạch lục lọi tìm một cái gối, rồi nâng thắt lưng lên, nhét gối vào dưới thân.

Tiết Minh Dương căn bản không kịp mở vali của mình tìm thuốc bôi trơn, áo mưa. Dục vọng kêu gào khiến toàn thân y đau nhức, đầu óc nóng rần rật, cả người như muốn bùng nổ.

Y đỡ chân Chân Mạch, cố nén xung động vọt mạnh vào, từng chút từng chút tiến tới. Mồ hôi từng giọt từng giọt từ trên trán y rơi xuống, hiển nhiên y cũng đang nhẩn nại vô cùng cực khổ.

Chân Mạch thả lỏng thân thể, giơ lên hai chân thon dài, bám vào thắt lưng y, ý bảo y không cần nhẩn nại nữa, giờ đã được rồi.

Tiết Minh Dương bị hắn bám như thế, đầu óc càng quặng đi tới miền nào rồi, lập tức thúc thắt lưng đỉnh vào, nặng nề mà tiến tới.

Chân Mạch hừ nhẹ một tiếng, cảm thấy dưới thân có chút đau đau, rồi tùy khoái cảm kéo tới. Hắn nắm chặt drap giường, để bản thân trầm tiến vào triều dâng tình ái.

Hai người làm hết lần này tới lần khác, kích tình triền miên, phảng phất như trôi nổi trên biển cả, xung quanh tất cả đều là sung sướng, cuồng nhiệt vây lấy họ, kích thích từng tế bào. Bọn họ rên rỉ, gầm rú, rồi lại thì thào.

“Mạch Mạch...”

“Uhm...”

“Được không...”

“Được...”

“Mạch Mạch...”

“... Minh Dương.”

“Aiii...”

“Mạnh một chút...”

“Được...”

.....

Sau từng đợt từng đợt cao trào qua đi, một sự sung sướng như có thể bao phủ toàn bộ thể giới tập kích họ, cả hai người đều run lên, rên rỉ, căng thân thể, hai người đều cảm thấy thiên toàn địa chuyển. Bọn họ tha thiết ôm lấy nhau, hung hăng hôn cắn, song song cũng phun ra nhiệt tình nóng hổi, cùng nhau trôi nổi trong vui sướng như thiên đường, thật lâu không thể lảng lại.

Qua một thời gian rất lâu, hai người như chỉ mới vừa nhắm mắt một lúc đã phải thức dậy, lúc này mới dần dần khôi phục bình tĩnh, trái tim như ngựa chạy giờ mới chậm lại. Hai thân thể mồ hôi ròng ròng ôm lấy nhau, nhiệt độ cơ thể cũng bắt đầu giảm xuống.

Tiết Minh Dương cẩn thận rời khỏi thân thể hắn, thân thiết hỏi: “Em khỏe chứ?”

Chân Mạch mỉm cười nói: “Khỏe.”

Tiết Minh Dương cảm thấy thích vô cùng, cười ha ha: “Quả nhiên là tiểu biệt thắng tân hôn mà, thực đã.”

Chân Mạch không thích nói trắng trợn mấy chuyện này, chỉ cười cười rồi ngồi dậy, đi vào phòng tắm. Tiết Minh Dương nhanh chóng theo vào, đứng dưới vòi sen chung với hắn, giúp hắn rửa sạch thân thể.

Chân Mạch rất tự nhiên phối hợp với y, sau đó giúp y chà lưng.

Trong phòng tắm là một bầu không khí ấm áp.

Hai người tắm rửa xong, lại lên giường ngủ lần nữa.

Chân Mạch nhìn cái đồng hồ điện tử bên tủ cạnh giường, nhẹ nhàng nói: “Em ngủ một giờ rồi sẽ rời giường, đi tham dự lễ khai mạc, sau đó còn muốn đi ra ngoài một chút với nhà thiết kế chính của công ty Cẩm Y, khuya mới về. Trong khoảng thời gian này, anh tự lên lịch đi. Em không giữ thẻ phòng đâu, anh giữ đi, nếu như bên em xong sớm sẽ gọi cho anh sau.”

“Được.” Tiết Minh Dương ôm hắn. “Anh tới tìm Gia Hào đi ăn, sau đó đi chơi. Khi nào em gọi, anh tới đón ngay.”

“Ừ, thế đi.” Chân Mạch gối lên vai y, rồi rất nhanh là ngủ.

Một đêm ân ái cuồng nhiệt khiến hai người đều thư giãn nên ngủ rất sâu. Đến tận khi điện thoại Trịnh Lập Vĩ gọi đến, Chân Mạch mới bị đánh thức.

“Chân tổng, sắp tới giờ rồi.” Trịnh Lập Vĩ tận chức tận trách nhắc nhở.

Chân Mạch lập tức tỉnh táo lại: “Được, tôi tới ngay.”

“Vậy bọn tôi chờ ngài dưới đại sảnh.” Trịnh Lập Vĩ cung kính nói. “Lý tổng, bạn Tiết tổng có phải xe đến đang chờ ở cửa khách sạn.”

“Ừ, tôi đã biết.” Chân Mạch quay đầu nhìn Tiết Minh Dương, ngừng điện thoại.

Lý Gia Hào – 40 tuổi là nhà tư bản công nghiệp nổi tiếng Hương Cảng. Lý thị gia tộc là trùm ngành bách hóa, mà Lý Gia Hào thì là một người lãnh đạo kiệt xuất trong gia tộc. Tiết Minh Dương cùng gã là người cùng nghề, tuổi tác không hơn kém bao nhiêu, mà tính tình thì tương tự, ý hợp tâm đầu, mới vừa quen biết đã nhất kiến như cố, hiện tại thành bạn bè cũng đã 10 năm.

Tiết Minh Dương nếu muốn tới Hương Cảng, khẳng định sẽ liên lạc với gã ngay. Y cũng không phải vì mình mà làm vậy, chủ yếu là vì chiếu cố Chân Mạch, muốn thay hắn sắp xếp chu đáo.

Nghĩ thế, Chân Mạch nở nụ cười nhẹ, vươn một ngón tay, nhẹ nhàng phớt qua sống mũi cao thẳng của người nào đó.

Tiết Minh Dương ngủ mơ mơ màng màng, nhưng vẫn còn cảm giác được động tác của hắn. Cái miệng liền cong lên thành một nụ cười, vươn tay cầm lấy ngón tay ấy, mơ hồ nói: “Mạch Mạch, em phải dậy rồi?”

“Ừ, anh cứ ngủ tiếp đi.” Chân Mạch cúi người, hôn y một cái rồi đứng dậy xuống giường.

Tiết Minh Dương trở mình, tiếp tục ngủ.

Chân Mạch thay một bộ Armani, sau đó nhẹ nhàng mở cửa, nhẹ nhàng đi.

Ngủ một giấc đã đời, tinh thần Tiết Minh Dương chấn hưng bừng bừng, dung quang toả sáng. Y liên hệ với Lý Gia Hào bàn bạc chỗ ăn, rồi như kích động mà đi ra ngoài.

Buổi chiều, Lý Gia Hào cẩn thận tỉ mỉ phái hai chiếc xe đến khách sạn, một chiếc cho bọn Chân Mạch dùng, chiếc còn lại cho Tiết Minh Dương dùng.

Tới quán ăn, Tiết Minh Dương đói đến mức bụng âm âm như đánh trống, thì mới biết giờ đã tám giờ, không khỏi có chút xấu hổ.

Cô gái dẫn đường đưa y đến một căn phòng xa hoa, Lý Gia Hào cười cười đứng lên từ sofa, nhiệt tình bắt tay với y một cái: “Minh Dương, nghỉ ngơi tốt rồi à?”

“Ừ, được rồi.” Tiết Minh Dương sang sảng cười nói. “Anh Gia Hào, anh cũng thật là, đáng lẽ phải gọi điện đánh thức tôi chứ, đợi lâu như vậy nhất định đói bụng rồi phải không?”

“Cũng có chút. Bất quá, khó có lúc biết đói là cái gì, cũng là chuyện tốt mà. Khi ăn càng thêm ngon.” Gã nói một cách hóm hỉnh khiến những người khác cũng cười rộ lên.

Lý Gia Hào ngày thường dáng vẻ đường đường, tính cách hào sảng, nhân duyên trong thương giới Hương Cảng cũng rất tốt. Lần này không chỉ mời Tiết Minh Dương đến ăn, gã còn mời mấy tay trùm trong thương giới tới đây hội tụ, nghề nào cũng có, tính cách ai cũng hào sảng, cũng quen biết Tiết Minh Dương.

Tiết Minh Dương cực kỳ hài lòng, cụng ly liên tục, hào khí vô cùng.

Bọn họ uống vang đỏ của Pháp, độ cồn không cao, tác dụng chậm nhưng mạnh. Một hồi cơm ăn xong, ai cũng say say, nhưng ai cũng chưa chơi đã, liền ồn ào kêu gào đi chỗ khác, nốc một trận, thuận tiện chơi cho đã.

Tiết Minh Dương tự nhiên không ý kiến, liền lên xe Lý Gia Hào.

Mấy chiếc xế xịn thẳng tiến Cửu Long, đi tới một câu lạc bộ mới khai trương.

Mấy phú hào như họ đến đương nhiên được tiếp đón trên cả tận tình, quản lý nhanh chóng nghênh đón, mấy cô tiếp viên cùng nam tiếp viên như chúng tinh phủng nguyệt vây quanh bọn họ, nhiệt tình đưa họ đến một căn phòng xa hoa, rộng rãi.

Trong bọn họ ngoại trừ Tiết Minh Dương, chỉ có một là gay, những người khác đều là dị tính luyện cả. Mỗi người một nhu cầu, chọn nữ tiếp viên hay nam tiếp viên mình ưng ý.

Tiết Minh Dương chối từ, những người khác lập tức ồn ào, tất cả đều cười y “sợ bà xã”. Tiết Minh Dương nghe mà sượng rợn, không thèm sửa bọn họ.

Lý Gia Hào biết rõ tình hình nhà y, liền cười nói: “Minh Dương, mọi người đều đi chơi chút, dù Mạch Mạch biết cũng sẽ không trách cậu đâu. Như vậy đi, cậu không chịu chọn, vậy để anh đây chọn cho cậu, nhất định lựa cho cậu cực phẩm.”

Gã giơ tay kêu quản đốc lại nói: “Cậu gọi Tiểu Thanh cho tôi, đêm nay tôi mua cậu ta 3 giờ.”

Quản đốc lập tức cười nói: “Nếu Lý lão bản đã lên tiếng, vậy tôi gọi ngay. Xin chờ một chút, tôi gọi cậu ta ngay.”

Lý Gia Hào cười nói với Tiết Minh Dương: “Tiểu Thanh là ngôi sao sáng trong nhóm tiếp viên nam ở đây đó, đặc biệt là khí chất rất sạch sẽ, không chút phong trần, người cũng tốt.”

Tiết Minh Dương có chút xấu hổ, nhưng cũng không nhiều lời, đành tiếp tục uống rượu.

Một lát sau, một cậu thanh niên đẩy cửa phòng. Cậu đại khái còn chưa tới hai mươi, vẫn còn nét trẻ con, thanh tú như của thiếu niên cũng như của thanh niên, tư thái cao to, con mắt trong trẻo, nụ cười trên môi. Cậu không phải loại người đẹp đến loá mắt nhưng có một loại mị lực đặc biệt.

Cậu thoải mái đi vào, cấp tốc nhìn lướt qua, liền thấy khách của mình. Bởi vì chỉ có Tiết Minh Dương còn chưa có ai ngồi bên. Cậu đi qua, ngồi vào bên người đàn ông anh tuấn tiêu sái này, cười cười chào hỏi với Lý Gia Hào: “Lý lão bản, cảm ơn ngài hôm nay đã nâng đỡ tôi.”

“Cậu là ngôi sao, người muốn nâng đỡ cậu hằng hà sa số ấy chứ.” Lý Gia Hào cười cười giòn giòn. “Là tôi phải cảm ơn cậu cho tôi thể diện.”

“Lý lão bản nói như vậy, Tiểu Thanh không dám nhận.” Cậu cười cười có chút ngượng ngùng, so với những người quá thoải mái thì càng thêm hấp dẫn người.

Lý Gia Hào chỉ vào Tiết Minh Dương: “Tiểu Thanh, vị Tiết lão bản này là bạn thân của tôi, hôm nay lần đầu tiên tới, cậu chiếu cố cậu ta giúp tôi.”

“Vâng.” Cậu thanh niên liền cầm ly rượu trước mặt, quay đầu mỉm cười. “Tiết lão bản, tôi mời anh một ly.”

Tiết Minh Dương cười gật đầu, chạm ly với cậu, ôn hòa nói: “Hân hạnh được biết cậu.” Sau đó nâng cốc uống hết.

Nhiều năm qua, lúc Tiết Minh Dương đi xã giao cũng thường đi tới chỗ ăn chơi nhưng chưa bao giờ gọi tiếp viên nữ chứ đừng nói đến MB. Ngay từ đầu, y có chút câu nệ, sau đó thấy Tiểu Thanh cũng không dán sát vào người y, không có chút tục tằng đáng vẽ kệ cỡm, chỉ ôn nhu uống rượu với y, cùng nói chuyện, chọn bài hát, mời y ra nhảy nên cũng dần thả lỏng.

Bầu không khí thực sự rất tốt, có bạn, có mỹ nhân, có rượu ngon, ai cũng chơi thả ga. Tiết Minh Dương cảm thấy tửu lượng mình tốt càng thêm tốt, ngàn chén không say, Tiểu Thanh trước mắt cũng càng thêm thuận mắt, đáng cười càng ngày càng hồn xiêu phách lạc, thanh âm càng ngày càng say lòng người.

Đến tận nửa đêm, mọi người tận hoan mà về.

Lý Gia Hào đã say đến lung lay lúc lắc nói với Tiểu Thanh: “Cậu theo Tiết lão bản quay về khách sạn đi, cần phải chiếu cố cậu ta cho tốt đó. Nhưng không được lấy tiền cậu ta, về rồi tôi gọi người gửi chi phiếu qua cho cậu.”

Tiểu Thanh nhìn dáng vẻ túy lúy của Tiết Minh Dương một chút, cười gật đầu: “Vâng, Lý lão bản yên tâm.”

Cậu dùng hết sức mới đỡ Tiết Minh Dương lên xe Lý Gia Hào phái tới, tài xế trực tiếp chở họ về Shangri-La.

Tiểu Thanh nhìn đèn neon muôn màu muôn sắc xẹt qua cửa sổ, trên mặt có chút men say, thần tình thì lại rất bình tĩnh.

Tiết Minh Dương nặng nề dựa lên người cậu, trong miệng lẩm ba lẩm bầm: “Mạch Mạch...”

Về tới khách sạn, Tiểu Thanh dìu y hết nổi, đành nhờ tài xế hỗ trợ mới tha được y ra xe, vào khách sạn, mang vào thang máy.

Tiểu Thanh hỏi y: “Ngài ở phòng nào?”

Tiết Minh Dương bị cậu lắc qua lắc lại nửa ngày mới nghe hiểu, cực kỳ khó khăn rút ra thẻ phòng.

Người bên người liền nhận lấy, ấn nút thang máy, đưa y vào phòng, mở cửa vào.

Tiết Minh Dương bị ném lên trên giường, chỉ cảm thấy cả người khô nóng, miệng khô lưỡi khô. Y ra sức cởi đồ, thì thảo gọi: “Nước.”

Một tay nâng y dậy, đem nước ấm tới tận miệng cho y.

Tiết Minh Dương thống khoái mà uống hết rồi thư sướng mà thở dài một hơi, ngửa mặt ra ngả vật lên nệm.

Người kia đứng dậy định đi.

Trong mơ hồ, y níu lấy cánh tay kia, mơ hồ gọi: “Mạch Mạch, đừng đi.”

Người nọ do dự một hồi liền ở lại. Tiết Minh Dương dùng sức kéo cánh tay ấy, không ngừng kêu: “Mạch Mạch, Mạch Mạch...”

Người nọ rốt cục ngồi vào bên giường, gờ cánh tay không bị giữ lấy nhẹ nhàng xoa lên mặt y.

Tiết Minh Dương chỉ cảm thấy toàn thân nóng hổi, tựa như bị thiêu, mà cặp tay lành lạnh kia khiến y rất dễ chịu. Y cứ dựa dựa vào cánh tay ấy, trong lòng càng nhiều muốn càng nhiều hơn.

Rất nhanh, y tóm lấy người ta, đặt ở dưới thân.

Chuyện kể tiếp như một đoạn phim được người ta tua nhanh, chỉ còn những hình ảnh lơ mơ không rõ với những tiếng động mơ hồ, rề rề. Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn ngủ, trước mắt Tiết Minh Dương thì cứ như pháo nổ, hoa bay tứ tung.

Men say nặng nề khiến lòng y như lửa đốt, thầm nghĩ kẻ sát thân thể mỹ lệ dưới thân, hôn lên da thịt nhẵn nhụi ôn nhuận như tơ. Y khẩn cấp muốn đem nhiệt độ hùng hực trong cơ thể phát tiết ra ngoài, khát vọng có thể vĩnh viễn chìm trong vui sướng dục tiên dục tử này.

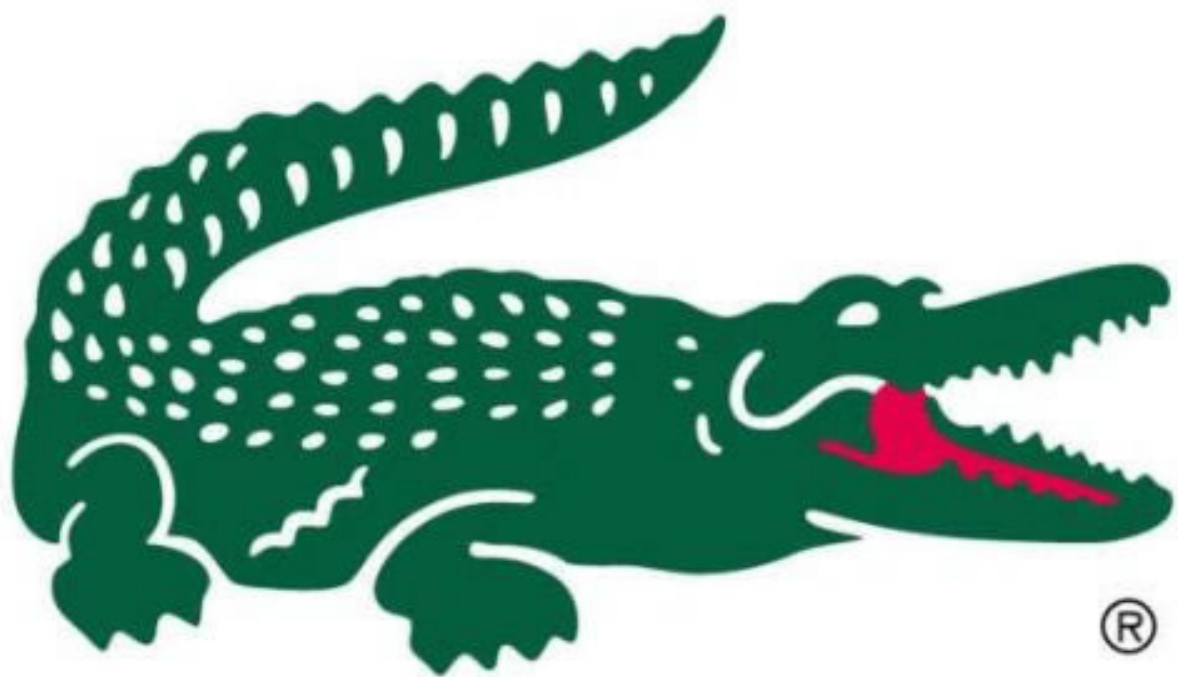
Vô cùng nhuần nhuyễn mà đạt được cao trào xong, y rốt cục mang theo cảm giác thỏa mãn cực độ, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

(1) Lacoste: một công ty quần áo may sẵn Pháp được thành lập vào năm 1933 chuyên bán các loại quần áo cao cấp, giày dép, nước hoa, đồ da, đồng hồ, kính mát và nổi tiếng nhất với các loại áo thun thể thao. Trong những năm gần đây, Lacoste đã sản xuất các dòng sản phẩm như khăn trải giường và khăn tắm. Công ty có logo là hình con cá sấu màu xanh lá cây.

)

(2) Cảng Victoria: cảng Victoria là một cảng sầm uất nằm giữa đảo Hongkong và bán đảo Cửu Long

Kaori: Có người muốn chết!

LACOSTE

42. Chương 42: Phiên Ngoại 3: Xuất Quĩ (ngoại Tình) 3

Gian phòng vốn không khép rèm nên khi ánh nắng ấm áp chiếu khắp phòng Tiết Minh Dương mới từ trong mơ tỉnh lại.

Đầu của y đau như búa bổ, cả người như bị ai tháo rời từng mảnh, mệt muốn chết, còn cổ họng thì như có lửa thiêu.

Nhìn chung quanh bốn phía, khẳng định là phòng trong Shangri-La, lúc này y mới yên tâm. Thoáng cử động một chút, y mới phát hiện người mình rất nhẹ nhàng khoan khoái, hiển nhiên đã được người tắm rửa cho.

Trong lòng y cảm thấy thật ấm áp, nghĩ đến ngày hôm qua về khi đã say bí tỉ, cả người như bị cho vào lò lửa, sau đó nữa thì mồ hôi đổ như mưa, Chân Mạch không chỉ không tức giận còn chăm sóc y như thế này, thật sự là tốt quá mà.

Bên người y đều loạn xà ngầu cả lên, rất rõ ràng, đêm qua ở chỗ này đã diễn ra một màn ân ái điên cuồng. Y ngờ ngợ nhớ tới khoái cảm không gì sánh kịp lúc ấy, nhớ kỹ bản thân đòi lấy vô chừng vô mực, thế nhưng khéo làm sao khi chẳng nhớ rõ người, hoàn toàn không nhớ ra nổi.

Bất quá, đương nhiên là Chân Mạch ở chung với y rồi. Ngày hôm qua, y hoàn toàn không có tiết chế, có lẽ

đã làm Chân Mạch bị thương. Sau một trận điên cuồng như thế, hôm nay Chân Mạch vẫn đi ra ngoài làm việc, chắc sẽ cảm thấy chịu không nổi. Nghĩ đến đó, y vừa hối hận lại vừa đau lòng, nhanh chóng tìm điện thoại, gọi cho Chân Mạch, hỏi một chút tình hình của hắn.

Vừa cầm lấy điện thoại di động cạnh tủ đầu giường đang định gọi, y lại phát hiện màn hình hiển thị 17 cuộc gọi nhỡ, không khỏi lấy làm kinh hãi. Nghĩ đến đêm qua lúc uống rượu cùng đám bạn chơi bởi một trận, sau lại say, cho nên không nghe thấy. Y vội vàng kiểm tra những cuộc gọi nhỡ thì lại càng thất kinh. 17 cú điện thoại ấy đều là của Chân Mạch gọi tới.

Tiết Minh Dương càng lúc càng áy náy. Y nghĩ, hôm qua thề thề thốt thốt sẽ đi đón Chân Mạch, cuối cùng lại say bất tỉnh nhân sự, không chỉ không đi đón hắn mà khi trở về còn gây bao nhiêu phiền phức cho hắn.

Y nhanh chóng gọi điện thoại. Chuông chỉ reo 2 tiếng, Chân Mạch liền trả lời ngay, thanh âm rất nhẹ: “Alo.”

Tiết Minh Dương nghe được tiếng của hắn, phỏng chừng hắn còn đang xem biểu diễn thời trang, không dám nhiều lời, chỉ có thể thân thiết hỏi: “Mạch Mạch, thân thể của em sao rồi? Không có việc gì chứ?”

“Không có gì.” Chân Mạch thoải mái mà nói. Nhưng mà anh đó, ngày hôm qua sao cả đêm không về. Gọi điện thoại anh cũng không nghe máy, em còn tưởng anh ra chuyện gì rồi chứ. Sau đó, em gọi cho Lý Gia Hào, anh ta nói anh uống say, đã cho người chở về khách sạn, em mới yên tâm. Thế nhưng, gọi điện thoại đến phòng anh, anh vẫn không nghe máy. Thề phòng của em còn để ở chỗ anh đó, làm em không về được phòng, còn phải tìm nhân viên phục vụ mở cửa. Khuya khoắt thế còn làm phiền người ta, em xấu hổ quá chừng.

Tiết Minh Dương nghe xong mục trường khẩu góc, lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Vậy... người đêm qua là ai?

“Alo, anh sao rồi? Thân thể vẫn khỏe chứ?” Chân Mạch quan tâm hỏi.

Tiết Minh Dương nhanh chóng nói: “Khỏe, khỏe, anh mới ngủ dậy, thấy có nhiều cuộc gọi nhỡ của em quá nên gọi lại cho em. Xin lỗi, Mạch Mạch, ngày hôm qua anh say quá, không nhớ gì cả.” Vô luận như thế nào, y cần tiến hành phòng bị trước, mượn cớ say rượu mất trí nhớ, như vậy mới dễ chạy trốn trách nhiệm, cũng không khiến Chân Mạch quá tức giận.

“Uhm.” Thanh âm Chân Mạch không có chút khác thường, hiển nhiên không biết bên này y nghĩ gì, khẽ cười nói: “Vậy buổi trưa em về ăn với anh. Giờ thì anh ăn lót dạ chút đi, coi chừng đau dạ dày.”

Tiết Minh Dương rất cảm động, vội vã nói: “Ừ, vậy trưa anh chờ em ở khách sạn.”

Chân Mạch lên tiếng đồng ý rồi kết thúc cuộc gọi, tiếp tục xem trình diễn.

Tiết Minh Dương lòng mang ý xấu, cũng bắt chấp cả người vô lực, giãy dụa nhảy xuống giường, xốc chân lên, tỉ mỉ kiểm tra một lần.

Drap giường toàn là những vết bẩn, phỏng chừng vừa có dịch, vừa có mồ hôi, nói chung là bằng chứng như núi, đêm qua y không chỉ cùng người ta làm tình mà còn làm rất kịch liệt.

Y theo bản năng nhìn trên người mình một chút, lập tức xông tới cửa tủ, đứng trước tấm gương lớn, nhìn rõ một hồi.

Vừa nhìn y liền đỏ ra ngay. Trên thân thể cân xứng của y toàn vết tích loang lổ, phần lớn là vết hôn, vai, lưng, hai bên sườn toàn là vết cào, trên cánh tay còn có dấu răng. Chỉ cần nhìn là biết ngay, đêm qua y điên cuồng làm đối phương cũng bị kích thích không nhẹ.

Nhìn nửa ngày, đầu của y toát cả mồ hôi, vội vã vào phòng tắm, chà chà lau lau tắm hết mấy lượt. Thân thể thì tắm rửa sạch sẽ rồi nhưng mấy vết tích ám muội trên cơ thể thì vẫn còn nguyên y xì.

May giờ là tháng 12, Hương Cảng rất lạnh, có thể mặc đồ che kín đi. Y mặc lại bộ đồ nhàu nhĩ ngày hôm qua, gọi điện thoại cho phục vụ phòng đến dọn phòng, sau đó đi ngay, đến gian phòng Chân Mạch.

Nơi đó sáng sủa sạch sẽ, ngay ngắn rõ ràng.

Vali y đặt ở bên tường, song song với vali của Chân Mạch. Vali hai người họ đều đặt mật mã giống nhau, bởi vậy hôm qua Chân Mạch đã mở vali y, đem quần áo bên trong lấy ra, bỏ vào tủ quần áo, còn nội y thì còn bỏ trong vali.

Tiết Minh Dương nhìn thấy thế, trong lòng càng áy náy. Y tìm một cái áo cao cổ, mặc chung với một bộ âu phục thường ngày, sau đó liền che được “chứng cứ phạm tội” trên cơ thể.

Thở phào một hơi, y ngồi xuống, gọi điện thoại cho Lý Gia Hào: “Tối hôm qua, tôi trở về như thế nào?”

Lý Gia Hào cười lang lạnh: “Cậu say như chết. Tụi này cũng thế, say quá cần câu. Anh kêu tài xế chở cậu về khách sạn, gọi Tiểu Thanh theo cậu. Thế nào? Tiểu Thanh là số một đó ghen, anh nghe nói công phu trên giường của cậu ta cũng là hạng nhất đó. Cậu ta nổi lắm, không đơn giản chịu người ta gọi đâu, nếu như cậu ta thích rồi, cậu ta chơi cũng điên lắm, người ta mê như điên đó đó.”

Tiết Minh Dương nghe được cứng họng: “Vậy sao? Đêm qua... là.... là Tiểu Thanh?”

“Ồ.” Lý Gia Hào rất sáng khoái cười nói. “Anh đã đưa tiền, cậu không cần đưa nữa đâu.”

Tiết Minh Dương dậm chân thở dài: “Trời ơi anh ơi là anh, anh định hại tôi à?”

“Ừa? Sao vậy?” Lý Gia Hào hiếu kỳ hỏi. “Bị bà xã phát hiện rồi hả?”

“Aiii, chưa.” Tiết Minh Dương ủ rũ. “Nhưng đâu chối được? Mạch Mạch ở phòng bên cạnh, đêm qua tôi đâu có đi đón em ấy đâu, Mạch Mạch gọi mười mấy cú mà tôi chẳng nghe cú nào. Không những vậy, em ấy còn biết tôi đi ra ngoài ăn, dù là quên đón em ấy thì em ấy cũng không trách. Nhưng giờ, nếu như đêm qua tôi.... ngoại tình..., vậy em ấy... em ấy nhất định rất tức giận. Tôi cũng có lỗi với Mạch Mạch.”

Y ở bên này hối hận, Lý Gia Hào nghe chuyện cũng cảm thấy nghiêm trọng, thu hồi nụ cười: “Như vậy sao. Mạch Mạch nhà cậu thật quan tâm cậu đó nha, đêm qua cậu ta có gọi cho anh, hỏi cậu ở đâu, sợ cậu có chuyện. Em trai à, anh đây cũng đã cẩn thận nói giúp cậu rồi, chỉ nói cậu uống say, anh kêu người đưa cậu về khách sạn, bảo cậu ta yên tâm. Bất quá, nếu như tối nay hai cậu muốn làm nóng người, cậu mà cởi đồ ra một cái là xong đời luôn.”

“Thì đó đó.” Tiết Minh Dương than thở. “Hai đứa đã hơn 10 ngày không gần gũi, sao mà không làm gì được? Hơn nữa nếu tôi không làm mới là bất thường, em ấy khẳng định nghi ngờ cho xem. Mạch Mạch thông minh như vậy, tôi căn bản không đối nổi, bị hỏi thế nào cũng lòi ra.”

“Cậu cũng thông minh mà, nhưng mà bị cái tội sợ vợ.” Lý Gia Hào nói giọng một chút rồi liền nghiêm túc gợi ý. “Hay là cậu mượn có gia đình có việc, trốn đi vài ngày. Dù sao Mạch Mạch nhà cậu không biết chuyện này, chờ gió lớn qua đi, thì mọi chuyện cũng tiêu tan thành mây khói.”

“Ừ, vậy cũng tốt, tôi đặt vé máy bay ngay.” Tiết Minh Dương lập tức đứng lên, dự định dọn đồ đi ngay.

Không ngờ, lần này y nổi hứng, sắp xếp hết công tác tốt rồi bay đến Hương Cảng, dự định ở bên Chân Mạch quán quýt một thời gian, vậy mà giờ ở chưa được một ngày đã gặp phải thiên tai địch họa. Giờ y làm sao dám lên giường của Chân Mạch chứ, thế nhưng không thể bào chữa cái gì, ngoại trừ chạy trốn chết ra, cũng là hết cách.

Lý Gia Hào cười ha ha: “Lần đầu tiên anh mới biết, thì ra cậu nghiêm túc với bà xã như vậy. Anh nói cho nghe, cậu cũng không nhất định phải đi về, chỉ nói thế thôi, có thể đến chỗ anh, tránh nạn vài ngày là được rồi. Cũng đỡ phải bay tới bay lui. Tiền là chuyện nhỏ, cậu đâu cần tự giày vò mình chi cho cực.”

“Ừ, như vậy cũng tốt.” Tiết Minh Dương hiện tại hoàn toàn không có ý gì. “Vậy chiều tôi tới chỗ anh ngay. Buổi trưa Mạch Mạch muốn về ăn với tôi. Em ấy bận rộn như thế mà còn rút ra thời gian cho tôi, tôi tiếc.”

Nghe vậy Lý Gia Hào cũng có chút cảm động, không cười nhạo y nữa, nghiêm túc nói: “Vậy cậu nên ăn với cậu ta một bữa, sau đó đến đây. Hơn nữa, dù sao chỉ xa nhau vài ngày là gặp lại, cũng không phải sinh lý tử biệt cái gì. Theo anh thấy, cậu nên hẹn cậu ta, sau khi qua thời gian này cùng nhau đi nghỉ phép. Kiểm tiền tuy rằng quan trọng, tình cảm cũng rất quan trọng đó, các cậu đi hưởng một tuần trăng mật cho đã đời đi.”

Tiết Minh Dương đại hỉ: “Ừ phải, anh nói đúng.”

Lý Gia Hào vui vẻ: “Vây buổi chiều anh chờ cậu đó.”

“Ừ, buổi chiều gặp lại.” Tiết Minh Dương gác máy, hưng phấn đến mức chà hai tay với nhau.

Y ở trong phòng đi đi lại lại, vòng vòng vài lần cuối cùng mới cũng không kiềm chế được, chạy thẳng đến công ty du lịch bên cạnh khách sạn, hỏi tiếp tân: “Bình thường người ta đi tuần trăng mật ở chỗ nào?”

Cô tiếp tân kia lập tức nở một nụ cười thật tươi lấy ra tờ quảng cáo, nhất nhất giới thiệu một loạt cho y.

Y háng hái bưng bưng ngồi nghe, hỏi, tưởng tượng đến cảnh y cùng Chân Mạch thân thiên thiết thiết ở trong thế giới hai người, quả thực tâm hoa nở phóng.

Đến tận khi điện thoại Chân Mạch gọi đến, y mới hồi hồn lại.

Thanh âm Chân Mạch rất ôn hòa: “Em đang ở đại sảnh, anh mau xuống đi.”

Tiết Minh Dương lập tức nhảy dựng lên, chạy ra ngoài.

Chân Mạch nhìn y chạy như điên tới, không khỏi nhướn mày, cười: “Sao anh lại đi qua đó?”

“Uhm, anh nghĩ chờ em tham dự xong tuần lễ thời trang này, chúng ta cùng nhau đi chơi.” Tiết Minh Dương vui vẻ nhìn hấn.”Hai năm nay em bận rộn quá rồi, giờ cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

Chân Mạch nghiêng đầu nhìn y một cái, gật đầu: “Cũng tốt, đến lúc đó ra ngoài chơi một tuần vậy.”

Tiết Minh Dương nghe hấn đồng ý cái rụp, đồng thời khăng khái chấp nhận đi chơi 7 ngày, không khỏi cao hứng.

Chân Mạch nhẹ giọng nói: “Giờ tụi mình đi ăn cơm trước, sau đó trở về nghỉ ngơi. Buổi chiều em còn phải đi làm.”

Tiết Minh Dương vừa nghe cơm nước xong thì “trở về nghỉ ngơi”, liền như bị ai tạt một chậu nước đá vào người, lập tức tỉnh ngay. Y vội vã trấn định làm ra vẻ tiếc nuối: “Mạch Mạch à, ăn cơm xong anh phải đi rồi. Trong nhà có chuyện, anh phải về ngay. Vài ngày sau mới trở lại. Em ở đây chờ anh, anh cùng em đi chơi.”

Y nhấc tới trong nhà có chuyện mà không phải công ty có chuyện nên Chân Mạch tự nhiên không thể chứng thực thật giả nên cũng không có lý gì ngăn cản, liền gật đầu: “Vây được rồi, anh đã đặt vé máy bay chưa?”

“Anh nhờ anh Gia Hào đặt giùm rồi.”Tiết Minh Dương nhanh chóng. “Một lúc sau, anh sẽ gọi xe đến chỗ anh đi, em đừng lo, ở khách sạn nghỉ một chút đi.”

“Cũng tốt.”Chân Mạch lơ đãng đáp.

Hai người họ đều bận rộn, thường gặp phải tình huống đột xuất, không thể không bay qua bay lại nhiều nơi, nên tình huống này cũng chẳng có gì mới lạ nên hẳn cũng không để ý.

Tiết Minh Dương thấy hẳn không hoài nghi, cũng không hỏi chuyện đêm qua liền thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì y phải đi, Chân Mạch liền không đề nghị đi ra ngoài. Hai người ăn cơm trong nhà hàng tại khách sạn rồi cùng nhau về phòng.

Tiết Minh Dương kinh hồn táng đảm, rất sợ Chân Mạch muốn cùng y thân thiết một chút mới thả y đi. Trước đây đều là y quán lấy Chân Mạch, nửa ngày cũng luyến tiếc rời đi, lần này là lần đầu tiên muốn bôi dầu vào chân chuẩn cho lẹ.

Chân Mạch mỉm cười, nhìn y cầm vali định đi, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Tiết Minh Dương một mực chú ý phản ứng của hẳn nên liền thấy ngay. Trái tim y như co rút lại, ném vali, nhào tới ôm Chân Mạch, hung hăng hôn.

Chân Mạch nhiệt tình khác bình thường, một tay vòng qua cổ y hôn đáp, một tay định cởi dây lưng.

Tiết Minh Dương thất kinh, lập tức ôm chặt hẳn, không để Chân Mạch động đậy gì cả. Tới tận khi hai người hôn nhau đến hết hơi, sắp tới giai đoạn không thể ngừng được, y mới chịu dừng cương trước vực, nhanh chóng buông người trong lòng ra.

Chân Mạch dường như sắp đứng thẳng không nổi nữa, phải dựa vào tường sau lưng, thở hổn hển, nhìn y thật sau, thật kỹ, trong mắt như đốt lên một ngọn lửa rực rỡ.

Tiết Minh Dương như bị ngọn lửa trong mắt hẳn đốt, phút chốc xoay người, nhắc vali, trong miệng thì thảo giải thích: “Tối giờ rồi, anh phải đi đây. Mạch Mạch, em ở Hương Cảng chờ anh nha, vài ngày rồi anh sẽ về.”

Chân Mạch nhìn y như chạy nợ vọt ra cửa, bên mép xuất hiện một tia tiểu ý, nhẹ nhàng đáp: “Được.”

Tiết Minh Dương ra khỏi khách sạn, ngồi vào xe Lý Gia Hào phái tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xe Lincoln hướng lưng chừng núi mà chạy vào một khu nhà cấp cao, Tiết Minh Dương vừa ngồi xuống liền bị Lý Gia Hào đã ngồi chờ ở chỗ này trắng trợn trào phúng một phen.

Tiết Minh Dương chẳng hề để ý cười cười: “Sợ vợ là phẩm chất tốt đẹp của một thằng đàn ông. Hơn nữa, tôi cũng không phải sợ Mạch Mạch tức giận mắng mà tôi sợ em ấy thương tâm.”

Lý Gia Hào nhún vai, hết cách với y. Sợ vợ mà sợ tới mức như uống quỳnh tương, ngọt ngào tới mức đó, thật đúng là hiếm thấy.

Tiết Minh Dương liền an tâm ở đây một thời gian, bắt đặc dĩ nhãn nại tương tư, chờ vết tích trên người biến mất.

Thế nhưng, không hai ngày, y đã ngồi không yên.

Trên TV mỗi ngày đều có thể truyền đi tin về tuần lễ thời trang quốc tế Hương Cảng, phỏng vấn chuyên đề và mấy chuyện lùm xùm không hay ho, y vốn chẳng hứng thú gì với mấy chuyện như thế nhưng bởi Chân Mạch đang tham gia tuần lễ thời trang đó nên cũng liếc nhìn một chút.

Không ngờ tự nhiên lại ra một tin xấu: “Tối hôm qua, có người chứng kiến, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Tony cùng một người nam tử tuần tú lưu luyến bên nhau trong một quán ăn đêm. Hai người vô cùng thân thiết, ra đường thì nắm tay, khiến người ta phải miên man suy nghĩ. Theo tin được biết, người thanh niên anh tuấn kia là tổng giám đốc một khu mua sắm hạng nhất đến từ đại lục, lương một năm 1.000.000, cuối năm tiền lời phỏng chừng 8 số trở lên...”

Màn hình không ngừng xuất hiện ảnh chụp của Tony và Chân Mạch, cùng với một ít đoạn phim quay được.

Trên mặt Chân Mạch là dáng cười ôn hòa nhất quán, khác với bình thường, mà Tony luôn luôn lạnh như băng lại cười dễ thương tựa như một đứa trẻ, nhất thời hình ảnh ấy càng thêm mỹ lệ động nhân, khác xa hình tượng của cả hai trước giờ. Thế nên người ngoài mới suy đoán về quan hệ hai người râm râm như thế.

Truyền thông báo chí đưa tin, rõ ràng hai người đều bận rộn về việc tham gia tuần lễ thời trang, nhưng vẫn tranh thủ rảnh rỗi, buổi trưa ăn cùng nhau, buổi tối đi quán bar uống rượu, ôm nhau khiêu vũ, ra quán bar thì nắm tay quay về khách sạn.... tin đưa ra càng ngày càng táo bạo, nhân khí Tony càng ngày càng tăng, đến cả Chân Mạch luôn luôn khiêm tốn xuất hiện trên truyền thông cũng bắt đầu nổi tiếng.

Có người nói, có phóng viên xông lên phỏng vấn, Tony lập tức lạnh mặt, kéo Chân Mạch đi.

Phóng viên nếu như muốn đơn độc hỏi chuyện Chân Mạch, hẳn sẽ cười tươi nói: “Tôi với Tony là bạn bè.” Nếu còn tiếp tục hỏi, hẳn sẽ chơi thái cực quyền đẩy qua đá lại, chẳng thể hỏi được điều gì thực tế.

Tiết Minh Dương nhìn những tin này, trong lòng như cái hũ gia vị bị đổ, muốn khổ sở bao nhiêu có khổ sở bấy nhiêu.

Y mỗi ngày đều gọi cho Chân Mạch, giả là đang ở Bắc Kinh, đang giải quyết chuyện nhà. Chân Mạch sẽ thuận miệng hỏi y lạnh không, thỉnh thoảng quan tâm một chút “Việc gấp trong nhà” y chừng nào xong. Tiết Minh Dương đành phải qua loa cho xong, sau đó liền hỏi đến chuyện Chân Mạch. Chân Mạch chỉ nói tất cả thuận lợi, bảo y yên tâm, không hề nói tới Tony cùng mấy chuyện xấu, càng nói càng khiến hẩn ngứa ngứa trong lòng như có vụn con mèo cào cào cầu cầu nhưng cũng phải chịu.

Lý Gia Hào tự nhiên cũng biết mấy tin này, đành phải an ủi y: “Mạch Mạch không phải loại người như vậy, paparazzi Hương Cảng luôn luôn thích thổi phồng sự việc, chưa thổi tới trời chưa chịu thôi, cậu cũng đừng để trong lòng.”

Tiết Minh Dương đành cười khổ.

Qua hai ngày, Chân Mạch với Tony mượn bạn bè ở Hương Cảng một chiếc du thuyền rời bến. Paparazzi tự nhiên nghe tin, lập tức hành động, lên ca nô bám theo, rốt cục như nguyện chụp được cảnh Chân Mạch mặc đồ tắm. Tuy rằng Chân Mạch từ khoang thuyền đi ra liền nhảy xuống biển bơi, bơi xong liền vào khoang thuyền, thay đồ xong mới đi ra nhưng vẫn có phóng viên chụp được hình hẩn mặc đồ tắm.

Nửa người trên Chân Mạch có không ít những vết tích, người ngoài không biết còn tưởng nốt ruồi hoặc bớt trời sinh nên không chú ý chứ Tiết Minh Dương rất quen thuộc thân thể hẩn. Da thịt hẩn trắng nõn trơn bóng, căn bản là chẳng chút tì vết. Những vết tích này trước đây y cũng từng thấy qua, đều là có khi kịch liệt làm tình với y mà thôi.

Điều này quả là sét đánh ngang tai.

Tiết Minh Dương phiền muộn muốn chết.

Lẽ nào đây là báo ứng? Bởi vì mình đi ngoại tình nên Chân Mạch cũng đi... luôn? Thế nhưng, mình là vô ý thôi, còn Chân Mạch lại là cố ý. Mình làm sai liền nhanh chóng trốn đi, căn bản là đóng cửa hối lỗi, nhưng Chân Mạch chẳng thèm trốn, chẳng hề để ý mà hồng hạnh xuất tường.

Nghĩ đến đó, y càng ngày càng căm giận bất bình rồi chuyển thành đứng ngồi không yên.

Lý Gia Hào nhìn y gọi điện thoại cho Chân Mạch, nói cái gì “Anh xong việc rồi, sẽ về Hương Cảng”, không khỏi buồn cười.

Chân Mạch trước sau như một mà tỏ vẻ cao hứng: “Tốt quá, có muốn em ra sân bay đón?”

“Không cần, anh Gia Hào có phải xe đến đón anh, anh trực tiếp đến khách sạn luôn.” Tiết Minh Dương trừng Lý Gia Hào một cái.

Mọi chuyện còn không phải do ông bạn xấu này gây ra ra hay sao? Nếu không y đâu cần rời khỏi Chân Mạch, đâu để người khác chen chân vô như bây giờ.

Lý Gia Hào cười ha ha, phân phó quản gia chuẩn bị xe, ba tiếng đồng hồ sau đưa Tiết Minh Dương về khách sạn.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 3: Xuất Quỹ (ngoại Tình) 4

Lúc Tiết Minh Dương chuẩn bị đi thì mặt trời chiều đã ngã về tây.

Y đi rất gấp gáp, Lý Gia Hào đứng ở cửa gọi y lại, nói: “Mạch Mạch không có ở khách sạn, hẳn đang ở phòng làm việc của Tony.”

Tiết Minh Dương ngẩn ra rồi lập tức chạy ngay không quay đầu lại: “Anh kêu tài xế đưa tôi tới đó.”

Lý Gia Hào biết lần này lớn chuyện rồi, Chân Mạch sao có thể so sánh với mấy đóa hoa hoa thảo thảo bên ngoài chứ? Hắn mặt ngoài nhìn qua bao giờ cũng ôn hòa cả thể nhưng Lý Gia Hào vừa nhìn con mắt hắn đã biết, người thanh niên này không phải hạng tầm thường. Khi đập phải điểm mấu chốt, hắn ra tay còn ác hơn cả Tiết Minh Dương. Gã vội vàng bảo tài xế, đưa Tiết Minh Dương đến công ty thời trang Cẩm Y.

Hoàng hôn nơi phố cảng thật đẹp, đèn hoa rực rỡ, các tòa nhà chọc trời cũng bắt đầu lên đèn, muôn màu muôn sắc, lưu quang tràn đầy. Tiết Minh Dương nhìn sự rực rỡ đó mà tâm tình thì buồn phiền không gì sánh được.

Rầu rĩ mà đi tới công ty Cẩm Y, y bảo tài xế về trước, rồi trực tiếp đi lên lầu.

Ngày mai có một buổi biểu diễn để công bố tác phẩm của Tony nên ở đây rất bận rộn. Tiết Minh Dương kéo vali, chụp lấy một cô nhân viên, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi văn phòng Tony ở đâu? Tôi có hẹn với cậu ta.”

Cô gái thấy y áo mũ chỉnh tề, quanh thân đều là hàng hiệu, liền không hỏi thân phận, khách khí đáp: “Tôi dẫn ngài đi.”

“Cám ơn.” Tiết Minh Dương cố gắng nặn ra một nụ cười, đi theo cô.

Văn phòng Tony là một văn phòng bốn phía thủy tinh rộng rãi, nếu như không che màn, bên ngoài có thể nhìn không sót thứ gì bên trong.

Tiết Minh Dương đứng lại nhìn cảnh tượng bên trong.

Chân Mạch ngồi ở trên thảm, xung quanh là các khúc vải muôn màu muôn sắc. Hắn đang cầm một bản thiết kế trên tay, chuyên chú nhìn. Tony nằm nghiêng trên mấy khúc vải, đầu gối lên chân hắn, an tĩnh nhắm mắt dưỡng thần.

Quả thực là một bức tranh xinh đẹp vô cùng.

Thế nhưng vào mắt Tiết Minh Dương lại cảm thấy vô cùng chói mắt. Bức tranh hài hòa vô cùng ấy như đâm thẳng vào mắt y, thiếu chút nữa khiến y thổ huyết.

Nếu như không phải sợ làm Chân Mạch buồn, y nhất định sẽ chạy ào vào, một cước đá văng thẳng “gian phu” đang nằm ở đó, ôm Chân Mạch đi.

Cô gái dẫn đường cho y nào biết rằng trong lòng y đang phiên giang đảo hải như thế, đứng đó nhìn cảnh đẹp ý vui ấy, cô liền trực tiếp đi vào, cười nói: “Tony, có một quý ngài tìm anh.”

Tony miễn cưỡng ngẩng đầu.

Chân Mạch cũng quay sang, nhìn ra ngoài.

Trong khoảnh khắc ấy, Tiết Minh Dương cảm thấy lòng mình chua chua xót xót, thật khổ sở, quả thực bụng đầy ury khuất.

Tony vừa nhìn thấy là một thằng cha nào đó mình không hề quen biết, sắc mặt liền lạnh lại, trở mình, vùi mặt vào trong lòng Chân Mạch, hồng thềm để ý tới.

Lửa giận Tiết Minh Dương phùng phục cháy, nộ hỏa cao vút, ném luôn vali bước vào.

Chân Mạch mỉm cười hỏi: “Minh Dương, sao lại tới đây, sao không về khách sạn?”

“Anh muốn gặp em.” Tiết Minh Dương nhin lại nhẩn, miễn cưỡng không phát hỏa, thanh âm cũng rầu rĩ đi. “Mạch Mạch, công việc em xong chưa vậy? Chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Chân Mạch đang muốn nói, Tony lại đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, có chút làm nũng, có chút chơi xấu: “Mạch Mạch theo tớ, đừng có đi.”

Tiết Minh Dương giận dữ, lấy tay túm cậu ta.

Chân Mạch cười cười ra tay ngăn cản, ôn nhu dỗ dành người trong lòng: “Anh ấy mới bay về, khó tránh khỏi mệt mỏi, để tớ đưa anh ấy về khách sạn. Buổi tối cậu gọi điện cho tớ, hai đứa mình đi chơi.”

“Anh ta mà khổ cực?” Tony ngồi xuống, quan sát người trước mặt này từ trên xuống dưới, bĩu môi. “Thật sự rất khổ cực sao?”

Tiết Minh Dương có tật giật mình, chỉ có thể cảm tức nhìn trừng trừng người ta, một tiếng cũng không dám khẳng định mà nói, mình vừa bay về, thực rất khổ cực.

“Chỉ sợ là chơi bởi rất khổ cực thì có.” Tony chẳng đáng cười nhạt, lập tức đứng dậy. “Mạch Mạch, tớ ghét người như thế, cậu đuổi hắn đi. Tớ đi coi mọi người chuẩn bị được chưa, một hồi chúng ta đi ra ngoài ăn khuya.”

Nói xong, cậu hừ một tiếng, nghênh ngang đi ra.

Vóc người cậu tinh tế, tứ chi thon dài, như một tinh linh mỹ lệ, tuy rằng thái độ ác liệt nhưng chỉ khiến người ta cảm thấy như một đứa trẻ đang giận lẫy, không ai giận người thế này được.

Tiết Minh Dương nhìn cậu ta rời đi, lập tức đóng cửa, sau đó kéo màn bốn phía, che hết chuyện trong này.

Chân Mạch ngồi ở chỗ này, không động, tự tiểu phi tiểu mà nhìn y.

Tiết Minh Dương ngồi xổm xuống, nhìn thẳng hắn, ôn nhu hỏi: “Mạch Mạch, em với cậu ta, có thật không?”

Chân Mạch mỉm cười, lại nhìn không ra có cái gì vui sướng. Hắn nhàn nhạt: “Lời em nói, anh tin sao?”

“Tin, anh tin.” Tiết Minh Dương không chút do dự gật đầu. “Chỉ cần em nói, anh đều tin.”

Chân Mạch nhìn y một hồi, thanh âm rất nhẹ: “Như vậy, Minh Dương, lời anh nói, em có thể tin không?”

Tiết Minh Dương nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Giờ này khắc này, dưới ánh đèn dịu dịu, con mắt Chân Mạch sáng lên một cách đặc biệt, tựa như gương, chiếu thẳng vào tim y.

Y gục đầu xuống, dường như không thể ngồi chồm hổm được nữa, hai gối chấm đất. Y vươn tay, ôm chặt

lấy Chân Mạch, ghé vào tai hắn thì thầm: “Mạch Mạch, anh làm sai một việc, xin lỗi em. Em đừng giận nữa, anh sẽ nói hết, em tha thứ cho anh đi.”

Thanh âm Chân Mạch rất bình tĩnh: “Được, anh nói đi, em nghe.”

Tiết Minh Dương sợ hãi nghe xong sẽ nhảy dựng lên rồi đi, nên ôm chặt hắn, sau đó nhất nhất kể ra chuyện ngoại tình đêm đó. Hơn nữa cứ cách năm phút, y lại xen vào một câu: “Mạch Mạch, thật là anh không cố ý đâu.”

Chân Mạch vẫn không hé răng, tựa ở trong lòng y, rất an tĩnh nghe.

Tiết Minh Dương đem “tội trạng” của mình kể ra rành rọt, cuối cùng nói một cách vô cùng đáng thương: “Mạch Mạch, em tha cho anh nhé, thật là anh không cố ý đâu. Anh thật hối hận muốn chết luôn, đáng lẽ ngày đó không nên đi ra ngoài, nên ở khách sạn chờ em về.”

Chân Mạch lãnh tĩnh hỏi: “Xong hết rồi?”

“Xong.” Tiết Minh Dương căng thẳng như tội phạm đang nghe phán quyết cuối cùng.

Chân Mạch ngẩng đầu lên từ vai y, đuôi lông mày, khóe mắt tất cả đều là tiểu ý, nhàn nhạt hỏi: “Cái này không gọi là ngoại tình?”

Tiết Minh Dương không dám nói “Phải”, càng không dám nói “Không phải”, chỉ có thể gật đầu, hai tay ôm chặt hắn.

Chân Mạch hừ một tiếng, mặt trầm xuống: “Còn dám bảo em tha thứ.”

“Không dám cũng hết cách. Nếu như em không chịu tha thứ cho anh, anh sẽ không sống nổi đâu.” Tiết Minh Dương chơi xấu. “Mạch Mạch, anh biết anh sai rồi, em đánh anh mắng anh phạt anh gì cũng được, nhưng đừng bỏ anh.”

Chân Mạch phụng phịu, trầm mặc một lát rồi nhẹ nhàng mà phun ra hai tiếng: “Vô lại.”

Tiết Minh Dương vừa nghe liền biết hắn đã tha thứ cho mình, lập tức rên sất khi còn nóng, nhào lên đẩy hắn ngã ra đất, nhiệt tình hôn lên.

Chân Mạch nằm trong lồng ngực hoa lệ, bị y hôn đến thở không nổi.

Hai người ở chung mấy năm, đây đó đều quen thuộc chỗ nào khiến đối phương dễ động tình nhất, Tiết Minh Dương dùng một hai thế võ đã khiến Chân Mạch nhin không được rên rỉ.

Tiết Minh Dương nhân cơ hội đó ghé vào tai hắn hỏi: “Em với Tony không phải vậy ha?”

Chân Mạch nhẹ nhàng hôn trả, thấp giọng nói: “Không phải.”

“Vậy là tốt rồi.” Tiết Minh Dương thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám hỏi hai người họ có lên giường chưa, chỉ có thể tiếp tục hôn hắn.

Chân Mạch cảm giác được dục vọng lửa nóng của y đụng trúng thân thể của mình, không khỏi cười ra tiếng, ôn hòa nói: “Chúng ta không thể làm ở chỗ này, nếu không Tony sẽ xé anh ra làm trăm mảnh.”

Tiết Minh Dương kéo hắn: “Vậy mình về khách sạn đi.”

Chân Mạch cười gật đầu, chỉnh lý quần áo, tóc tai của mình, mở cửa, cùng y đi ra ngoài.

Tony đang cùng Phương Cẩm Thành ở phía trước thảo luận cái gì đó, thấy hai người đi ra liền cả tiếng nói: “Mạch Mạch, gã này vừa quê mùa vừa không đáng tin, cậu đã gã đi đi.”

Phương Cẩm Thành thấy cậu ta một chút mặt mũi cũng không chịu cho người ta, không khỏi lắc đầu cười.

Tiết Minh Dương hận cậu mà liếc mắt một cái, nhưng không dám hó hé gì, sợ chọc giận Chân Mạch. Y nắm chặt tay người bên cạnh, hầu như chân không chạm đất chạy ra ngoài.

Chân Mạch vừa đi vừa cười, nói với cậu: “Không người nào là toàn vẹn cả, không quá nhiều khuyết điểm đã tốt rồi. Tony, cậu cũng đừng soi mói nữa, quý trọng người bên cạnh đi.” Vừa nói hắn vừa nhìn thoáng qua Phương Cẩm Thành.

Gương mặt Phương Cẩm Thành lập tức hồng đến tận tai.

Tony quay đầu nhìn Cẩm Thành một cái rồi rất con nít mà quay mặt đi, không thèm nhìn.

Chân Mạch đi qua họ thì kéo Tiết Minh Dương lại. Hắn cười cười nói nhỏ với Phương Cẩm Thành: “Khuyến quân mạc tích kim lũ y, khuyến quân tích thủ thiếu niên thì, hữu hoa kham chiết trực tu chiết, mạc đẳng vô hoa không chiết chi.” (1)

Phương Cẩm Thành là người Hương Cảng hiện đại điển hình, từ nhỏ tiếp thu giáo dục Âu Tây, đối với thơ cổ Trung Quốc dốt đặc cán mai, bỗng nhiên nghe một đoạn thơ cổ trắng ra như thế, cảm thấy chuẩn không cần chỉnh. Hắn thích Tony, vì cậu ấy, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng vẫn không có dũng khí theo đuổi.

Chân Mạch lại hiểu thấu, ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Nếu như Tony không thích anh, cậu ta sẽ tới công ty

anh làm việc sao?”

Thực sự là một lời kéo người ra khỏi mộng, Phương Cẩm Thành bừng tỉnh đại ngộ, nhất thời mừng tí, liên thanh nói: “Cảm ơn, cảm ơn.”

Thiết kế Tony thường có chứa chút văn hóa Trung Quốc cổ, cho nên đối với văn học truyền thống Trung Quốc cũng có biết sơ, nghe Chân Mạch đọc ra mấy câu thơ đó, tự nhiên hiểu hần muốn nói cái gì. Cậu đã sớm bắt mắt với cái sự trì độn vô đối của Phương Cẩm Thành trong tình cảm từ lâu, lúc này nặng nề mà hừ một tiếng: “Mạch Mạch, cậu cũng đừng dài dòng với tên đầu gỗ này nữa, anh ta biết cái gì kim lữ y chứ?”

Lúc này Phương Cẩm Thành đã thông suốt, lập tức nghe ra ý tứ của cậu, mặt mày rạng rỡ: “Anh không biết cũng không sao, anh biết em là được rồi.”

Trong mắt Tony dần dần có tiểu ý nhưng vẫn không chịu nhìn Cẩm Thành, chỉ nhìn đôi người mẫu trên sân khấu chữ T.

Các cô đều mặc nghề thường vũ y tinh xảo hoa lệ, phiêu nhiên đi lại trong âm nhạc, trải ra ước mơ muôn tía nghìn hồng, dường như đang thì thầm nói cho mọi người, đã đến thời khắc vui đùa.

Tiết Minh Dương thừa dịp Tony với Phương Cẩm Thành có tâm sự, không nói gì với Chân Mạch mà lập tức kéo hần ra ngoài, đưa lên xe taxi.

Tay Chân Mạch bị y xem như cửa quý mà nắm chặt lấy, trong lòng dễ chịu không gì sánh được. Hần cũng không lạnh nhạt, không dị nghị, mặc cho Tiết Minh Dương kéo hần lên xe, chạy tới khách sạn, xuống xe, đi lên thang máy, rốt cục trở về phòng.

Tiết Minh Dương ném vali, ôm cổ Chân Mạch, nhiệt tình như lửa.

“Tắm.” Chân Mạch liếc mắt một cái. “Anh tắm trước hay em tắm trước.”

“Còn phải hỏi em trước hay anh trước sao?” Khẩn cấp đẩy mạnh hần vào phòng tắm. “Cùng tắm thôi.”

Chân Mạch đương nhiên biết y muốn làm gì, nhưng cũng không phản đối.

Hai người cởi quần áo, đứng dưới vòi sen tắm cho nhau. Vuốt qua vuốt lại, tự nhiên vuốt ra lửa.

Tiết Minh Dương áp Chân Mạch lên tường, tham lam hôn hôn cắn cắn đôi môi hần, mút lấy đầu lưỡi hần.

Chân Mạch rên rỉ, đưa tay ôm chặt y, triền miên trong những cái hôn, kích tình bốn phía.

Tiết Minh Dương rất nhanh liền nhin không được, lật hấn lại, nương dòng nước mà tiến vào, chạy ào vào cơ thể hấn.

Chân Mạch chống tường, theo động tác của y mà lay động, trong khoái cảm kịch liệt mà rên rỉ.

Nương theo tiếng nước ào ào, trong phòng tắm liên tục vang lên những tiếng thì thào nho nhỏ.

“Mạch Mạch...”

“Uhm...”

“Mạch Mạch...”

“Uhm...”

“Anh yêu em, Mạch Mạch...”

“Em cũng yêu anh...”

Tiết Minh Dương nghe như thế, quả thực muốn điên lên. Y cuồng nhiệt ôm chặt người phía trước, hôn lên cổ, vai, lưng, phần eo dùng lực nhiều hơn, nhanh hơn, xông tới càng mạnh.

Chân Mạch đã đứng không nổi nữa, cả người dán sát tường, bị xung kích điên cuồng làm cho cấp tốc đạt được cao trào. Hấn hỗn loạn ngẩng đầu lên, căng cả người, kêu lên trong cao trào.

Tiết Minh Dương cùng hấn song song phun ra hỏa diễm nóng rực, y lập tức ôm chặt hấn, run nhẹ nhẹ trong dòng nước.

Hai người ý do chưa hết, lung tung lau khô thân thể, liền ôm nhau ra ngoài, lăn lên trên giường.

Đây là một hồi ân ái nhẹ nhàng vui vẻ mà nhẽ nhạt.

Những vướng mắc đều đã giải quyết, thoả thích cuồng hoan. Đến tận mặt trời đỏ chìm dần về phương tây, đến tận khi màn đêm buông xuống, hai người mới từ cao trào bình tĩnh lại, sức cùng lực kiệt nằm trên giường thở dốc.

Tiết Minh Dương kéo chân, đắp cho Chân Mạch với mình, rồi đưa tay cầm tay hắn, thỏa mãn thở dài một tiếng, cười nói: “Mạch Mạch, nếu như sớm biết em khoan hồng độ lượng như thế, lúc đó anh đã nói hết với em rồi.”

Chân Mạch từ từ nhắm hai mắt, cười đến hài lòng vô cùng: “Sau này còn giấu em nữa không?”

“Không đâu, anh cam đoan với em, vĩnh viễn sẽ không giấu em cái gì nữa.” Tiết Minh Dương kéo tay hắn, đặt lên ngực mình. “Mạch Mạch, anh thề với em, sau này không bao giờ uống say nữa, lại càng không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với em nữa.”

Chân Mạch trở mình, kề sát người y, đưa tay đặt lên môi y, thân thiết nói: “Thấy anh ngoan ngoãn như vậy, em cũng nói cho anh biết chút sự thật, miễn cho anh áy náy hoài. Em cũng không muốn anh cứ cân cân vắn vắn này mãi.”

“Cái gì?” Tiết Minh Dương không rõ, nhưng rất thích hắn gần gũi mình như thế.

Chân Mạch lại áp sát lại, nửa thân thể đè lên người y, để sát miệng vào bên tai y: “Đêm hôm đó, em gọi cho anh mấy cú, anh không thèm nghe, em liền biết là anh uống say. Người như anh, ý chí bạc nhược, tính cảnh giác lại kém, ngây thơ ấu trĩ, tệ không còn chỗ tệ, không khéo sẽ bị người ta khi dễ. Cho nên, em chờ anh ở sảnh khách sạn, xem anh lúc nào mới về, còn có biết đường về hay không.”

Tiết Minh Dương bắt đầu căng thẳng, con mắt nháy cũng không nháy nhìn hắn.

Chân Mạch mỉm cười: “Anh thì đúng là đã về, thế nhưng đi theo anh còn có một tiểu mỹ nhân, thật là khiến em tức giận.”

Tiết Minh Dương càng căng thẳng, nhanh chóng nắm tay hắn, đặt lên bên môi mà hôn lấy hôn để, lấy lòng nhìn hắn.

Chân Mạch thở dài: “Còn có cách nào nữa? Đụng cũng đụng rồi, chạm cũng chạm rồi, đành chịu thôi. Em lúc đó đón anh, giúp cậu ta đỡ anh vào phòng của anh.”

“Sao lại là phòng của anh?” Tiết Minh Dương nhin không được chỗ mờ vào, khó hiểu hỏi. “Vì sao không vào phòng em? Anh vốn ở đó mà.”

Chân Mạch hừ một tiếng.

Tiết Minh Dương nhanh chóng cười làm lành: “Hiểu hiểu hiểu, em giận anh, anh hiểu.”

Chân Mạch bị y đùa như thế, mặt cũng không còn xụ ra nữa, nở nụ cười: “Sau đó, em mời mỹ nhân kia đi. Yên tâm, em rất khách khí, không hề tổn thương cậu ta, hơn nữa còn bảo cậu ta hỗ trợ giữ bí mật, đừng

nói cho Lý Gia Hào. Cậu nhóc này cũng là một người tốt, lập tức hiểu được ý em, chịu ngay. Cậu ấy nói Lý Gia Hào đã trả tiền rồi cho nên không chịu lấy tiền của em, rồi tự mình đi.”

Tiết Minh Dương bình tĩnh đại ngộ, kích động mà nói: “Mạch Mạch, vậy... đêm đó em ở với anh, phải không?”

“Đúng vậy, anh đúng là thằng điên mà.” Chân Mạch hận tới nghiến răng. “Làm mạnh tay như thế, thiếu chút nữa giết chết em.”

Tiết Minh Dương quả thực muốn hát lên một bài. Y kích động ôm lấy Chân Mạch, cố sức ôm hân, không đầu không đuôi mà hôn, liên thanh nói: “Mạch Mạch, Mạch Mạch, thật tốt quá, thật là tốt quá, em thật tốt quá, thì ra anh không ngoại tình, anh không làm chuyện gì có lỗi với em. Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn em đã cứu anh, cảm ơn em đã nói cho anh. Mạch Mạch, anh yêu em, anh yêu em...”

Chân Mạch ôm cái cổ y, ôn nhu hôn trả.

Tiết Minh Dương thật vất vả lắm mới bình tĩnh trở lại. Y ngẩng đầu lên nhìn Chân Mạch, thủ thủ: “Mạch Mạch, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.”

Hai hàng lông mày Chân Mạch nhướng lên, không nghĩ tới y sẽ đưa ra ý kiến này. Nghĩ một chốc hân liền gật đầu: “Được.”

Tiết Minh Dương đại hỉ: “Tốt quá, còn hai ngày nữa tuần lễ thời trang bế mạc rồi, em đưa anh hộ chiếu, anh làm thủ tục cho.”

“Đừng đi tour theo đoàn.” Chân Mạch thuận miệng nhắc nhở.

“Đương nhiên không đi.” Tiết Minh Dương lại hôn hân. “Chúng ta hưởng tuần trăng mật, sao lại để một đám người bên cạnh chứ?”

Chân Mạch cười gật đầu, không nói thêm nữa.

Tiết Minh Dương nhẹ nhàng cắn lên đôi môi mềm mại của hân, dục vọng lại bắt đầu rục rịch.

Chân Mạch cười cười, đơn giản đưa tay xuống phía dưới trêu chọc. Tiết Minh Dương rên rỉ một tiếng thật dài, rồi không kiềm chế được.

Hỏa diễm lần thứ hai thiêu đốt, càng thêm kịch liệt, càng thêm ngọt ngào.

Ngày thứ hai, Tiết Minh Dương ngủ thẳng đến tận trưa rồi chạy đến công ty cơ quan du lịch, nghiên cứu nửa ngày với nhân viên công tác ở chỗ đó, định cùng Chân Mạch đi du lịch tự do ở Maldives, rồi cầm tờ quảng cáo về cho Chân Mạch xem.

Chân Mạch không có ý kiến, Tiết Minh Dương liền nhờ công ty cơ quan du lịch đặt vé máy bay khứ hồi đến thủ đô Male của Maldives, cùng với khách sạn sẽ dừng chân năm ngày.

Công dân Trung Quốc có thể dùng visa tới đây ngay, nên không cần chuẩn bị sớm.

Tiết Minh Dương làm tốt tất cả, liền ngoan ngoãn ở khách sạn chờ, không dám chạy loạn nữa. Lý Gia Hào gọi điện thoại cho y, biết Chân Mạch đã tha thứ liền trêu chọc một phen. Tiết Minh Dương cũng không nói mình với Tiểu Thanh chưa từng có chuyện gì đêm đó. Chân Mạch không cho y nói, sợ Lý Gia Hào biết mình mất một khoản tiền không nhỏ mà Tiểu Thanh chẳng làm cái gì cả thì nghĩ mình vung tiền qua cửa sổ rồi thẹn quá hoá giận, làm gì bất lợi cho Tiểu Thanh.

“Cái này gọi là cướp của người giàu chia cho người nghèo.” Chân Mạch cường điệu. “Ai biểu anh ta cổ vũ anh ngoại tình? Để cho anh chảy chút máu đi.”

Tiết Minh Dương tự nhiên không phản đối, nghe xong còn nhin không được cười ha ha: “Được, anh nhất định không nói đâu.”

Hai ngày qua, Chân Mạch vẫn sớm đi tối về, thế nhưng bọn họ ở chung rất vui vẻ. Tiết Minh Dương hài lòng cực kỳ, hai người như chìm trong hồ mật ong, vui đến quên cả trời đất.

Chờ tuần lễ thời trang quốc tế Hương Cảng long trọng bế mạc, hai người liền gọi điện cho công ty, sắp xếp gọn gàng mọi việc.

Chân Mạch để hai trợ thủ về trước đi, đem cả đơn đặt hàng đã ký tốt mang về, dựa theo trình tự trước giờ mà xử lý. Bởi vì là nghỉ phép, không cần mang đồ tây, hai cái vali của Chân Mạch với Tiết Minh Dương cũng để hai trợ thủ mang về.

Hai người lập tức vào khu trung tâm thương mại lớn của Lý Gia Hào, mua một cái túi du lịch cùng một ít áo thun vải bông, quần bãi biển, kem chống nắng, dép, bàn chải đánh răng, dược phẩm,... Hai người rất ít cùng nhau đi mua sắm, lúc này đã có thương cơ có lượng đi mua sắm với nhau, cực kỳ thích ý. Tiết Minh Dương mừng rỡ bay bay, Chân Mạch cũng vui vẻ mà cười.

Ngày thứ hai, hai người thẳng đến sân bay, bắt đầu bước vào cuộc du hành tuần trăng mật.

(1) Bài thơ Kim lữ y của Đỗ Thu Nương

Dịch nghĩa : Áo kim tuyến (Tên một điệu nhạc cổ)

Khuyến anh đừng tiếc áo thêu vàng

Khuyên anh hãy tiếc thời niên thiếu

Hoa nở đáng bỏ thì bỏ ngay

Đừng chờ hoa rụng bỏ cảnh không

Dịch thơ của Trần Nhất Lang:

Khuyên ai đừng tiếc áo thêu bông

Hãy quý ngày xanh của tuổi hồng

Hoa đã nở rồi nên hái lấy

Đừng chờ hoa rụng bỏ cảnh không.

44. Chương 44: Phiên Ngoại 3: Xuất Quĩ (ngoại Tình) 5

Từ Hương Cảng đến Male, đi máy bay mất bảy giờ.

Tiết Minh Dương rất phung phí, y đặt ghế khoang hạng nhất. Lúc Chân Mạch tới sân bay mới biết được, không khỏi lắc đầu cười.

Tiết Minh Dương lễ thẳng khí hùng: “Phải bay hơn bảy giờ lận đó, mệt chết người đi được, không ngồi cho chỗ tốt thì sao chịu nổi?”

Lần này Chân Mạch nghĩ y nói cũng đúng. Bảy ngày trong tuần lễ thời trang Hương Cảng, từ sáng sớm đến muộn tối mịt đều có công tác cần làm, hơn 10 show, còn có một số công ty thời trang hy vọng hợp tác cùng hắn, cũng không thể không xã giao. Hơn nữa còn phải cho Tiết Minh Dương một trận vì cái vụ “ngoại tình”, lại cùng Tony đi chơi khắp chốn, liên tục diễn trò khiến hắn thực sự mệt mỏi. Ngồi trên máy bay hơn bảy giờ, ở khoang hạng nhất có thể ngủ một giấc cho đã, nghỉ ngơi lại sức.

Tiết Minh Dương thấy hắn bắt đầu ngủ cũng không làm ồn nữa, gọi tiếp viên hàng không đưa hai tấm

thăm đắp rồi giúp hấn đắp thăm, chính y cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Bay với một thời gian lâu như thế, hai người đều ngủ rất say, đến tận khi tỉnh lại còn chưa tới nơi. Tiết Minh Dương kêu hai ly cà phê, rồi từ túi đựng lấy ra bàn cờ, chơi với hấn.

Hai người lựa chọn 2 loại quân cờ màu khác nhau, chơi rất nghiêm túc, tựa như hai đứa trẻ ngây thơ.

Rốt cục cũng nghe được tiếp viên hàng không thông báo với mọi người, máy bay đã đến Maldives.

Ở đây chậm hơn giờ Bắc Kinh ba tiếng, hiện tại trời còn sáng, vẫn còn nhìn thấy rõ mọi thứ.

Chân Mạch cùng Tiết Minh Dương đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bọn họ đang bay trên bầu trời Ấn Độ Dương bát ngát. Ngoài khơi xanh thẳm, xuất hiện những chuỗi đảo đá san hô, tựa như những vòng hoa xinh đẹp. Từ trên cao nhìn xuống, chúng như những con sao biển thật lớn phập phều trên mặt biển, bãi cát trắng trẻo thật bắt mắt, nước biển xung quanh trong suốt thấy đáy, màu sắc từ xanh đậm đến xanh nhạt, dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng trong suốt.

Tiết Minh Dương tán thán: “Thực sự là danh bất hư truyền, đúng là nơi gần thiên đường nhất.”

Chân Mạch cũng gật đầu: “Đúng vậy, thật đẹp.”

Máy bay bắt đầu hạ cánh, hai người thu dọn đồ đạc rồi an tĩnh mà chờ.

Sân bay Male tương đối đơn sơ, nhưng mọi người đều rất hưng phấn. Hành khách hầu như đều đến du lịch nghỉ phép cả, mà sự xinh đẹp của mảnh đất này hiển nhiên vượt qua kỳ vọng của mọi người.

Maldives là một đảo quốc không có khái niệm thành phố, thành phố duy nhất là thủ đô Male. Hai ngàn tiểu đảo san hô trên Ấn Độ Dương hợp lại thành quốc gia kỳ diệu này. Nó chưa từng trải qua chiến hỏa bao giờ, chưa từng phát triển bất cứ ngành công nghiệp gì, mọi người đời đời dong thuyền nhỏ ra biển bắt cá. Nước biển trong suốt như không khí, không khí trong suốt như nước biển.

Đêm đầu tiên, họ ở Male.

Đây là một tiểu đảo chỉ khoảng 2 km², là trung tâm thương nghiệp của Maldives, một phần ba dân số quốc gia đều ở đây.

Từ máy bay đi xuống, người trong khách sạn đã đến sân bay tiếp họ.

Chân Mạch dùng tiếng Anh lưu loát chào hỏi một tiếng với họ, một cậu thanh niên da ngăm đen cũng nhiệt tình dẫn bọn họ lên một con thuyền.

Từ sân bay đến Male, đi thuyền chỉ 10 phút là đến. Sau khi lên bờ, đi vài phút là tới khách sạn.

Lúc này, mặt trời chiều ngả về tây.

Nhân viên phục vụ đều rất nhiệt tình chu đáo, mời bọn họ lấy hộ chiếu, thay bọn họ điền bản đăng ký phòng, mọi người chỉ cần ký một cái là được. Người đẩy hành lý xách túi cho họ, đưa đến tận phòng.

Tiết Minh Dương đã nghe cô tiếp viên bên công ty du lịch nói rõ, từ lúc bắt đầu vào phòng, liền ân cần đưa tiền tip, mỗi người một đôla. Y cũng không cho nhiều, sợ phá quy cũ của họ. Những thanh niên ở đây đều rất ngượng ngùng, cầm tiền tip thì sẽ ôn nhu nói “Cảm ơn”. Sau đó bọn họ liền phát hiện, người ở đây đều như thế, cúi đầu, ôn nhu, mang theo nụ cười thân thiết, làm cho người ta dễ chịu như ở nhà.

Bọn họ ở một căn nhà trệt độc lập, tường trắng ngói đỏ, thấp thoáng xa xa là những hàng cây xanh.

Cách đó 2, 3 bước là một bãi cát trắng noãn với biển xanh trong suốt thấy đáy, trước cửa có hai cái ghế dựa, khung cảnh đẹp tựa tiên cảnh.

Hai người vui vẻ thoải mái, hài lòng lấy áo thun, thay quần soóc, cùng nhau đi ăn cơm chiều.

Tuy rằng đã là cuối tháng 12, nhưng không khí ban ngày ở đây vẫn duy trì ở 30 độ, buổi tối có giảm một chút nhưng không hề lạnh, chỉ mát mẻ mà thôi.

Theo lịch, hôm nay chính là đêm trước Giáng Sinh rồi, nhưng Maldives là quốc gia đạo Hồi, đối với ngày lễ Thiên Chúa giáo tự nhiên không để ý. Bởi vậy, ở đây không có bầu không khí vui mừng gì, cũng không có không khí chuẩn bị mừng năm mới.

Thời gian như ngừng trôi ở nơi đây, người người đều rất thong dong, ánh mắt ai cũng đơn thuần, nụ cười ai cũng sáng lạn. Bọn họ đối với thế giới bên ngoài không hề hứng thú, cảm thấy cuộc sống như thế này rất tốt, những thứ bên ngoài bọn họ đều không biết, và bọn họ cũng không cần biết.

Bởi đất đai rất ít, đường phố với nhà cửa ở đây đều rất nhỏ, nhìn qua muôn màu muôn sắc, mỗi một cửa gỗ hoặc thang lầu trong nhà đều rực rỡ sắc màu. Màu hồng, vàng nhạt, xanh mạ non, xanh nước biển, song song với tường trắng, tựa như thế giới cổ tích. Mỗi ngôi nhà, mỗi hộ gia đình đều có hoa tươi, từng bình đua nở. Trẻ con đá banh trên đường, người già ở bên đứng nhìn. Tất cả đều hài hòa như vậy, yên lặng như vậy.

Hai người thông dong tự tại mà đi con đường lát bằng những vụn san hô, nhìn cây dừa cao ngất ven đường cùng kỳ hoa dị thảo muôn hồng nghìn tía, ngửi mùi hương thơm ngát không biết tên bay tới, cả người đều cảm thấy yên tĩnh.

Thế gian thế tục cách bọn họ rất xa xôi, tựa như ngôn ngữ cũng đã trở thành dư thừa, chỉ còn lại nụ cười thông dong còn đọng lại trên môi.

Bọn họ không vào nhà hàng cơm Tây mà đi nhà hàng của dân bản xứ. Đại thúc trung niên vui vẻ giới thiệu cho họ đặc sản bản địa. Chân Mạch cảm thấy hứng thú cười cười, theo sự đề cử của đại thúc mà chọn cá sống, cá viên chiên, món trộn cá ngừ với nước dừa nấu, một đĩa cơm trắng rưới nước cốt dừa và một loại đồ uống có sữa.

Khi đồ ăn được bưng lên, hai người cùng nếm một chút, trên cơ bản tất cả đều có một chút vị ngọt nhẹ nhẹ. Chân Mạch rất thích, Tiết Minh Dương cũng rất thích.

Chủ quán thấy họ ăn ngon lành như thế, cũng cười rất hài lòng.

Vui sướng ở chỗ này lúc nào cũng đơn thuần, lại lan tỏa rất nhanh.

Hai người cơm nước xong, tính tiền rồi để lên bàn 1 đôla tiền tip, cười cười tạm biệt ông chủ, rồi đi với nhau ra cạnh biển tản bộ.

Quốc gia Đạo Hồi cấm đồng tính luyến ái, hai người nhập gia tùy tục, không có những cử chỉ thân thiết, chỉ sống vai đi cùng nhau, trong mắt những người khác, họ là đôi bạn thân thiết.

Màn đêm đã hàng lâm, trên biển có một vài ngọn đèn trên thuyền chài lóe lên, trong trời đêm thâm thúy lóe lên sáng lạn, hai người thảnh thơi nhìn nhau cười, không ai nói lời nào mà trong lòng đã vui mừng hơn bao giờ hết.

Đảo này thực sự rất nhỏ, đi một vòng trên bờ biển cũng chỉ mất nửa giờ đồng hồ.

Trở lại gian phòng khách sạn, bọn họ tắm rửa rồi nằm trên giường ôn tồn bên nhau.

Hai người đều nghĩ cả hôm nay đã trải qua một đường bay quá dài, ai cũng sợ đối phương mệt mỏi, cảm thấy tốt nhất không nên làm tình kịch liệt, nên nghỉ ngơi cho thỏa đáng, nên lên giường cũng chỉ ôn nhu ôm nhau, nhẹ nhàng mà chạm vào nhau, nhẹ nhàng hôn nhau.

Tiếng sóng vỗ bờ có tiết tấu vang vọng ngoài cửa sổ, thảnh thơi dường như có con cá ngóc nào đó quẫy đuôi nhảy vọt lên rồi lặn xuống biển tạo nên một tiếng “rầm”, bóng đêm trở nên càng thêm yên tĩnh.

Hai người kéo dài những nụ hôn, ai cũng nghĩ, thế là được rồi, trong lòng đều là vui sướng, không nên tham lam, không cần đòi lấy nhiều hơn. Bọn họ lẳng lẳng mỉm cười, sau đó đưa tay tắt đèn, rất nhanh liền đi vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai, hai người rất sớm đã dậy, chân trần đi ra bãi biển, cùng nhau nhìn mặt trời nhô lên từ biển khơi, sau đó vui vẻ mà vào nhà hàng trong khách sạn ăn bữa sáng.

Tiếp theo, bọn họ liền lên ca nô từng đón họ đến đây, chạy tới ‘đảo tuần trăng mật’ cách đây 50Km.

Lúc trước, Tiết Minh Dương đến công ty cơ quan du lịch nghe nhân viên giới thiệu về mười mấy tiểu đảo khách sạn tại Maldives thì vừa nghe đến tên ‘đảo tuần trăng mật’ liền lập tức quyết định chọn ở đây, lại nhìn thấy mấy dòng hình dung “Bãi cát trong suốt như trân châu ánh lên cảnh biển mỹ lệ, yên lặng mà xanh thẳm, tình người tựa nắng sớm.” thì càng thêm kiên định mà chọn nơi này.

Chân Mạch biết rất ít về đảo quốc nhỏ nhỏ này, nghe y nói khách sạn trên đảo gọi là ‘đảo tuần trăng mật’ liền cảm thấy buồn cười về cái tính trẻ con của y.

‘Đảo Tuần trăng mật’ là đảo san hô phía cực đông của bắc bộ Maldives, tách xa các đảo nhỏ khác. Ca nô có điều hòa không về thẳng khách sạn mà mang họ lướt qua đảo san hô ở đây. Rất nhiều đảo đẹp, họ nhìn đến không chuyển mắt.

Đợi đến khi leo lên ‘đảo tuần trăng mật’, Chân Mạch liền hiểu được sự lựa chọn của Tiết Minh Dương rất chính xác.

Bọn họ làm tốt thủ tục đăng ký phòng, được nhân viên phục vụ dẫn đường, dọc theo cầu gỗ bắc giữa nước biển xanh nhạt, đi tới biệt thự được xây ngoài khơi, vào căn phòng tuần trăng mật mà bọn họ đã đặt.

Tuy rằng hai thằng đàn ông ở chung một căn phòng như vậy khiến nhân viên phục vụ khách sạn có chút kinh ngạc nhưng vẫn hòa ái dễ gần mỉm cười, lễ phép chu đáo mà phục vụ.

Đi vào phòng ngủ, bọn họ thấy trên giường đã được trải drap trắng toát điểm lên những hoa văn bằng hoa đỏ tươi rất lạ mắt, vừa kiều diễm vừa lãng mạn.

Tiết Minh Dương rất vui mừng, liền thanh cảm ơn, không những thế còn tip cho nhân viên phục vụ 10 đôla.

Cậu thanh niên phục vụ kia cực kỳ cao hứng, cảm ơn liên tục, sau đó kính cẩn rời khỏi.

Sàn nhà làm bằng thủy tinh trong suốt, vừa cúi đầu liền có thể thấy được nước biển xanh nhạt với những chú cá nhỏ rực rỡ sắc màu bơi qua bơi lại.

Tiết Minh Dương rất thích ở đây, nhìn thấy Chân Mạch cũng cười rất hài lòng thì càng cao hứng. Y đưa tay nắm lấy Chân Mạch, ghé vào tai hắn mê hoặc: “Chúng ta làm đi em.”

Chân Mạch nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Áo thun cùng quần sọt rất dễ cởi, Chân Mạch rất nhanh liền xích lỏa mà bị Tiết Minh Dương đè lên sàn nhà.

Tựa như tầng kính thủy tinh ấy căn bản không tồn tại, Chân Mạch dường như nằm ở giữa biển khơi, từng đàn cá muôn màu muôn vẻ bơi chung quanh hắn. Hắn giống như là tinh linh của biển khơi, khiến người ta mê muội.

Tiết Minh Dương si ngốc mà nhìn, không khỏi nhẹ giọng thì thầm: “Thật đẹp.”

Hai người ôm nhau, hôn môi, triền miên. Rên rỉ nhẹ nhàng, thì thào thở dài, cùng tiếng sóng vỗ bên ngoài, chậm rãi quanh quẩn trong căn phòng an tĩnh.

Tất cả đều như nước chảy mây trôi, tự nhiên lưu sướng. Hai người tựa như hai con chim bay lượn trong gió, như con cá nhỏ phiêu du giữa biển khơi. Không khí mang theo mùi hoa nhè nhẹ bao vây lấy bọn họ, theo những tiếng thở của họ thấm thấu vào cơ thể. Khoái cảm cấp tốc lan tràn, máu như sôi trào, đại não chỗ trống, chỉ cảm nhận đối phương, toàn bộ thế giới như không tồn tại.

Qua thật lâu thật lâu, hai người mới từ cao trào phiêu phiêu dục tiên bình tĩnh trở lại. Tiết Minh Dương trượt xuống từ người Chân Mạch, vẻ mặt thỏa mãn nằm trên sàn nhà thủy tinh.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, họ có thể thấy màu nước xanh một màu bên ngoài, vài ba hòn đảo như trôi nổi giữa biển khơi.

Tiết Minh Dương mệt mỏi miễn cưỡng hỏi: “Buổi chiều chúng ta làm cái gì?”

“Bơi, phơi nắng, ngắm biển.” Thanh âm Chân Mạch cũng lười biếng. “Làm gì cũng được, cũng có thể không làm gì hết.”

“Ừ.” Tiết Minh Dương mỉm cười.

Hai người tắm rửa sạch sẽ, bò lên giường hoa ngủ một giấc, rồi đến nhà hàng trên đảo ăn bữa trưa.

Ở đây có không ít người nhìn qua như là tình nhân, đều rất hài lòng, mỉm cười với nhau.

Bọn họ rất thích bầu không khí như vậy, an tĩnh, dễ dàng, vui vẻ. Hai người ngồi đối diện với nhau, ăn đồ

ăn, thỉnh thoảng thấp giọng nói với nhau vài câu, không ngừng tán thán cảnh sắc trên đảo.

Cơm nước xong, hai người đi một vòng quanh đảo dạo chơi. Dù là nhân viên phục vụ hay du khách, mọi người đều có thể mỉm cười thăm hỏi, thân thiết như bạn bè lâu năm.

Sau đó cả hai trở lại phòng, đổi quần bơi, từ trong phòng trực tiếp xuống thang gỗ bơi vào biển, bơi lượn trong làn nước trong veo, chơi với nhau, truy đuổi nhau.

Buổi tối, hai người nằm ở ghế nằm sân thượng, một bên là gió biển thanh lương, một bên là bầu trời đầy sao.

Đến tận đêm khuya, bọn họ mới ngủ.

Ở đây gần xích đạo, tuy là mùa đông, thái dương vẫn tới rất sớm, hai người sớm tỉnh lại, chân trần đi ra sân thượng, cùng nhau nhìn ánh bình minh mỹ lệ chậm rãi xuất hiện từ phía xa.

Tiết Minh Dương từ phía sau ôm thắt lưng Chân Mạch, gác cằm lên vai hắn, vui sướng nhìn ánh sáng mặt trời sắp mọc lên, lập tức phát sinh ánh sáng chói mắt.

Chân Mạch ngả về phía sau dựa vào y, thích ý mà cười. Sáng mờ chiếu rọi trên gương mặt y, khiến y tựa như người trong một bức họa mỹ mãn.

Tiết Minh Dương ghé vào tai hắn hỏi: “Hôm nay chúng ta chơi cái gì?”

“Anh đừng lúc nào cũng hỏi vấn đề này chứ. Anh đi du lịch theo đoàn quen rồi hay sao lúc nào cũng hỏi như vậy, không chơi thì khó chịu sao?” Chân Mạch nửa thật nửa giả cười nhạo. “Hiện tại chúng ta đi nghỉ phép, cũng không phải du khách, không cần mỗi ngày đều sắp xếp hành trình. Một hồi chúng ta đi ăn, sau đó mang theo một quyển sách, đi ra bãi biển nằm đọc sách.”

“Đọc sách gì? Anh không muốn đọc sách.” Tiết Minh Dương chơi xấu. “Buổi sáng chúng ta ra bãi biển chơi đi, hay dong thuyền buồm ra biển, buổi chiều trở lại, tiếp tục bơi, phơi nắng, còn có, làm tình. Chúng ta rõ ràng đang hưởng tuần trăng mật mà.”

Chân Mạch cười nói: “Được, được, được, đều nghe anh hết.”

Tiết Minh Dương rất sung sướng, bỗng nhiên nổi tính con nít, tự nhiên ôm lấy Chân Mạch, ra lan can sân thượng, ném ra biển.

Nước biển ở đây so với hồ bơi còn nhạt màu hơn, Chân Mạch rơi vào trong biển, một chút liền chìm tới đáy. Hắn quật nước bơi lên, lau nước trên mặt, rồi hét lên: “Giỏi lắm, anh dám quăng em hả, coi em cho anh biết tay nè.”

Tiết Minh Dương cười ha ha, quay đầu lại chạy vào phòng.

Chân Mạch bò lên chạy vào phòng, mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng y, quần áo hắn đang ướt đầm khiến cho y cũng ướt như chuột lột.

Tiết Minh Dương muốn bỏ hắn ra.

Chân Mạch một tay nắm y, một tay kéo đi.

Tiết Minh Dương cười như điên, cười đến mức hết hơi, xuội lơ.

Chân Mạch tha y ra ngoài, dùng lực đẩy y xuống biển rộng.

Tiết Minh Dương ở trong nước bơi một vòng, rồi mới đi lên bờ, tiếp tục cười ha ha.

45. Chương 45: Phiên Ngoại 3: Xuất Quĩ (ngoại Tình) 6

Chân Mạch cùng Tiết Minh Dương tắm rửa cho sạch nước biển trên người rồi thay áo thun với một chiếc quần dài, sau đó mới đến nhà hàng ăn sáng.

Khách sạn ‘đảo Tuần trăng mặt’ có rất nhiều kiểu bữa sáng ngon lành, hai người dù sao cũng không có việc gì, nên liền nếm thử cái này, thử xem cái kia, hao rất nhiều thời gian.

Ở chỗ này, ánh nắng đầy đủ, nước biển trong xanh, thời gian rất nhiều. Mọi người mặc kệ làm cái gì đều là chậm rãi, thông dong, dễ dàng, tự tại, vui vẻ.

Đội cơm nước xong, hai người trở về phòng, chuẩn bị vào phòng đổi quần bơi thì đã 9g 15 sáng. Bọn họ nhàn nhả đi ra bãi cát, chuẩn bị từ cầu gỗ đi xuống biển.

Đột nhiên, nước biển dưới chân bọn họ bị rút đi rất nhanh, lộ ra đáy biển ướt át. Trước mắt họ, biển rộng biến mất một cách thần kỳ.

Tiết Minh Dương há cả miệng: “Hiện tượng gì vậy nè? Sao công ty du lịch không ai nói gì hết thế?”

Chân Mạch ngẩng đầu lên, ngưng thần nhìn về phía viễn phương.

Một mơn nước đen đen đục đục ngoài xa xuất hiện, đang mạnh mẽ tràn vào phía này.

Chân Mạch không biết đó là gì, nhưng bản năng vẫn cảm thấy nguy hiểm. Hắn ôm lấy tay Tiết Minh Dương, kêu lên: “Chạy mau.”

Tiết Minh Dương rất nghe lời hắn, không hỏi điều gì cũng nắm chặt tay hắn cùng hắn sóng vai chạy vào đại sảnh khách sạn. Mặc kệ là tình huống gì, dù sao kiến trúc ở đây cũng rắn chắc hơn một chút.

Hai người bọn họ ở trong thương giới nhiều năm, đều là cao thủ xử lý nguy hiểm, lúc này không cần thương lượng gì liền ra ngay phán đoán chuẩn xác cùng quyết định tốt nhất.

Cái mơn nước đó rất nhanh liền đánh tới. Người trên bãi cát lúc đầu không chú ý, lúc sau mới nhìn thấy rõ, thì ra đó là một bức tường nước cao hơn 10 thước, dùng một khí thế bài sơn đảo hải mà kéo tới. Bọn họ sững sốt một hồi rồi mới phản ứng lại, nhất thời kinh hoảng kêu to, hoảng loạn mà chạy.

Chân Mạch cùng Tiết Minh Dương vừa chạy ào vào đại sảnh khách sạn, sóng lớn liền gào thét tiến vào, cấp tốc nuốt sống những ngôi biệt thự trên biển này, nuốt sống những người trên bãi cát, nuốt sống hoa cỏ cây cối, nuốt sống toàn bộ ‘đảo tuần trăng mật’.

Nước biển rít gào, từ cửa sổ các công trình kiến trúc mà đổ vào, đánh về phía mọi thứ.

Chân Mạch với Tiết Minh Dương nhìn nhau rồi ôm siết lấy nhau.

Dòng nước lạnh lẽo đánh về phía bọn họ, lực lượng mạnh mẽ cuốn cả hai người, tha bọn họ lên khỏi mặt đất. Hai người ngừng thở, nước chảy bèo trôi, chỉ có tay nắm với tay, mạnh mẽ, gắt gao.

Có lẽ thật lâu, hoặc cũng có thể chỉ trong chớp mắt, sóng biển mang theo bọn họ, nặng nề mà đánh vào tường.

Hai người đau đến hít thở không thông, lại cắn răng không dám mở miệng, sợ bị sặc nước, nếu sặc thật, chắc sẽ xong đời.

Cơn sóng đầu tiên cuốn đi, cơn sóng thứ hai càng cao nổi gót tới, hung hăng đập vào người họ.

Hai người bám chặt vào tường, hy vọng tường nơi này đủ rắn chắc.

Tiếp theo, ngọn sóng thứ ba ào ào tới, tràn vào mọi thứ trong phòng ốc ở đây.

Hai người chỉ cảm thấy có một sức mạnh thật lớn muốn túm họ từ mặt đất lên, tha ra ngoài. Bọn họ tha thiết ôm nhau, nỗ lực trầm xuống, đối kháng với thể nước hung hãn. Bọn họ đều biết, một ngày bị kéo về biển rộng như vậy tuyệt đối không có hy vọng sống sót nữa.

Toàn bộ Maldives chỉ cao hơn nước biển 1 thước, ‘đảo tuần trăng mật’ cũng không ngoại lệ. Sóng lớn một đợt lại một đợt ào tới, không hề cản trở mà lướt qua đảo, chưa hề ngừng lại, thanh thế vẫn chưa giảm, tiếp tục hướng về trước, đánh về phía các đảo nhỏ khác.

Một trận tập kích tới hung mãnh, đi vội vàng. Nước vừa rút hết, để lại một mảnh hỗn độn.

Tiết Minh Dương cùng Chân Mạch lúc này mới thở một hơi, lúc này mới biết nước đã rút xuống cổ. Bọn họ mở mắt, từng ngum từng ngum mà thở, nhìn xem đối phương có bị thương không, cả hai đều cảm thấy vui mừng nhưng vẫn trầm miêng một lời hỏi: “Anh/em có sao không?”

Chân Mạch sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển: “Em vẫn ổn. Anh coi chuyện gì xảy ra vậy?”

“Anh cũng không rõ.” Tiết Minh Dương nhìn những bàn, ghế, quần áo, đồ dùng bập bênh trên nước, kinh hồn chưa định.

Phần lớn thời gian hai người đều ở trong đại lục, cho dù đến thành phố Tân Hải làm việc, cũng chưa từng tới vào mùa bão, căn bản không biết đây là sóng thần quy mô lớn, mà bọn họ đã tìm được đường sống trong chỗ chết.

Đại sảnh còn có mấy người nhân viên phục vụ cùng khách hàng, không hề ít người bị sóng cuốn ra ngoài, chỉ có hai người khác tựa ở một bên góc tường. Bọn họ chắc cũng là người yêu, người đàn ông ôm chặt người phụ nữ vào lòng, một tay tha thiết bám vào khung cửa sổ, vì thế lúc ấy mới có thể đào sinh.

Không lâu sau, nước chậm rãi rút đến eo họ, rồi dần dần lộ ra hai chân, đầu gối.

Chân Mạch cùng Tiết Minh Dương nghỉ tạm một hồi, liền tay nắm tay, từ từ di chuyển ra ngoài.

Từ giờ khắc này, bọn họ đã hạ quyết tâm, không bao giờ lìa xa nhau nữa, nhất định phải nắm chặt đối phương, tuyệt không buông tay.

So với bên trong, bên ngoài là một mảnh thê lương.

Phần lớn biệt thự đều bị nước phá hủy, mà gian phòng của bọn họ đã hoàn toàn không gặp nữa, chỉ còn lại mấy cái chân nhà chơ vơ. Những vật phẩm cá nhân đặt ở bên trong hoàn toàn không còn sót chút gì.

Hai người liếc nhau, ăn ý mà nói: “Cứu người trước.”

Trên bãi biển, những người chưa kịp chạy đã bị nước cuốn đi, những người khác có người bị sóng cuốn lên, đánh vào thân cây, vách tường, nóc nhà, phần lớn đều là bị thương nhẹ, miễn cưỡng có thể đứng lên, có mấy người đại khái là gãy xương rồi hoặc nội thương, té trên mặt đất, nóc nhà, bậc thang, đau đến rên rỉ không ngừng.

Bọn họ vội vã chạy đến, Chân Mạch dùng tiếng Anh hỏi thăm thương thế bọn họ, sau đó chỉ huy người không bị thương đi vào nhà hàng lấy bàn lớn ra, khiêng người bị nạn vào phòng.

Bác sĩ của khách sạn vẫn còn sống, được phẩm phần lớn đều bị ngâm trong nước biển, chỉ còn một ít miễn cưỡng có thể sử dụng. Chân Mạch để bác sĩ cứu chữa cho người bệnh, còn hấn thì tìm điện thoại.

Điện thoại khách sạn không thể dùng được nữa, chỉ còn 3, 5 điện thoại di động của khách hàng còn có thể dùng.

Bọn họ đều gọi điện thoại cho bạn bè, người nhà của mình, nói rõ tình huống, nói cho họ, bản thân vẫn bình an, thế nhưng hình như đã bị cô lập trên đảo, cần nghĩ cách rời khỏi, sau đó mới cho người khác mượn dùng.

Chân Mạch sau khi cầm đến điện thoại liền gọi cho người của khách sạn địa phương, bảo họ liên hệ tới Male, yêu cầu cứu viện khẩn cấp. Khi nghe được tin tức, thủ đô cũng bị sóng thần tập kích, rất nhiều đường phố ngập nước tới 2 thước, thuyền bị ném tới trên đường, xe hơi bị kéo ra biển, một mảnh khủng bố.

Tới tận bây giờ, Chân Mạch với Tiết Minh Dương mới biết, bọn họ đã gặp một cơn sóng thần cỡ lớn.

Chờ nói rõ tình hình cho phía Male xong, hấn mới đưa điện thoại cho Tiết Minh Dương: “Anh gọi điện cho Lý Gia Hào, nhờ anh ta hỗ trợ, nghĩ cách đưa tụi mình ra khỏi đây.”

Tiết Minh Dương cũng hiểu, việc cấp bách giờ là rời khỏi đây. Hiện tại, ở đây không còn là thiên đường nhân gian nữa mà trở thành khu thiên tai tàn phá. Bọn họ đang ở tiểu đảo giữa đại dương, xung quanh, tất cả đều đã bị hủy hoại tan nát, đồ ăn, nước ngọt đều trở nên khan hiếm, hơn nữa không ai biết được còn có thêm một đợt sóng thần tràn tới nữa hay không.

Tiết Minh Dương rất nhanh gọi cho Lý Gia Hào.

Lúc này, tin tức toàn bộ thế giới đều đưa ra tin khẩn cấp về thiên tai này, bởi vì động đất ở đáy biển phía bắc Indonesia nên dẫn đến một trận sóng thần cỡ lớn, lan từ Indonesia, Thái Lan, Malaysia, Ấn Độ, Maldives, Sri Lanka, Bangladesh,....., thương vong thảm trọng, tổn thất rất lớn.

Lý Gia Hào biết hai người bọn họ đến Maldives nghỉ phép, vừa nghe tin tức liền vội vàng gọi điện cho họ, nhưng không nghe hồi đáp. Gã càng sốt ruột, không ngừng nghĩ biện pháp liên lạc đại sứ quán Trung Quốc

ở Maldives, điện thoại toàn bộ gián đoạn, liên lạc không được.

Đến tận khi nhận được điện thoại Tiết Minh Dương thì sóng thần đã phát sinh vài giờ đồng hồ. Gã lo lắng hỏi tình huống, biết được hai người không việc gì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hai cậu chờ chút, anh gọi cho mấy quốc gia không gặp thiên tai quanh Maldives xem sao, mời bạn bè bên đó lái thuyền phi cơ qua đón hai cậu.”

“Tốt. Nếu như có thể thì phái vài chiếc tới. Nơi này có người bệnh, còn có nhiều du khách.”

Nghe được Lý Gia Hào chấp nhận xong, Tiết Minh Dương nhanh chóng tắt điện thoại, tận lực tiết kiệm pin với tiền.

Khách du lịch trước đây giờ chẳng khác dân chạy nạn. Phần lớn người có thể miễn cưỡng ổn định nhưng có một số khách du lịch hay dân bản xứ đau lòng mất đi thân nhân, đồng bạn, bạn bè đều khóc rống thất thanh, đau khổ bơ vơ. Những người khác một bên an ủi bọn họ, một bên lo lắng chờ đợi cứu viện.

Tất cả mọi người đều cảm thấy uể oải, Chân Mạch cùng Tiết Minh Dương cũng không ngoại lệ.

Lúc này nước biển đã lui, hai người ngồi xuống đất, tựa ở dưới một cây dừa to, hai tay không tự chủ mà nắm chặt lấy nhau.

Tiết Minh Dương nhìn sóng biển cuộn cuộn, thì thào: “Mạch Mạch, nếu như hôm nay chúng ta cùng đi, anh cũng vẫn cảm thấy rất may mắn, bởi vì anh không hề ngoại tình, dù có chết vẫn không làm chuyện gì có lỗi với em. Cảm ơn em đã nói cho anh mọi chuyện, nếu không anh thực là chết không nhắm mắt.”

“Giờ đừng nói chết chóc gì cả.” Nội tâm Chân Mạch rối lên, kim lòng không đậu tựa vào người y.”Người ta từng nói đại nạn không chết tất có hậu phúc, chúng ta nhất định có thể vui vui vẻ vẻ sống đến tám mươi tuổi.”

“Anh già hơn em vài tuổi.” Tiết Minh Dương hôn lên má hắn, nhẹ nhàng mà nói.

“Vậy anh phải sống đến chín mươi tuổi.” Chân Mạch bá đạo ra lệnh. “Anh nếu đi trước em dù một ngày, em cam đoan em sẽ ngoại tình, cho anh đội nón xanh.”

Tiết Minh Dương nhin không được cười rộ lên: “Được, nghe em hết, anh cam đoan anh sẽ sống đến chín mươi tuổi. Aiii~, chúng ta nhất định phải vĩnh viễn cùng nhau, ai cũng không được tìm người khác, ai cũng không được chết trước.”

“Ừ.” Chân Mạch ngẩng đầu lên nhìn y, trịnh trọng. “Ai cũng không được tìm người khác, ai cũng không được chết trước.”

Giờ này khắc này, bọn họ đã không còn cố kỵ bất cứ điều gì, trước mặt mọi người, tha thiết ôm lấy nhau.

Năm ngày sau, bọn họ khó khăn về tới Hương Cảng, nhận lời phỏng vấn ngắn gọn của truyền thông địa phương. Hai người kể lại cảnh tượng sóng thần cùng với tình huống lúc được cứu, biểu đạt sự đồng tình cho những người bản xứ với khách du lịch trong đợt thiên tai ấy, còn quyên một 1.000.000 nhân dân tệ cho khu bị thiên tai.

Trong suốt quá trình phỏng vấn, phóng viên chú ý tới, hai người mặc dù vượt qua khổ nạn nhưng không hề sợ hãi. Mười ngón họ nắm chặt với nhau, thần tình kiên định, hiển nhiên đã không còn quan tâm ánh mắt cùng lời ra tiếng vào của người ngoài nữa. Bất quá, phóng viên đem toàn bộ lực chú ý về đề tài sóng thần, đối với tình cảm nào đó giữa bọn họ với nhau thì không hề động đến.

— — **Hoàn** — —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-thuyet-ai-tinh-hoi-lai-qua>